

Trần Thanh Vân

Âm Dương Thần Chưởng

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Trần Thanh Vân

Vnthuquan.net, 2009.

Âm Dương Thần Chương

Dịch giả: Lữ Giang

Hồi 1

Mở đầu

Len lỏi trong lượn sóng người cuồn cuộn trong thị trấn, Thảo Sương nắm chặt lấy tay Hồ Sơn và Giang Lâm hỏi han tíu tít. Cả ba dừng lại trước một gian hàng lớn lựa chọn. Chiều mai là ngày mừng tuổi thọ của sư phụ Lâm Bình nên ba người rủ nhau ra thị trấn mua sắm lễ vật.

Lát sau mua hàng xong, họ dắt nhau trở ra ngoài quan lộ.

Bỗng một chiếc kiệu từ từ lướt qua, đột nhiên dừng lại, một tên võ sĩ bước lại gần ba người nói giọng cộc nhĩ:

– Đại công tử mượn tiểu cô nương này một đêm, xin hai thiếu hiệp vui lòng nhận lời cho.

Thảo Sương tròn mắt hỏi ngây ngô:

– Tôi là người chứ có phải đồ vật đâu mà đại công tử hỏi mượn chứ?

Mà người mượn a về để làm chi?

Một tên võ sĩ khác cất giọng đều đặn:

– Để làm vợ chứ làm chi? Nếu nàng khéo chịu chuộng ngài sẽ ban tặng nhiều vàng bạc lắm đó.

Thảo Sương đỏ mặt thét:

– Lũ khốn kiếp, đừng ăn nói hồ đồ. Ta đi thôi hai anh.

Cả ba người im lặng lướt tới, nhưng bốn tên này đã rút kiếm ra khỏi

vỏ:

– Đứng lại.

Giang Lâm bậm môi, lửa giận bùng bùng, liền rút nhanh thanh kiếm của mình ra.

Hồ Sơn vội đưa tay chặn lại:

– Khoan đã! Nhị đệ chờ ta thương lượng cùng công tử đã.

Nói xong Hồ Sơn tiến đến bên chiếc kiệu nói gì đó, nhưng chủ nhân chiếc kiệu dường như chẳng bằng lòng nên vẻ mặt chàng đã biến đổi. Chàng bước lại gần Giang Lâm và Thảo Sương nói nhỏ:

– Chúng ta đã gặp phải cạm bẫy rồi, hẳn là đại công tử của Thái An Hầu. Sư phụ đã dặn chúng ta đừng gây sự với bọn này. Hãy nhịn chúng một bước.

Thảo Sương nheo nheo con mắt trái:

– Nhịn là sao hử đại ca?

– Bây giờ muội tạm theo hẳn về phủ, đợi hai anh về bẩm với sư phụ rồi người sẽ xuống cứu em về.

Giang Lâm dựng cặp lông mày lưỡi kiếm:

– Đại ca! Anh nói gì lạ vậy? Sao lại để cho Thảo muội vào đó. Rủi..

Hồ Sơn đưa mắt nhìn bốn tên võ sĩ nói nhanh:

– Với uy tín của chưởng môn nhân Thái Bình giáo. Sư phụ thừa sức lãnh Thảo muội về mà không tổn một giọt mồ hôi.

Giang Lâm quắc mắt:

– Đành rằng vậy! Nhưng không thể để cho bọn này ngang ngược như thế được.

Đệ quyết bảo vệ Thảo muội đến cùng.

Tên võ sĩ tiến tới quát:

– Sao? Bàn tính đã xong chưa?

Hồ Sơn vội nói:

– Xin quý ngài thư thả cho một chút rồi cô em tôi sẽ vâng lời đại công tử.

Thảo Sương kêu lên kinh ngạc:

– Đại ca bỏ em sao?

Giang Lâm nắm tay nàng:

– Muội an tâm, ca ca còn muội còn, ca ca mất muội mới mất.

Hồ Sơn tức giận:

– Nếu đệ không nghe lời đại ca, hậu quả sẽ không lường. Đại ca về báo với sư phụ đây.

Nói xong, chàng phi thân phóng qua đầu bốn tên võ sĩ mất dạng.

Thảo Sương buông theo một câu tức giận:

– Đồ hèn nhát.

Rồi nàng cũng rút kiếm ra khỏi vỏ hét lớn:

– Bọn cẩu trệ hãy xem kiếm của bốn cô nương.

Ánh kiếm chớp lòa, Thảo Sương đã động thủ. Đồng thời, Giang Lâm cũng vừa vung kiếm nhảy vào vòng chiến.

Trong chớp mắt bốn tên võ sĩ đã bị hai người sát hại. Cùng lúc, cánh cửa chiếc kiệu bật mở. Một chiếc bóng lao ra ngoài. Đó là đại công tử Hắc Chiêu.

Hắc Chiêu quát:

– Các người muốn chết!

Lập tức thanh đoản đao to lớn của hắn chém thẳng xuống đầu Giang Lâm nhanh như làn chớp.

Thảo Sương hốt hoảng phóng tới vùng kiếm đón đỡ.

Xoảng!

Hàng trăm ngàn tia lửa bắn xẹt ra khi hai món vũ khí va chạm vào

nhau. Thanh kiếm của Thảo Sương đã bị bảo đao chặt đứt một nửa. Nàng lùi lại trở mắt nhìn.

Giang Lâm lập tức đẩy nàng sang một bên:

– Muội đang ra để mặc ngu ca.

Thanh kiếm trên tay chàng cũng chỉ là một thanh kiếm thường, nhưng vì nội lực của chàng khá cao nên từ này đến giờ thanh bảo đao chưa làm gì cả. Tuy gần chợ nhưng hai người giao đấu đã lâu mà chẳng có một người dân nào dám bén mảng lại gần. Họ sợ bị liên lụy vì Hắc Chiêu công tử là một tên hung ác khôn lường. Tiếng kiếm khí đập vào nhau chan chát, mồ hôi bắt đầu thấm ướt trên lưng Giang Lâm. Phía xa lại có tiếng quát tháo vang dội, đó là viện binh của tên công tử đang kéo đến.

Giang Lâm vội hoành kiếm theo thế “Giao long đoạt nhãn” trong lúc tay kia vận kinh lực lên chờ sẵn.

Hắc Chiêu vừa tiến lên là chàng tung lưới kiếm lên không, tay kia phóng theo một luồng kinh lực. Nhưng hắn nào phải tay vừa. Tay trái múa bảo đao, tay phải phóng ra một luồng kinh lực mạnh bạo nhằm giữa ngực Giang Lâm.

Giang Lâm vội tréo chân chùn người xuống tránh khỏi, cùng lúc đưa song chưởng đánh lên. Hắc Chiêu bất ngờ bị chưởng phong đánh trúng té ngửa ra sau. Tiếng quan huyện Đạt Khanh kêu lên hốt hoảng:

– Trời! Tên tiểu tử đánh công tử bị trọng thương rồi! Mau đưa người về phủ.

Hắc Chiêu được bọn thuộc hạ dìu đi. Đạt Khanh quát:

– Các người, trói nó đem về huyện đường cho ta.

Vòng vây bao lấy Giang Lâm vào giữa. Thảo Sương bị gãy mất

gươm đành bất lực đứng yên nhìn chàng tả xông hữu đột giữa vòng vây trùng điệp.

Âm Dương Thần Chương

Dịch giả: Lữ Giang

Hồi 2

Vì muốn lập công với Thái An Hầu, nên khi vừa nhận được tin báo, tên huyện quan nịnh bợ liền xua quân tới cứu viện.

Giữa lúc trận chiến đang diễn ra ác liệt, hàng loạt tử thi ngã gục với đường kiếm oai hùng của Giang Lâm, chợt có tiếng hét vang lên sang sảng:

– Giang nhi dừng tay!

Tiếp theo tiếng hét là một bóng trắng đáp xuống giữa vòng vây.

Giang Lâm vội ngừng tay bái lạy:

– Ra mắt sư phụ.

Tên quan huyện bước vào giữa đám quân đưa tay bái chào Lâm Bình một cái:

– Kính chào Lâm tiên sinh, thì ra tên nghịch tặc này lại là đồ đệ của người.

Lâm Bình cũng vội đưa tay lên thi lễ:

– Ra mắt huyện quan, lão nhân đến chậm trễ nghịch đồ xúc phạm đến người, xin được nhận lỗi.

Đạt Khanh vui vẻ:

– Với lão thì chẳng sao. Nhưng tên tiểu tử này đã làm thọ thương đại công tử Hắc Chiêu. Tôi e rằng...

Lâm Bình thất sắc:

– Như vậy là quả đáng tội, Giang nghịch đồ sẽ phải bị trừng phạt đích đáng. Kính thỉnh đại quan theo lão nhân lên võ đường uống một vài chung rượu. Rồi xem lão trị tội nghịch đồ.

Khuôn mặt phì nộn của tên huyện quan nở một nụ cười tự đắc. Hắn ra lệnh cho quân lính:

– Quân bay thu dọn chiến trường rồi trở về phủ huyện. Ta lên xem thử coi Lâm tiên sinh hành động thế nào.

Lâm Bình quay sang Giang Lâm và Thảo Sương hét lớn:

– Nghịch đồ, mau trở về núi.

Giang Lâm và Thảo Sương hốt hoảng nắm tay nhau phi nhanh mất

dạng.

Lâm Bình quay sang Đạt Khanh ân cần:

– Mời đại quan.

Nơi sảnh đường trang trí thô sơ nhưng không kém phần cổ kính. Nơi đây có bàn thờ tổ sư Thái Bình giáo, nhang trầm nghi ngút thoảng mùi thơm. Lâm Bình mời Đạt Khanh vào ngồi trên bệ cao, rót trà, lễ phép:

– Mời huyện quan dùng trà.

Hương trà “Hong Sen” thơm dịu dịu, chưa uống nhưng đã thấy ngát ngậy. Đạt Khanh lên tiếng ngợi khen:

– Từng nghe tiếng Hong Sen nay mới thấy lời đồn quả không sai.

Lâm Bình kê tách trà lên môi. Lão thích thú, cười vui nói:

– Hong Sen này tự tay lão tinh chế lấy. Nếu đại quan thấy vừa ý, lát nữa lão sẽ biếu người một ít.

Đạt Khanh cười tít mắt vì khoái nhưng vẫn giả vờ nói:

– Xin đa tạ Lâm tiên sinh, bổn quan nào dám...

Lâm Bình nghiêm trang:

– Còn bây giờ kính mời đại quan xem lão nhân trưng trị tên nghịch đồ, Hồ Sơn đâu?

Hồ Sơn bước ra trong bộ võ phục của môn phái thật oai nghi, với chiếc uy hiệu đại đệ tử, cúi quỳ dưới sảnh đường:

– Đệ tử chờ lệnh dạy.

Lâm Bình vuốt râu, hài lòng:

– Con hãy đánh trống triệu tập tất cả đệ tử đến cho ta dạy việc.

Hồ Sơn bước ra mái hiên đánh lên một hồi trống lệnh dồn dập.

Không đầy hai phút sau phía dưới sảnh đường hơn một trăm môn đồ với võ phục chỉnh tề đứng ngay hàng thẳng lối. Vẻ mặt căng thẳng chờ đợi.

Hồ Sơn dẹp dùi đến trước mặt sư phụ quỳ xuống:

– Tất cả đệ tử của Thái Bình giáo tham kiến sư phụ.

Tất cả các môn sinh đồng quỳ xuống kêu vang:

– Tham kiến sư phụ.

Mắt Lâm Bình sáng long lanh, đưa tay cho các đệ tử đứng lên rồi ôn tồn nói:

– Ta gọi các con đến đây để xem ta trị tội hai nghịch đồ Giang Lâm và Thảo Sương.

Đã làm trái môn qui, vi phạm vào chữ nhĩn mà ta thường dạy. Hồ Sơn! Con là đệ tử lớn nhất của ta, con hãy thay ta trừng trị hai kẻ nghịch đồ.

Hồ Sơn thất sắc, chàng định mở lời nhưng phạm phải tia mắt trang

nghiêm của sư phụ đành phải cúi đầu:

– Đệ tử xin lãnh lĩnh.

Giọng chàng vang lên trang trọng:

– Đem hai kẻ phạm tội vào đây.

Lập tức, Thảo Sương và Giang Lâm bị bốn đệ tử khác giải vào. Cả hai quỳ xuống trước sảnh đường:

– Nghịch đồ thọ tội.

Đạt Khanh chen vào:

– Này lão tiên sinh, cô nương kia không có phạm tội, chỉ có tên tiểu tử này thôi.

Lâm Bình lắc đầu:

– Nó là nguyên nhân nên nó phải cùng thọ tội với Giang Lâm.

Đạt Khanh không bằng lòng:

– Lão tiên sinh hãy vị tình ta mà tha cho cô gái đó đi. Ta không thích nhìn người đẹp bị đòn đau đầu.

Tia mắt Lâm Bình nhìn xuất hiện hai kẻ nghịch đồ đang quỳ chịu tội, cất giọng ôn tồn:

– Thảo Sương hãy đến tạ ơn đại quan xin tội cho đi.

Nàng vẫn không nhúc nhích:

– Không, con cùng chịu tội với nhị ca thôi.

Lâm Bình đập mạnh tay xuống bàn:

– Nghịch đồ, ngươi dám cãi lệnh ta à?

Chưa có bao giờ Thảo Sương thấy cha giận như bây giờ nên nàng nói gần như khóc:

– Đa tạ đại quan, đội ơn cha.

Lâm Bình thở ra:

– Về chỗ, Hồ Sơn bắt đầu đi.

Thảo Sương đứng dậy lau nước mắt, lui về đứng chung với các đệ tử, tất cả lặng yên. Hồ Sơn bước lên một bước:

– Theo môn quy của tổ sư để lại, kẻ vi phạm môn quy bị đánh một trăm roi, giam ba ngày vào thạch động.

Chỉ có tiếng sụt sùi của Thảo Sương. Hồ Sơn lại cất giọng khó khăn:

– Nghĩa đệ, Trí đệ, phiên hai em thi hành án lệnh.

Từ hàng đệ tử, hai môn đồ bước ra đến bên giàn giáo lấy ra hai chiếc roi to bện bằng da thú, đến trước mặt Giang Lâm chấp tay cung kính:

– Giang huynh, xin thứ lỗi.

Giang Lâm không nói, lẳng lặng cởi chiếc áo môn sinh đang mặc ra, cúi đầu thọ tội. Những làn roi bắt đầu quất lên tấm lưng trần nhưng cả hai người chẳng có ai nở lòng đánh mạnh tay. Đôi mày Đạt Khanh

khẽ chau. Lâm Bình hét lớn:

– Hồ Sơn, con đứng yên đó nhìn lũ đệ tử xem thường lệnh của ta à? Tự tay con phải thi hành án đi thôi.

Hồ Sơn rùng mình, nhưng chàng vẫn phải bước đến giằng hai cây roi hét lớn:

– Dang ra.

Rồi chập hai cây roi vào nhau, nhảy lên bụi đá cao, nghiêng răng vụt lia lia vào người Giang Lâm như điên dại. Máu từ tấm lưng Giang Lâm bắn lên dính đầy áo chàng như chiếc áo hoa.

Đến lúc Giang Lâm gục xuống vì đau thì chàng cũng gục xuống theo vì kiệt sức.

Nhưng Hồ Sơn lại phải bật nhanh dậy vì tia mắt của sư phụ:

– Truyền đem giam Giang Lâm vào thạch động.

Hai tên đệ tử bước ra lôi Giang Lâm xềnh xệch trên nền đá. Toàn thân chàng rũ ra mềm nhũn.

Các đệ tử lục đục tản hàng, Lâm Bình kính cẩn trao phong thơ cho Đạt Khanh:

– Đại quan đã chứng kiến cảnh nghịch đồ thọ tội, xin về báo giùm cho đại công tử được hay. Lão nhân xin gửi người bức thư tạ tội này.

Đạt Khanh đón bức thư vui vẻ:

– Được, được ta sẽ về kể lại. À! Cái mùi trà Hồng Sen này thật là ngon, uống từ nãy giờ mà vị ngọt vẫn còn nguyên nơi cổ.

Biết hần nhắc khéo nên Lâm Bình mỉm cười:

– Hồ Sơn, con vào đem hộp Hồng Sen ta mới ướp ra tặng đại quan về uống chơi.

Hồ Sơn vâng lệnh đem hộp trà ra dâng cho Đạt Khanh, hần cảm lấy thích thú:

–Ồ, hộp trà làm bằng vàng?

Hồ Sơn cung kính:

– Vâng, hộp bằng vàng thì mới xứng.

Đạt Khanh cười lớn vỗ vai Hồ Sơn:

– Khá, khá lắm, chú em này tên gì vậy?

– Tại hạ tên Hồ Sơn.

– Hồ Sơn!

Hần gật gù:

– Ta nhớ tên chú em rồi, ta sẽ về bẩm với đại công tử giùm cho.

Đường thẳng quan tiền chúc đang rộng mở đấy.

Hồ Sơn lộ vẻ vui mừng:

– Đa tạ đại quan.

Tiến chân tên quan huyện về rồi, Hồ Sơn bỗng cảm thấy đầu óc quay

cuồng.

Chàng định quay về thư phòng an nghỉ nhưng sức nhớ đến Giang Lâm bèn vào thạch động ghé thăm.

Nhưng chàng đành phải nép ngoài ghềnh đá vì Thảo Sương đang bận chăm sóc cho Giang Lâm trong ấy.

*****

Giang Lâm nằm úp người xuống ghềnh đá để Thảo Sương thoa thuốc cho mình, vừa làm nàng vừa khóc nức nở:

– Cũng tại muội mà nhị ca bị như thế này, lần nào em cũng làm cho nhị ca bị phạt Tầm lưng chàng khẽ cựa rồi một giọng cười vang lên:
– Muội xúc thuốc cho nhị ca, muội đừng khóc, nước mắt rớt xuống lưng nhị ca nhột lắm.

Nàng nhẹ phủ mảnh vải lên lưng chàng:

– Lúc nào cũng đùa được cả, bộ không biết đau sao mà cười hoài vậy?

Vì chàng úp mặt nên nàng không nhìn thấy được mặt chàng khi nói:

– Đau thì có đau, nhưng vui vô cùng, vì có phải bao giờ cũng được muội săn sóc và khóc như vậy đâu.

Thảo Sương đỏ mặt:

– Ủ, được rồi, để muội bảo cha phạt nhị ca thêm vài trận nữa, xem nhị ca có còn cười nổi không cho biết.

Giang Lâm trầm ngâm:

– Bị phạt lần này ngu ca buồn ghê lắm. Làm gì mà phải sợ bọn chúng đến như thế chứ? Mai một lành bệnh gặp bọn nó ngu ca vẫn đánh như thường.

Thảo Sương thở dài:

– Đại ca thật ác, đánh mạnh như vậy?

Giang Lâm nổi giận:

– Cũng tại đại ca về mách với sư phụ. Nếu để mình giết hết bọn chúng rồi chạy về đâu có chuyện gì rắc rối.

Nàng hạ giọng:

– Muội biết sao đại ca làm như vậy rồi?

– Sao?

– Vì đại ca ghét nhị ca đó.

Chàng cãi lại:

– Làm sao đại ca ghét ngu ca được? Mấy năm rồi chung học, trái quít cũng xẻ hai.

Đại ca cũng chung số phận mò côi với ngu ca, đã kết nghĩa huynh đệ, xem nhau như ruột thịt. Thảo muội nói bậy quá, đại ca sợ bọn chúng thì có.

Thảo Sương gay gắt:

– Đã bảo là không phải mà, đại ca ghét nhị ca vì đại ca yêu em mà em không yêu lại.

Giang Lâm sững sốt:

– Như vậy thì đại ca phải ghét muội chứ sao lại ghét nhị ca được.

Nàng cúi đầu chàng:

– Ngốc ơi! Vì muội yêu nhị ca chứ gì?

Lời nói vô tình thốt ra làm cả ba người phải bàng hoàng. Thì ra nàng không còn là cô gái quá đỗi ngây thơ. Giang Lâm sững sờ quên cả đau quay sang nhìn nàng chăm chú.

– Muội vừa nói gì vậy?

Nàng cúi đầu e thẹn:

– Thì nói vậy chứ nói gì?

– Diên, ngu ca mách sư phụ, nhị ca còn nhỏ chưa biết mấy chuyện đó đâu.

Giang Lâm sung sướng vờ lặp lại câu nói của nàng.

Thảo Sương bấu môi:

– Cho mách, muội chẳng sợ!

Giang Lâm ngồi dậy, mặc kệ tấm vải trên lưng rơi xuống, nắm lấy tay nàng bối rối:

– Thôi đừng mách nữa, hai đứa mình thử làm người lớn một chút đi.

– A!

Tiếng nàng la lớn:

– Nhị ca làm gì vậy? Muội mách sư phụ cho coi. Nhị ca dám...

Lời nàng bị cắt ngang bởi nụ hôn của Giang Lâm vừa dán chặt vào đôi môi nàng.

Hồ Sơn buồn bã quay lưng, như thế là thật rồi. Thảo Sương sẽ vĩnh viễn không bao giờ là của chàng nữa. Chàng gục đầu vào vách đá nghe bão lòng dâng ngập. Trong phút chốc nghe toàn thân rã rời, ý chí nghị lực như bị tiêu tan.

Một bàn tay nóng đặt lên vai chàng. Hồ Sơn quay lại gục đầu vào lòng người mới đến khóc nức lên như mượn dòng nước mắt rửa trôi bao phiền muộn trong ngày:

– Sư phụ!

*****

Đọc xong bức thư của Đại công tử Hắc Chiêu, Lâm Bình hốt hoảng trao lại cho Hồ Sơn:

– Hồ Sơn! Con xem đây!

Hồ Sơn đón lấy bức thư, đọc xong mồ hôi rịn ra khắp trán. Giây lâu chàng quay sang hỏi sư phụ, mặt tái xanh:

– Sư phụ định thế nào?

Phải hơn một phút trôi qua để trấn áp cho lòng mình dịu xuống, Lâm Bình mới cất lời:

– Đành phải tuân theo lệnh người thôi.

Hồ Sơn thất sắc nắm tay sư phụ:

– Sư phụ, con chỉ sợ nhị đệ không chịu nổi, những vết thương đêm qua..

Lâm Bình đặt tay lên vai chàng:

– Nhưng nếu không vâng lời nộ Giang Lâm cho hấn, ta e võ đường này chỉ còn lại đồng tro tàn. Hồ nhi, con đừng quên đại cuộc.

Ánh mắt Hồ Sơn khẩn thiết van nài:

– Nhưng sư phụ không thể dung uy tín của mình để can thiệp được sao?

Lâm Bình lắc đầu:

– Nể ta lắm hấn mới không bắt Thảo Sương về làm tì thiếp. Như thế cũng là khoan hồng rồi.

Hồ Sơn khổ sở:

– Như vậy sư phụ đành để Giang Lâm bị lưu đầy đến vùng Miêu Cương độc địa sao?

– Ta không thể làm khác hơn được! Thôi con đừng làm đau lòng ta thêm nữa. Hãy chuẩn bị hành trang cho nó, ta vào thạch động đây. Nói xong Lâm Bình đứng dậy bước đi, mới có một ngày đêm mà Hồ Sơn trông thấy sư phụ già đi nhiều lắm. Có ai hiểu người bằng chàng đâu, đêm qua một giọt máu của Giang Lâm rơi xuống là một vết dao cứa nát lòng sư phụ. Còn chàng, ai hiểu giùm chàng đây, mỗi tia mắt lạnh lùng của Thảo Sương là một nhát kiếm đâm vào tim chàng.

Lời buộc tội của nàng hồi đêm đã làm tan nát lòng chàng. Thảo Sương sao em chẳng hiểu? Anh có vui sướng gì khi nhìn Giang Lâm quần quai đón đau.

– Đại ca! Bây giờ thì anh hài lòng rồi chứ?

Thảo Sương gay gắt nói.

Hồ Sơn giật mình gượng dậy, cố nở một nụ cười:

– Thảo muội, em nói gì lạ vậy?

Nàng nhếch môi cười nhạt:

– Hừ, anh đừng giả vờ đóng kịch bị thương. Tôi biết rõ tâm địa của anh rồi.

Hồ Sơn cau mày:

– Thảo muội, sao em lại muốn gây sự với đại ca?

– Gây sự với anh làm gì? Tôi nói anh là một thằng chẳng ra gì.

Chàng giật nảy người:

– Thảo Sương, em sẽ bị phạt vì hỗn đày.

Nàng khóc tầm tức:

– Dù chết em cũng vẫn cứ nói, chứ anh không thấy là người ta đày nhị ca lên tít vùng Miêu Cương sao?

Chàng vụng về lau lệ cho nàng:

– Ngu ca có muốn vậy đâu? Sao em lại trách ngu ca chứ?

Thảo Sương vùng ra khỏi người chàng:

– Tại vì đại ca yêu em rồi đại ca ghét nhị ca, đại ca muốn đày nhị ca đi xa cho chết chứ còn gì nữa.

Hồ Sơn lắc đầu buồn bã:

– Đại ca không tầm thường như muội nghĩ vậy đâu? Tại sao đại ca phải lưu đày Giang Lâm chứ? Nghe tin này, từ sáng đến giờ ngu ca cũng chết cả người đây, muội hãy bình tĩnh đừng có những cử chỉ lời nói kkkhông hay mà làm buồn lòng sư phụ.

Thảo Sương đưa tay lau nước mắt:

– Cả cha em nữa! Người cũng giống anh thôi. Ai cũng thù ghét nhị ca cả.

– Thảo Sương, muội còn nông nổi lắm. Có người sư phụ nào mà đi ghét đệ tử. Có người anh nào ghét bỏ em của mình đâu?

Thảo Sương đứng dậy:

– Thôi, đại ca đừng có giờ trò đạo đức giả nữa. Nhị ca mà bị lưu đày muội thề không bao giờ nhìn mặt đại ca nữa đâu?

Nói xong nàng ôm mặt chạy vào trong. Hồ Sơn đứng nhìn theo xuôi tay bất lực.

***

Đêm đã khuya lắm rồi, ánh trăng hạ tuần vượt cao lên khỏi ngọn núi, cả bầu trời đắm chìm vào giấc ngủ mê. Không gian nín lặng chỉ có tiếng quạ kêu mỗi vang lên trong đêm vắng nghe buồn não ruột.

Lâm Bình nhẹ bước vào thạch động. Ngọn nến nhỏ trên tay phát ra luồng ánh sáng lập lờ, làm lữ dơi hoảng hốt bay loạn xạ.

Trên nền đá lạnh, Giang Lâm đang ngủ mê man. Gương mặt trẻ hồng lên vì hạnh phúc, khoe miệng trẻ xuống như thể đang cười giữa giấc mơ hoa.

Người sư phụ già đặt ngọn nến lên ghềnh đá, ngồi xuống cạnh bên đệ tử, nhẹ tay vuốt lên mái tóc bông, mân mê từng đường nét than quen trên khuôn mặt đẹp sáng ngời mà không cảm được nước mắt tuôn rơi.

Trùng phạt học trò, lòng người đâu muốn, nhưng để chuyện lớn xảy ra thì đại sự không thành, bởi võ lâm trong thời kỳ loạn lạc. Giang Lâm ơi! Con hãy còn nông nổi lắm, tuổi trẻ ngôn cuồng, hiếu thắng

để giờ đây phải trả một giá đắt, và bị lưu đày, còn lòng thầy thì quá xót xa.

Tình thương dâng trào trong tâm tưởng, không hiểu vì sao trong hàng trăm đệ tử, Lâm Bình chỉ đem lòng ưu ái ban tặng cho hai người là Giang Lâm và Hồ Sơn. Có lẽ tại chúng thông minh, tư chất hơn người. Với Hồ Sơn tình thương của người mệnh mệnh như phẳng lặng. Còn với Giang Lâm, ngoài tình thương còn có một cái gì như nỗi âu lo, bởi vì so với Hồ Sơn, Giang Lâm hãy còn quá trẻ.

Mãi suy tư, bàn tay của Lâm Bình dừng lại hơi lâu trên cánh mũi của Giang Lâm.

Chàng khẽ cựa mình mở mắt, chợt nhận ra sư phụ, chàng hốt hoảng ngồi dậy:

– Sư phụ....

Lâm Bình đưa tay cản lại, nói yêu thương:

– Giang nhi, ta muốn xem qua thương tích của con.

Giang Lâm quay lưng vạch áo cho sư phụ xem những vết roi bị phạt. Được Thảo Sương tận tình chăm sóc nên đã bắt đầu lành miệng, nhưng cũng không ngăn sư phụ thốt lên lời thương cảm:

– Tội nghiệp con ta!

Giang Lâm quay lại ôm lấy sư phụ cảm động:

– Sư phụ, con gần lành rồi không sao đâu, người đừng lo.

Lâm Bình đặt tay lên vai chàng như nói với một đứa con:

– Giang nhi, chuyện con làm đã gây ra hậu quả không lường. Sáng mai này con sẽ phải bị lưu đày lên tận miền rừng núi Miêu Cương.

Đôi mắt chàng mở to kinh ngạc rồi chuyển thành giận dữ:

– Lũ ác ma ngông cuồng, chúng đừng hòng bắt được con.

Lâm Bình lắc đầu:

– Ngày mai chính tay ta sẽ trói con nộp cho bọn chúng.

Giang Lâm bật khóc:

– Sư phụ. Người không còn thương con nữa hay sao?

Lâm Bình cố lấy giọng lạnh lùng:

– Biết làm sao được? Ta đã hứa rồi.

Mắt Giang Lâm ngàu đỏ:

– Con nguyện sống chết cùng bọn chúng, xin sư phụ hãy để cho con trốn khỏi nơi này.

Giọng Lâm Bình cứng rắn:

– Không, bốn phận ta là phải bắt nộp nghịch đồ giao cho công tử.

– Nhưng con không phải nghịch đồ, con không vi phạm môn qui. Con chỉ tự vệ vào cứu em Thảo Sương thôi.

Lâm Bình quắc mắt:

– Ta không cần người cứu nó, nếu công tử muốn ta sẽ đem dâng con cho người làm tì thiếp.

Giang Lâm bật dậy hét lớn:

– Sư phụ! Con không ngờ người lại hèn nhát như vậy.

– Câm ngay! Nghịch tử Lâm Bình cũng đứng dậy:

– Nếu người còn một câu lộng ngôn nào nữa, hay có một tiếng xúc phạm đến bọn chúng, ta sẽ đòi lại những gì ta đã dạy.

– Đệ tử không cần! Xin trả lại cho sư phụ những gì đã học. Từ nay con sẽ không phải là người của Thái Bình phái, một giáo phái hèn nhát đã bán rẻ học trò cho kẻ khác.

Nói xong, Giang Lâm đưa tay lên cao định tự phế võ công nhưng Lâm Bình đã nhanh tay bế cứng huyết đạo của chàng:

– Nghịch nhi, hãy đứng đó mà nghiền ngẫm tội của mình.

Nói xong, người quay quả bước đi, nét mặt bừng bừng sắc giận, nhưng đôi mắt lại chan chứa ân tình.

Bị sư phụ điểm cứng huyết đạo nên Giang Lâm không tài nào nhích nhích được.

Chàng đành phải đứng yên nhìn sư phụ bước đi, thầm giận mình quá nóng đã nặng lời cùng sư phụ.

Chợt có tiếng động nhẹ ở sau lưng, Thảo Sương hiện ra như một con mèo, mắt đỏ hoe vì mới khóc xong, giờ thấy Giang Lâm nàng lại bật lên nước nỡ.

– Nhị ca, nhị ca ơi, sáng mai..

Rồi nàng ghen ngào không nói được.

Giang Lâm đưa mắt nhìn, nói đắng cay:

– Muội khỏi cần nói, sáng mai này, ngu ca sẽ bị lưu đày lên tận vùng rừng núi Miêu Cương. Để lại nơi này muội cùng đại công tử vui duyên cầm sắt.

Thảo Sương giật mình:

– Nhị ca, anh nói gì lạ vậy? Ồ! Ai điểm huyết anh vậy?

Nàng vừa nói vừa vung tay giải huyết cho chàng.

Giang Lâm ngồi xuống phẫn đá:

– Sư phụ đã nói với anh như vậy, muội còn đến đây để làm gì?

Thương hại tôi chẳng?

Nàng lạ lùng quá quên cả khóc:

– Ồ! Nhị ca đừng nói bậy chớ. Hay là... đúng rồi, nhị ca khinh em, cho em là hạng gái hèn hạ chứ gì? Được rồi, để em chết cho nhị ca tin.

Thảo Sương nhảy dựng lên đầu đập vào cột đá, Giang Lâm hốt hoảng ôm cứng nàng vào lòng, sung sướng nói:

– Muội dữ quá, mới thử một chút đã tự vận rồi.
Nàng rúc đầu vào ngực chàng:
– Ai bảo nhị ca xúc phạm tiểu muội chi? Muội đã nói rồi, yêu ai là yêu hoài đến chết, nhị ca không yêu em, em cũng còn yêu mãi.
Chàng phì cười, vuốt chiếc mũi thanh thanh:
– Hiểu rồi mà, bây giờ hai đứa mình ngồi đây tâm sự cho hết canh tư. Muội cho nhị ca ôm như vậy hoài nhé! Mai xa nhau rồi, nhớ em nhị ca biết phải làm sao?
Thảo Sương rưng rưng:
– Muội vừa mới mắng đại ca xong và đã thề trọn đời không thềm nhìn đến mặt.
Cũng tại đại ca mà hai đứa mình xa cách.
Giang Lâm lắc đầu:
– Nhị ca thì khác, anh không giận đại ca mà chỉ trách sư phụ. Người chẳng thương anh.
– Không phải đâu, cha em thương nhị ca lắm đó.
Chàng cười buồn:
– Thương anh mà người không cho anh bỏ trốn, người bắt anh phải bị lưu đày để đẹp lòng tên công tử Hắc Chiêu.
Nàng thở dài:
– Em không biết, mà thôi mình đừng nói chuyện đó nữa, hãy nói chuyện của chúng mình đi.
Chàng cúi nhìn nàng âu yếm:
– Chờ anh em nhé.
Nàng nói trong lúc giọt châu thánh thót tuôn rơi:
– Vâng! Chờ anh đến trọn đời trọn kiếp.
Tiếp theo đó ngôn ngữ được dẹp bỏ một bên, nhường lại cho họ những hương nồng tình ái, tay trong tay không nói một lời, ánh mắt chứa chan lệ nồng cùng bờ môi nóng bỏng giao kèo, còn hơn ngàn câu ước hẹn. Từ nụ hôn đầu của hai trẻ biết yêu, họ đã lớn lên thành cặp tình nhân trước phong ba bão tố.
Tiếng gà giục giã phía rừng xa, báo hiệu giờ yêu đương đã hết, sóng gió đã bắt đầu.
Trong vòng tay lưu luyến, những nụ hôn vội vã trao nhanh và tiếng hẹn thề không nói được thành câu. Họ rời nhau trong tiếng nấc nghẹn ngào.

Dịch giả: Lữ Giang

Hồi 3

Giang Lâm cự mình, đưa tay đập chát con muỗi trên má, tiếng xích sắt chạm vào nhau kêu loảng xoảng, giữa đêm khuya như nhắc chàng nhớ đến thân phận bị lưu đầy.

Thế đấy! Chàng đã trở thành tên tử tội, đem thân lưu đầy lên vùng rừng núi hoang vu, cho đẹp lòng sự phụ, cho vui dạ đại ca. Giang Lâm mở to mắt trong đêm khuya, lắng nghe từng khớp xương đau nhức mà cay đắng vô cùng. Ba ngày rồi chàng không còn là kẻ tự do, để được nghe, nói, ăn, ngủ theo ý thích của mình. Cái thân thể của chàng giờ đây nằm trong tay bọn hung bạo, sinh mạng này khác nào như cá trên thớt như chim trong lồng.

Chàng thêm biết bao một hơi thở tự do, nhưng ánh mắt chàng từ đây không còn hồn nhiên, vô tư như khi cùng Thảo Sương đùa nghịch nữa, mà nói chỉ âm thầm ánh lên những tia căm hờn rực lửa.

Một cơn gió núi thổi qua, lạnh buốt xương làm chàng nhớ lại lúc tiễn đưa. Hừ!

tiễn đưa một người tự do vào nơi chốn tù đầy. Giang Lâm mỉm cười chua chát. Thật là mỉa mai cho sự phụ. Sau khi trói chặt hai tay đưa học trò của mình, lại ngược nhìn nó bằng tia mắt yêu thương, rồi tặng cho nó một món quà an ủi. Món quà đó cùng với món quà của Hồ Sơn, Giang Lâm chẳng thêm động đến kể từ khi đặt chân lên vùng rừng núi Miêu Cương này.

Với Giang Lâm, điều an ủi duy nhất hiện giờ là những giọt nước mắt nóng hổi của Thảo Sương chảy trên vai áo. Chiếc khăn thấm đầy nước mắt của nàng giờ đây là báu vật thiêng liêng mà chàng sẽ giữ mãi bên mình cho đến chết.

Có tiếng mõ điểm sang canh. Giang Lâm lặng yên thăm đêm. Tiếng động vang giữa đêm khuya, nghe lạnh lùng khô khan. Có tất cả bốn hồi mõ dài giục giã, như vậy là đã đến canh tư. Một đêm dài sắp trôi qua lặng lẽ để một ngày tử nhục mới lại bắt đầu. Cứ thế ngày nối ngày trôi mãi, tuổi xuân sẽ trôi qua trong đau đớn căm hờn.

– Giang Lâm! Anh ngủ không được hay sao mà cứ trăn trở hoài vậy? Bên tai chàng vang lên tiếng thì thầm. Trong ánh sáng mờ mờ của những vì sao trên đỉnh núi, Giang Lâm nhận ra hình dáng của Sĩ Khải, người bạn mới quen nơi đất lạ.

Chàng quay lại mỉm cười:

– Sương khuya xuống lạnh, cộng với nỗi nhớ quê hương làm tôi

không tài nào ngủ được.

Sĩ Khải an ủi:

– Rồi sẽ quen thôi! Hãy ráng ngủ để bảo vệ sức khỏe. Nghe đâu ngày mai chúng sẽ đày ta lên rừng tìm trầm.

Giang Lâm vẫn tỉnh queo:

– Lên rừng tìm trầm hay xuống biển mò ngọc có khác gì nhau? Hơi đâu mà chú ý đến làm gì?

Sĩ Khải lắc đầu:

– Tại anh chưa biết đó thôi, ở đây mỗi lần nghe đến việc tìm trầm là ai ai cũng nổi ốc rùng mình. Vì đây là một việc làm nguy hiểm vô cùng. Có mấy ai đi mà trở về nguyên vẹn được đâu. Không bị chết bởi sơn lam chướng khí, cũng bỏ mình vì thú dữ rừng sâu.

Giang Lâm nói với vẻ bất cần:

– Thế thì tôi càng mong mình được làm việc ấy.

Sĩ Khải không đồng ý:

– Kìa sao bạn lại nói vậy? Có cái gì quý hơn mạng sống đâu? Hôm nay là thân tù đày, biết đâu ngày mai ta lại là con chim sổ lồng. Chết là hèn là nhục. Phải sống mới được chứ.

Giang Lâm ngơ ngác kêu lên:

– Với hai bàn tay trắng này ư?

– Phải kiên nhẫn đợi chờ cơ hội. Thôi trời sáng rồi tôi trở về kéo chúng nghi ngờ.

Sĩ Khải lom khom bỏ về chỗ của mình. Giang Lâm nhìn theo và chợt phát hiện Sĩ Khải là người biết võ công. Và có lẽ chàng ta cũng đã nhận biết mình như vậy nên mới đến để cùng mưu đồ việc lớn.

Tiếng cồng keng báo sáng vang lên dồn dập giữa khu đất trống, đẩy bước chân đám tù nhân bước vội, bước vàng đến nơi tập hợp dưới làn mưa roi tàn khốc.

Khoác chiếc áo lên vai, quảy túi hành lý, Giang Lâm bước đi chậm chậm về nơi bọn chúng tập hợp tù nhân. Chợt một ngọn roi xoắn ngang lưng đau nhói, nhưng chàng chỉ quay lại khẽ mỉm cười rồi bước đi đủng đỉnh.

Thái độ khiêu khích của chàng đã làm cho bọn coi tù tức điên. Chúng đập chàng té nhào xuống đất rồi vung roi túi bụi. Sĩ Khải từ đâu chạy đến đỡ Giang Lâm đứng dậy nói với bọn quản tù như van vãn:

– Thưa quý quan, cậu em tôi mới bệnh dậy, xin quý ngài thương tình rộng lượng.

– Thằng khốn nào đây?

Tên quản tù lại vung roi đánh luôn Sĩ Khải. Chàng đỡ Giang Lâm đứng dậy rồi cùng lưng đỡ đòn cho bạn bước đến nơi tập hợp. Trên

mặt Giang Lâm một vết máu loang dài, Sĩ Khải lau cho bạn nhìn mặt:

– Cậu liều quá, sao lại khiêu khích chúng làm gì?

Giang Lâm không đáp nhìn Sĩ Khải thân thiện. Quả như lời Sĩ Khải đã nói, hôm nay chúng bắt đám tù nhân vào rừng sâu tìm trầm.

Nghe nói phải tiến sâu vào rừng Miêu Cương tìm trầm, tiếng khóc rí rĩ bắt đầu vang lên từ đám tù đen. Và một đám mưa rơi tới tấp đã làm cho họ phải nín lặng đi vào cõi chết. Có mấy ai vào rừng Miêu Cương mà được trở về đâu?

Theo sự sắp xếp của đại hán râu xồm, tù nhân được chia ra từng nhóm nhỏ năm người để dễ bề kiểm soát. Giang Lâm được cử làm nhóm trưởng của nhóm mình.

Cầm bao lương thực ít ỏi trong tay, nhìn những người cùng theo mình tiến sâu vào cõi chết mà nghe lòng đau nhói. Bởi ngoài chàng và Sĩ Khải là hai thanh niên đang ở lứa tuổi đang xuân thì họ là những lão già ốm yếu, những đứa bé búng beo và một cô gái xanh xao bệnh hoạn. Chàng cất tiếng hỏi ân cần:

– Xin nhị vị cho tại hạ được biết tên để chúng ta dễ bề đàm đạo.

Trước hết tại hạ xin tự giới thiệu tên mình là Giang Lâm, hai mươi tuổi.

Đứa bé sợ hãi nép mình vào người lão già cất giọng run rẩy:

– Thưa ông, con là Trúc Phi mười ba tuổi, còn đây là ông ngoại của con tên là Trần Lãnh tám mươi hai tuổi.

Giang Lâm cảm động đặt tay lên đầu đứa bé:

– Xin đừng gọi huynh là ông và đừng xưng con nữa nghe em, tiểu bối xin ra mắt tiên bối.

Lão già có vẻ gầy yếu bệnh hoạn, râu tóc bù xù trắng xóa. Nhưng nếu ai để ý thì sẽ thấy đằng sau đôi mắt lơ lơ kia, chỉ cần một tia lóe sáng khi ngẩng Giang Lâm, mà người có học võ công sẽ biết đó là tia nhìn của một người có nội lực cao thâm, lão cất giọng phều phào:

– Xin đừng gọi ta là tiên bối.

Giang Lâm quay sang nhìn cô gái, tuy lem luốc nhưng nếu tinh ý sẽ nhận ra nàng có một sắc đẹp mê hồn:

– Còn cô nương đây xin cho biết quý danh.

Nàng cúi đầu, cố làm trầm đi giọng nói thanh tao:

– Dạ tôi là Doanh Doanh, mười chín tuổi.

– Còn Sĩ Khải xin anh hãy tự giới thiệu đi.

Nãy giờ Sĩ Khải mãi theo dõi các nhóm khác, nghe Giang Lâm nhắc mới quay lại, giật mình bối rối, nụ cười ngượng nghịu nở giữa đôi môi đẹp làm tươi sáng thêm gương mặt khô ngô:

– Tại hạ là Sĩ Khải, hai mươi lăm tuổi.

Giang Lâm bỗng nhiên vui vẻ, chàng tự nghĩ rằng chàng phải có trách nhiệm với những người kia, họ cũng giống như chàng, chung số phận lưu đầy. Họ yếu, chàng mạnh, bổn phận chàng là phải bảo vệ cho họ an toàn. Tự nhiên chàng nở nụ cười, nụ cười đầu tiên từ khi lâm nạn. Nụ cười đã trả lại cho chàng niềm tin vào cuộc sống, làm cho mọi người bỗng thấy chàng thật đáng yêu, chàng nói với mọi người:

– Cùng chung một số phận, tại hạ đề nghị chúng ta đối xử với nhau như ruột thịt.

Vì chỉ có tình thương mới giúp chúng ta thoát khỏi cảnh đơn lẻ, u buồn.

Tất cả lặng yên không đáp duy chỉ có cụ già khế gật gù như biểu lộ sự đồng tình.

Giang Lâm nói tiếp:

– Nơi đây chỉ có trưởng lão là bậc cao nhiên, xin xếp vào hàng tiền bối, còn lũ hậu sinh chúng cháu sẽ tùy theo tuổi tác mà phân biệt huynh đệ. Và nói gì thì nói Trúc Phi cũng thuộc hàng em út.

Có lẽ lâu lắm rồi đứa bé mới nghe được một giọng nói ngọt ngào nên nó quên sự sợ hãi, nheo nheo mắt nhìn chàng trai với vẻ thân thiện.

Sĩ Khải hào hứng:

– Lời Giang đệ nói quá rõ ràng, xin tiền bối và cô nương đây đừng từ chối. Thôi chúng ta hãy lên đường. Đừng để nhọc công tên ác độc kia dùng roi xua đuổi.

Đoàn người kéo lê xích xiềng tiến lên đi vào cõi chết. Tên quản tù nở nụ cười cay độc. Hắn không sợ đoàn người bỏ trốn. Với xiềng xích nặng nề kia, đoàn người sẽ không vượt qua được Miêu Cương. Kẻ nào không chết, tất hải trở về mà trở về thì...

Đôi mắt hắn sáng lên, khi mừng tượng ra hàng xe trăm quý giá được chở về cố quốc.

***

Trời vừa chạng vạng tới, Giang Lâm bảo đoàn người dừng lại.

Chàng cùng Sĩ Khải đi nhặt củi khô về nhóm lửa giữa rừng, Doanh Doanh cũng vội soạn nồi ra để nấu cơm.

Khi hai người về đến nơi thì ông cháu Trúc Phi cũng vừa dọn sạch một khoảng đất rộng. Doanh Doanh đang loay hoay bên bờ suối vo gạo. Tiếng chim ríu rít chuyển cảnh, nếu dẹp bỏ hết xích xiềng trên tay thì đây là một bức tranh tuyệt đẹp.

Đặt bó củi xuống đất, bỏ mặc co Sĩ Khải nhóm lửa, Giang Lâm tiến về bờ suối, mái tóc Doanh Doanh buông dài, chợt chàng thấy nhớ

Thảo Sương vô hạn, nàng cũng từng cùng chàng vo gạo thế này đây.

– Doanh muội sau nấu ít gạo thế kia? Rồi ai ăn ai nhịn?

Nghe động Doanh Doanh giật mình quay lại, nhưng nàng nhoẻn cười ngay:

– Giang huynh làm muội hoảng hồn, gạo của ta còn ít lắm, phải để dành chứ. Ờ kìa! Sao huynh nhìn muội ghê vậy?

Chàng chớp mắt mơ màng:

– Hôm nay muội đẹp quá, y hệt như một nàng tiên vậy?

Màu hồng xuất hiện trên đôi má bầu bĩnh, nàng cúi đầu bưng rá gạo bước nhanh không nói. Giang Lâm ngồi xuống ghềnh đá thở dài. Tay chàng lùa vào trong nước, làm nó dậy sóng lung linh mà cứ ngỡ đôi mắt người thương long lanh ánh sáng. Thảo Sương trước mắt chàng là hình bóng của nàng đang giận hờn nũng nịu.

Càng gần Doanh Doanh, chàng càng nghe nhớ người yêu. Thật không ngờ trong số người bị lưu đày lại có cả một nàng con gái sắc nước hương trời như vậy. Nếu không có Thảo Sương, có lẽ chàng đã bị nàng nhận chìm vào đôi mắt dài buồn rười rượi mà lúc nào cũng chứa đựng một tâm tư sầu não.

So với Thảo Sương, Doanh Doanh là một thái cực hoàn toàn trái ngược. Nàng chẳng biết võ công, không nghịch ngợm, trêu ghẹo, chọc phá mà lại dịu dàng, êm ái và rất hay thẹn thùng. Giang Lâm bật cười nhớ lại cảnh mình và Sĩ Khải bàng hoàng khi lần đầu bắt gặp dung nhan thật của nàng. Hôm đó, vừa mới tắm xong, lớp bùn đất bôi đen được nàng rửa sạch, Doanh Doanh giống như nàng tiên vừa lột xác. Nếu lúc đó có ai bảo rằng nàng là một vị công nương chắc chàng và Sĩ Khải cũng sẽ không phủ nhận.

– Giang huynh, cơm đã chín rồi, Doanh tỷ bảo em mời anh vào dùng bữa.

Trúc Phi từ trong cành lá hiện ra mời chàng vui vẻ.

Giang Lâm chớp mắt trở về thực tại, nhìn đứa bé với nụ cười hồn nhiên tươi sáng, chàng ngẩn ngơ tự nghĩ sao ai cũng sợ rừng ma nhiều sơn lam chước khí? Trong khi mấy ngày qua, đoàn người của chàng ăn uống tuy thiếu thốn mà trông ai cũng vui tươi, hồng hào khỏe mạnh.

– Giang huynh ngẩn ngơ gì nữa vậy, vào mau đi, em đói bụng lắm rồi.

Giang Lâm mỉm cười cùng đứa bé bước vào trong, nhưng vừa đi được mấy bước hai người đã nghe tiếng Doanh Doanh hét thét thanh kêu cứu.

Không chậm trễ chàng bỏ mặc Trúc Phi, vội phóng nhanh đến nơi vừa phát ra tiếng gọi, Doanh Doanh đang bị một con cạp xám rất to vồ chụp. Giữa lúc hàm răng mãnh thú sắp cắn phập vào chiếc cổ trắng ngà thì Giang Lâm đã kịp thời dùng hết sức bình sinh quật sợi xích sắt nơi tay ngang ngang miệng cạp cứu Doanh Doanh thoát khỏi cái chết kinh hoàng trong đường tơ kẻ tóc.

Bị mất miếng mồi ngon. Con cạp đói gầm lên hung hãn liên tiếp phủ lên người Giang Lâm những đòn mạnh bạo. Nhưng chàng trai trẻ vẫn thản nhiên nhảy nhót chọc cho nó điên lên trước ánh mắt kinh hoàng của Doanh Doanh.

Đùa giỡn một hồi có lẽ đã chán nên chàng dừng chân, trụ bộ, dùng chưởng pháp lôi công đánh mạnh vào giữa mặt con ác thú. Đang đà lao tới, cạp lãnh nguyên luồng chưởng phong ngã ra chết ngay tại chỗ.

Thản nhiên đi đến gần Doanh Doanh, chàng tươi cười hỏi:

– Doanh muội phải một phen khiếp vía hả?

Nàng đưa tay chận ngực không nói, chàng vung vẩy hai tay:

– Lâu ngày không vận động, nay được thử sức với cạp xám nghe sướng khoái vô cùng.

– Giang đệ, huynh thật không ngờ đệ lại có võ công thâm hậu như thế.

Tiếp theo tiếng nói, Sĩ Khải cùng lão già và đứa bé bước ra khỏi chỗ nấp.

Giang Lâm khiêm tốn:

– Sĩ huynh quá khen, đệ chỉ mới tập tành võ nghệ, đâu dám nhận hai tiếng cao thâm.

Trần Lãnh cất tiếng khàn khàn:

– Lão đói bụng quá, xin hai thiếu hiệp vào nhanh kéo lão đây chết xiu.

Trúc Phi giật tay lão chẳng bằng lòng:

– Ngoại, sao ngoại nói kỳ cục vậy?

Giang Lâm lật đật vòng tay:

– Thôi chúng ta vào dùng bữa đi, một lát xả thịt con cạp này ra, đoàn chúng ta lại có một phần thức ăn khá.

Sau khi ăn uống xong, xả thịt cạp ra thành từng mảnh nhỏ, đoàn người ngồi quanh đống lửa cùng nhau sấy cho thịt mau khô để dành ăn trong nhiều bữa.

Đang làm bỗng Sĩ Khải có ý kiến:

– Thừa lão tiền bối, tại hạ có một ý như thế này. Nơi đây cũng đã xa doanh trại giặc, vậy chúng ta hãy tháo gông xiềng cho nhẹ nhàng

thân xác.

Lão già gật đầu:

– Lời công tử nói phải! Nhưng chúng ta chỉ có dao cùn, kiếm cụt làm sao chặt đứt nổi xích xiềng?

Sĩ Khải cười vui:

– Lão tiên bối quên rằng, tại hạ và Giang đệ đều là những người có võ công sao?

Nói xong chàng gồng tay dùng nội lực bức tan xích xiềng. Giang Lâm thấy vậy cũng vội làm theo. Rồi bước đến bên lão già cung kính:

– Xin tiên bối hãy để cháu bứt bỏ gông xiềng.

Lão già không đáp chìa tay cho chàng. Bên kia Sĩ Khải cũng bước đến gần Doanh Doanh, trêu mếu:

– Doanh muội đưa đây huynh bứt xiềng cho.

Nàng bối rối vì từ nhỏ đến giờ chưa lần nào đưa tay cho ai nắm.

Giang Lâm vốn quen với những cử chỉ mạnh bạo của Thảo Sương liền cất tiếng nói vô tư:

– Kia sao Doanh muội chẳng đưa tay cho Sĩ huynh tháo bỏ giùm cho, em còn luyến lưu nó lắm chẳng?

Doanh Doanh đỏ mặt cúi đầu đáp lí nhí:

– Thôi muội chẳng dám làm phiền Sĩ huynh để tự muội tháo cho mình cũng được.

Nói xong hai bàn tay nhỏ đẹp của nàng xoay tròn linh động, rồi chẳng biết có cách nào nó bỗng dài ra mềm nhũn, chui tọt qua lỗ còng một cách dễ dàng.

Thủ pháp của nàng kỳ lạ quá làm cho Sĩ Khải và Giang Lâm phải ngẩn người ra vì kinh ngạc. Nhưng với đôi mắt tinh đời thì lão Trần Lãnh đã nhận ra và trong lòng lão thầm sợ:

“Trời! Miêu gia linh pháp, nàng ấy còn sống trên cõi đời này hay sao chứ?” Trong năm người chỉ có Trúc Phi là không bị trói nên nó cũng chẳng phải nhờ ai giải cứu. Nó chỉ biết trơ mắt ra mà ngắm mọi người, lão già lại cất tiếng thều thào:

– Lão xem qua, chư vị đây đều là người biết võ công thâm hậu, sao lại để bọn chúng bắt quá dễ dàng, và cam tâm sống đời tù tội.

Nghe lão nhắc, Giang Lâm bỗng chốc khơi động nỗi thương tâm khiến hai hàng châu rơi lả tả:

– Giang huynh, anh có chuyện gì buồn?

Không kiềm nổi uất hận tuôn trào, Giang Lâm kể lại cho mọi người nghe câu chuyện của mình. Nghe xong ai cũng phải thở dài cho số phận của chàng gặp phải vị sư phụ quá yếu hèn nhu nhược.

Sĩ Khải đặt tay lên vai chàng an ủi:

– Thái Bình phái, một giáo phái lớn, có nhiều uy tín trong giới võ lâm. Không hiểu sao lại có thái độ ươn hèn như vậy? Nếu gặp ngu ca thì thà chết chứ không giao nộp học trò.

Lão già trầm ngâm:

– Mỗi người một hoàn cảnh. Công tử chớ lấy lòng mình đặt vào chuyện của người khác. Còn công tử vì sao mà nên nổi mang tù tội?

Sĩ Khải vòng tay:

– Thừa lão bá, tại hạ vô duyên nên không có chân trong bất cứ một giáo phái nào.

Một hôm tình cờ tìm được pho “Thái âm kinh”, tại hạ đã cố tâm tìm hiểu mang một ít võ nghệ trong mình bất ngờ bị vu khống giết người nên đành bỏ dở cuộc luyện tập.

Lão già gật gù ngây ngô:

– Lão chưa nghe đến tên Thái Âm kinh bao giờ. Đây là lỗi võ công gì?

Doanh Doanh xen vào:

– Thừa lão bá “Thái âm kinh” là một trong năm pho võ công tuyệt thế, Sĩ huynh đây đã luyện thành một quyển, thì người cũng đã được xếp vào một trong ngũ hình của thiên hạ.

Lão già ngó Doanh Doanh trân trối:

– Ô! cô nương cũng rành về việc võ công chứ?

Doanh Doanh cúi đầu:

– Tiện nữ chẳng biết gì về giới giang hồ, chỉ nghe người lớn nói chuyện với nhau như thế. Cháu còn nghe nói ngoài bộ “Ngũ âm chân kinh” trên giang hồ còn ba quyển nữa, đó là bộ “Cương nhu hóa thần công”. Ai mà học được bộ sách này tất sẽ trở thành cao thủ vô địch võ lâm.

Sĩ Khải chột la lên:

– Cương nhu hóa thần công?Ồ điều này thì đây là lần đầu tiên tại hạ mới nghe được đó.

Nãy giờ Giang Lâm mãi đắm nhìn trong cơn suy tưởng, chột nghe Sĩ Khải hét lớn mới giật mình quay lại:

– Huynh nói cái gì mà “Cương nhu hóa thần công”?

Lão già cười hề hề vỗ lên vai chàng thân mật:

– Ôi, bọn họ nói chuyện võ lâm giang hồ, hơi đâu mà nghe cho mệt.

Đi ngủ đi cháu.

Cả bọn vâng lời, mỗi người chọn cho mình một góc. Tội nghiệp cho Doanh Doanh vốn quen cảnh kín cổng cao tường nên tối nào trước khi đi ngủ nàng cũng tìm hái thật nhiều lá cây về làm vách ngăn mình với mọi người. Đêm khuya thật là khuya, từ nơi đoàn người bị lưu

đầy đang ngủ bỗng có một con sáo đen tuyền, không biết xuất hiện từ đâu, bay thẳng lên bầu trời đêm tĩnh mịch.

***

Từ sau đêm đốt lửa ngồi hong thịt cọp, đoàn người bị lưu đầy như xích lại gần nhau. Họ đối xử với nhau có phần nào bớt e dè hơn trước. Ai cũng có mối cảm tình đặc biệt với Giang Lâm, nhất là Doanh Doanh. Nàng thường ngắm trộm chàng qua kẽ lá, rồi lòng lại băng khuâng.

Nhưng dù cho họ có đem cho chàng bao nhiêu tình cảm chân thật, cũng không làm sao bù đắp được khoảng trống của con tim. Nỗi thương nhớ Thảo Sương cứ làm mắt chàng thường ngấn lệ buồn cứ mỗi buổi chiều. Chàng phải tách mọi người, ra bờ suối suối vắng ngồi tìm về kỷ niệm.

Chợt có tiếng hỏi:

– Giang Lâm, thiếp hiệp ngồi đây mà lão phu tìm kiếm mãi.

Giọng lão Trần Lãnh hôm nay thật lạ, chàng quay lại cung kính:

– Lão bá, người tìm cháu có việc chi?

Hôm nay lão đi đứng thật vững, không có vẻ gì ốm yếu bệnh hoạn cả. Lão ngồi xuống cạnh chàng:

– Thiếu hiệp đừng lo, lão không đến nỗi yếu đuối như thiếu hiệp làm tưởng đâu.

– Ô! Lão tiền bối, người có một võ công thâm hậu vô cùng.

Giang Lâm kêu lên thảng thốt:

– Vậy mà cháu cứ làm tưởng...

Lão cười hề hề không đáp.

Chàng hỏi tiếp:

– Tiền bối, nếu tại hạ không làm thì tiền bối cũng là một người có danh trong giới giang hồ?

Lão già cười vui nói:

– Ta là ai, điều đó không quan trọng. Cháu đừng nên tìm hiểu làm gì. Cứ biết ta là một người bạn rất thân của sư phụ cháu là đủ.

Giang Lâm mừng rỡ sụp quỳ xuống:

– Ô, vậy thì đệ tử thất lễ vô cùng, sao đệ tử không thấy sư bá đến thăm sư phụ.

Lão trầm ngâm:

– Ta và sư phụ cháu là hai người bạn rất thân, có thể cho nhau sinh mạng của mình.

Nhưng đó là chuyện ngày xưa, của hơn hai mươi năm về trước. Còn bây giờ... thôi cháu à, hãy quên tất cả mà nhìn về tương lai trước mặt. Hôm trước nghe cháu buông lời oán hận sư phụ, ta buồn lắm.

Lẽ nào lão đệ ta lại biến đổi nhanh đến thế sao? Ta không tin.
Chuyện còn nhiều uẩn khúc. Ta khuyên cháu nên xem qua món quà của sư phụ ban tặng.

Giang Lâm buồn bã:

– Món quà của đại ca và sư phụ cháu ban tặng lúc chia tay cháu chẳng muốn nhìn đến làm gì? Nó chỉ gọi cho cháu nỗi đau buồn, cảm hận mà thôi.

– Đừng nóng, hãy xem qua đi cháu.

Chàng cho tay vào túi hành trang uể oải lấy hai món quà ra. Đó là hai gói giấy vuông, Giang Lâm nói không sốt sắng:

– Nếu lão bá muốn coi thì cứ tự tiện chứ cháu đã hứa là không thèm nhìn đến. Cái gói đỏ là của sư phụ, còn cái gói xanh là của đại ca cháu đó.

Lão đặt hai gói quà vào lòng vui vẻ:

– Để ta xem tặng vật rồi nói cho cháu biết tình cảm của mọi người đối với cháu nhé.

Lão kêu lên kinh ngạc khi mở tung gói giấy màu xanh:

– Ô! Cái gì thế này!

Giang Lâm không nén nổi sự tò mò quay qua nhìn chột kêu lên thảng thốt:

– Trời! Kim sa tiền ngự hàn.

Lão vờ ngốc nghếch:

– Thì áo ngự hàn, có lẽ đại ca cháu sợ cháu bị lạnh đây chứ gì?

Giang Lâm luồn tay vào lớp áo lông, sắc vàng lóng lánh mà cứ ngỡ mơ ngủ. Chàng lẩm bẩm một mình:

– Kim sa tiền ngự hàn! Vật mà đại ca quý hơn cả sinh mạng của mình, sao anh ấy lại tặng cho ta?

– Giang Lâm, đại ca cháu có gởi thơ cho cháu nữa đấy!

– Ôi! Anh ấy gói vật gì trong đây vậy?

Lớp giấy gói được bóc ra. Lần này thì đến lượt lão già không kìm nổi tiếng kêu thảng thốt:

– “Ngũ linh châu”, báu vật của võ lâm, tại sao Hồ Sơn lại có được?

Giang Lâm ngẩn người ra nhìn màu ngọc long lanh ngũ sắc, chàng nói mà không hiểu mình nói gì cả:

– Vậy này gọi là “Ngũ linh châu” đây sao? Một trong năm vật linh thiên của thiên hạ, cháu thường nghe mọi người nhắc nhở nhưng chưa biết công hiệu của nó ra sao cả?

Lão trao ngọc cho chàng rồi bảo:

– Cháu hãy cất kỹ vào mình, rồi lão giải thích cho nghe. Viên ngọc này xuất xứ bên Trung Nguyên từ đời chiến quốc, không hiểu tại sao

lại lọt vào tay của Hồ Sơn.

Giang Lâm ngạc nhiên hỏi:

– Viên ngọc này quý lắm sao?

Lão gật đầu, trầm ngâm:

– Phải! Vì nó có năm tánh linh tất cả:

Trị thủy, trị hỏa, trị độc, trị côn trùng sâu bọ và làm không khí trong lành.

Giang Lâm chợt hiểu:

– Thảo nào mấy hôm rày đoàn chúng ta đâu có bị ảnh hưởng của rừng thiêng nước độc.

Lão nghiêm trang:

– Như vậy cháu đã hiểu tình cảm của đại ca cháu dành cho mình chưa? Bảo vật này hiện nay võ lâm đang tìm kiếm, cháu nên cất giữ cẩn thận kẻo mang họa vào mình.

Chàng cất giọng ân hận:

– Bây giờ cháu hối hận vô cùng. Đại ca thương cháu như vậy mà cháu nỡ nghĩ quấy về người chứ. Chiếc áo ngự hàn người quý hơn sanh mạng vậy mà cũng rộng lòng tặng cho cháu, nghĩ lại cháu hổ thẹn vô cùng.

Lão đặt tay lên vai chàng, an ủi:

– Đừng buồn nữa cháu à, biết lỗi thì sửa lỗi. Thôi cháu hãy đọc thư đi, xem Hồ Sơn có căn dặn gì?

Giang Lâm rưng rưng mở tờ giấy ra đọc, từng chữ từng lời như có ánh mắt Hồ Sơn nhìn chàng chăm chú.

Giang đệ thương yêu!

Biết đệ hiểu lầm, đại ca buồn lắm, nhưng đại ca chẳng trách đệ đâu.. bởi đệ hãy còn quá trẻ, tính tình đệ lại bộc trực thẳng ngay.

Nay tiễn đệ vào con đường tù tội, đại ca nghe lòng dạ xót xa, hiềm không thể cùng đệ sót chia gian lao khổ cực. Thôi thì, kim sa tiễn ngự hàn sẽ thay đại ca ở cạnh bên đệ, cùng đệ sót chia niềm ấm lạnh.

Có kim sa tiễn ngự hàn rồi mà đại ca vẫn chưa yên dạ, nơi rừng sâu sơn lam chướng khí, cỏ độc ma phong. Đại ca tặng luôn cho đệ viên “Ngũ linh châu”, đệ hãy nghĩ đó là tấm lòng của đại ca dành cho hiền đệ. Hãy cố gắng giữ mình.

Có điều đại ca dặn đệ, đừng cho ai nhìn thấy hai bảo vật này vì nó liên quan đến cả một câu chuyện dài mà đại ca đã dặn lòng giấu kín, lần cuối cùng khuyên đệ:

hãy học cho xong chữ nhẫn.

Hồ sơn ký bút.

***

Đại ca! Lòng Giang Lâm bỗng ngập tràn tình thương mến. Chàng vốn là một con người nhạy cảm dễ bị kích động, nên niềm vui hay nỗi buồn đến với chàng lúc nào cũng nhanh hơn người khác. Đây cũng chính là điểm yếu của chàng.

Đợi cho cơn xúc động của chàng dịu xuống, Trần lão mới lên tiếng:

– Nếu cháu không giở ra thì bao giờ cháu mới biết được tâm tình của Hồ Sơn dành cho cháu. Còn đây, đây là món quà của sư phụ tặng ban cháu hãy tự tay mở ra kéo làm người phật dạ.

Chàng đón món quà bằng cả hai tay, cung kính run run bỏ lớp vỏ ngoài và xuýt té nhào xuống nước vì kinh hãi, may mà có Trần lão đưa tay đỡ lại:

– Kia! Giang Lâm, cháu làm sao vậy?

– Tiền bối! Tiền bối hãy xem sư phụ tặng cho cháu vật gì?

Giang Lâm xé to hơn phần vỏ bọc, lão trợn trừng mắt, dù là người từng trải nhưng lão cũng không nén nổi sự kinh hoàng, vui sướng.

– “Thần Cương Đại Pháp”, trời ơi, võ lâm chi bảo. Một trong ba quyển “Cương, nhu, hóa thần công” đệ nhất trong thiên hạ.

– “Cương, nhu, hóa thần công”, bộ sách mà Doanh Doanh vừa nhắc.

Giang Lâm lặp lại bàng hoàng:

– Sao sư phụ lại tặng nó cho cháu làm gì? Bộ người không sợ cháu làm mất nó sao?

Trần lão lắc bả một mình:

– Thì ra là vậy, bây giờ thì ta đã hiểu.

Còn quá bàng hoàng, chàng cứ ngớ lơ nói với mình nên quay qua hỏi:

– Lão tiền bối dạy việc gì?

Trần lão xua tay:

– Không, ta không ngờ hôm nay lại bắt gặp nhiều bảo vật của võ lâm như vậy nên quá bàng hoàng. Giang Lâm! Người phải giấu kín chuyện này, bằng không sẽ mang họa vào thân đấy.

Nhưng Giang Lâm chẳng còn nghe thấy gì. Chàng còn quá mải mê vào bức thư của sư phụ dặn dò:

Giang Lâm con!

Từ lâu ta đã xem con và Hồ Sơn như con ruột của mình, nên bao nhiêu tâm huyết ta đều hy vọng ở hai con, rường cột của Thái Bình giáo.

Thế nhưng không ngờ, ta chưa kịp thực hiện ý đồ thì đã xảy ra biến cố. Con bị lưu đày, bao kế hoạch ta đề ra đều sụp đổ, nhưng ta chẳng trách con làm hỏng cơ mưu, chỉ đau lòng vì con không hiểu thấu lòng sư phụ.

Nhưng thôi nói gì thì chuyện cũng lỡ hết rồi, con bị lưu đầy phiên này không biết lúc trở về, sư phụ và con có còn dịp may hội ngộ hay không? Nên tiện đây thầy tặng cho con quyển “Thần cương đại pháp”, một trong ba quyển “Cương, nhu, hóa thần công” mà giang hồ từng đồn rộng rãi và thềm muốn.

Thật ra nó cũng không đến độ ghê gớm như mọi người lầm tưởng đâu! Vì sư phụ đã giữ hai pho bí kíp này từ mấy chục năm, đã luyện thuần thục mà chẳng thấy công hiệu là bao. Có lẽ vì thiếu mất cuốn ba chăng?

Con không nên hờn giận Hồ Sơn. Nó yêu thương con và cuộc đời nó nhiều đau khổ. Thầy khuyên con sau này nên tìm về tạ lỗi với đại ca. Thầy có để lại cho đại ca con một quyển “Thần Cương Đại Pháp”, coi như thầy đã chia gia tài cho các con rồi đó.

Riêng Thảo Sương, thầy chẳng để lại cho nó gì cả, bởi nó là thân con gái và thầy tin nó sẽ sống yên lành dưới sự bảo vệ của hai con. Điều mong muốn cuối cùng của thầy là các con hãy hòa thuận, yêu thương nhau, nơi tuổi vàng thầy nhắm mắt an lòng.

Lâm Bình thủ bút.

– À, nhân đây thầy cũng nói thêm, uy lực của Thái Bình giáo là thanh kiếm bằng vàng mà kẻ nào cầm nó trên tay tức đó là vị chưởng môn nhân thừa kế ngôi vị của thầy.

Lưỡi kiếm đó thầy gởi cho con, còn ba chuôi kiếm, thầy ban cho Hồ Sơn, Thảo Sương và Châu Đạt. Con hãy lựa chọn cho kỹ rồi quyết định (nếu đến ngày Đại hội giáo phái Thái Bình ta không còn sống nữa) thay ta. Con nhớ học cho thông chữ NHÃN.

Lâm Bình di bút.

– Sư phụ!

Giang Lâm òa lên nước nở ôm bức thư vào lòng:

– Ôi, lòng sư phụ thật bao la nhân từ độ lượng. Con đã hỗn hào xúc phạm, vậy mà người vẫn yêu thương tin cậy, lời thư thầy viết mới buồn làm sao? Tha thiết làm sao?

Giống như một lời trần trối. Không, thầy ơi, thầy phải sống, chờ con về quỳ dưới gối để tạ lỗi cùng thầy.

– Giang Lâm, sư phụ con nói gì trong thư vậy?

Chàng giấu vội lưỡi kiếm vàng mỏng dính vào tay áo rồi lựa lời:

– Thừa tiền bối, những chuyện riêng của bốn bang, nhưng đậm đà tình nghĩa, lão tiền bối ơi cháu hối hận thật nhiều.

Lão khoác chiếc áo ngự hàn lên vai chàng, căn dặn:

– Cháu hãy đến bụi cây kia mặc chiếc áo ngự hàn vào trong, rồi mặc áo của mình ra ngoài, nhớ đừng để ai trông thấy.

Giang Lâm cất quyền bí kíp vào áo rồi vòng tay:

– Đa tạ lão tiên bối đã có những lời khuyên bảo chí tình. Nếu không có người thì chẳng biết đến bao giờ cháu mới hiểu được tấm lòng của sư phụ và đại ca. Từ nay, cháu sẽ xem người như sư phụ của mình.

Trần lão mỉm cười gật gù:

– Chỉ cần cháu hiểu ra sự thật là ta mãn nguyện lắm rồi. Thôi hãy vào trong thay áo đi, rồi khi nào thuận tiện, ta sẽ giúp cháu luyện tập pho bí kíp kia.

Chàng vòng tay cung kính:

– Đệ tử xin vâng lời sư bá.

Bóng chàng khuất sau lùm cây rậm, Trần lão cúi nhìn dòng suối.

Dưới sức cản của đá ngầm từ đáy vực, nước xoáy thành từng cuộn lớn, phát thành tiếng ầm ầm, như lòng người đang cuộn sóng, ông nghiêng răng nói nhỏ:

– Lâm Bình, món nợ hai mươi năm về trước, người sẽ phải trả lại cho ta.

***

- Doanh muội, em có thấy Sĩ huynh và Trúc đệ đâu không?

Đang mãi mê giặt áo bên bờ suối, nghe Giang Lâm hỏi, Doanh

Doanh ngẩng mặt cười vui:

– Em nghe sư huynh rủ Trúc đệ vào rừng để săn bắn rồi.

Giang Lâm bước xuống lòng suối cạn bảo nàng thân mật:

– Huynh mạnh tay để huynh vắt phụ cho.

Doanh Doanh cúi mặt, e thẹn:

– Thôi được rồi, huynh đừng đựng đến những thứ này kỳ lắm.

Nàng vừa mới tắm xong, mùi hương từ mái tóc bay ra thơm dịu dịu giữa cánh rừng vắng hoang vu. Nàng đứng đó trong ánh nắng chiều, như một bức hoa tuyết vời. Dù không đắm cũng say, không tình cũng lâng lâng một cảm giác mơ hồ. Là một chàng trai mới lớn, vừa được bén hương tình đã vội cách xa thì hỏi làm sao, trước một nhan sắc thiên kiều, lòng Giang Lâm không rạo rức? Phải cố gắng thật nhiều chàng mới không bước lên ôm nàng vào lòng hôn lên đôi má ngọc ngà hồng ửng.

Không hiểu được diễn biến trong lòng chàng trai trẻ, nên nàng vô tình cúi xuống dòng suối bạc tiếp tục công việc của mình. Hai quả đào tiên đều đặn của nàng cứ đong đưa, khiêu khích.

Biết rằng mình đứng ở đây lâu thế nào cũng có chuyện xảy ra nên Giang Lâm chuỗi mình ra khúc suối sâu hơn vùng vầy. Những giọt nước bắn văng tung tóe, có những giọt nước không biết vô tình hay

cổ ý bay lên bám đầy mái tóc của nàng như những viên ngọc sáng.

Doanh Doanh dừng tay nhìn chàng mắng yêu:

– Giang huynh hư quá, làm nước văng cả vào mặt của muội rồi này. Tiếng nói của nàng thật trong sáng đáng yêu. Giang Lâm cười khanh khách:

– Thôi để huynh đền cho muội nhé.

Nàng đưa tay lên vén mấy sợi tóc vương lòa xòa trước trán, gương mặt sáng lấm tấm những giọt nước long lanh đã làm nàng thêm quyến rũ:

– Muốn đền muội, huynh phải rượt bắt cho được con cá vàng kia.

Chàng ngẩng cổ lên hỏi:

– Con nào?

Doanh Doanh chỉ vào một con cá vàng thật đẹp:

– Con cá vàng đó.

– Được, chờ huynh đây!

Giang Lâm chồm nhanh đến con cá, nhưng nó cũng thật tinh khôn quẫy đuôi lặn trốn. Đầu thể để mất lòng người đẹp, chàng bám theo con cá một bước không rời.

Nhìn chàng cứ chụp và con cá cứ trêu người càng lúc càng xa dần, Doanh Doanh nở nụ cười thích thú, và thích thú hơn nữa khi trước mắt bỗng xuống một chùm trái cây rừng chín mọng, đỏ tươi.

Sĩ Khải mỉm cười đồng đưa chùm trái cây:

– Tặng muội này!

Doanh Doanh đón lấy chùm trái cây kêu lên mừng rỡ:

–Ồ ngon quá, muội cảm ơn huynh.

Rồi sực nhớ nàng nói tiếp:

– Hôm nay Sĩ huynh đi săn có được không?

Sĩ Khải ngồi xuống ghènh đá hồ hỏi:

– Nhiều lắm muội ạ! Muội giặt xong chưa để huynh phụ một tay.

Nàng lắc đầu:

– Đùng, muội giặt xong rồi, bây giờ chỉ còn ngồi đợi Giang huynh thôi.

Sĩ Khải ngạc nhiên:

– Giang Lâm đi đâu mà muội phải đợi?

Nàng rùn vai cười khúc khích:

– Giang huynh đang đuổi bắt cho muội con cá vàng ở dưới suối kia.

Mặt nước bỗng nhiên lay động, rồi cái đầu của Giang Lâm nhô lên.

Trên tay chàng con cá vàng đang giẫy giụa, chàng hét to mừng chiến thắng:

– Đây! Đúng con cá vàng mà muội đã chỉ đây nhé.

Doanh Doanh mừng quá, buông rơi cả chùm trái cây chạy đến bên chàng tíu tít:

– Ôi! Giang huynh hay quá, trả con cá cho muội đây.

Bàn tay nàng xòe ra chờ đợi, Giang Lâm bỏ con cá nhỏ vào tay nàng, con cá nằm yên như đã chết. Doanh Doanh hỏi thì thào như thể sợ con cá giật mình:

– Huynh làm con cá của muội chết rồi sao?

– Chết à?

Chàng cứ nhìn con cá bỗng giật mình lùi lại. Con cá đã đánh lừa Doanh Doanh, nó chỉ nằm yên giả chết, rồi bất thần giãy mạnh đuôi bắn mình lên cao, rơi tòm xuống nước.

Điên tiết vì bị mắc lừa, Giang Lâm toan đuổi theo bắt lại nhưng tiếng kêu đau đớn của nàng đã làm chàng dừng lại:

– Chao ôi, chết muội rồi.

Trên bàn tay trắng ngọc ngà, chiếc ngạnh con cá đã làm cho nàng bị xước một mảnh da, máu chảy ròng ròng. Giang Lâm hốt hoảng quên cả giữ ý tứ nắm lấy bàn tay nàng hỏi cuống quýt:

– Có sao không muội? Có đau lắm không?

Doanh Doanh giật tay hờn giận như thể chính chàng đã làm tay nàng chảy máu.

Chàng chạy theo năn nỉ:

– Doanh muội cho huynh xin lỗi đi! Lần này bắt được con cá huynh sẽ đem nướng nó cho muội ăn trả thù.

Doanh Doanh không nén nổi nụ cười, nhưng vẫn vờ gắt nhẹ:

– Có ăn nó vào bụng thì bàn tay muội cũng bị làm độc, sưng lên rồi chặt bỏ thôi.

Nghe nàng nói Giang Lâm hốt hoảng. Lẽ nào bàn tay đẹp của nàng bị chặt bỏ hay sao?

Thấy mình đùa mà chàng lại quá lo lắng như vậy, Doanh Doanh cảm động.

Nàng toan bảo với chàng rằng, “Đây chỉ là một vết thương xoàng, không cần chữa nó cũng lành thôi”, nhưng không hiểu sao nàng lại cảm thấy thích nhìn vẻ mặt lo lắng của chàng hơn. Mặt hoa vờ ửng đỏ, để nét liễu kém xinh tươi.

Giang Lâm bỗng vỗ mạnh tay hét lớn làm nàng giật mình đánh thót:

– Đúng rồi, huynh có cách làm tay muội lành lại rồi đây. Doanh muội đưa tay cho huynh.

Nàng ngạc nhiên chìa tay:

– Chi vậy?

Chàng cho tay vào túi lấy viên “Ngũ linh châu” của mình ra đặt vào

vết thương của nàng. Doanh Doanh kêu lên kinh ngạc:

– Ngũ linh châu ư?

Giang Lâm không đáp gật đầu xác nhận, nàng bỗng nhiên cười ngặt nghẽo:

– Ai dạy cho huynh cách trị bệnh lạ kỳ này?

Chàng cầm viên ngọc xoay tròn ngó ngán:

– Chứ làm sao mới trị bệnh được?

Doanh Doanh đưa bàn tay xuống suôi ôn tồn:

– Huynh cất ngọc đi, muội chỉ đùa cho vui thôi, chứ vết thương nhỏ này không có gì nguy hiểm đâu?

Chàng thở phào nhẹ nhõm:

– Trời vậy mà muội làm huynh hết hồn, cứ sợ muội bị chặt mất bàn tay, không còn ai để nấu cơm nữa.

Nàng liếc chàng một cái rất có duyên:

– Vậy thì còn lâu muội mới làm cho huynh nữa.

Chàng cũng chẳng nhin nàng:

– Như vậy thì chúng ta cùng đói, huynh chẳng đi chặt củi, bắt thú làm gì.

Nàng trề môi:

– Muội chẳng cần, muội sẽ nhờ Sĩ huynh. Ồ...

Nhắc đến Sĩ Khải nàng mới chợt nhớ quay lại:

– Trời ơi, muội thật đãng trí, Sĩ huynh đi đâu mất rồi?

Giang Lâm nhướng mắt:

– Sĩ huynh đã về rồi sao?

Nàng gật đầu:

– Sĩ huynh có hái cho muội một chùm trái cây rừng thật ngon.

– Thế à?

Tim Giang Lâm bỗng nhiên quặn thắt. Một cái gì giống như sự ghen hờn đang len nhẹ vào tim. Nhưng chàng vội lắc đầu xua đi điều đen tối đó. Trước mắt chàng hiện giờ vẫn là cô bé Thảo Sương hay đùa nghịch. Do đó Giang Lâm chuyển hướng:

– Lúc này muội cười huynh không biết cách trị bệnh bằng viên “Ngũ linh châu”.

Vậy chữa như thế nào muội có biết không?

– Muội nghe người lớn bảo lại rằng, ai giữ “Ngũ linh châu” trong mình sẽ không bị chất độc xâm phạm, chứ nó đâu có giải được người bị trúng độc.

Chàng gật đầu chợt hiểu rồi nhìn nàng hỏi tiếp:

– Doanh muội, theo huynh đoán thì muội không phải là một cô gái bình thường, vì mọi kiến thức của võ lâm muội đều thông hiểu. Vậy

thì nguyên do gì muội lại có mặt giữa đám người bị lưu đày?
Hai giọt lệ châu lặng lẽ chui ra khỏi đôi mắt ngọc của Doanh Doanh,
Giang Lâm hốt hoảng:

– Kia, Doanh muội, nếu em không muốn kể thì thôi, việc gì phải khóc?

Nàng lắc đầu:

– Không, muội không giấu huynh đâu! Có điều câu chuyện đó quá đau lòng, mà mỗi lần nhắc lại, muội không làm sao nén được giọt châu rơi.

Giang Lâm đưa mắt nhìn quanh:

– Trời tối rồi, ngồi gần sưởi lạnh lắm. Anh em mình vào ghềnh đá kia cho kín gió, rồi muội kể cho huynh nghe nhé.

Doanh Doanh gật đầu không đáp. Giữa ghềnh đá cheo leo, câu chuyện thương tâm của Doanh Doanh được hiện dần lên qua màn lệ mỏng.

Âm Dương Thần Chương

Dịch giả: Lữ Giang

Hồi 4

- Thân mẫu nhìn xem, Doanh nhi sửa soạn như thế này đã được chưa?

Doanh Doanh nũng nịu xoay một vòng trước mặt mẹ cha như đang múa. Tà áo trắng kéo thướt tha diễm lệ.

Hai vợ chồng già Dương Thế Hùng quay nhìn nhau mỉm cười,
Dương phu nhân nhìn chồng hãnh diện:

– Phu quân, người nhìn xem chúng ta có thể ngồi sui được rồi đó. Ông mỉm cười không đáp kê tách trà thơm lên môi, hớp từng chút một, cử chỉ tán đồng của cha đã làm nàng phải thẹn thùng. Doanh Doanh chạy đến ngã vào lòng mẹ:

– A! Mẹ! Sao mẹ nói vậy? Con còn nhỏ chưa chịu chuyện đó đâu.

Bà đỡ con dậy dịu dàng:

– Còi chừng nhả áo hết bây giờ, Doanh Doanh con cũng lớn rồi đừng mắc cở thái quá.

Ông đặt chén trà xuống bàn nhìn con triu mến:

– Con nó còn nhỏ, phu nhân đừng nói đến chuyện vợ chồng làm nó

thẹn. Tôi chưa muốn xa đứa con cưng đâu.

Bà lườm chồng âu yếm:

– Mười tám tuổi rồi, nhỏ nhoi gì nữa?

Chợt tỳ nữ bước vào duyên dáng:

– Bẩm tiểu thư, xe song mã đã sẵn sàng.

Doanh Doanh đứng dậy vòng tay:

– Xin phép song thân con lên chùa lễ Phật!

Ông gật đầu:

– Ờ! Con đi mau về sớm kéo mẹ cha mong đợi.

Bà cũng gọi vớ theo:

– A Liên! Trông chừng tiểu thư cẩn thận.

– Vâng!

Bước lên cỗ xe song mã, Doanh Doanh khẽ kéo chiếc rèm hồng cười vui vẻ, cha mẹ nàng cứ thế làm như nàng nhỏ lắm không bằng, lúc nào cũng dặn đi dặn lại mấy câu thường tình như vậy. Mỗi khi nàng đi đâu về là hai người cứ đến nhìn nàng từ đầu đến chân, như để kiểm soát xem coi có cọng tóc, kẽ lông nào rơi rụng hay không?

Nhiều khi nghĩ cũng thẹn thùng.

Vì tiếng đồn con cưng của vợ chồng viên ngoại Dương Thế Hùng đã lan truyền khắp làng trên xóm dưới, nên đi đến đâu nàng cũng nghe người ta xì xào bàn tán, và bắt gặp những ánh mắt ganh tỵ, thèm muốn. Phải, mọi người ganh tỵ, thèm muốn cái hạnh phúc mà gia đình nàng đang có, các cô gái đều mơ ước cái địa vị của nàng, cô con gái duy nhất của Dương viên ngoại.

Doanh Doanh cũng biết, với cha mẹ, nàng là viên ngọc quý, nên nàng tha hồ nhõng nhẽo, bắt mẹ cha phải chiều mình hết mực. Mười tám tuổi rồi, mà mỗi lúc phiền lòng là giẫy lên khóc lóc như một đứa bé lên ba.

Chiếc xe từ từ dừng lại trước cổng chùa Cổ Lâm tự. Hai tỳ nữ vén rèm cung kính:

– Thưa tiểu thư, chúng ta đã đến nơi rồi.

Doanh Doanh nhẹ đặt gót sen xuống bậc thang, chiếc hài thêu của nàng ánh lên sắc ngọc lưu ly lấp lánh. Tựa vào hai tỳ nữ, nàng bước khỏi cỗ xe, dịu dàng, mảnh mai như cánh hoa xuân trước gió.

Hôm nay là ngày lễ Phật, khắp chùa dập dìu tài tử giai nhân, nam thanh nữ tú, mùi hương trầm thơm bay ra ngan ngát, tạo nên một khung cảnh vừa trang nghiêm, vừa gợi cảm.

Trên đỉnh cột cao, lá Phật kỳ bay phất phới, pho tượng Quan Thế Âm Bồ Tát lớn đặt giữa sân, trên bàn một mâm trái cây to được chưng bày một cách khéo léo đẹp đẽ.

Gương mặt Phật Bà hiền từ, độ lượng, đôi mắt buồn nhìn xuống như muốn rưới hết bình cam lộ nơi tay, để cứu nhân độ thế.

Doanh Doanh cung kính thấp ba nén hương thơm thắm khàn. Trước là cầu thọ cho song thân, sau là... cầu mong sao cho mình tìm được một tấm chồng xứng đáng. Nàng tin tưởng vào tấm lòng thành kính của mình sẽ được Phật bà chứng giám vì tiếng đồn Phật ở Cổ Lâm tự rất linh thiêng, cầu chi được đó.

Bái Phật xong, nàng cùng hai thị nữ bước lên bậc tam cấp để vào chùa. Chợt nàng dừng lại trước một bà lão ăn xin gầy yếu. Nàng liền bỏ vào đôi bàn tay già nua của bà ta một quan tiền:

– Đội ơn tiểu thư.

Giọng bà lão khàn khàn, nghèn nghẹn, không hiểu do giọng nói hay do bà ta quá cảm động trước số tiền bố thí hậu hỉ. Mái tóc rối bù như tổ quạ khiến nàng không nhìn thấy được khuôn mặt của bà lão.

Nàng lại chuyển gót sen vào trong chánh điện quỳ lễ Phật. Đến khi trở ra thì trời đã xế chiều, mọi người đã ra về thưa thớt. Trên bậc tam cấp bà lão ăn mày vẫn ngồi yên bên chiếc gậy.

Có tiếng vó ngựa dập dồn rồi bốn tên công tử hiện ra. Bầu trời đang trong sáng, bỗng chốc bị tối sầm, bởi những bộ phục đen tuyền.

Không khí tôn nghiêm bị vẩn đục bởi những con hắc mã hí vang hung hãn.

Đang đà lao nhanh, bọn chúng bỗng ghì cương kìm lại vì vừa trông thấy từ tòa chánh điện bước ra một đóa hoa hàm tiếu. Một bộ xiêm y trắng thướt tha với gương mặt ngọc ngà.

A Liên sợ hãi nép vào mình Doanh Doanh.

– Chết rồi tiểu thư ời, bọn Hắc ma đến đây kìa.

Doanh Doanh sợ hãi quá, chân tay nàng bỗng trở nên cuống cuồng, tiếng nói nàng lắp bắp:

– Dù ta trở lại xe ngựa..

– Khoan đã mỹ nhân đi đâu mà vội!

Một con hắc mã chặn đường:

– Hãy theo bọn ta về thanh lâu Mộng Ngọc hưởng một đêm ái ân vui vẻ.

Ba nàng con gái sợ hãi, co rúm vào nhau. A Liên cất giọng run rẩy:

– Xin các ngài hãy thương tình, tiểu thư của chúng tôi là con gái duy nhất của Dương viên ngoại.

Ba tiếng Dương viên ngoại vừa thốt ra, bà lão ăn mày bỗng nhiên giật mình ngẩng dậy. Ai có thể dám ngờ rằng dưới mái tóc bạc rối bù kia, là một giai nhân có nhan sắc diễm kiều, đôi mắt bén như hai lưỡi liễu điệp đao, có thể làm ngã gục bất cứ trái tim sắt đá nào.

– Nàng là con gái của Dương viên ngoại à? Càng tốt, chúng ta vốn thêm những tấm thân tinh khiết như thế này đây.

Nói xong hấn sỗ sàng nắm lấy tay nàng. Nhưng chưa kịp chạm vào làn da trắng ngọc, hấn bỗng ôm tay rú lên đau đớn.

– Đừng hỗn láo!

Cùng với tiếng thét, bà lão ăn mày phóng mình đến đứng bên cạnh Doanh Doanh bảo vệ cho nàng.

Tên Hắc ma lùi lại kinh hoàng:

– Tuyết Hoa Nương! Nàng tái xuất giang hồ tự bao giờ? Sao lại xen vào chuyện của ta?

Tuyết Hoa Nương mỉm cười:

– Bình sinh ta không thích chen vào chuyện của người khác. Nhưng hôm nay ta cảm các người động đến cô gái này.

Một tên khác cất giọng cười ngạo mạn:

– Và nàng cũng biết rằng, chen vào chuyện của người khác thì như thế nào rồi chứ?

Tuyết Hoa Nương nhướng mắt:

– Nếu các người không chịu lui ra thì... đừng trách sao ta ra tay độc ác.

Cùng với lời nói, bàn tay lúc nãy gầy còm nhăn nhúm, bây giờ bỗng trắng ra nõn nà xinh đẹp, phát ra một chiều kỳ lạ, y hệt như lúc nàng đang múa, nhẹ nhàng, mềm mại.

Một tên kêu lên thảng thốt:

– Trời, “Miêu linh gia pháp”, chạy mau!

Nhưng bọn chúng chẳng kịp quay lưng, đã ngã vật ra sau tất thảy, trên người tuyết nhiên không hề có một thương tích nhỏ nào. Doanh Doanh sau một giây phút bàng hoàng, bước đến gần bà lão ăn mày cung kính:

– Đa tạ lão tiên bối ra tay cứu mạng. Lúc nãy cháu cứ tưởng người là hành khất nên cử chỉ có phần nào khiếm nhã, mong người bỏ lỗi cho.

Tuyết Hoa Nương nhìn nàng âu yếm:

– Không sao.

Bà ta bỗng tát tay lên má nàng nói yêu thương:

– Cô nương đây xinh đẹp quá, có phải là đứa con gái duy nhất của Dương Thế Hùng không?

Doanh Doanh gật đầu:

– Dạ phải, nhà cháu cũng gần đây, xin mời tiên bối về nhà để song thân cháu đền ơn đáp nghĩa.

Dừng lại một chút nàng nói tiếp:

– Mà tiền bối cũng đẹp nữa. Tuy nay tuổi đã cao nhưng nhan sắc cũng con xinh xắn.

Có lẽ cảm động trước lời khen tặng của cô gái nên Tuyết Hoa Nương đứng ngẩn ra bồi hồi mất một giây rồi mới giật mình vực tỉnh.

– À, khỏi đi, bấy nhiêu đó mà ớn với nghĩa gì? Nếu có rảnh mời cô nương đến bậc thềm kia một lát, ta có chuyện cần nói với nàng.

Doanh Doanh ra hiệu cho hai thị nữ lui về xe rồi vui vẻ đáp:

– Cháu sẵn sàng.

Tuyết Hoa Nương nắm tay nàng dẫn đi. Cử chỉ tự nhiên thân thiện như quen biết với nhau từ lâu lắm. Hai người cùng ngồi xuống gốc mai rồi Tuyết Hoa Nương hỏi nàng với giọng yêu thương:

– Năm nay cô nương tròn mười tám tuổi phải không?

Nàng ngạc nhiên:

– Dạ phải, nhưng sao tiền bối biết?

Tuyết Hoa Nương như nói với mình:

– Nhanh thật, thời gian như bóng nhận qua mau.

Rồi nàng quay qua hỏi Doanh Doanh:

– Ta nghe đồn Dương viên ngoại rất cưng con, có phải không?

Doanh Doanh gật đầu với vẻ tự hào, mong bà ta sẽ ngợi khen song thân của mình, nhưng bà ta lại lắc đầu nói chẳng vừa lòng:

– Cưng theo kiểu ông ta không cho con dầu dãi nắng sương như vậy không hay đâu!

Doanh Doanh chớp chớp mắt:

– Tiền bối nói như vậy nghĩa là sao?

Tuyết Hoa Nương vuốt tóc nàng triu mến:

– Nghĩa là Dương viên ngoại biến cô nương thành một cô gái yếu mềm nhu nhược, nắng không ưa, mưa không chịu. Rồi đây một mai vợ chồng viên ngoại qua đời, rủi gặp cảnh phong ba bão tố thì làm sao cô nương chống chọi với cuộc đời.

Doanh Doanh ngơ ngác:

– Nhưng cháu không gây thù oán với người ta, thì người ta hại cháu để làm gì?

Tuyết Hoa Nương bồng phì cười:

– Doanh Doanh, cháu còn khờ quá! Thế lúc này cháu có chộc bọt hắc ma đầu mà chúng vẫn toan hãm hại đời của cháu?

– À!

Doanh Doanh kêu lên lo sợ:

– Vậy mà cháu chẳng nghĩ ra. Bây giờ cháu phải làm sao đây?

Không lẽ cháu về bảo phụ thân đi tìm một ông thầy về dạy võ công.

Mà phụ thân cháu thì chẳng bao giờ cho cháu biết những thứ giết

người như vậy đâu!

Đôi mắt Tuyết Hoa Nương sáng long lanh:

– Thế cháu có muốn ta dạy cho cháu học võ công không? Những thế võ của ta dễ học lắm, lại nhẹ nhàng nữa.

Doanh Doanh kêu lên mừng rỡ:

– Ôi, vậy thì còn gì bằng! Nhưng tiền bối là ai, còn võ công của người sao mà lạ lùng quá vậy, chẳng thấy kinh phong bay ra ngoài mà người chết cũng chẳng bị thương tích gì cả?

Tuyết Hoa Nương trầm ngâm lượm một cánh hoa cầm lên tay nói ngậm ngùi:

– Ta là một cành hoa rơi giữa dòng đời giông bão. Là kẻ đau khổ nhất trần gian và cũng là kẻ có trái tim bằng sắt.

Doanh Doanh cãi lại:

– Tiền bối nói vậy chứ cháu thấy trái tim của người vẫn nồng nàn tình thương nhân hậu.

Tuyết Hoa Nương cười buồn:

– Lần đầu tiên ta xen vào chuyện thiên hạ sau hơn mười tám năm trời gác kiếm.

Mà thôi Doanh nhi, con hãy bái ta làm sư phụ, rồi ta sẽ chỉ dạy cho con. Tuy không dám nói là vô địch thiên hạ, nhưng ta cũng không hổ thẹn bảo rằng:

“Miêu gia linh pháp” của ta là một độc chiêu mà giang hồ không làm sao hiểu nổi sự ảo hóa của nó.

Doanh Doanh chẳng cần bảo lần thứ hai, liền sụp chân bái lạy:

– Đệ tử ra mắt sư phụ.

Bàn tay Tuyết Hoa Nương đặt lên đầu nàng âu yếm:

– Được, kể từ nay ta nhận Doanh nhi là đệ tử đầu tiên và duy nhất của “Miêu gia linh pháp”, con sẽ là truyền nhân của ta.

Doanh Doanh vội sụp lạy lần nữa:

– Đệ ọn sư phụ.

Tuyết Hoa Nương đỡ nàng đứng dậy:

– Thôi, bây giờ trời cũng đã xế chiều, con hãy trở về nhà kéo song thân mong đợi.

Riêng chuyện hôm nay con đừng kể lại cho ai nghe hết.

Doanh Doanh bắn khoăn:

– Thế nhưng bao giờ sư phụ mới bắt đầu chỉ dạy cho con?

Tuyết Hoa Nương mỉm cười:

– Con chớ lo, ta sẽ không quên con đâu. Sớm muộn gì ta cũng đến gặp con mà.

Doanh Doanh vòng tay:

– Vậy thì con xin giã từ sư phụ.

Rồi nàng lặng lẽ lên xe song mã cùng hai thị nữ trở lại trang viên. Trong ánh nắng chiều vừa tắt, mái tóc màu bạc kim của Tuyết Hoa Nương ánh lên rực rỡ. Doanh Doanh có cảm tưởng là ở phía sau lưng mình, Tuyết Hoa Nương vừa đưa tay lên chạm mắt.

***

Trời cứ mưa, mưa tầm tã, mưa ào ào như trút nước. Tất cả như bị phủ che qua tấm màn mờ ảo. Cảnh vật lung linh, không rõ nét. Nếu bình thường thì có lẽ Doanh Doanh sẽ thích thú lắm. Nàng vốn yêu thích mùa mưa. Còn gì thú vị cho bằng được nhìn cảnh hoa viên qua khung cửa hình bán nguyệt. Nghe tiếng mưa rơi xạc xào trên lá, tiếng nước chảy róc rách reo vui cùng với những hạt mưa bay nghiêng nghiêng đậu vào cành lá. Những giọt nước long lanh như râu chuỗi ngọc nàng đeo trên cổ.

Nhưng hôm nay thì lại khác. Nghe mưa rơi mà lòng dạ cứ nôn nao, bứt rứt, vì mưa sẽ làm nàng trễ hẹn cùng sư phụ. Giờ này chắc hẳn người đang nóng ruột chờ nàng dưới cội mai già ở chùa “Cổ Lâm tự”.

Một năm lặng lẽ trôi qua từ khi nàng bái Tuyết Hoa Nương làm sư phụ, và nàng thật xứng đáng là đứa học trò ngoan ngoãn, chưa đi học trễ bao giờ. Dù trời đông giá rét, hay ngày mùa hạ nóng oi ả cũng chẳng màng. Thật lạ lùng cho một cô tiểu thư từng quen gắm nhung lụa là, lại say mê võ công một cách cuồng nhiệt như vậy.

Nhưng nếu ai đến thử dự qua một buổi học của nàng thì sẽ hiểu, vì sao nàng say mê võ học. Ngoài tình thầy trò, Doanh Doanh còn tìm thấy ở Tuyết Hoa Nương một tình cảm dịu dàng âu yếm. Không hiểu sao mỗi lần gặp sư phụ là lòng nàng cảm thấy ấm áp, yên ổn hơn nhiều và những bài học “Miêu gia linh phái” mới nhẹ nhàng, uyển chuyển làm sao? Từ lúc học võ công, Doanh Doanh cảm thấy cơ thể mình khỏe mạnh, tâm hồn mình thanh thản hơn nhiều.

Rồi những câu chuyện kể về giới giang hồ đã cuốn hút trí tò mò của một cô gái chưa từng bước ra ngưỡng cửa gia đình.

Tuyết Hoa Nương có một kiến thức rất sâu rộng. Mọi diễn biến trong giang hồ nàng đều hiểu rõ, và mỗi ngày nàng làm cho đầu óc thơ ngây của cô học trò nhỏ dần dần có một kiến thức sâu rộng giống như mình.

– Doanh Doanh, con nghĩ gì mà ngồi thừ bên khung cửa vậy?

Mẹ nàng bước vào nhìn con hỏi âu yếm. Doanh Doanh ngẩng lên nhìn mẹ:

– Mẹ mẹ, con đang đếm tiếng mưa rơi đó mà.

Mẹ nàng trố mắt:

– Đếm tiếng mưa rơi! Con làm như vậy chi cho cực?

Nhìn mẹ ngơ ngác Doanh Doanh không nén được tiếng cười khúc khích. Giọng cười nàng trong vắt như tiếng mảnh thủy tinh va vào nhau trong nắng sớm. Bà viên ngoại không nói gì nhẹ đặt tay lên vai con rồi cũng bắt chước nàng đếm tiếng mưa rơi.

Doanh Doanh nhõng nhẽo ngã đầu vào lòng mẹ, ngược mắt nhìn bà âu yếm. Tự nhiên nàng lại đem mẹ mình đi so sánh cùng sư phụ. Mẹ nàng năm nay tuy đã ngoài bốn mươi nhưng hãy còn đẹp lắm, gương mặt tròn, phúc hậu tính tình nhân ái, bao la.

Dịu dàng là bản tính của bà nhưng nếu so với sư phụ thì mẹ nàng hãy còn thua nhiều lắm, vì năm nay sư phụ nàng cũng trên bốn mươi, ngoài mái tóc bạc trắng như vôi, nhưng gương mặt người vẫn còn giữ nguyên nét đẹp ở tuổi thanh niên, mà có lẽ nàng còn chưa sánh nổi. Không hiểu sư phụ của nàng có hơn được mẹ nàng tính nhân hậu hay không, chứ nói về sự dịu dàng thì mẹ nàng hãy còn kém xa Tuyết Hoa Nương một bậc.

Lòng Doanh Doanh bỗng băng khuâng, tự hỏi:

– Không hiểu sao dạo này sư phụ của nàng thường có những ánh mắt khác thường.

Lúc nào cũng nhìn mình chăm chú như muốn nói rồi lại thôi, ánh mắt của sự xót xa căm hận.

– Doanh nhi, sao con nhìn mẹ ghê thế?

Mẹ nàng hỏi lớn khi chợt bắt gặp ánh mắt kỳ lạ của nàng.

Doanh Doanh vội lựa lời khỏa lấp:

– Có gì đâu? Chỉ vì hôm nay mẹ đẹp quá thôi.

Doanh Doanh chợt nhớ:

– À, mẹ ơi, phụ thân con đang làm gì? Sao mẹ không đàm đạo cùng người?

Đôi mắt phụ nhân chợt buồn, bà thở dài:

– Cha con đang tiếp chuyện quan Thứ sử khâm châu.

Nàng lạ lùng:

– Thì tiếp khách, sao mẹ lại thở dài?

– Con không hiểu gì cả, hắn có phải là khách đâu chứ, hắn là kẻ thù của ta đấy.

Doanh Doanh càng khó hiểu:

– Là kẻ thù sao cha không đuổi nó đi mà còn tiếp làm gì cho mệt?

Phụ nhân thở dài, nói nhỏ:

– Chuyện như thế này. Cha của con không phải là Dương Thế Hùng một viên ngoại bình thường, mà cha con trước đây là quan ngự sử,

cha từ quan về ở ẩn, sống cho trọn tuổi già với thú điền viên. Mười mấy năm trôi qua tưởng đâu yên phận, nào ngờ bọn này lại đến gây sự.

Doanh Doanh cắn môi, không ngờ cha mình lại là một vị quan có tên tuổi, nàng hỏi:

– Tại sao bọn chúng lại đến đây gây sự hờ mẹ?

– Vì lúc làm quan ngựa sử, phụ thân con có xử án tử hình người của bọn chúng.

Doanh Doanh kinh hãi, vòng tay ôm mẹ vào lòng. Sự phụ nàng nói đúng, giông tố nó chẳng chừa cho một ai đâu. Bọn ma đầu ác đạo đang lộng hành trên khắp chốn giang hồ lại dựa vào thế lực của một số viên quan Phủ, Huyện tham ô, hà khắc.

Cảnh ấm êm hạnh phúc của gia đình nàng có nguy cơ đổ ụp với cơn giông bão đó.

– Phu nhân và con sao ngồi im trong bóng tối thế này? Không bảo bọn thị nữ đốt đèn lên.

Vừa nói viên ngoại vừa thấp ngọn bạch lạp trên giá lên, nhìn vợ con dò hỏi.

Trong ánh sáng bập bùng, Doanh Doanh chợt nhận ra cốt cách của phụ thân thật uy nghi oai vệ, không giống như một viên ngoại bình thường trước kia trong mắt của nàng nữa. Mái tóc ông vẫn còn đen nhưng vết chân chim đã hằn sâu trên khóe mắt.

Mới có mấy ngày mà trông ông già quá, nàng chỉ muốn ôm lấy ông mà khóc. Ông cười vui:

– Ô! Sao mẹ con các người cứ ngồi yên mà nhìn ta như vậy?

Doanh Doanh đứng lên bước lại gần cha:

– Phụ thân, con đã nghe mẹ con kể lại tất cả rồi, cha thật là người đáng kính phục.

Ánh mắt ông ngược nhìn vợ như trách móc:

“Sao lại kể cho con, để nó lo lắng làm gì?” Nhưng ánh mắt của bà lại thiết tha, buồn bã, làm ông chuyển tia nhìn sang con gái là:

– Doanh Doanh! Con là phận gái, liễu yếu đào tơ, không nên hiểu đến chuyện giang hồ làm gì cho bận lòng.

Rồi ông bảo:

– Bây giờ có lẽ đã đến giờ con đến nhà của Tiểu Lan để cùng họa thơ ngâm vịnh rồi đấy.

Doanh Doanh giật mình ngược ra ngoài cửa, mưa đã tạnh từ lâu.

Bấy lâu nay để tiện việc đi học võ công nàng đã nói dối cha mẹ là mình đến nhà người bạn tên là Tiểu Lan để họa thơ ngâm vịnh, cha mẹ nàng chẳng chút nghi ngờ lại còn khuyến khích.

Nhưng hôm nay, gia đình đang gặp chuyện buồn, nàng bỏ đi sao nữa.

– Thôi cha mẹ à, hôm nay con muốn ở nhà cùng cha mẹ.

Cha nàng lắc đầu:

– Chữ tín làm đầu, con đừng nên thất hẹn. Hãy đi đi kéo bạn mong chờ.

Doanh Doanh cúi đầu:

– Dạ con xin từ giã song thân.

– Khoan.

Mẹ nàng đứng dậy khoác chiếc áo lên vai con căn dặn:

– Trời mới mưa xong còn lạnh, con khoác thêm chiếc áo này cho ấm.

Nàng nhoẽn miệng cười:

– Con cảm ơn mẫu thân.

– Doanh nhi, con đến đây cho cha hôn một cái.

Nàng nhanh nhẹn chạy đến trước mặt cha. Ông ôm khuôn mặt nàng vào hai bàn tay già nua, cứng ngắt, đặt một chiếc hôn âu yếm lên vàng trán thanh tú của nàng. Nụ hôn nồng nàn ấm áp, nhưng sao hôm nay trong nụ hôn bình thường bỗng chứa đựng bao yêu thương da diết. Bởi nước mắt đã đầm bờ trán đưa con gái yêu. Doanh

Doanh ngẩng lên bàng hoàng:

– Phụ thân, sao người lại khóc? Có ẩn tình gì mà người giấu con chăng?

Viên ngoại lắc đầu:

– Không, chỉ tại cha có cảm tưởng đây là cái hôn cuối cùng dành cho con trẻ, chữ biệt ly làm ngấn lệ trào tuôn.

Nàng sợ hãi lùi lại:

– Phụ thân, người vừa nói gì? Con không hiểu?

Ông vuốt tóc nàng:

– Con đừng nên hiểu làm gì? Hãy đến với bạn con đi, phụ thân chúc con luôn vui vẻ.

Nàng quay lưng lưu luyến:

– Con từ giã song thân.

Rồi nàng bước đi, lòng hoang mang khó hiểu. Khi bóng nàng đã khuất thì mẹ nàng mới lên tiếng:

– Phu quân, như vậy có nghĩa là... ?

Ông bước đến đặt tay lên vai vợ:

– Phải, phu nhân à... ta đã chọn. Gia nhân đâu? Châm trà đó nhé.

Bình “Bạch cúc” được bưng lên. Ông nâng ly mời bà như lần đầu tiên hợp cẩn, giao bôi:

– Mời hiền thê, uống cùng ta chén trà này để cùng nhau đón chờ cơn giông bão.

Và cũng như mười mấy năm về trước, bà là cô dâu trẻ, nâng chén rượu đào:

– Đa tạ phu quân, thiếp xin uống cạn.

Và hai vợ chồng già đã bình thản ngồi uống với nhau cho đến chung trà cuối. Khi giồng bão ập đến, trong tay nhau, mỗi họ vẫn nở nụ cười.

***

- Sư phụ, người chờ con có lâu không?

Doanh Doanh hỏi ngay khi vừa gặp mặt Tuyết Hoa Nương. Bà nghiêm mặt:

– Cũng hơi lâu đó Doanh Doanh, sao hôm nay con ra trễ vậy?

Doanh Doanh phủi khỏi vai sư phụ một chiếc lá mai, nói như ân hận:

– Thưa sư phụ! Tại cơn mưa đến và cũng tại vì có một tên ma đầu xuất hiện nữa.

Tuyết Hoa Nương chau mày:

– Tên ma đầu nào? Hẳn muốn gì?

Doanh Doanh liền đem câu chuyện của mẹ vừa kể, thuật lại cho sư phụ. Nghe xong Tuyết Hoa Nương bậm môi ra chiều suy nghĩ. Giây lâu nàng nói:

– Con cũng đừng quá lo lắng. Ngày mai ta sẽ tìm gặp song thân của con để bàn định mọi việc. Còn bây giờ ta dạy con chiêu thức cuối cùng của “Miêu gia linh pháp”.

Doanh Doanh mừng rỡ:

– Ô, nói vậy là con đã học gần xong rồi ư?

Tuyết Hoa Nương nhìn nàng vui vẻ:

– Chưa hẳn đâu. Doanh nhi nghe ta nói đây. “Miêu gia linh pháp” là một trong năm pho võ công kiệt tác của thiên hạ. Năm pho võ công đó là “Thái âm chân kinh”, “Thái dương chân kinh”, “Miêu gia linh pháp”, “Âm Dương nhật nguyệt” và “Đoạn hồn bí kíp”. Năm pho võ công này chỉ thua duy nhất pho “Cương, nhu, hóa thần công”, nhưng pho “Cương, nhu, hóa thần công” này khó học vô cùng. Nghe đồn nó có tất cả ba quyền. Quyền thứ nhất là “Thần cương đại pháp”, quyền thứ hai là “Thần nhu đại pháp”, còn quyền thứ ba đến nay giang hồ chưa một ai biết tên nó là gì? Có lẽ nó đã bị thất truyền mất rồi.

Doanh Doanh lẩm bẩm:

– “Cương, nhu, hóa thần công”!

Tuyết Hoa Nương nói tiếp:

– Nhưng con hãy yên tâm, chưa một ai luyện thành pho võ lâm chí bảo ấy đến mức thượng thừa. Theo lời sư mẫu của ta nói lại thì thần lực của “Cương, nhu, hóa thần công” rất khủng khiếp, kẻ nào học

được sẽ trở thành bá chủ võ lâm.

Doanh Doanh chen vào:

– Thế sư phụ có trông thấy pho bí kíp ấy bao giờ chưa?

Tuyết Hoa Nương gật đầu:

– Ta đã thấy và thậm chí đã cầm hai quyển, còn quyển thứ ba thì chưa nhìn thấy bao giờ.

Doanh Doanh thích thú:

– Như vậy, sư phụ có quen với chủ nhân có pho bí kíp kia?

Tuyết Hoa Nương bỗng trở giọng trầm ngâm:

– Kẻ đó có xa lạ gì với con, còn với ta kẻ đó là... Mà thôi con đừng hỏi nữa, hãy nghe sư phụ giảng tiếp về "Miêu gia linh pháp" đây.

Nghe sư phụ bảo kẻ có hai quyển bí kíp không xa lạ với mình, Doanh Doanh ngạc nhiên quá, nhưng nhìn vẻ mặt trang nghiêm của sư phụ nàng không dám hỏi lại, nên để hết tâm trí vào lời thầy giảng:

– "Miêu gia linh pháp" chỉ có một chiêu gọi là "Miêu sát thủ", một khi đã ra tay là không ai tránh được cái chết. Một cái chết nhẹ nhàng êm ái, dù kẻ đó có nội lực cao thâm cũng không tránh được. Nên giới giang hồ rất kinh sợ gọi nó là "Độc chiêu sát thủ" và chẳng bao giờ hiểu được huyền diệu của nó ngoài ta và con.

Chỉ có một chiêu nhưng muốn học được nó phải thuộc tất cả một trăm lẻ tám động tác mới có thể xuất chiêu một cách hiệu quả được. Hôm nay ta dạy con động tác cuối cùng.

Doanh Doanh mở to mắt:

– Toàn bộ võ công của sư phụ chỉ có mỗi một chiêu thôi ư?

Tuyết Hoa Nương mỉm cười:

– Phải, một chiêu nhưng để mấy ai là địch thủ? Con nên nhớ chỉ khi nào cấp bách lắm mới được sử dụng kéo giết làm người nhé. Thôi bây giờ con hãy ôn lại một trăm lẻ bảy động tác ta đã dạy đi.

Doanh Doanh đứng dậy. Bàn tay nàng uyển chuyển dưới ánh trăng. Trông như những chiếc vò của con bạch tuộc, dịu dàng như một con rắn, uốn éo những động tác dị kỳ. Nếu là kẻ yếu bóng vía trông thấy hẳn là sẽ té xỉu ngay tại chỗ. Vì cứ ngỡ đó là những bàn tay ma quái, một thành trăm, trăm thành ngàn, không biết đâu là thật, không biết đâu là ảo, cứ chập chờn ẩn hiện như những cánh bướm đêm.

Tuyết Hoa Nương nở nụ cười mãn nguyện:

– Khá lắm, hãy xem tiếp động tác thứ một trăm lẻ tám đây.

Bàn tay Tuyết Hoa Nương làm một động tác không khác gì hoa nở, đôi bàn tay đẹp của nàng như phát quang lấp lánh lân tinh.

Do đã học qua một trăm lẻ bảy động tác nên động tác này đối với Doanh Doanh không khó lắm, nhưng làm gì thì làm bàn tay nàng vẫn

không thể phát quang lấp lánh như sư phụ được, nên Doanh Doanh dừng tay hỏi ngớ ngẩn:

– Sư phụ, sao tay con không lấp lánh?

Tuyết Hoa Nương phì cười:

– Muốn tay phát quang, con phải có một nội lực cao thâm, chứ hiện nay con chưa có nội lực thì làm sao bì với ta cho được.

Doanh Doanh nhướn mắt:

– Thế bao giờ con mới có nội lực?

Tuyết Hoa Nương trầm ngâm:

– Thông thường khi học võ công, cái mà người ta chú ý đầu tiên là nội lực, nhưng đối với "Miêu gia linh pháp" thì lại khác, kẻ có nội lực cao thâm bao nhiêu càng khó luyện thành bấy nhiêu. Đó là một trong những bí quyết vì sao khách võ lâm không học được "Miêu gia linh pháp", còn thể chất yếu đuối, tay chân mềm mại lại rất thích hợp với việc luyện môn võ công này. Ta định sau khi con học xong một trăm lẻ tám động tác này, sẽ dạy cho con cách vận khí đề công. Với sự cố gắng của ta, ít nhất là ba năm nữa con mới có thể xuất chiêu hạ thủ được.

– Sao lâu vậy?

Doanh Doanh kêu lên ngớ ngàng làm sư phụ nàng phải phì cười:

– Ba năm mà con bảo là lâu ư? Trong lúc có người bỏ cả một đời để say mê luyện tập mà chẳng đạt được gì? Học xong một trăm lẻ tám động tác là xong giai đoạn một, ngày mai ta sẽ chuyển sang giai đoạn hai là tập cho con cách vận khí, khi nào con có được một nội lực tương đối khá rồi ta sẽ bước sang giai đoạn ba là xuất chiêu.

Doanh Doanh rùn vai:

– Vậy mà lúc nãy nghe sư phụ bảo là học động tác cuối cùng con cứ ngớ là xong.

Không ngờ chỉ một chiêu thôi mà rắc rối vô cùng.

Tuyết Hoa Nương đưa một ngón tay lên nói:

– Một chiêu nhưng là độc thủ, con nên nhớ, càng gian nan luyện tập bao nhiêu kết quả sẽ cao bấy nhiêu. Giai đoạn một là giai đoạn khó nhất, con đã vượt qua rồi, thì hãy kiên nhẫn đừng nóng mà hờ việc. Thôi đêm đã quá khuya, con hãy trở về kéo song thân mong đợi.

Doanh Doanh vòng tay:

– Giã từ sư phụ.

Tuyết Hoa Nương tiễn nàng đến tận cuối đường giọng thì thảo âu yếm:

– Doanh nhi, sau khi con đã luyện thành "Miêu gia linh pháp" ta sẽ kể cho con nghe cuộc đời ta, lúc đó con sẽ hiểu ta là ai? Vì sao lại chọn

con làm truyền nhân duy nhất, thôi con hãy về đi.

***

Đi một quãng xa rồi, Doanh Doanh vẫn nhìn thấy sự phụ mình đứng đó nhìn theo. Hôm nào cũng vậy, người cứ đứng đấy, đứng mãi cho đến khi bóng đứa học trò khuất hẳn mới chịu quay lưng.

Vừa bước qua cánh cổng trang viên, Doanh Doanh đã cảm thấy lòng bứt rứt không yên. Cái không khí yên lặng lạ thường như bảo trước một điềm chẳng lành. Nàng đẩy mạnh cửa bước vào, không kìm nổi tiếng rú kinh hoàng.

Bởi trước mặt nàng là tử thi của hai thị tỳ quen thuộc. Vấp mạnh vào ngạch cửa, nàng lồm cồm đứng dậy rồi tuôn mình chạy về phòng của song thân. Trên đường đi ngổn ngang xác của gia đình, ngôi viên trang đắm chìm trong biển máu:

– Cha ơi! Mẹ ơi! Trời..

Doanh Doanh buông tiếng thét rưng rờ khi nhìn thấy thi hài cha mẹ nằm dài trên mặt đất. Không còn biết gì sợ hãi, nàng lao mình vào giữa đồng tử thi ôm lấy cha òa lên nức nở:

– Phu thân! Trời ơi, ai đã giết song thân? Cha mẹ ơi sao cha mẹ bỏ con một mình?

Đang gục đầu vào lòng cha than khóc, Doanh Doanh chợt nghe một hơi thở nhẹ nhàng, nàng hoảng hốt ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn quanh, cạnh bên xác cha nàng hình như mẹ nàng vừa cử động. Quá mừng rỡ, lòng tràn đầy hy vọng, nàng buông cha phóng nhanh về phía mẹ.

– Mẫu thân, con là Doanh Doanh, con của mẹ đây.

cái đầu phu nhân ngoẹo sang bên, rồi đôi mắt bà chớp chớp. Hình như bà đã dành hơi thở sau cùng để gặp con trong giây phút cuối. Nhưng bà không thể nào nói được, bởi lưỡi hái tử thần đã chấp chờn trước mặt. Trái tim bà đang đập chậm dần nhịp chót. Doanh Doanh nghẹn ngào:

– Mẹ ơi, hãy sống với con, hãy cho con biết kẻ thù, con sẽ trả thù cho cha mẹ. Có phải chúng là bọn ma đầu không?

Đôi mắt phu nhân khẽ chớp, giọt lệ nóng tuôn trào. Còn biết bao nhiêu chuyện để nói với đứa con yêu, nhưng bà chỉ có thể rướn mình nhòm dậy chỉ vào con mèo trắng trên bàn, rồi nghẹo đầu tắt thở.

– Mẹ!

Doanh Doanh hét lớn rồi ngất xỉu bên cạnh mẫu thân.

Không biết thời gian ngất đi là bao lâu, chỉ biết rằng khi giật mình choàng tỉnh, Doanh Doanh thấy mình đang nằm trong một căn phòng lạ.

Đầu tiên thì nàng chẳng nhớ gì cả, nhưng không quá hai phút sau nàng nhớ lại tất cả. Những hình ảnh khủng khiếp về vụ tàn sát trang viên và rõ rệt hơn hết là hai cái chết của song thân.

– Cha mẹ ơi!

Nước mắt đầm đề trên má, Doanh Doanh vùng khỏi chỗ nằm, lao nhanh ra cửa chọt nàng hoảng hốt kêu lên khi cảm thấy cửa bị khóa trái ở bên ngoài:

– Trời, ta đang ở đâu thế này? Sao lại nhốt ta, thả ta ra..

Mặc cho nàng khóc than thảm thiết, nhưng chiếc cổng sắt vẫn trơ trơ đóng kín và ngoài tiếng than khóc của nàng ra tuyệt nhiên không một tiếng động nào để báo cho nàng biết rằng nơi đây sự sống đang tồn tại.

Mệt mỏi rã rời, Doanh Doanh gục đầu bên trường kỷ, lòng hoang mang lo sợ:

“Không hiểu ai đã đem mình đến đây, còn thi hài của cha mẹ! Trời ơi!”.

Nhắc đến mẹ cha nàng không làm sao ngăn được dòng lệ. Mới hồi sáng này nàng còn nghe tiếng song thân ân cần lo lắng. Mà giờ đây tất cả đã hóa thành người thiên cổ. Để từ giây phút này, nàng biết nũng nịu cùng ai? Ai sẽ rầy la chăm chút cho nàng từng miếng ăn giấc ngủ? Ai sẽ đặt nụ hôn nóng bỏng thương yêu lên bờ trán của nàng?

Trời ơi, sao người nữ nhĩn tâm đoạn lìa tình mẫu tử? Ai là kẻ đã tạo nên thảm cảnh này? Lòng Doanh Doanh sục sôi căm hận, lần đầu tiên nàng biết được hai chữ oán thù, thoát khỏi nơi này nàng sẽ quyết tâm theo sư phụ trau luyện võ công để có một ngày nào đó, chính tay nàng giết chết kẻ sát nhân, đem thủ cấp chúng tể mộ phần cha mẹ.

Và hình như trong cái chết của mẹ cha nàng có điều chi bí ẩn. Doanh Doanh chọt nhớ lại ánh mắt trân trời như muốn nói lại thôi của mẹ. Cử chỉ của bà khi chỉ tay vào con mèo trắng đứng trên bàn là có ý nghĩa gì? Nàng nhắm mắt hồi tưởng. Trên ngực áo song thân đều hằn dấu một bàn tay máu đỏ tươi, chứng tỏ đã bị chưởng phong đánh trúng.

Cánh cửa phòng bật mở, Doanh Doanh đứng bật dậy sững sờ khi nhận ra người mới vào là một tên công tử xa lạ, rất khôi ngô tuấn tú, nàng lùi lại:

– Sao ta lại ở đây?

Tên công tử mỉm cười thân thiện:

– Cô nương đã tỉnh, vậy mà tại hạ cứ lo.

Giọng nói của chàng êm ái quá, Doanh Doanh cảm thấy vững tâm hơn, nàng đáp ứng:

– Cha mẹ tôi đâu?

Chàng ngồi vào chiếc cũi đơn, nhẹ nhàng giải thích:

– Tại hạ không biết cha mẹ cô nương là ai, chỉ biết là hồi đêm này tại hạ đã tình cờ cứu được cô nương ở một nơi ngổn ngang đầy xác chết, xin cô nương vui lòng kể lại sự việc đã xảy ra.

Thấy ánh mắt nàng ngơ ngàng, chàng tiếp thêm:

– Tôi là Đỗ Ngọc, người trong võ lâm, cô nương đừng ái ngại, trách nhiệm của tôi là tìm cho ra hung thủ đã gây án mạng này.

Doanh Doanh cười nhạt:

– Các người đừng giả nhân giả nghĩa. Còn ai? Còn ai ngoài các người đã giết chết song thân ta. Các người muốn gì hãy nói thẳng ra đi?

Đỗ Ngọc giật mình:

– Ô! Cô nương nói gì lạ vậy? Chúng tôi không làm những chuyện tàn ác như vậy đâu, xin cô nương bình tĩnh, đừng xét đoán sai lầm mà...

Nàng cắt ngang:

– Một đứa con nít cũng có thể hiểu được chuyện này, chính người đã giết song thân ta.

Đỗ Ngọc mỉm cười:

– Bây giờ thì tôi biết cô nương là Doanh Doanh con gái cưng của Dương viên ngoại rồi. Cô nương, chúng tôi hoàn toàn không biết một tí gì về vụ thảm sát tối hôm qua.

Lúc đó cô nương ở đâu? Sao không nhìn cho rõ mặt hung thủ chứ?

Lại xét đoán hồ đồ như vậy?

Nghe Đỗ Ngọc nói một cách khùng khiếp, lòng nàng bắt đầu hoang mang nghi hoặc, có thật là hắn đã giết chết song thân nàng chăng?

Hay là... ?

Hiểu được diễn biến đang xảy ra trong lòng cô gái, Đỗ Ngọc nói thêm:

– Hiện giờ chúng tôi có đem thi hài của Dương viên ngoại về để tiện bề khám nghiệm, nếu tiểu thư muốn, xin hãy theo tôi đến gặp song thân lần cuối.

– Mẹ cha ta?

Doanh Doanh kêu lên thảng thốt rồi bước vội vã theo chân Đỗ Ngọc.

Đỗ Ngọc dẫn nàng đi đến cuối dãy hành lang rồi dừng lại trước một cánh cửa sơn xanh. Chàng dịu giọng:

– Xin cô nương bình tĩnh.

Doanh Doanh gật đầu không nói, Đỗ Ngọc đẩy mạnh tay. Mặc dù đã

dẫn lòng bình tĩnh nhưng nàng vẫn không sao kìm được tiếng thét đau thương khi nhìn thấy thi hài của song thân bị phơi ra trần trụi, trước những cặp mắt soi mói của đám người xa lạ.

– Cô nương!

Đỗ Ngọc kịp thời đỡ lấy thân hình của nàng trước khi nàng quỵ xuống, rồi nhẹ nhàng dìu nàng ngồi xuống một chiếc ghế bành, nói như an ủi:

– Xin cô nương can đảm chờ nghe kết quả khám nghiệm.

Doanh Doanh cắn chặt môi gạt đầu qua màn lệ mỏng. Tiếng nói của mọi người như vọng về cõi xa xăm.

– Thế nào?

Tiếng của Đỗ Ngọc hỏi thăm.

– Bẩm Đỗ công tử, không có vết thương nào khác ngoài dấu của Thiết Sa Thần Chưởng.

– Thiết Sa Thần Chưởng!

Đỗ Ngọc lập lại như muốn cho nàng nghe rõ, Doanh Doanh ngẩng dậy thì thào:

– Thiết Sa Thần Chưởng của Bảo tiêu cục Phong Vân ư?

Đỗ Ngọc quay lại ngạc nhiên:

– Đúng rồi, nhưng sao cô nương lại rành thế?

Doanh Doanh không đáp, nàng đứng dậy từ từ đến gần xác của song thân. Trên làn da xanh tái của tử thi, dấu hai bàn tay máu in sâu rành rành, nàng nghiêng rằng:

– Bảo tiêu cục Phong Vân! Ta sẽ hỏi tội các người, xin cha mẹ hiển linh hộ trì cho con trẻ rửa được thù này.

Đỗ Ngọc bước đến gần nàng, kéo mảnh vải phủ lên người vợ chồng viên ngoại nói ôn tồn:

– Bây giờ thì cô nương đã rõ kẻ thù của mình rồi chứ? Và...

Chàng ngập ngừng nói tiếp:

– Và nếu cô nương cho phép, chúng tôi xin được dùng đại lễ để an táng cho Dương viên ngoại và phu nhân.

Doanh Doanh cảm động vòng tay:

– Không dám làm phiền công tử, chuyện này tiện nữ có thể tự mình lo liệu được.

Một tên thuộc hạ chen lời:

– Xin cô nương đừng từ chối tám chân tình của Đỗ công tử. Tại hạ nghĩ rằng Dương viên ngoại và phu nhân sẽ hài lòng nơi chín suối nếu được cử hành đại tang.

Còn cô nương, cô nương sẽ được mọi người ngợi khen vì đã lo cho cha mẹ được mồ yên mả đẹp.

Doanh Doanh nhắm mắt, nàng có vẻ xiêu lòng trước lời nói của gã hán tử. Đỗ Ngọc lại nói thêm:

– Có lẽ cô nương đã mệt mỏi lắm rồi. Tại hạ xin đưa cô nương về thư phòng an nghỉ, rồi sáng mai sẽ trở lại trang viên thu xếp một số việc.

Doanh Doanh lắc đầu:

– Tiện nữ đâu dám làm phiền lòng công tử. Bây giờ xin từ giã trở lại trang viên.

Đỗ Ngọc mỉm cười:

– Chiều ý cô nương! Xa phu đâu, hãy đưa cô nương trở lại trang viên. Hẹn gặp lại.

Doanh Doanh đưa tay từ giã:

– Xin cáo từ công tử.

Rồi theo chân hai tên xa phu, nàng trở lại ngôi nhà cũ. Cảnh vật còn đây mà người thân đâu vắng bóng? Một nỗi căm hờn dâng nặng trong tim, nàng lẩm bẩm:

– Bảo tiêu cục Phong Vân! Ta với các người không thù không oán, sao các người nỡ lòng nào giết hại phụ mẫu của ta?

Doanh Doanh lần dò trong bóng đêm. Tử thi đã được dọn đi hết, nhưng mùi tử khí vẫn đặc từ trong đêm tối, nàng nghe toàn thân như rờ rã. Giờ đây đời nàng khác chi con thuyền không bến đỗ, trên vai mang nặng mối cừu thù, biết về đâu giữa đêm mù tăm tối?

***

Nàng có còn ai là người thân thích trên đời, Doanh Doanh ngồi xuống chiếc cẩm đôn nhìn sâu vào bóng tối. Bọn tàn bạo đã giết chết tất cả, từ song thân đến người ăn kẻ ở trong nhà. Ngoài mối thù phải trả cho cha mẹ, nàng còn phải đòi ở chúng những giọt máu sát nhân tàn bạo của những gia nhân trung nghĩa.

Nàng không thể sống ở đây. Từng cảnh vật thân quen sẽ làm nàng chết dần chết mòn, trong nhớ thương sâu não. Nàng phải tìm gặp sự phụ để nhờ người chở che hoạn dương cho đến khi đủ lông đủ cánh, để bắt kẻ sát nhân đền tội trước mộ phần phụ mẫu.

Khi đó nàng sẽ chết theo để chốn suối vàng, phụ tử được đoàn viên. Nàng đã ngồi như thế, lặng yên và bất động cho đến khi tiếng gà gáy vang ngoài đầu ngõ. Rồi mặt trời dần dần lên khỏi ngọn cây cao nàng mới giật mình tỉnh trí. Đưa tay gạt nhanh dòng lệ, cuộn lại mái tóc rối bù, nàng nhẹ bước về phòng phụ mẫu, nơi cất nhiều tư trang quý giá.

Đến đây lại thêm một lần nàng không kiềm được cơn xúc động, khi nhìn thấy những kỷ vật của phụ thân. Đang gom cất các vòng vàng

châu báu của cha mẹ vào túi hành trang. Nàng bỗng dừng tay nhìn chăm chú vào con mèo bằng đá trên đầu giường thân mẫu. Một chú mèo hiền lành xinh đẹp có đôi mắt bằng ngọc sáng trong veo. Một ý nghĩ chợt nảy lên trong đầu nàng. Phải chăng cái chỉ tay của mẹ về phía con mèo lúc trút hơi tàn là con mèo đá này đây?

Doanh Doanh hấp tấp bước đến chụp vội con mèo. Không ngờ bị sẩy tay, nàng đánh rơi con mèo đá xuống đất vỡ tan. Tiếng động làm nàng giật mình đứng ngẩn ngơ rồi chợt nhớ, ngồi xuống lượm từng mảnh vỡ mà nghe bồi hồi thương tiếc. Bất chợt nàng nhìn thấy giữa đồng cỏ bể đó một chiếc bông tai bằng vàng lấp lánh.

Doanh Doanh lượm chiếc bông lên tự hỏi:

“Không hiểu chiếc bông này nằm trong sổ nữ trang của cha mẹ và ta vừa đánh rơi? Hay nó vừa từ trong bụng con mèo bằng đá kia?”.

Nhưng lập tức nàng trả lời ngay câu mình vừa mới hỏi, vì lẫn lộn trong đám đồ bể kia còn có một mảnh giấy nhỏ với những dòng chữ chi chít màu đen. Đọc xong nội dung của bức thư Doanh Doanh bỗng tái mặt, phải cố gắng lắm nàng mới khỏi ngất xỉu đi một lần nữa, bàn tay nàng bấu chặt mép giường lắm bầm:

– Trời, lẽ nào đây lại là sự thật?

– Cô nương, cô nương làm sao vậy?

Đỗ Ngọc đã đến tự lúc nào, nhìn nàng âu yếm. Doanh Doanh gắng gượng đứng dậy, giấu mảnh thư vào tay áo, cố lấy vẻ thản nhiên:

– Tiện nữ lỡ tay đánh rơi, làm bể mất con mèo đá của mẫu thân, nên bàng hoàng hối tiếc.

Đỗ Ngọc cúi nhặt một mảnh vỡ lên tay chăm chú xem rồi nói:

– Đây chỉ là một con mèo bình thường không có giá trị gì. Cô nương cũng đừng buồn quá mà có hại cho sức khỏe.

Rồi chàng hỏi tiếp giọng thản nhiên:

– Cô nương đang cầm gì trên tay vậy?

Không muốn giải thích dông dài nên nàng trao chiếc bông cho Đỗ Ngọc:

– Trong sổ nữ trang của mẫu thân tôi có đôi bông này, tôi đang xem thì làm rơi con mèo xuống đất, hốt hoảng tôi làm văng mất một chiếc, định tìm thì công tử đến.

Đỗ Ngọc xoay xoay chiếc bông như tìm xem có một dấu hiệu lạ nào không. Nhưng chàng chẳng thấy gì khác cả, đành thất vọng trao lại cho nàng:

– Thật không ngờ một người có danh giá như phu nhân lại mua sắm những đồ vật như thế này?

Doanh Doanh ngạc nhiên:

– Công tử nói vậy nghĩa là sao?

Đỗ Ngọc mỉm cười:

– Nghĩa là, đây chỉ là một món nữ trang rất tầm thường, rẻ tiền nhất trong số các nữ trang. Chỉ có hàng cung nữ, thị tỳ mới mua sắm nó mà thôi.

Nàng gật đầu:

– Có lẽ mẹ tiện nữ đã mua nó để tặng thưởng cho một thị tỳ nào chăng?

– Có thể!

Đỗ Ngọc đảo mắt nhìn quanh:

– Cô nương có còn gì để thu xếp, Đỗ Ngọc này xin phụ một tay?

Nàng lắc đầu:

– Xin cảm ơn công tử. Tiện nữ đã thu xếp đâu vào đó cả rồi.

Đỗ Ngọc hát chiếc dải lụa buông thông từ trên tóc xuống ra phía sau lưng rồi phe phẩy chiếc quạt như một công tử phong lưu:

– Trông cô nương có vẻ ủ ê quá. Xin cô nương hãy vào thay đổi xiêm y rồi cùng tạ hạ đến tư dinh lo đại tang cho phụ mẫu.

Doanh Doanh cúi đầu e lệ:

– Vâng, xin công tử chờ tiện nữ giây lát.

Nói xong nàng nhẹ bước vào phòng riêng, trang điểm sơ qua nhan sắc. Xong cùng Đỗ Ngọc trở lại phủ đường lo bề báo hiếu cư tang.

Âm Dương Thần Chương

Dịch giả: Lữ Giang

Hồi 5

Chít vành khăn tang trắng trên đầu, Doanh Doanh cắn chặt môi mình đến bật máu tươi mà vẫn không thể ngăn dòng suối lệ bi thương.

Thế là hết, hết tất cả rồi, nghìn thu vĩnh biệt, không hiểu nằm sâu dưới ba tấc đất lạnh lòng kia, cha mẹ nàng có hiểu cho tâm sự đứa con thơ? Vốn được nuông chiều, sống trong nhung gấm châu lỵ, lại sắp phải lao thân vào mưa bão?

Làn gió nhẹ thổi hiu hiu phát phơ làn khăn tang trắng. Gục đầu vào bệ đá lạnh, nghe mùi thơm nhang khói nàng cứ ngờ bàn tay từ mẫu vuốt ve mái tóc, động viên con trẻ trước đường sương gió.

– Cô nương, tất cả mọi người đã về hết rồi, xin cô nương lui gót ngọc, kéo mưa phùn làm nhuận bệnh.

Nghe Đỗ Ngọc nhắc, Doanh Doanh mới giật mình choàng tỉnh. Thì ra

tự nãy giờ chàng đã dầm mình ngoài làn mưa bụi cầm dù che đỡ cho nàng, Doanh Doanh cảm động đưa tay chạm mắt:

– Công tử, tiện nữ không biết dùng lời chi để cảm tạ người. Song thân tiện nữ được mồ yên mả đẹp cũng nhờ ơn người chăm lo chu đáo. Nay mọi việc đã xong, xin người nhận cho hai lạy để đền ơn.

Đỗ Ngọc hoảng hốt cản tay nàng lại:

– Ơ kìa! Cô nương! Chuyện chẳng có gì xin cô nương đừng nhọc lòng lo ngại.

Chàng chột hạ giọng:

– Tại hạ đưa cô nương về nhé.

Nước mắt vòng quanh mi, nàng lắc đầu:

– Tiện nữ muốn ở lại cùng cha mẹ.

Chàng ngồi xuống ghềnh đá cạnh bên nàng:

– Vậy thì tại hạ sẽ cùng ở lại với cô nương.

Doanh Doanh ngạc nhiên:

– Sao công tử lại tốt với tiện nữ như vậy?

Ánh mắt chàng nhìn nàng thiết tha đăm đúi:

– Doanh Doanh, nàng không hiểu thật ư?

Lời chàng gọi tên nàng âu yếm quá, làm Doanh Doanh phải rùng mình.

Đỗ Ngọc tiếp lời:

– Lúc đầu tại hạ giúp cô nương là vì nhiệm vụ. Còn bây giờ thì trái tim của tôi nó bảo phải làm như vậy. Doanh Doanh! Nàng là cành hoa yếu đuối giữa dòng đời, cần phải có một bàn tay quân tử để nương tựa và tôi.. tôi đã mơ mình được đóng vai trò người quân tử đó.

Ngoài trời mưa vẫn rơi, gió vẫn rít từng cơn mạnh. Trước mộ phần của song thân, lời tỏ tình đột ngột của Đỗ Ngọc đã làm Doanh Doanh choáng váng. Nàng cứ ngồi yên không hiểu mình say hay tỉnh, và không hiểu khuôn mặt của chàng đang chập chờn ẩn hiện kia là do mưa rơi hay do lệ dâng lên làm nhạt nhòa hình ảnh.

Bàn tay Đỗ Ngọc tìm lấy tay nàng tha thiết:

– Doanh Doanh! Nàng là người con gái mà suốt đời Đỗ Ngọc này đã bỏ công tìm kiếm. Lần đầu tiên gặp nàng ta cứ ngỡ mình nghe sét đánh giữa thình không! Doanh Doanh, ta sẽ vì nàng mà rửa thù cho cha mẹ.

Lớp mây mù được vén bớt sang một bên. Gương mặt Đỗ Ngọc hiện ra hơi rõ nét.

Lòng người con gái bỗng băng khuâng xao động. Làm sao có thể đứng dưng với gương mặt đẹp trai thanh tú thế kia? Ánh mắt đa tình

nồng nàn tia lửa ấm. Nàng bỗng nhiên thấy mình mệt mỏi, trong giây phút ấy muốn được ngã vào lòng chàng để được vuốt ve an ủi, để được ngủ vùi trong hơi ấm tình thương, để được chở che, nâng niu chiều chuộng.

Vòng tay chàng rộng mở, lồng ngực hứa hẹn sẽ ấm áp biết bao.

Giữa lúc nàng muốn ngã vào lưới mật thì ánh mắt dịu hiền của từ mẫu lại hiện lên.

Doanh Doanh giật mình, như kẻ từ cung trăng rơi xuống, nàng lắc đầu:

– Đa tạ công tử đã có lòng thương tưởng đến phận hoa hèn. Nhưng tiện nữ hiện nay trên đầu còn trắng khăn tang, đâu dám mộng tưởng chuyện trăm năm tơ tóc. Còn chuyện báo thù tiện nữ đã hứa với lòng, tự tay mình lấy máu kẻ ác gian để tể mộ song thân.

Lúc nói những câu này, ánh mắt nàng rực sáng lửa căm thù, làm Đỗ Ngọc nghe toàn thân chấn động. Chàng xiết chặt tay nàng:

– Nhưng cô nương tay yếu chân mềm, làm sao mà trả thù cho được.

– Tiện nữ sẽ tìm thầy học võ, dù năm năm, mười năm cũng nguyện thề moi gan móc mật bọn sát nhân.

Đỗ Ngọc vòng tay:

– Tại hạ vô cùng khâm phục ý chí của cô nương, nhưng...

Chàng dừng lại ngập ngừng:

– Nhưng cô nương vẫn xem Đỗ Ngọc này là bạn chứ?

Doanh Doanh nở nụ cười yếu ớt:

– Nếu công tử không làm gì hại đến Doanh Doanh này, thì làm sao tôi xem người là thù được? Rất mong giữ mãi tình bạn với người, bây giờ xin giã biệt.

Đỗ Ngọc hốt hoảng:

– Cô nương, cô nương định đi đâu?

Doanh Doanh cúi đầu:

– Cánh hoa lạc giữa dòng nước xoáy chưa biết phải tấp vào đâu?

Đỗ Ngọc đứng dậy cùng nàng áp ứng:

– Còn câu chuyện hôm nay, tại hạ vẫn chờ mong có một ngày nào đó cô nương nghĩ lại.

Doanh Doanh vòng tay không đáp.

Đỗ Ngọc trao cây dù cho nàng, lưu luyến:

– Cô nương đi đường nên cẩn trọng. Chúc cô nương thượng lộ bình an và hẹn ngày gặp lại.

Nàng đỡ cây dù ngậm ngùi nói:

– Giã từ công tử, vĩnh biệt song thân.

Rồi nàng lầm lũi bước đi trong cơn mưa bão. Chiếc áo trắng mờ dần

rồi mất hẳn.

Đỗ Ngọc vẫn đứng đó nhìn theo, mưa đã thấm ướt mái đầu, mà chàng vẫn đứng lặng yên bất động. Nhìn cánh chim non rời xa tổ ấm, đem thân vùi dập vào cơn giông bão phủ phàng đến ngang trái.

***

Và thật vậy, giông bão đã bắt đầu nổi dậy khi nàng vừa đặt chân đến ngôi “Cổ lâm tự” để tìm sư phụ. Giữa lúc nàng còn đang đứng ngẩn ngơ dưới cội mai già thì bỗng “sịch” một cái, chiếc kiệu vàng dừng lại. Hai bóng đen từ trong kiệu nhảy ra, bế xốc nàng lên kiệu rồi lại tiếp tục cho ngựa phi nước đại.

Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì nàng đã thấy mình bị kèm cứng giữa những gương mặt hung tàn. Tiếng kêu cứu tắt nghẹn trong lồng ngực, nàng đành đưa mắt nhìn chiếc dù hồng do Đỗ Ngọc tặng cho nằm lẫn lóc dưới cội mai già, mặc cho gió mưa toát tã.

Vừa trông thấy nàng, tên quan huyện Đạt Thịnh để ý ngay. Hắn cười khoái trá rồi rộng tay ban thưởng cho bọn đàn em, hí hửng chờ một đêm hoan lạc.

Biết mình lọt vào tay tên dâm ác, Doanh Doanh hoảng sợ biết bao khi phải một mình đối diện cùng hắn trong căn phòng rộng mênh mông. Nàng dự định sẽ hủy mình khi hắn dám dờ dẫm tiện.

Chưa bao giờ huyện quan Đạt Thịnh gặp được một cô gái xinh đẹp như thế này, hắn thích chí nên cố lấy lời ngon ngọt:

– Nào em bé hãy ngoan ngoãn chiều ta rồi sẽ được thưởng công hậu hĩnh.

Vừa nói hắn vừa cởi áo vứt sang bên để lộ cái thân hình phì nộn làm Doanh Doanh phải kinh khiếp hét lên:

– Lui ngay, con lợn già thối tha. Ta thà chết chứ quyết không để người làm nhục.

Đạt Thịnh dừng lại sau tiếng hét của nàng, rồi lại cười hì hì tiến tới:

– Chết làm chi cho uổng vậy cô nương? Có lẽ tại nàng chưa biết lạc thú trên đời đó thôi, chứ khi biết rồi nàng sẽ không bao giờ la hét như vậy nữa đâu. Nào lại đây ta chỉ dạy cho.

Bàn tay của hắn chụp mạnh tay nàng. Trong lúc cấp bách Doanh Doanh đưa tay phản ứng, không ngờ theo thói quen nàng làm một động tác dụi dằm trong “Miêu gia linh pháp”, cũng nhờ vậy mà nàng thoát khỏi tay hắn một cách dễ dàng.

Đạt Thịnh lùi lại, kêu lên kinh sợ:

– Trời, “Miêu gia linh pháp”!

Rồi hắn sụp xuống lạy nàng như tế sao:

– Xin cô nương rộng lòng tha thứ, kẻ phạm trần có mắt không người,

dám mạo phạm oai danh.

Không ngờ sự việc lại xoay chiều như vậy, Doanh Doanh lùi lại vừa vui mừng vừa lo sợ. Nàng chớp mắt nghĩ nhanh:

– Oai danh của "Miêu gia linh pháp" quả bất hư truyền. Ta phải mượn oai danh của sư phụ để thoát khỏi nơi này mới được.

Nghĩ vậy nàng vờ co tay đi thêm một động tác trong "Miêu gia linh pháp" rồi chợt ngấp ngừng như không nữa xuống tay, nàng cất tiếng ôn tồn:

– Quan huyện, té ra ta đã hạ độc thủ giết người. Nhưng nhìn người van cầu thảm thiết quá ta chẳng nỡ xuống tay. Vậy khôn hồn hãy bảo quân lính mở đường cho ta rời khỏi nơi này mau.

Đạt Thịnh mừng rỡ như vừa bắt phải cơn mưa bạc, hân hêt vang rồi rít:

– Quân bây, mở đường cho cô nương rời khỏi nơi này.

Tim nháy nhót trong lòng ngực vì chiến thắng không ngờ, Doanh Doanh phải cố gắng lắm mới nén được tiếng kêu mừng rỡ. Nàng bậm môi, bước chầm chậm qua khỏi huyện đường cho chúng khỏi nghi ngờ. Nhưng vừa được một đoạn ngắn, nàng buông mình chạy biến vào đêm tối, cứ ngỡ sau lưng mình, tên quan huyện đã nhận biết được sự thật và đang xua quân đuổi theo để bắt lại.

Nàng chạy, chạy mãi đến lúc mòn hơi kiệt sức ngã quỵ dưới chân một cổng thành to, rồi thở phào tưởng mình vừa trải qua cơn ác mộng.

– Nàng kia, đi chỗ khác, sao lại lảng vảng ở đây.

Một tiếng hét lớn làm Doanh Doanh giật mình sợ hãi. Cứ ngỡ bọn thuộc hạ tên quan huyện đuổi theo, nàng chấp tay van vãn:

– Xin các ông tha tội cho. Thật tình thì tội..

Tên lính chống giáo hét lớn:

– Nàng kia, có điên không? Ta bảo nàng tránh đi chỗ khác, sao lại lải nhải gì vậy?

Doanh Doanh ngẩng lên mừng rỡ:

– Ô, nói vậy ôn không phải là quân của quan huyện Đạt Thịnh đuổi theo để bắt tôi ư?

Tên lính nhìn nàng chăm chú:

– Cô nương! Nàng làm gì mà phải chạy trốn quan huyện chứ?

Nàng cúi đầu e lệ:

– Dạ, tại vì tôi không muốn làm vợ hắn, xin ông hãy thương tình cứu giúp tôi.

Tên lính phì cười:

– Cô nương khéo lo xa, từ đây đến chỗ huyện đường cách nhau

hàng trăm dặm, làm sao hấn rượt bắt cô nương cho được.

Doanh Doanh ngược mặt ngờ ngàng:

– Tôi đã chạy xa đến thế rồi ư? Ông, ông có thể cho tôi biết nơi đây là nơi nào không?

Tên lính ngạc nhiên nhìn nàng:

– Từ nãy đến giờ cô nương vẫn chưa thấy ba chữ Đông Quan thành ở cổng kia sao?

À, hay là cô nương không biết chữ.

Doanh Doanh ngược nhìn theo tay tên lính rồi mỉm cười mừng rỡ khi nhìn thấy ba chữ Đông Quan thành đỏ chói mà nãy giờ vì quá sợ hãi nên nàng không để ý:

– Ô! Tôi đã đến thành Đông Quan rồi sao? Nói vậy ông là lính gác ở đây à?

Tên lính gật đầu xác nhận rồi hỏi nàng:

– Cô nương có vẻ vui mừng khi nhận ra mình đã đến thành Đông Quan, chắc hẳn có người thân trong ấy?

Doanh Doanh hé mắt nhìn qua cổng thành.

Đột nhiên tên này ôm chặt lấy Doanh Doanh.

Doanh Doanh hốt hoảng hét:

– Buông ta ra!

Bất giác ngọn ngọc chường của nàng vẽ một vòng, không ngờ lại thi triển tuyệt chiêu "Miêu gia linh pháp".

Một tiếng rú thảm khốc nổi lên. Tên lính ngã lăn ra chết liền tại chỗ.

Doanh Doanh vô cùng sửng sốt, trở mắt nhìn tử thi.

Lại có nhiều tiếng quát:

– Ấ tiện tỳ to gan thật!

Một loạt mười hai tên hán tử phóng tới bủa vây Doanh Doanh, trối gô nàng lại.

Doanh Doanh bị tội sát nhân và sau đó bị đày lên vùng rừng núi Miêu Cương...

***

Doanh Doanh đã kể xong câu chuyện của đời mình từ lâu lắm mà Giang Lâm vẫn còn ngồi yên bất động, mắt nhìn vào cánh rừng sâu, tối đen, mù mịt, lặng nghe tiếng chim u minh kêu thương, buồn bã. Tương lai của họ đây, chỉ một màu đen tối. Họ sẽ phải kéo lê cuộc đời tù tội đến bao giờ? Khi nào thì ánh sáng bừng lên cho họ khỏi lạc vào cõi mê u ám. Nàng cũng như chàng, đều ở trong một hoàn cảnh trái ngang, đều phạm những tội không đáng bị lưu đày, và còn bao nhiêu? Bao nhiêu người nữa cũng gặp phải hoàn cảnh đau thương, vùi cả đời trai nghiệp lớn vào tầm tối lao tù.

Giang Lâm hét:

- Không thể được. Không thể như thế này được.
- Kia, Giang huynh, anh không thích nghe em kể nữa thì thôi, việc gì anh phải la hét lên như vậy?

Lời Doanh Doanh dịu dàng đưa Giang Lâm trở về thực tại. Thì ra vì quá cảm phần, chàng đã hét lên thành lời. Giang Lâm ngậm ngừng:

- Doanh muội, câu chuyện em kể thật thương tâm. So với nỗi khổ của em, anh chỉ mới là hạt muối giữa đại dương. Nhưng anh có điều muốn hỏi là lúc này em có kể về một bức thư nằm giữa ruột con mèo bằng đá, nếu tin anh, em có thể cho anh xem qua một chút được không?

Nước mắt Doanh Doanh chảy xuống môi mẩn mẩn, nàng nghẹn ngào:

- Em đã tin anh nên mới kể cho anh nghe, nhưng thú thật, đến giờ này em cũng chưa hiểu nội dung bức thư ấy muốn nói gì?

Vừa nói nàng vừa cho tay vào người lấy ra mảnh giấy nhỏ bằng nửa bàn tay.

Giang Lâm đón lấy, bước chân ra khỏi ghềnh đá, mượn ánh trăng soi sáng những bí mật của đời nàng. Bức thư viết:

Doanh Doanh con!

Vì gấp rút, mẹ chỉ kịp ghi lại cho con đôi dòng để làm bút tích, hòng sau này còn có dịp gặp nhau. Nếu muốn rõ bí mật đời con, hãy tìm người có chiếc bông tai mà con đang giữ. Đời mẹ nhiều trái ngang, nên đời con cũng phải nhiều ngang trái, đừng hờn trách mà hãy rộng lòng thứ tha cho mẹ.

Người mẹ suốt đời thương con.

Một bức thư quá ngắn, nhưng chứa đựng cả một câu chuyện dài đầy ngang trái.

Giang Lâm buông tay suy nghĩ. Doanh Doanh ngược nhìn chàng dò hỏi:

- Giang huynh, anh có hiểu ý nghĩa của bức thư lạ này không? Em cứ thắc mắc không hiểu vì sao mẹ em lại viết cho em một cách khó hiểu như thế này? Tại sao mẹ em chẳng nói gì với em cả, suốt mười mấy năm dài. Còn bí mật đời em, lẽ nào, em lại có bí mật gì nữa hay sao?

Giang Lâm chậm rãi:

- Theo ý huynh hiểu thì đây có thể là bức thư của mẹ ruột của muội, Dương phu nhân cũng không biết nội dung của bức thư này đâu.

Doanh Doanh lùi lại kinh hoàng:

- Giang huynh, anh nói gì lạ vậy? Em còn người mẹ ruột nào nữa?

Không phải như vậy đâu. Mẹ em yêu em lắm, em không tin em là con nuôi của người đâu?

Chàng nhìn những giọt nước mắt của nàng mà tái tê cả dạ:

– Doanh muội, em còn ngây thơ lắm, anh hứa sẽ cùng em tìm ra bí mật về chiếc bông tai còn lại. Bây giờ mình hãy vào kéo mọi người trông đợi.

Nàng là người trong tay chàng, vì kiệt sức, Giang Lâm nhẹ đỡ dìu nàng bước vào trong, người lơ lửng như say như tỉnh.

Từ sau một ghềnh đá khác, Sĩ Khải đứng dậy mặt hầm hầm sắc giận:

– Thì ra là vậy? Nàng là con gái của Dương viên ngoại. Hèn gì không xinh đẹp dường kia, mà tại sao nàng lại đem bí mật đời mình kể cho Giang Lâm nghe mà không kể cho ta? Có phải vì nàng đã có cảm tình với hắn nhiều hơn?

Lòng chàng đau nhói khi phải nói ra sự thật phũ phàng. Sự thật đã làm tan giấc mộng đầu đời mà chàng đã dệt bằng những sợi thủy tinh mỏng long lanh, thơ mộng nhưng dễ vỡ. Và sự thật đó đã vỡ tan rồi, vỡ từ lúc nàng buông chùm trái cây của chàng rơi xuống nước để đón mừng con cá vàng của Giang Lâm. Giờ đây những mảnh vờ thủy tinh ấy đang làm tan nát trái tim chàng. Giấc mộng đầu đời đã thành ảo mộng.

Một vật gì đó chạm nhẹ vào vai, Sĩ Khải giật mình quay lại, nhận ra nó là một con sáo màu đen, chàng kêu lên mừng rỡ:

– Ô, Lich Tuyền, mi đi đâu mấy ngày nay? Ta trông mi mãi.

Con sáo dụi mỏ vào tóc chàng như để tỏ bày sự nhớ thương của nó, rồi bay xuống đậu ở tay chàng. Sĩ Khải không nén được tiếng nói vui:

– Ôi, mi có đem quà về cho ta nữa à?

Nói xong, chàng rút từ chiếc ống trong chân con sáo ra một bức thư nhỏ rồi bảo nó:

– Mi mệt lắm phải không? Hãy tìm cái gì ăn cho no bụng rồi xuống chơi với ta. Ta nhớ mi nhiều lắm.

Con sáo huýt lên tiếng kêu nghịch ngợm rồi bay vút lên cao. Đôi nhãn quang của Sĩ Khải quét nhanh khu vực mình đang đứng. Khi thấy không có gì khả nghi, chàng mới mở bức thư ra chăm chú đọc. Dù đêm tối nhưng Sĩ Khải vẫn đọc được. Đọc xong chàng xé vụn bức thư, buông cho nó trôi theo dòng suối, thông thả bước vào trong. Con sáo bay xẹt đến tay chàng, Sĩ Khải vuốt đầu nó trên chọc:

– Phên này về gặp tình quân, mi đâu còn nhớ đến ta làm gì phải không?

Con sáo dường như mắc cỡ. Nó mổ mạnh vào tai chàng một cái đau

điếng rồi dụi mãi cái đầu vào lòng chàng, như muốn nhờ chàng sưởi cho ấm, bộ lông còn ướt đầm hơi sương sau mấy dặm đường dài. Vuốt ve con sáo trong lòng mà Sĩ Khải không khỏi ngậm ngùi. Chàng bảo nhỏ với nó:

– Lịch Tuyền ơi, mi còn có phước hơn ta nhiều lắm, ta yêu nàng mi có biết không?

Ta yêu nàng mà nàng chẳng yêu ta.

Con chim nhỏ ngược nhìn chàng, đôi mắt nó sáng long lanh, trong đêm tối như những viên ngọc sáng ngời, chàng mỉm cười ép nó vào má:

– Ngủ đi, đừng nhìn ta nữa, có lẽ cuộc đời của ta là như vậy đó.

***

- Doanh tử ơi, Doanh tử ...

Trúc Phi sượng lại khi bị Giang Lâm kề tay ngay miệng:

– Suyt! Nói nhỏ nhỏ thôi. Doanh tử tử của em đang bận vận công trong kia, đừng làm nàng giật mình kinh sợ không nên.

Trúc Phi nhìn quanh ngoảnh:

– Giang huynh, bộ Giang huynh dạy võ công cho Doanh tử hả?

Giang Lâm gật đầu không đáp. Sau khi nghe nàng kể rõ sự tình đau khổ, Giang Lâm đã quyết định thay sư phụ nàng dạy tiếp cho nàng giai đoạn thứ hai là đề công vận khí, và nguyện với lòng sẽ giúp nàng tìm ra bí mật chiếc bông tai nằm giữa lòng con mèo bằng đá kia.

– Giang huynh, sao anh không dạy cho em với, em cũng ham học võ công như chị Doanh Doanh vậy?

Giang Lâm phì cười:

– Nhỏ thế này mà học võ công để làm gì? Mà nếu em thích sao em không bảo ngoại em chỉ dạy cho.

Trúc Phi nhún vai:

– Ngoại em mà dạy? Nhưng thôi, nếu huynh không muốn dạy thì thôi, đệ chẳng cần.

Nói xong nó quay đi với vẻ hờn giận, Giang Lâm kéo đứa bé vào lòng âu yếm:

– Nói đùa một chút mà cũng hờn giận hay sao? Nếu đệ thích thì huynh ngại gì mà không dạy chứ?

Trúc Phi nhảy cẫng lên vì mừng:

– Ô! Thật néh Giang huynh, thế đệ có phải quỳ lạy để kêu Giang huynh bằng sư phụ không?

Giang Lâm nhướn mắt vờ suy nghĩ, rồi mỉm cười nghịch ngợm:

– Phải thế chứ sao không? Đệ phải kêu ta bằng sư phụ.

– A! Thế rồi đệ phải xưng con với Giang huynh à?

Trúc Phi mở to mắt lạ lùng, Giang Lâm gục gặc cái đầu lấy giọng trang nghiêm:

– Dĩ nhiên, muốn học võ công thì phải vậy chứ sao? Thế nào, có chịu không?

Trúc Phi bậm môi suy nghĩ, Giang Lâm nói thêm:

– Đệ nên nhớ khi đã bái ta làm sư phụ, thì phải hết dạ trung thành.

Từ suy nghĩ đến hành động đều phải hướng về Thái Bình giáo phái.

– Thái Bình giáo ư?

Trúc Phi kêu lên thảng thốt.

Giang Lâm cất tiếng cười sảng sặc:

– Phải, đệ sẽ là đệ tử thứ nhất của Thái Bình giáo phái do Giang Lâm làm chủ môn nhân.

Oai danh của Thái Bình giáo vang lừng bốn bể, nên Trúc Phi chẳng chút ngần ngại cúi đầu thi lễ:

– Đệ tử xin bái sư phụ để nhập môn.

Giang Lâm đặt tay lên đầu đứa bé nói trang nghiêm:

– Được, ta chấp nhận, kể từ hôm nay ta nhìn nhận Trúc Phi vào hàng đệ tử. Nên nhớ, nếu có ý nghĩ phản lại giáo phái sẽ bị xử theo môn qui.

Nói xong, Giang Lâm đeo vào cổ nó sợi dây chuyền lấp lánh huy hiệu Thái Bình giáo mà sư phụ chàng đã ban tặng năm xưa.

Trúc Phi ngược mắt nhìn chàng sợ hãi:

– Đệ tử xin vâng lời, nguyện sống làm người Thái Bình giáo. Chết làm ma Thái Bình giáo, nếu đem dạ phản lời nguyên xin được làm loài cầm thú.

Giang Lâm gật đầu vui sướng:

– Thôi, con hãy đứng dậy đi. Này, hãy nghe lời ta dặn, người không được tiết lộ chuyện này với ai nhé, ngoài lúc tập luyện võ công chúng ta cứ xưng hô như những lúc bình thường.

Trúc Phi vòng tay:

– Đệ tử vâng lời, mà Giang huynh nè, anh có bắt Doanh tỷ bái rồi kêu người bằng sư phụ hay không?

Giang Lâm ngó người ra rồi bật cười vui:

– Không!

Trúc Phi nắm áo chàng ganh tỵ:

– Sao vậy? Sao em phải bái huynh bằng sư phụ mà Doanh tỷ không bái huynh chứ hả?

– Vì Doanh tỷ đã có sư phụ rồi. Thôi anh em mình vào rừng hái trái đi.

Trúc Phi nắm tay chàng, tung tăng nhảy nhót đi vào rừng vắng mà

lòng hân hoan vui sướng.

Doanh Doanh vừa trải qua những phút vận công mệt mỏi, nàng rời khỏi bệ đá bước ra cánh rừng, đưa tay lau mồ hôi trán ngơ ngác nhìn quanh.

– Giang huynh, Giang huynh ...

Nàng lẩm bẩm lạ lùng:

– Giang huynh đi đâu mất rồi?

– Doanh muội, em làm gì mà ngơ ngác giữa rừng vậy?

Sĩ Khải hiện ra vui vẻ tay cầm một chùm trái cây chín. Doanh Doanh quay sang mừng rỡ:

– Ô! Sĩ huynh! Trái cây của em phải không?

Sĩ Khải trao chùm trái chín cho nàng, lòng rộn ràng vui sướng khi nhìn chiếc miệng nhỏ nhắn của nàng nhai gọn những trái chín mọng. Bao nhiêu mệt mỏi lòng sục giữa rừng sâu đều tan biến khi thấy mắt nàng ánh lên những tia nhìn vui thích hân hoan.

Vừa mới tập luyện xong, sẵn cơn khát, Doanh Doanh ăn liền một lúc hơn năm trái mới chịu dừng lại, vị ngọt của nó xua tan bao mệt mỏi, nàng nói với về biết ơn:

– Sĩ huynh, mấy ngày nay rừng hanh nắng, làm sao anh kiếm trái cho em được vậy?

Sĩ Khải mỉm cười không đáp, làm sao nàng biết được rằng, để có một chùm trái cây rừng chín tặng nàng, chàng phải lặn lội thật sâu vào rừng vắng, bắt kẻ bụi rậm dây gai chần chịt, cào rách cả thịt da. Để lấy được nụ cười xinh xắn của nàng, chàng có tiếc gì những giọt máu hồng tuông chảy từ da ngoài. Nếu có thể, chàng vẫn sẵn sàng tặng cho nàng cả sinh mệnh của mình.

Ngẩn ngơ, ngớ ngẩn, kèm theo tiếng cười khúc khích trong như suối của Doanh Doanh, Sĩ Khải cảm thấy vị ngọt mát lịm tê nòng đầu lưỡi. Cô bé nghịch ngợm vừa ném vào miệng chàng trái nho chín mọng, như đôi môi nàng mọng đỏ. Sĩ Khải chớp mắt cố nuốt vào lòng cái cảm giác ngọt ngào và êm dịu mà nàng vừa đem đến.

– Cho huynh một trái nữa này.

Bàn tay nhỏ mềm mại của nàng lại ném trái nho chính xác vào giữa miệng chàng.

Nhưng lần này Sĩ Khải đã kịp đề phòng, phun trả trái cho trở ngược về phía nàng. Vô tình trái nho chui tọt vào miệng Doanh Doanh.

Nàng đứng ngây người ra vì bối ngỡ rồi e thẹn quay lưng bỏ chạy:

– Sĩ huynh! Anh, anh thật là ...

Sĩ Khải đứng yên bối rối, không ngờ mình lại làm một việc khiếm nhã như vậy, chàng hốt hoảng chạy theo nàng gọi lớn:

– Doanh muội, em dừng lại nghe huynh nói đây, sự thật thì ...
 Bóng hai người khuất hẳn nẻo rừng xa, Trần Lãnh bước tra nhìn theo vuốt râu cười buồn:

– Lạ gì hai chữ ái tình. Nơi nào có gái đẹp thì y như nơi đó có nuôi mầm tình yêu và bất hạnh.
 Rồi lão ngồi thừ bên phiến đá như cố nhớ về một dĩ vãng xa xưa. Một dĩ vãng buồn đau đầy tủi nhục. Cái dĩ vãng đã bắt lão trả giá bằng hai mươi năm dài giang hồ lưu lạc. Lão hận nó, nhưng lão lại chẳng muốn quên, bởi vì ngoài hương vị đắng cay, nó còn ban tặng lão một cảm giác ngọt ngào, mà suốt đời lão không sao tìm thấy được.

– Miêu Gia Linh, bây giờ nàng ở đâu? Có phút giây nào nàng quay về kỷ niệm?
 Trời ơi! Gương mặt của nàng lúc ấy sao mà tội nghiệp.

– Không!
 Gương mặt lão bỗng dưng đanh lại:

– Mi phải trả cho ta hai mươi năm trời phiêu bạt! Gia Linh, sao em nỡ trốn ta chứ?
 Em có biết là đến phút giây này anh vẫn còn yêu em tha thiết!

– Ngoại ơi!
 Tiếng Trúc Phi vang lên nũng nịu. Trần Lãnh giật mình trở về thực tại để nhớ lại rằng mình đã ở vào lứa tuổi năm mươi, đã là một lão già râu tóc bạc phơ, chứ không phải như ngày nào là một trang thanh niên tuấn tú hào hoa nữa.

– Gì thế cháu?
 Lão hỏi để mà hỏi.

– Cháu thương ngoại quá!
 Vòng tay cậu bé choàng quanh cổ ông tha thiết:

– Ngoại kể chuyện giang hồ cho cháu nghe đi, rồi dạy cho cháu học võ công nữa nhé.
 Lão giật mình:

– Không được, ngoại có biết gì về võ công đâu mà dạy chứ, còn chuyện giang hồ hử, ngoại có thể kể cho cháu nghe tới sáng.
 Trúc Phi náo nức:

– Kể đi ngoại.
 – Ủ, ngày xưa ngày xưa có một chàng thanh niên hào hoa phong nhã ...
 Cậu bé giẫy nẩy:

– Không, chuyện này ngoại kể rồi cơ mà, kể cả hàng trăm lần, phải kể chuyện khác đi thôi.

Lão buồn bã:

- Nhưng ngoại chỉ biết có mỗi một chuyện này thôi.
- Chán ngoại quá đi, chuyện ngoại kể buồn quá, cháu thích nghe chuyện vui thôi.

Lão lắc đầu:

- Nếu cháu chẳng thích nghe thì thôi, ngoại mệt quá rồi, dìu ngoại vào nghỉ đi.

Trúc Phi thở dài, nhún vai, dìu lão vào một lùm cây tránh gió. Ngoại nó thế đó, mỗi lần kể chuyện là mỗi lần bệnh. Thật là tội nghiệp.

***

Giang Lâm ngớ ngàng đưa mắt nhìn quanh, khi thấy nơi mình vừa đến là một mỏm đá cheo leo, kề bên bờ vực thẳm, giữa đêm tối thế này, chỉ cần sơ suất một bước chân là bỏ mạng như chơi.

- Giang Lâm, cháu đã đến rồi đấy ư?

Giọng Trần lão vang lên từ sau một ghềnh đá. Giang Lâm quay lại vòng tay ngạc nhiên:

- Lão bá, sao người lại chọn một địa điểm cheo leo như thế này để luyện tập võ công chứ?

Trần lão ngọt ngào, trong bóng đêm ánh mắt lão sáng long lanh:

- Vì ở đây ta mới tránh được sự chú ý của mọi người chứ. Cháu có biết mình đang ở đâu không? Dưới chân cháu là Tuyệt hồn nhai đấy!
- Tuyệt hồn nhai?

Chàng nhìn xuống vực sâu choáng váng, tận cuối đường rừng, nơi mà biết bao người đã vùi dập khi muốn thoát đời tù tội, chàng lẩm bẩm:

- Thật là nguy hiểm.

Trần lão mỉm cười:

- Càng nguy hiểm, càng ít người nghĩ đến, việc luyện tập của ta mới có thể giữ bí mật và an toàn. Giang Lâm, cháu có đem theo quyển bí kíp đó không?

Trên mỏm đá cheo leo, Giang Lâm vòng tay mà cảm thấy cơ thể mình hơi chao đảo:

- Thừa tiền bối! Có bao giờ cháu rời những bảo vật mà sư phụ và đại ca cháu ban tặng. Cháu định khi mãn việc lưu đây mới tính đến chuyện luyện tập võ công.

Trần lão nghiêm giọng:

- Đừng phí bỏ thời gian vô ích cháu à? Ngay đêm nay lão sẽ bắt đầu giúp cháu luyện thành công pho bí kíp “Thần cương đại pháp”.

Giang Lâm mừng rỡ:

- Nếu được tiền bối thương tình thì ân đức này cháu xin nguyện ghi

tạc.

Trần lão khoát tay:

– Đừng nói chuyện nghĩa ân, pho bí kíp đâu?

– Thừa đây!

Giang Lâm cho tay vào người lấy ra pho bí kíp bước tới trao cho lão.

Bổng lão nhanh như chớp nhảy đến chụp quyền bí kíp cười ha hả.

Giang Lâm chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã thấy một luồng kinh phong hất tung mình lên cao rồi rơi nhanh xuống Tuyết hồn nhai như một viên đá lớn.

Sau khi đánh rơi Giang Lâm xuống Tuyết hồn nhai rồi, Trần lão mới cất pho bí kíp vào người, cười sang sảng:

– Ha! Ha! Ha! Rồi đây pho “Cương, nhu hóa thần công” sẽ thuộc về ta.

– Đừng ảo tưởng, lão già khốn khiếp, lão đã dám đánh ngã Giang đệ ta xuống Tuyết hồn nhai thì ta bắt lão phải xuống dưới cùng Giang đệ cho có bạn.

Quay lại thấy Sĩ Khải, Trần lão buông tràng cười khinh miệt:

– Nhóc con, đừng xen vào chuyện của ta mà thiệt mạng, cút đi.

Sĩ Khải dừng chân, vận công lên:

– Mời.

Không đợi Sĩ Khải dứt lời, lão vung cước phóng vào giữa mặt Sĩ Khải, ngọn phi cước của lão thật là hung hãn, có thể khiến Sĩ Khải chết ngay trong chớp mắt. Vì nơi chàng đứng là một ghềnh đá cheo leo, khó lòng xoay trở, chỉ cần một cái mất thăng bằng nhỏ là rơi xuống vực ngay.

Nhưng Sĩ Khải vẫn đứng lặng yên, hai tay bắt chéo lên trước mặt hứng trọn ngọn cước như trời giáng của lão. Một tiếng va chạm vang lên, Trần lão kêu lên thảng thốt, lùi lại:

– Hà! Thăng khôn này khá thật.

Sĩ Khải nhếch mép:

– Không khá gì nhưng cũng đủ để bắt lão xuống bầu bạn với Giang Lâm, trả pho bí kíp lại đây.

Trần lão cười gằn không đáp, vung chưởng đánh tới tấp, tiếng kinh lực phát ra ào ào. Đang mải mê giao đấu cả hai chợt dừng lại khi nghe một tiếng hét thất thanh:

– Trời, Sĩ huynh, Lão bá bá, sao hai người lại đánh nhau?

– Ngoại, vậy mà ngoại bảo là mình chẳng biết võ công.

Thì ra Doanh Doanh và Trúc Phi đã nghe tiếng giao tranh vội chạy đến. Nàng nhìn Sĩ Khải với vẻ trách móc:

– Sĩ huynh, sao anh lại giao đấu với Trần lão bá? Còn Giang huynh

đâu?

Thấy Doanh Doanh, gương mặt chàng dịu lại, giọng ôn tồn:

– Lão già khốn khiếp đã vì một pho bí kíp mà đánh rơi Giang đệ xuống Tuyệt hồn nhai rồi.

– Trời!

Doanh Doanh lùi lại mặt mày tái mét:

– Có thật như vậy không? Lão tiền bối, người làm như vậy được sao?

Doanh Doanh rên rỉ, Trúc Phi đứng ngây người ra như phỗng đá.

Trần lão cất giọng cười ha hả:

– Phải, các người đừng xen vào việc ta làm mà uổng mạng, ta là Độc cô sậu Trần Lãnh đây.

Nếu bây giờ có tiếng sét nổ giữa thình không cũng không làm ba người ngạc nhiên bằng cái tên lão vừa mới nói. Trúc Phi nắm áo ngoại và khóc:

– Nhưng sao ngoại lại giết chết sư phụ của con?

Lão chột gằm lên:

– Trúc Phi, người vừa nói cái gì?

Nó mếu máo:

– Cháu nói là ngoại đã giết chết sư phụ của con rồi.

Lão ôm đầu rên rỉ:

– Trời ơi! Oan nghiệt, oan nghiệt lại đến nữa rồi ...

Nói xong, lão cắp Trúc Phi phóng qua ngọn núi mất dạng, bỏ mặt Doanh Doanh và Sĩ Khải đứng giữa rừng.

***

Phải hơn một phút trôi qua, Doanh Doanh mới hết kinh hoàng, nàng chạy đến bên ghềnh đá nhìn xuống Tuyệt hồn nhai nức nở:

– Giang huynh, Giang huynh. Trời ơi, người anh hùng sao lại đoán mệnh thế này?

Sĩ Khải bước đến gần nàng lo lắng:

– Doanh muội, cẩn thận kẻo rơi xuống dưới đó.

– Rơi xuống luôn cũng được nữa. Bây giờ em có còn gì mà để sống đây?

Sĩ Khải lật đật nắm chặt chéo áo của nàng cất giọng van xin:

– Doanh muội, em đừng nói bậy, em cần phải sống để rửa hờn cho cha mẹ nữa chứ.

Doanh Doanh ngẩng dậy ngạc nhiên:

– Sĩ huynh, anh cũng biết chuyện của em nữa ư? Nhưng ...

Sĩ Khải mỉm cười:

– Em an tâm, huynh sẽ thay Giang đệ cùng em tìm diệt kẻ thù và

giúp em tìm ra bí mật đời mình.

Nàng cảm động nói rưng rưng:

– Đa tạ Sĩ huynh có lòng nghĩ đến nhưng trên bước đường giang hồ phiêu lãng chỉ có hai chúng ta, muội e rằng ...

Sĩ Khải hiểu lòng nàng e ngại nên nói nhanh:

– Doanh muội, em đừng sợ tiếng đời thị phi mai mỉa. Huynh hứa sẽ gìn giữ muội như gìn giữ con người trong đôi mắt của mình. Còn nếu như muội chẳng an tâm thì huynh sẽ đưa muội về nhà. Nơi đó có song thân và em gái của huynh.

Doanh Doanh mừng rỡ:

– Ô! Nếu được huynh đoái tưởng như vậy, muội thật không lấy lời chi để cảm tạ bây giờ.

– Muội đừng nói câu ân nghĩa. Bây giờ chúng ta hãy lên đường.

Huynh có biết một con đường rời khỏi nơi này rất an toàn.

Doanh Doanh đứng dậy, chợt nàng kêu lên:

– Ơ kìa! Sao huynh lại nắm áo muội?

Sĩ Khải buông tay bên lên:

– Ấy, huynh quên mất, xin lỗi muội nhé. Lúc nãy vì sợ muội nghĩ cuồng nên huynh nắm áo muội phòng hờ.

– Huynh đừng sợ, thù mẹ cha chưa trả, muội chưa chết được đâu, chỉ tội nghiệp Giang huynh.

Doanh Doanh lại sục tìm:

– Anh ấy chết sớm quá.

Sĩ Khải cũng thấy buồn, chàng nhìn xuống vực sâu buồn bã:

– Giang đệ, lòng dạ con người hiểm ác khôn lường. Huynh hứa sẽ vì đệ mà lấy lại pho bí kíp, giết tên Độc cô sào Trần Lãnh.

Tiếng Doanh Doanh nhỏ nhỏ bên tai:

– Muội cũng vậy nữa, muội hứa sẽ trả thù cho Giang huynh. Xin vĩnh biệt.

Nàng đưa tay lau nước mắt rồi bước theo chân Sĩ Khải rời xa cánh rừng Độc Ma nhiều kỷ niệm. Rồi đây đời nàng sẽ về đâu? Hạnh phúc hay bất hạnh đang chờ trước mặt.

Qua một ngày dài lội rừng rong rã, Sĩ Khải và Doanh Doanh đã bắt đầu bước vào cảnh phố thị ồn ào, trước mặt họ tửu quán đã hiện ra, mùi rượu thịt bốc lên làm cồn cào gan ruột.

Nhìn Doanh Doanh lê từng bước chân, Sĩ Khải nghe tái tê cả dạ.

Chàng muốn đưa tay đỡ lấy bước nàng đi, nhưng lại e nàng cự tuyệt nên lại thôi. Chàng nhìn nàng dò hỏi:

– Doanh muội, em mệt lắm rồi, chúng ta vào tửu quán nghỉ ngơi em nhé!

Nghe nói được nghỉ ngơi, đôi mắt Doanh Doanh sáng lên mừng rỡ. Nàng lẳng lẳng gặt đầu, bởi sức nàng đã kiệt lắm rồi, nàng phải cố gắng thật nhiều mới không bị té quỵ trên đường.

Chàng đưa nàng vào một tửu quán gần nhất, tên tiểu bảo bước ra khúm núm:

– Dạ quý khách dùng chi?

Sĩ Khải đưa mắt nhìn quanh rồi gọi:

– Một bình rượu cho ta và một bình trà ngon cho Doanh muội của ta.

Tên tiểu bảo vui vẻ chạy đi ngay. Sĩ Khải nhìn nàng lo ngại:

– Doanh muội, em muốn nhuốm bệnh rồi phải không? Muội ráng ăn một chén cháo nóng cho lại sức nhé! Tiểu bảo, cho ta một chén cháo nóng nhanh lên.

– Dạ có ngay! Có ngay!

Tên tiểu bảo tỏ dạ sốt sắng, rồi bưng đến đặt trước mặt hai người một bát cháo nghi ngút khói, thơm lừng. Sĩ Khải đẩy chén cháo sang trước mặt nàng, âu yếm:

– Doanh muội, em ăn đi cho nóng.

Nghe tiếng động, đám thực khách ngồi ở bàn bên đang cùng nhau chơi đánh bạc, ngẩng dậy nhìn sang. Thấy cử chỉ âu yếm của chàng, bọn chúng ứa gan, một tên cất lời khiêu khích:

– Này chư huynh! Hãy nhìn xem, ở bàn bên có kẻ làm nhục phái mày râu của chúng ta.

Tên kia ném bài xuống mặt bàn tức giận:

– Mẹ, bữa nay sao mà vận đen thế này không biết, có lẽ đen bạc đồ tình chẳng?

Mấy tên còn lại cười vang rồi một tên cất giọng cợt nhả:

– Bàn bên có con tiểu tỷ xinh đẹp, đại có có thể qua đó xỏ xui được mà.

Lại một tràng cười cợt nhả vang lên, tiếng khiêu khích lại vang lên:

– Thằng nhóc trói gà không chặt đó mà đại ca ngán sao?

Tên thua bài trợn mắt:

– Ta mà sợ thằng nhóc con ấy à? Có điều, các đệ nên nhớ chuyển hàng này đặc biệt vô cùng. Bảo tiêu cục Phong Vân chưa hề thất hứa với khách giang hồ, các đệ đừng hớ hênh mà Bang chủ chẳng tha thứ.

– Hả!

Đôi mắt Doanh Doanh trợn trừng vì giận dữ. Kẻ thù của nàng đây mà. Sĩ Khải khẽ vuốt bàn tay nàng nói nhỏ:

– Doanh muội bình tĩnh, để huynh đối phó với bọn chúng cho.

Nói xong chàng hất mặt qua bàn bên điềm tĩnh gọi lớn:

– Ê! Mấy anh bạn, đánh bạc thua hết tiền uống rượu rồi sao mà ăn nói lung tung thế kia? Thôi để tại hạ rót rượu hầu cho quý huynh vậy. Vừa nói, chàng vừa cầm bình rượu trên tay rót liền bốn chung, phóng vèo qua bàn bên cạnh. Bốn tên đánh bạc tái mặt nhìn nhau, rồi trong chớp mắt bốn ly rượu đều bay ngược lại phía Sĩ Khải. Tên cầm đầu vẫn còn bài trên tay cười lớn:

– Tiền chủ, hậu khách, quý huynh quên điều đó rồi sao?

***

Bọn chúng cứ ngỡ sẽ làm chàng bối rối vì bốn chung rượu mới quay ngược trở lại, nàng Sĩ Khải chỉ mỉm cười. Trên tay chàng không hiểu tự lúc nào đã xuất hiện một cây thước ngọc. Bốn chung rượu sắp thành hàng dài ngay ngắn, rượu vẫn đầy ắp không một giọt nào bị rót ra ngoài đất. Sĩ Khải mỉm cười:

– Tại hạ sơ ý, xin chuộc lỗi mình. Vừa nói thì cây thước ngọc trên tay chàng khẽ vung lên. Bốn chung rượu bay bổng trên không, chảy vào miệng chàng rồi tự xếp chồng lên nhau nằm vào bàn tay trái của chàng trước những cặp mắt ngơ ngác thảm phục của mọi người.

– Hảo công phu!

Có tiếng xì xào.

Tên đại ca vòng tay:

– Khâm phục, đáng khâm phục. Xin thiếu hiệp bỏ lỗi cho anh em chúng tôi những chuyện lỗi mǎng vừa rồi.

Sĩ Khải cũng vòng tay:

– Chẳng có gì là lớn! Xin mời quý huynh cho tại hạ biết qua tên họ và được mời mỗi người một chung rượu làm quen.

Doanh Doanh kéo áo chàng ngạc nhiên:

– Sĩ huynh, sao anh lại kết bạn với kẻ thù như vậy?

Sĩ Khải đưa mắt nhìn nàng ra hiệu hãy ngồi yên. Rồi từ tốn cầm bầu rượu bước sang bàn bên. Bọn đánh bài lập tức xích qua một bên nhường chỗ cho chàng:

– Thiếu hiệp, người không phải người thường?

Một tên cất lời.

– Thế ư?

Sĩ Khải nhướng mắt:

– Không phải người thường thì tại hạ là ma ư?

Cả bọn cất tiếng cười vui, tên đại ca cất tiếng thân mật:

– Bốn chúng tôi là Cung, Khản, Tấn, Hồng, người của bảo tiêu cục Phong Vân, còn thiếu hiệp nếu không ngại thì mời cùng gia nhập vào sòng bạc cho vui.

Sĩ Khải cầm lấy sắp bài lên tay, làm một động tác đẹp mắt, chứng tỏ

chàng cũng là một tay sành về các trò ăn chơi, vui vẻ nói:

– Tại hạ là Sĩ Khải, mặc dù túi bạc không đáng là bao, cũng xin được hầu quý huynh vài ván.

Thế rồi tiếng bạc rơi loảng xoảng, tiếng xúc xắc kêu lách cách, tiếng đùa vang lên ầm ĩ. Một ván, hai ván rồi ba ván ... Càng đánh càng say, chàng thua càng dại, Sĩ Khải như quên mất Doanh Doanh.

Chàng cười hả hê khi thấy mình cứ được liên tục.

Doanh Doanh tức giận đứng dậy hét vang:

– Sĩ huynh, anh hãy ngồi đấy mà vui với những quân mạt chược, tôi đi đây.

Sĩ Khải ngẩng lên, giật mình nói như người biết lỗi:

– Ấy chết, anh quên mất, Doanh Doanh, em đừng hờn giận nữa, để anh kêu tiểu bảo dọn phòng cho em nghỉ nhé.

Tên Cung liếc nhìn nàng cười vui:

– Người yêu của Sĩ huynh đẹp quá. Cô nương, hãy cho phép tình quân đánh thêm vài ván cho chúng tôi gỡ lại chứ.

Doanh Doanh đỏ mặt hét lớn:

– Cam đi!

Tên Tấn cười hềnh hếch, như để lấy lòng nàng:

– Cô nương sao mà khó tính quá vậy, nếu cô sợ chàng thua hết tiền thì hãy ngồi xuống đây giữ tiền cho chàng đánh.

Sĩ Khải gỡ tóc lộ vẻ khổ sở vì sự hiểu lầm tai ác này:

– Ế, quý huynh đừng nói vậy mà cô nương đây nổi giận. Tôi với nàng không phải là chồng vợ của nhau đâu.

Cả bọn ngớ người ra vì bị hố lớn.

Tên Khả vòng tay trước mặt nàng:

– Xin cô nương thứ lỗi cho sự hiểu lầm này. Bọn bảo tiêu chúng tôi vốn quen ăn nói hồ đồ lỗ mãng.

Doanh Doanh nghiến răng:

– Phải, ta còn lạ gì bọn bảo tiêu cục chúng bây, chỉ tiếc là ta chưa đủ sức giết chúng bây thôi.

Tên Hồng nổi giận đập mạnh nắm tay xuống bàn:

– Quá đáng lắm!

– Cô nương này thật chẳng biết điều. Chỉ có mấy câu hiểu lầm như vậy mà đòi giết chết tui này ư? Nếu cô nương hiểu sát như vậy thì bọn này không nói chuyện với cô nương để làm gì? Anh bạn này tránh ra, để chúng tôi chơi với nhau.

Doanh Doanh cười lạt:

– Hừ! Hiểu sát? Phải, ta hiểu sát nên ta mới ra tay hạ độc thủ một gia đình vô tội.

Ta hiểu sát nên mới dùng “Thiết sa thần chưởng” đi giết những kẻ tay yếu chân mềm không biết một tý gì về võ công.

Tên Cung võ mạnh bàn đứng dậy:

– Này cô nương! Cô nương vừa nói gì chứ? Tại hạ không bao giờ dung thứ cho những kẻ dùng lời lẽ vu khống bôi nhọ bản môn, dù kẻ đó có là cô nương cũng vậy.

Đôi mắt nàng ngầu đỏ:

– Ta nói là Bảo tiêu cục Phong Vân phải đền nợ máu! Các người đã giết thảm tất cả mọi người trong viên trang của Dương viên ngoại.

– Cô nương nói láo!

Tên Hồng co chân nhảy vọt ra đứng trước mặt nàng hét lớn:

– Nếu cô nương không rút lại lời mình vừa nói thì đừng trách sao ta chẳng nghĩ.

Doanh Doanh ôm mặt khóc:

– Thi người cứ giết đi cho dòng họ Dương này tuyệt tự. Bằng không ta thề sẽ có một ngày giết hết bọn người để rửa thù cho cha mẹ.

Song chưởng tên Hồng giơ cao, tên Tấn vội cản lại:

– Hồng nhị ca, câu chuyện cô nương đây vừa kể có nhiều uẩn khúc, đệ nghĩ ta không nên tự tiện. Hãy trở về trình lên sư phụ đã.

Tên Hồng buông tay uất ức:

– Nhưng ta không thể nào chịu nổi sự vu khống trắng trợn này.

Tên Cung bước lên vòng tay cung kính:

– Cô nương! Bảo tiêu cục Phong Vân chúng tôi từ lâu không gây chuyện ân oán với giang hồ, xin cô nương hãy chờ chúng tôi về trình lại với sư phụ. Nếu quả thật trong hàng đệ tử của Bảo tiêu vi phạm môn qui, chúng tôi sẽ đem đến tạ tội với cô nương.

Sĩ Khải chen vào:

– Doanh muội, quý huynh đã nói vậy, em cũng nên thư thả để trắng đen được sáng tỏ.

Doanh Doanh lắc đầu nức nở:

– Ta không biết, ta chỉ biết là các người đã tàn sát Dương viên trang và ta đang đòi rửa hận. Hãy chờ đấy.

Âm Dương Thần Chưởng

Dịch giả: Lữ Giang

Hồi 6

Nói xong nàng phóng mình chạy đi, Sĩ Khải vội phóng theo nàng gọi

Lớn: – Doanh muội, Doanh muội!

Sau lưng chàng, tên tiểu bảo cũng đuổi theo:

– Thiếu hiệp, thiếu hiệp. Người chưa trả tiền rượu.

Tên Tấn cản lại:

– Tiểu bảo, bao nhiêu, để ta trả cho.

Rồi hắn quay sang tên Cung hỏi:

– Đại ca, anh định lẽ nào?

Tên Cung cắn môi suy nghĩ rồi nói:

– Ta hãy đưa món hàng này về đúng nơi quy định rồi trở về tàu cùng sư phụ.

Tên Hồng ngược nhìn trời, uể oải đứng dậy nói:

– Trời cũng sắp sáng rồi, chúng ta hãy lên đường cho kịp.

Cả bọn đứng dậy thu xếp, trả tiền cho chủ quán. Vừa định bước đi, bỗng có một thực khách áo xanh tiến vào quán. Thủ pháp của hắn mau lẹ vô cùng.

– Khoan, xin hãy dừng chân, tại hạ có câu chuyện cần bàn.

Tên Khản cau mày bức tức:

– Các hạ muốn gì? Sao lại bịt mắt, đó không phải là hành động quang minh chánh đại đâu.

Tên áo xanh ngửa mặt lên trời cười sảng sặc:

– Quang minh chánh đại làm sao được khi ta muốn mượn món hàng mà bọn người đang áp tải!

Tên Hồng nóng nảy quơ đại đao hét lớn:

– Đừng hồng! Nếu muốn chạm được đến món hàng bọn ta áp tải, hãy hỏi thanh đại đao này.

Tên Cung ôn tồn:

– Thiếu hiệp kia đừng làm chuyện ngông cuồng, chắc người từng nghe danh Bảo tiêu cục Phong Vân rồi chứ?

– Nghe và cũng đang muốn thử sức với “Thiết sa thần chưởng” của các người đây.

Bốn đệ tử của Bảo tiêu cục Phong Vân nhìn nhau rồi đồng loạt rút đao đứng thủ thế.

Gã bịt mắt buông tiếng cười khẩy, rồi “vèo” một cái, trên tay hắn xuất hiện một chiếc quạt to màu trắng. Chiếc quạt mảnh mai, dịu dàng như vậy mà lại là một loại vũ khí giết người tàn khốc.

Bàn tay của hắn vừa bung nhẹ thì chiếc quạt bay nhanh vào không khí theo một hình vòng cung rồi trở về tay hắn. Lúc ấy bốn tên đệ tử của Bảo tiêu cục Phong Vân đều bị chiếc quạt kia đánh vỡ đại huyết ngã lăn ra chết không kịp ngáp.

Gã bịt mắt từ tốn giắt quạt vào lưng áo, đến gần tên Cung lấy từ

trong người hắn ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ. Mở ra xem vội vã, nhưng hắn lại thất vọng ngay khi nhìn thấy đấy chỉ là một viên xúc xắc màu trắng đục:

– Thế này mà là bảo vật của võ lâm ư? Quả là uổng công.

Vừa nói hắn vừa quăng mạnh viên xúc xắc ra sau, nhưng hắn bỗng giật mình khi chợt lắng nghe tiếng nhạc vui tai vừa phát ra từ viên xúc xắc:

– “Lạc tinh âm”. Đúng rồi, tiếng nhạc tiên, một trong năm báu vật của thiên hạ đây rồi, chẳng uổng công ta tìm kiếm.

Hắn chạy đến lượm viên xúc xắc lên tay, bỗng nhìn thấy tên chủ quán nép mình sau cánh cửa lẩn trốn.

– À! Tên khốn khiếp, dám rình mò việc ta làm, mi phải chết.

Tên chủ quán chấp tay lạy rồi rút:

– Dạ con đâu dám, xin ông hãy tha thứ cho con.

Hắn không nói thêm chỉ lấy từ trong tay áo ra một chiếc bao tay màu đỏ đeo vào, cười thích thú:

– Tặng cho mi một chiêu “Thiệt sa thần chưởng”. Hừ!

Tên chủ quán giật nảy người lên, một ngụm máu đen bầm trào ra khỏi họng, hắn trợn trừng rồi ngã xuống chết ngay tại chỗ, trên ngực in năm dấu tay đỏ ửng.

Gã bịt mặt buồng tràng cười ghê rợn rồi buông mình đi mất dạng.

Thế là bí mật vụ thảm sát nhà họ Dương chìm trong bóng tối, món hàng mà Bảo tiêu cục Phong Vân đứng ra bảo vệ cũng đã biến mất cùng với bốn tên đệ tử lớn nhất.

***

- Sĩ huynh! Anh đưa em đi đâu vậy?

Doanh Doanh kêu lên hoảng sợ khi thấy chàng đưa mình vào một ngôi biệt thự nguy nga sang trọng. Sĩ Khải mỉm cười để một ngón tay ngay mô:

– Bí mật!

Vừa bước qua khỏi huê viên, Doanh Doanh bỗng thấy đám gia nhân chạy loạn xạ như đèn cù, rồi một lão già râu tóc bạc phơ chạy ra mừng rỡ:

– Ôi! Công tử, người đã trở về. Ông bà mong chờ mãi.

Chàng tươi cười như hoa nở:

– Cha mẹ ta đâu?

– Dạ! Ông bà hiện ở tại khách sảnh. Còn cô nương đây là ...

– À! Doanh muội đây là em kết nghĩa của ta.

Rồi quay sang nàng, chàng tiết lộ bí mật:

– Doanh muội, đây là lão bộc, người gia nhân trung thành nhất của

gia đình anh.

Bây giờ em hãy theo lão bộc vào thay đổi xiêm y, huynh phải lên ra mắt song thân trước.

Thấy nàng cứ ngẩn người ra vì kinh ngạc, Sĩ Khải bật cười:

– Gì mà ngẩn người ra vậy cô bé?

Nàng giật mình chớp mắt:

– Nhà của huynh lớn quá!

Rồi nàng theo chân lão bộc vào nhà.

Còn Sĩ Khải chạy nhanh vào khách sảnh kêu lớn:

– Phụ thân, mẫu thân. Khải nhi đã về đến rồi đây.

Vợ chồng đệ nhất thương gia Sĩ Đại Đồng đang cùng nhau đàm đạo với các khách thương, nghe tiếng con liền bỏ tất cả chạy ra đón chàng mừng rỡ:

– Ôi! Khải nhi con đã về.

Các khách thương buôn cũng ào ra vui mừng:

– Công tử đã về, thật là điều đáng mừng cho anh chị.

Sĩ Đại Đồng quay lại rạng rỡ:

– Cám ơn các bằng hữu đã có lời chúc mừng, công việc của chúng ta có thể tạm dừng nơi đây được rồi. Xin mời các bằng hữu ngày mai đến đây để cùng dùng một bữa tiệc nhỏ mừng cho Sĩ Khải đã trở lại bình yên.

Đám thương buôn lục tục ra về sau khi để lại những lời chúc mừng vui vẻ. Khi mọi người đã về hết, phu nhân mới ôm Sĩ Khải vào lòng hôn cuồng nhiệt lên trán con xem như thể chàng chỉ mới là cậu bé lên ba:

– Ôi, con yêu của mẹ, con đi đến tận nơi nào mà bây giờ mới về?

Sĩ Khải ngoẹo đầu với mẹ:

– Mẹ! Con vừa từ đoàn người bị lưu đày ở rừng Độc Ma trở lại đây.

– Trời!

Mẹ chàng hoảng hốt:

– Con đi lên chốn rừng thiêng nước độc ấy làm gì? Hèn gì mà con không xanh xao ốm yếu như vậy.

Mẹ chàng lại khóc sùt sùi làm cha chàng phải phì cười:

– Phu nhân! Con nó mới về. Hãy để cho nó vào tắm rửa, rồi kiếm cái gì cho nó bỏ bụng. Bà cứ ôm nó mà khóc như vậy, tôi e nó chết đói mất thôi.

Phu nhân kéo chàng đứng dậy hỏi rồi rít:

– Sĩ Khải, con đói bụng lắm phải không? Mẹ đi lấy sữa tươi cho con uống nhé. Nói xong bà tất tả chạy đi ngay, Sĩ Khải bước lại gần cha cung kính:

– Phụ thân, người vẫn tráng kiện, con vui mừng biết bao khi được trông thấy song thân khỏe mạnh.

Cha chàng mỉm cười, vuốt râu không nói. Vẫn bản tính điềm tĩnh, ông không bao giờ tỏ ra thương con vồn vã, nhưng Sĩ Khải biết rằng cha rất thương mình, vì chàng đòi chi được nấy, hàng ngàn, hàng vạn, có khi nào cha chàng rầy la khi chàng rộng tay vung tiền như nước.

– Đây con, uống đi con, sữa nóng mẹ vừa bảo bọn chúng vắt từ con bò mà con yêu thích nhất ra đây.

Mẹ chàng bưng ly sữa đến trước mặt chàng rồi tự tay kê vào môi chàng như chăm sóc cho một đứa bé, bàn tay còn lại của bà cứ vuốt mãi lên tóc chàng tặc lưỡi xót xa:

– Tội nghiệp con tôi, con ốm đi biết bao nhiêu.

Doanh Doanh vừa được lão bộc đưa vào khách sảnh, định bước vào diện kiến song thân của chàng thì bỗng sững lại trước cảnh tượng âu yếm nặng tình mẫu tử ấy.

Là con một, vốn được Dương viên ngoại cưng chiều nên Doanh Doanh cảm thấy tủi thân trước cảnh tượng mà nàng vĩnh viễn đã mất. Đột nhiên nàng nghe lòng thương nhớ mẹ cha vô hạn.

Cảnh ấm êm hạnh phúc như thế này thì chẳng bao giờ đến được với nàng nữa.

Dòng lệ tủi thân tuôn dài trên má, nàng quay lưng định chạy trốn thật xa cho thoát khỏi cảnh đau dạ xót lòng. Nhưng Sĩ Khải vừa uống xong ly sữa, ngẩng lên thoáng thấy bóng Doanh Doanh, chàng kêu lên mừng rỡ:

– Doanh muội, em chạy đi đâu vậy?

Rồi chàng chạy nhanh ra cửa, dìu nàng vào lòng an ủi:

– Doanh muội, em đừng buồn nữa, để đó rồi huynh tìm cách giúp cho muội mà.

Doanh Doanh không đáp, đưa tay quệt mắt.

Cha chàng cất giọng trang nghiêm:

– Khải nhi? Cô gái nào vậy con?

Sĩ Khải mỉm cười, đẩy nàng tiến lên một bước giới thiệu:

– Thừa cha mẹ, đây là Doanh Doanh, em kết nghĩa của con.

Chàng nhìn nàng nói tiếp:

– Doanh muội, em hãy ra mắt song thân của huynh đi.

Cổ nén tiếng sục sùi, Doanh Doanh lễ phép nép mình thi lễ:

– Dạ, Doanh Doanh xin cúi đầu ra mắt nhị vị tiền bối.

Mẹ Sĩ Khải bước đến đỡ nàng dậy, âu yếm:

– Đứng lên đi cô nương, đừng thi lễ quá đáng như vậy?

Chợt bà kêu lên lo lắng:

– Ở kia, sao cô nương lại khóc? Chúng tôi có làm điều gì phật ý cô nương chăng?

Sĩ Khải vội chen vào:

– Không phải đâu mẹ, cuộc đời của Doanh muội bi thảm lắm. Nàng là con gái của viên ngoại Dương Thế Hùng đó.

– Dương Thế Hùng.

Cha chàng kêu lên mừng rỡ:

– Ô! Doanh Doanh, cha mẹ cháu dạo này vẫn khỏe chứ?

– Dạ ...

Quá ghen ngào, nàng chỉ còn biết đứng yên cho đôi dòng lệ tuôn trào. Sĩ Khải lại đỡ lời thế cho nàng:

– Phụ thân, toàn bộ gia đình nàng đã bị giết chết thảm hết rồi.

– Trời!

Mẹ chàng té ngửa ra sau sợ hãi:

– Khủng khiếp quá!

Sĩ Khải nói thêm:

– Nên con đưa Doanh muội về đây định thưa với cha mẹ cho nàng được tạm nương tựa qua ngày.

Cha chàng gật đầu vui vẻ:

– Ô! Tưởng chuyện gì chứ chuyện đó có gì là khó, bây giờ con hãy đưa nàng sang phòng Tiểu Yến để làm bạn với em con. Cha sẽ bảo bọn thị tỳ dọn cho nàng một thư phòng tươm tất.

Doanh Doanh mừng rỡ vội cúi đầu thi lễ:

– Dạ, con xin tạ ơn tiên bối.

Mẹ chàng đưa tay ngăn lại:

– Cô nương, xin đừng khách sáo, cứ xem chúng tôi như người nhà.

Sĩ Khải mỉm cười:

– Đi, Doanh muội.

Ra đến ngoài, chàng nói thêm:

– Em của huynh hiền lắm, gặp nó em sẽ mến ngay.

Chàng và nàng dừng lại trước một căn phòng màu hồng nhạt, bên trong vang lên tiếng đàn tranh réo rắt. Sĩ Khải giải thích:

– Em gái của huynh đang đàn đấy, con bé giỏi cả bốn môn: cầm, kỳ, thi, họa. Rồi em xem nó cũng là một con người chẳng tầm thường. Chỉ tội là hay khóc nhè và những nhẽo thôi.

Sĩ Khải cất tiếng:

– Tiểu Yến ơi, đại huynh về đến rồi nè.

Tiếng cửa sịch mở, rồi một nàng thiếu nữ trạc chừng mười bảy tuổi, duyên dáng với tà áo màu hồng phấn hiện ra mừng rỡ.

– Ôi! Đại huynh!

Chợt nàng dừng lại ngạc nhiên khi nhìn thấy Doanh Doanh, nhưng nàng lại lịch sự mỉm cười duyên dáng:

– Chào cô nương.

Doanh Doanh cũng vội nghiêng mình đáp lễ:

– Chào tiểu thư.

Sĩ Khải bước vào phòng nàng nói thân mật:

– Tiểu Yến, anh đem đến cho em một cô bạn gái tâm tình đấy. Hãy đến ra mắt Doanh tỷ tỷ của em đi.

Tiểu Yến ngược mắt nhìn anh dò hỏi, trên môi nàng nở nụ cười tinh nghịch:

– Làm bạn với em hay là ...

Sĩ Khải sợ nàng làm Doanh Doanh phật ý nên gắt nhẹ:

– Tiểu Yến đừng nói bậy.

Đôi mắt đẹp của nàng chớp chớp rồi ngẩn lệ tuôn trào, Tiểu Yến phụng phịu:

– Đi thì thôi, về đến là mang người ta! Hồng thêm nói chuyện với đại huynh nữa đâu.

Sĩ Khải bước lại gần nàng dịu giọng:

– Thôi nín đi. Huynh xin lỗi muội mà. Nhưng muội đừng nói vậy rồi Doanh tỷ buồn nghe chưa? Anh với nàng chỉ là anh em kết nghĩa của nhau thôi, gia đình nàng đã ...

Không muốn người ta nhắc đi nhắc lại nỗi đau đớn của mình, Doanh Doanh cắt ngang:

– Sĩ huynh, anh đừng nói nữa, Tiểu Yến, em cũng đừng khóc nữa, căn phòng của em đẹp quá, em đưa chị đi xem đi.

Tiểu Yến nắm tay Doanh Doanh nói đầy tình cảm:

– Doanh tỷ, lúc này em ăn nói hồ đồ, chị bỏ lỗi cho em nhé. Thôi, chị em mình đi chơi đi, chị thấy phòng em có đẹp không? Toàn một màu hồng, em thích màu hồng lắm đó chị.

Không ngờ Tiểu Yến và Doanh Doanh lại làm thân với nhau một cách nhanh chóng như vậy, Sĩ Khải mừng rỡ đứng lặng nhìn bóng hai nàng khuất sau dãy hành lang mà lòng lại dâng lên một niềm hy vọng mơ hồ.

***

Bóng chiều dần ngã về tây, Doanh Doanh vẫn ngồi yên trong một góc phòng lặng lẽ đề công vận khí.

Đã hơn một tuần nay nàng được trả về cuộc sống vàng son như cũ, nhưng gấm lụa là lại áp ủ vóc ngọc thân ngà. Nhưng điều an ủi nàng nhất hiện giờ là được sưởi ấm trong tình thương mầu tử. Vì Đệ nhất

thương gia Sĩ Đại Đồng đã nhận nàng làm nghĩa nữ, an ủi tấm lòng cô gái mồ côi bằng những tiếng gọi mẹ cha âu yếm mà nàng tưởng suốt đời không bao giờ tìm thấy nữa.

Nơi đây nàng đã tìm lại được sự yên lành. Với Sĩ Khải, nàng là một người em dịu hiền ngoan ngoãn. Với Tiểu Yến nàng là một người chị tốt, đáng để được nêu gương.

Hàng ngày, ngoài những phút giây làm một nàng tiểu thư trong cung các, Doanh Doanh còn lén mọi người dành cho mình một thời gian để luyện tập võ công. Những bài học căn bản mà Giang Lâm đã dạy, được nàng cố tâm rèn luyện. Quyết tạo cho mình một nội lực vững vàng, để không còn làm một cô gái mảnh mai, yếu đuối. Mỗi thù cha mẹ nàng ghi khắc mãi trong tim, lấy đó làm mục tiêu để động viên an ủi, những khi chán chường mệt mỏi.

– Doanh tỷ tỷ, chị làm gì vậy?

Tiểu Yến bước vào nhìn nàng hỏi ngạc nhiên.

Doanh Doanh đứng dậy, đưa tay lau mồ hôi trán, nói hơi mệt nhọc:

– Tiểu Yến, em đừng tiết lộ chuyện này cho ai nghe nhé, chị đang luyện tập võ công đó.

Tiểu Yến sửng sốt như thể nghe một chuyện lạ lùng:

– Doanh tỷ, chị học võ công để làm gì? Sao chị không học đàn, học họa chứ.

Doanh Doanh cười buồn:

– Mỗi người có một hoàn cảnh riêng em à? Ngày trước chị cũng như em, cũng ước mơ một cuộc sống lặng yên, cũng ham học thêu thùa, thi họa, nhưng cuộc đời nó chẳng để chị được tròn mộng ước.

Rồi nàng chợt chuyển sang chuyện khác:

– Nhà mình hôm nay có gì vui mà từ nãy đến giờ chị cứ nghe tiếng đàn réo rắt?

Tiểu Yến rùn vai:

– Đại huynh của mình lại mở yến tiệc vui chơi cùng bạn bè, chị đừng để ý làm gì.

Đại huynh giao thiệp rộng rãi lắm, đi thì thôi, về đến là mở yến tiệc liên tục, tiếng nhạc chị vừa nghe là tiếng nhạc của các ả cô đào đến giúp vui đó.

Doanh Doanh ngạc nhiên dừng lại bên một khóm hoa:

– Ôi! Sĩ huynh không sợ bị cha mẹ rầy la sao?

Tiểu Yến khúc khích:

– Chị chưa biết thì thôi, ảnh là con cưng mà! Muốn chi là không được. Hơn nữa, nếu cha mẹ mình ngăn cấm, ảnh đi chỗ khác cũng vậy thôi.

- Thế Sĩ huynh ăn chơi trác táng lắm sao?

Tiểu Yến gật đầu cười vui:

- Khởi chè đi, ảnh nổi tiếng trong giới phong lưu mà lại. Trà đình, tửu điểm, có nơi nào mà bước chân ảnh chưa đặt đến.

Doanh Doanh thở dài thất vọng:

- Thật không ngờ.

Tiểu Yến ngạc nhiên:

- Kia, sao chị lại thở dài, bộ chị không biết tính của ảnh thật à?

Doanh Doanh gật đầu:

- Máy tháng trời đi chung với nhau, Sĩ huynh có bao giờ tỏ ra là một khách làng chơi, hào hoa phong nhã đâu? Giờ nghe em kể chị thấy thật lạ lùng.

Tiểu Yến nói nửa đùa nửa thật:

- Rồi chị sẽ càng thấy lạ lùng hơn nữa! Đại ca của mình thích nhất trên đời là bốn thứ:

một là khách anh hùng, hai là rượu ngon và gái đẹp, ba là các báu vật của võ lâm và các pho bí kíp, bốn là các thứ ăn chơi bài bạc. Ở đâu có bốn thứ đó là anh của em tìm đến ngay, dù phải có đổi bằng tính mạng cũng chẳng sờn.

- Tiểu Yến!

Có tiếng Sĩ Khải gọi vang từ nguyệt lâu vọng xuống.

Tiểu Yến vội nói với Doanh Doanh:

- Chết! Đại huynh gọi, chị chờ em một chút.

Rồi lệ làng thoăn thoắt gót sen trở vào nhà. Còn lại một mình Doanh Doanh thả bộ thơ thẩn bên mấy cụm hoa hồng. Từ phía lầu cao tiếng cười, đàn, tiếng nhạc vui cứ vang lên ồn ào náo nhiệt. Nàng lại cảm thấy buồn, không hiểu sao khi biết Sĩ Khải là một chàng trai biết rành mọi lạc thú ăn chơi thì nàng lại nghe tim mình như có cái gì vừa tan vỡ?

Nàng cảm thấy tiếc cho chàng, một thanh niên sống giữa buổi loạn ly lại chẳng biết đem tài sức của mình ra giúp nước non, lại buông mình vào những trận mua vui, những tràng cười trác táng. Nhưng nàng lại cảm thấy lạ lùng, là một kẻ ăn chơi, sao chàng lại gìn giữ cho nàng thật kỹ suốt mấy ngày dài gần gũi bên nhau?

Chàng chưa hề có một hành vi khiếm nhã, một cử chỉ cợt đùa nào?

Quả là điều khó nghĩ. Một đại công tử phong lưu giàu có sao chàng lại dấn thân vào chốn tù đày, chịu lao khổ nhọc nhằn và tỏ ra dẻo dai chịu đựng. Chuyện hẳn phải có nguyên do.

***

- Ngọc Hoa, nàng đừng hồng trồn khỏi tay ta.

Một bóng áo xanh kèm theo lời nói nhào vào mình Doanh Doanh cọt nhĩa. Nàng hốt hoảng lách mình tránh khỏi, vừa lo sợ, vừa hổ thẹn, nàng tức giận đưa tay ôm ngực quay lại hét lớn:

– Đừng hỗn láo ...

Gã thanh niên đang lão đảo vì bị mất đà nghe tiếng hét quay lại, nhìn nàng chăm chú bỗng hấn đưa tay dụi mắt kêu lên mừng rỡ:

– Ô! Doanh Doanh cô nương? Nàng có còn nhớ ta không?

– Đố công tử đấy ư? Nàng ngớ ngàng lùi lại.

Đỗ Ngọc tiến lên một bước vồn vã:

– Doanh muội, em đi đâu từ đấy đến nay để hương hồn song thân quạnh quẽ?

Nghe chàng khơi lại nỗi thương tâm, dòng châu lệ bỗng tuôn tràn lai láng, chàng dìu nàng ngồi xuống cạnh bờ hồ nước trong veo, soi rõ bóng những con cá vàng bơi lượn, cảnh vật thật hữu tình, nhưng lòng người thì tan nát. Đỗ Ngọc nhẹ phẩy tay, làn gió từ chiếc quạt trong tay chàng tuôn ra nhẹ nhẹ, giọng của chàng nho nhỏ:

– Doanh muội, em đừng khóc nữa, hãy nín và kể cho huynh nghe.

Từ đấy đến nay, muội đi đâu, làm gì? Sao lại ở trong nhà của Sĩ Khải? Một chàng công tử khét tiếng ăn chơi này?

Doanh Doanh hít một hơi dài cố lấy lại tinh thần khẽ đáp:

– Muội đi tìm giết kẻ thù đã sát hại song thân, nhưng trên bước đường giang hồ lưu lạc muội được Sĩ huynh đây nhận làm em kết nghĩa. Để cho mộ phần của song thân lạnh lẽo khói hương, em quả là đưa con bất hiếu. Còn Đố công tử sao người lại có mặt nơi này?

Đỗ Ngọc mỉm cười cất quạt vào tay:

– Doanh muội đừng lo! Vì muội, huynh đã chẳng để mộ phần song thân của em hiu quạnh đâu.

Doanh Doanh cảm động vòng tay:

– Đa tạ Đố công tử có lòng.

Đỗ Ngọc nhăn mặt, cái nhăn mặt làm tăng thêm phần quyến rũ:

– Doanh muội! Xin em đừng dùng danh từ công tử cao xa, lạnh lùng đó. Nàng đã hứa xem ta là bạn sao chẳng tặng cho ta một lời gọi ngọt ngào hơn.

Nàng ngần ngừ giây lát rồi gật đầu:

– Nếu Đố huynh cho phép. Nhưng anh vẫn chưa trả lời em. Tại sao người lại có mặt ở đây, và gọi ai là Ngọc Hoa vậy?

Đỗ Ngọc lúng túng:

– À! Sĩ Khải đây là một khách phong lưu vang danh khắp giới giang hồ thì làm sao mà huynh không biết. Đây chỉ là một trong những trà dư tửu hậu của bọn huynh thôi, muội đừng nên để ý. Còn ... còn

Ngọc Hoa, nàng là một ả cô đào mà anh ưng ý.

Doanh Doanh đỏ mặt chặn lời:

– Thôi, muội đã hiểu rồi.

– Đố huynh!

Một nàng con gái trang phục cầu kỳ, nhan sắc cũng khá xinh, hồn hèn chạy đến nũng nịu:

– Đố huynh, anh trốn đây để em tìm mãi.

Nàng vừa nói vừa liếc mắt đưa tình, vừa quàng tay sang cổ chàng âu yếm. Đố Ngọc bối rối gỡ tay nàng ra:

– Kìa Ngọc Hoa, nơi đây còn có mặt của ...

Ngọc Hoa bây giờ mới nhìn thấy Doanh Doanh, nàng đưa mắt ngăm nhìn địch thủ của mình rồi lại nũng nịu, hăn hộc:

– A! Thì ra Đố huynh bận đi tâm tình cùng người đẹp. Sao huynh không mời nàng cùng lên kia cho vui chứ?

Doanh Doanh đỏ mặt toan nói lời từ chối, thì phía sau nàng Sĩ Khải vừa đi đến.

Chàng kêu lớn ngạc nhiên:

– Ô! Các vị sao lại kéo hết xuống đây, rồi bỏ rượu thịt ê hề trên kia cho ai chứ?

Chàng đã có vẻ say, giọng nói trở nên nhừa nhựa. Ngọc Hoa lại choàng tay sang cổ Sĩ Khải, kéo giọng dài nũng nịu:

– Sĩ huynh, anh phải bắt tội Đố Ngọc mới được. Anh ấy lên bỏ em xuống tâm tình với một cô bạn khác.

– Thế à?

Sĩ Khải cười thành tiếng quay sang, tiếng cười bỗng tắt hẳn khi nhìn thấy Doanh Doanh:

– Ô! Doanh muội! Sao em không lên thư phòng an nghỉ, đến đây để làm gì? Em về đi!

Doanh Doanh không đáp, nàng quay lưng chạy thật nhanh về căn phòng riêng của mình. Đóng chặt cửa, rồi ngã vùi trên giường và lên tiếng nức nở như thể chính mình vừa bị xúc phạm nặng nề.

Trong tâm hồn nàng dường như có một cái gì vừa sụp đổ. Nàng sẽ rời khỏi chỗ này để lao thân vào mưa gió nữa thôi. Chứ nàng không thể nào ở lại nơi này để nhìn thấy cái cảnh chường mắt của một con người mà lòng nàng hằng kính trọng.

Tất cả đã sụp đổ rồi ư? Nàng biết bám víu vào cái gì để sống nữa bây giờ.

***

Đã lâu lắm rồi, Doanh Doanh mới có được một buổi sáng vui vẻ như thế này.

Tâm hồn nàng phơi phới, đầy ắp niềm tin vào cuộc sống. Nàng đang cùng với Tiểu Yến đi trên con đường làng rộng mở, xuống chợ huyện mua một ít vật dụng về trang điểm thư phòng, vì mùa xuân đang đến. Hai nàng con gái xinh xinh. Một nàng màu hồng phấn thơm ngon như trái táo vừa chín tới, một nàng màu xanh phớt của da trời, êm ái dịu dàng như áng mây chiều nhẹ phủ. Xách hai chiếc giỏ con con đi trên đường phố vắng, đã khởi động không ít tầm nhìn của nhiều khách bộ hành qua lại. Nhất là cô bé màu hồng quá ư vui vẻ, cười nói luôn mồm, khoe đôi lúm đồng tiền sâu thẳm, lại được áng mây trời tô điểm bằng những nụ cười mím, duyên dáng như sâu kín, xa xăm. Một chiếc kiệu hoa đi ngang rồi dừng lại trước mặt hai người con gái đẹp. Trái táo hồng sợ hãi nép vào áng mây xanh kêu lên thảng thốt:

– Doanh tử, chuyện gì vậy?

– Chẳng có chuyện gì đâu em bé à?

Chiếc kiệu trả lời rồi từ trong kiệu hiện ra một vị công tử mặt mày hung ác:

– Đại công tử Hắc Chiêu này chưa bao giờ có cử chỉ thô bạo với những cảnh hoa biết nói.

– Ông muốn gì?

Tiểu Yến hỏi run rẩy.

Hắc Chiêu cố nở nụ cười hiền dịu nhất:

– Muốn mời hai cô nương hạ cố ghé tư dinh Hắc Chiêu này dùng một chung trà nóng, rồi tại hạ sẽ cho kiệu hoa đưa hai nàng đi dạo.

Tiểu Yến chớp mắt hỏi ngây ngô:

– Ô! Nhưng tôi với công tử chưa quen biết với nhau bao giờ mà?

Hắc Chiêu liếm môi chớp nhanh mắt, cố hạ cơn dục vọng đang trào lên mãnh liệt:

– Trước lạ sau quen, mời hai nàng lên kiệu cho.

Doanh Doanh bây giờ mới lên tiếng:

– Đại công tử, xin đừng giở trò bắt gái tơ giữa đường như vậy.

Chẳng lẽ trượng phu quân tử chỉ để làm những trò này thôi ư?

Bị Doanh Doanh lật tẩy con bài, lại nói nặng lời, Hắc Chiêu tức giận, quên mất giữ ý tứ, hét lớn:

– Tiện tì câm miệng lại, chưa từng nghe danh đại công tử Hắc Chiêu ở Thiểm Tây này hay sao mà dám lộng ngôn như vậy?

Vừa nói hấn vừa chụp mạnh tay của hai nàng lôi tuột lên xe.

– Dừng lại, công tử Hắc Chiêu người làm gì vậy?

Sau lưng hai nàng một tiếng nói vang lên.

– Thằng khốn nào xen vào chuyện của ta?

Tên Hắc Chiêu gầm lên hung hãn, nhưng hấn chợt biến gương mặt

cay cú của mình thành một nụ cười sợ sệt:

– A! Kính chào quan Đô Đốc.

Doanh Doanh quay lại mừng rỡ:

– Đỗ huynh cứu muội với.

Đỗ Ngọc bước tới một bước, mỉm cười:

– Hắc Chiêu người còn đợi gì mà chưa rút khỏi nơi này chứ?

Hắc Chiêu giật mình, vội khom mình thi lễ:

– Bẩm ... tại hạ xin cáo biệt, nhị vị cô nương thứ lỗi cho kẻ có mắt không trông này.

Rồi hắc khúm núm trở về chiếc kiệu của mình, trong chớp mắt chiếc kiệu đã khuất cuối ngõ đường xa. Doanh Doanh vòng tay chào Đỗ Ngọc:

– Nhờ ơn Đỗ huynh ra tay giải cứu bằng không thì bọn em không biết ...

Đỗ Ngọc cắt ngang:

– Doanh muội em đừng nói câu ớn ngứa. Còn cô nương này ...

– Là Tiểu Yến, em gái của Sĩ Khải ...

Đỗ Ngọc chợt nhớ kêu lên:

– A! Phải rồi, hèn gì từ nãy đến giờ huynh vẫn thấy quen quen. Hai nàng đi đâu mà đến nơi này? Sao không bảo Sĩ Khải đưa đi?

Doanh Doanh mỉm cười:

– Xuân sắp đến rồi, muội và Tiểu Yến định xuống chợ mua một ít vật dụng cho mình. Không ngờ dạo này bọn Hắc Chiêu ỷ thế quan quyền, lộng hành giờ trò bắt gái giữa đường.

Tiểu Yến kéo áo Doanh Doanh khẽ nhắc:

– Kia chị, chị nói vậy không sợ công tử đây phạt dạ sao?

Đỗ Ngọc đỏ mặt, cười ngượng ngịu:

– Tiểu Yến cô nương đừng sợ, bọn tiểu chức đó thật là đáng bị trừng trị, Đỗ Ngọc này lấy làm hổ thẹn vô cùng, xin cúi đầu nhận lỗi.

Tiểu Yến xua tay:

– Công tử đừng nói vậy chứ, muội đâu dám trách cứ, chỉ tại Doanh tỷ quá giận nên nói vậy thôi. Bây giờ xin ...

Đỗ Ngọc cắt ngang:

– Nếu Doanh muội và Tiểu Yến không vội lắm xin mời ghé vào tư dinh uống một hớp trà cho trọn tình tri ngộ.

Doanh Doanh hỏi ranh mãnh:

– Đỗ huynh có cần dùng võ lực để mời như đại công tử Hắc Chiêu không?

Đỗ Ngọc nhăn mặt, một cái nhăn mặt rất đáng yêu:

– Doanh muội, lẽ nào muội chẳng tha thứ cho huynh sao? Tiểu Yến

cô nương nói hộ cho Đỗ Ngọc này với.

Tiểu Yến cảm thấy thương hại cho Đỗ Ngọc, nàng quays ang Doanh Doanh nũng nịu:

– Doanh tỷ, có phải lỗi của công tử đâu? Trời còn sớm, chúng mình đừng phụ lòng người nhé.

Doanh Doanh lắc đầu làm Đỗ Ngọc phải thở dài buồn bã, Tiểu Yến cụp đôi mắt thất vọng. Doanh Doanh bỗng nói tiếp:

– Đỗ huynh. Anh có biết võ đường của Thái Bình giáo ở nơi nào không?

Đỗ Ngọc gật đầu ngạc nhiên:

– Biết, gần đây thôi, nhưng muội hỏi làm chi vậy?

Doanh Doanh nhoẻn miệng cười vui vẻ:

– A! Hay quá, vậy thì Đỗ huynh dắt muội và Tiểu Yến đến nơi đó đi.

– Không được đâu!

Đỗ Ngọc xua tay:

– Bộ Doanh muội muốn đến để xin học võ công trả thù cho cha mẹ thật sao? Môn quy của Thái Bình giáo nghiêm ngặt lắm.

Doanh Doanh dậm chân hờn dỗi:

– Đỗ huynh không dắt thì thôi, muội đi nhờ người khác vậy.

Chàng vội đưa tay lúng túng:

– Doanh muội, em đừng giận, huynh sẽ dắt muội đi liền, nhưng muội cũng phải ghé nhà huynh, để huynh bảo gia nhân khiên kiệu đưa chúng ta đi.

Tiểu Yến vỗ tay thích thú:

– Vậy là hay lắm, mình đến nhà Đỗ công tử một tí rồi đi.

Doanh Doanh gật đầu cùng Tiểu Yến bước vào tư thất của Đỗ Ngọc.

Một tòa nhà cao nghi kiên cố, rực rỡ vàng son nhưng cũng không kém phần thanh tao thơ mộng, khi đã đến một lần thì không thể nào quên được. Tiểu Yến bị cảnh sắc nơi đây thu hút đến mê mẩn cả tâm hồn.

***

Trời oi ả, nắng bừng bừng như muốn thiêu rụi vạn vật thành tro. Hồ Sơn đứng yên trên hòn đá đen, nóng như cục than hồng theo một thế tán mà sư phụ vừa truyền dạy.

Không một làn gió, chỉ có hơi nóng bốc lên hừng hực, gương mặt chàng đỏ bừng bừng. Từng giọt mồ hôi chảy tràn trên mắt, trên môi, trên ngực và cả trên tấm lưng trần vạm vỡ.

Có lẽ giờ này tâm tư của chàng đã đặt hết vào bài học nên phía sau lưng chàng vừa có tiếng sột soạt khả nghi mà chàng chẳng hề hay biết, cứ đứng im lìm, uy nghi như một pho tượng đá.

Lúc ấy từ một bụi rậm, phía sau lưng chàng, một cô gái bước ra, mắt nhìn chàng như muốn ăn tươi nuốt sống.

Chiếc môi đẹp của nàng mím chặt lộ vẻ căm hờn, rồi không nói không rằng đưa song chưởng lên cao, nhắm vào giữa lưng chàng, nàng đánh mạnh. Nhưng “bùng” một cái, toàn thân người con gái bỗng bật ngược về phía sau như dội phải một hòn đá to, trên khoe môi một dòng máu nhỏ khế trào ra, nàng chống tay kinh hoàng:

– Trời, “Thiên cương bất hoại”.

Bây giờ chàng trai mới hạ tấn, từ từ quay trở lại, thở một hơi dài lấy lại tinh thần.

Chợt chàng kêu lên hốt hoảng, chạy đến đỡ nàng con gái dậy:

– Trời! Thảo Sương, em làm sao vậy?

Nàng không nói chỉ quắc mắt nhìn chàng đau đớn. Hồ Sơn lau sạch vết máu trên môi nàng:

– Thảo Sương, đây là lần thứ ba em muốn giết chết anh. Nếu sư phụ biết, người sẽ chẳng tha thứ cho muội đâu.

Nàng cười nhạt:

– Thì huynh cứ đi mách với cha tôi, để cha tôi giết tôi chết cho anh nắm chắc ghế chưởng môn nhân.

– Thảo muội.

Chàng tức giận hét lớn, nhưng lại dịu giọng ngay:

– Muội không được phép nói với đại ca như vậy. Đại ca căm muội.

Thảo Sương hất tay chàng ra đứng dậy:

– Đã là sự thật thì đại ca không cấm được tôi. Nếu muốn đại ca có thể giết chết tôi đi, bằng không đại ca hãy giữ kỹ mạng của mình đấy nhé. Tôi không bao giờ để anh cướp đoạt chiếc ghế chưởng môn nhân của nhị ca, cũng như không bao giờ có được tình yêu tặng anh đâu mà hòng chờ đợi.

Nói xong nàng bước nhanh vào lùm cây rậm. Hồ Sơn bỗng cảm thấy toàn thân mỏi rã rời, một ngày đứng giữa trời nắng lửa không làm đầu óc chàng choáng váng bằng câu nói nàng vừa thốt. Chàng thầm nghĩ:

“Từ ngày Giang Lâm bị lưu đày đến nay đã đúng một năm. Vậy mà Thảo muội chẳng chịu hiểu cho ta, nổi căm hờn trong lòng nàng càng lúc càng tăng, bây giờ lại thêm một ý nghĩ điên rồ nữa. Nàng cho ta thêm cái tội muốn đoạt chức vị chưởng môn nhân của Giang Lâm.

Trời ơi, ta có ham gì cái chức vị kia, đối với ta chỉ có nàng mới là tất cả. Thảo Sương, sao em chẳng hiểu lòng anh? Sao em lại muốn giết anh?” Hồ Sơn ôm mặt khóc thầm. Một năm Giang Lâm bị lưu đày là một năm chàng cho lệ dầm canh. Bao năm trường bên nhau học tập,

tình nghĩ huynh đệ tha thiết đậm đà, làm sao chàng chẳng đón đau, một bài học mới mà vắng bóng Giang Lâm, chàng lại buồn rầu không muốn học. Vậy mà Thảo Sương nỡ bảo chàng muốn giết Giang Lâm thì làm sao mà không đau đớn, uất ức, trong khi có miệng chẳng được phân bày.

– Hồ Sơn, đã tập xong sao con không vào ngồi nghỉ mà ngồi đây? Nghe tiếng sư phụ, Hồ Sơn ngẩng đầu dậy, lau nhanh dòng nước mắt, nhưng cử chỉ đó không qua mắt được sư phụ. Người ngồi xuống cạnh chàng nghiêm giọng:

– Hồ Sơn, có phải Thảo nhi vừa có thái độ gì với con không? Sợ Thảo Sương bị phạt, chàng lắc đầu nói nhanh:

– Dạ không, chỉ tại ...

Lâm Bình vội cắt ngang:

– Thôi, người đừng giấu ta. Thảo Sương dạo này hư lắm, không phạt là không được.

Hồ Sơn nắm lấy tay sư phụ sợ hãi:

– Sư phụ, Thảo Sương còn nhỏ, suy xét chưa chính chắn, xin sư phụ hãy tha.

Lâm Bình nhìn chàng:

– Nhưng ta không nỡ để nó làm cho con đau khổ, nếu nó quá quắt ta sẽ bắt nó gã cho con.

– Sư phụ!

Hồ Sơn kêu lên thẳng thốt:

– Xin đừng để con lỗi nghĩa với Giang Lâm.

Sư phụ gật đầu trầm ngâm:

– Ta biết! Nhưng ta cũng biết là con đem dạ yêu mến Thảo Sương, mối tình cam lộ đó đã bị người ta hiểu lầm tai hại. Ta hiểu nỗi đau đớn ở lòng con, bởi vì còn nỗi đau đớn nào hơn khi bị người mình yêu đem lòng khinh bạc.

Được sư phụ thông hiểu nỗi lòng, Hồ Sơn nghe tâm hồn thanh thản, chàng gục đầu vào lòng sư phụ òa khóc:

– Sư phụ, chỉ có người hiểu được lòng con.

Lâm Bình thấp giọng:

– Ta không nỡ nhìn con đau khổ nữa, nhất định ta sẽ gã Thảo Sương cho con.

– Đừng sư phụ ơi, con không thể cướp đoạt tình yêu của Giang Lâm, xin người đừng khơi thêm hố sâu thù hận.

Mắt Lâm Bình sáng long lanh tỏ vẻ hài lòng:

– Tốt lắm. Hồ Sơn, con thật không phụ lòng ta trông cậy, con xứng đáng là truyền nhân của Thái Bình giáo.

– Thư sư phụ!

Châu Đạt, một đệ tử được Lâm Bình tin cậy bước vào vòng tay:

– Bẩm sư phụ, có ba người khách lạ xin được yết kiến sư môn.

Đôi mày Lâm Bình nhú lại:

– Khách lạ à? Gái hay trai?

– Dạ một vị công tử và hai nàng con gái đẹp.

– Sao? Một vị công tử à?

Lâm Bình lẩm bẩm:

– Lại có chuyện gì đây?

Vừa nói ông vừa cùng Hồ Sơn bước theo chân Châu Đạt vào khách sảnh, lòng hoang mang lo lắng. Đi đến cửa, ông phải khựng lại đáp lễ vì ba người khách lạ đã đứng lên vòng tay cung kính:

– Tham kiến lão tiên bối.

Lâm Bình cũng vội cất lời thân ái:

– Không dám, chào chư liệt vị. Mời liệt vị an tọa. Thảo Sương pha trà đãi khách nghe con.

Rồi vừa ngồi xuống chiếc ghế đơn ông vừa dò hỏi:

– Lâm Bình này xin được biết mình đang hân hạnh tiếp chuyện với ai?

Chàng trai trẻ xếp vội chiếc quạt cất tiếng ôn tồn:

– Thừa lão tiên bối, tại hạ là Đỗ Ngọc đến đây có chút chuyện cần.

Lâm Bình đứng bật dậy:

– Công tử hạ giá ...

Đỗ Ngọc cũng vội đứng dậy:

– Xin tiên bối đừng khách sáo, tại hạ đến đây chỉ vì việc riêng thôi. Ồ! Tại hạ xin được phép giới thiệu, đây là Doanh Doanh và Tiểu Yến, em kết nghĩa của tại hạ.

***

Lâm Bình đưa mắt ngắm hai nàng con gái đẹp đang vòng tay chào mình cung kính và nói:

– Thật hân hạnh.

Vừa lúc đó Thảo Sương bưng trà ra đến, ông tiếp lấy rót ra chung nhỏ rồi bảo:

– Thảo nhi, con vào nói Hồ Sơn ra tiếp khách cùng cha.

Thảo Sương khẽ dạ rồi trở gót. Lâm Bình nhìn theo nói như để giới thiệu:

– Thảo Sương, ái nữ duy nhất của lão phu đó. À, mời chư vị dùng trà và cho lão được biết qua nội dung buổi hạnh ngộ hôm nay.

Hồ Sơn và Thảo Sương vừa ra đến, họ vòng tay chào ba người khách lạ rồi đến ngồi kế bên sư phụ.

Đỗ Ngọc trinh trọng nói:

– Thừa lão tiền bối, buổi gặp gỡ hôm nay là do ý muốn của Doanh muội, nàng có câu chuyện muốn thừa cùng tiền bối.

Lâm Bình ngạc nhiên:

– Với lão ư?

Doanh Doanh gật đầu, mắt rướm rướm lệ:

– Phải! Cháu muốn kể cho lão tiền bối nghe một câu chuyện về chàng trai trẻ tên gọi Giang Lâm.

– Giang Lâm!

Cả ba người cất lời thẳng thốt. Thảo Sương hấp tấp:

– Giang huynh của ta như thế nào rồi?

Doanh Doanh khẽ liếc Thảo Sương một cái rồi kể lại toàn bộ câu chuyện không may xảy đến cho Giang Lâm trong tiếng nấc nghẹn ngào. Câu chuyện kể quá thương tâm, bởi trong trái tim nàng, bóng hình của Giang Lâm đã âm thầm ngự trị.

– Giang đệ!

Hồ Sơn ôm mặt đau khổ khi nghe xong câu chuyện. Lâm Bình thần thờ bên tách trà nghi ngút khói, như hầy còn quá bàng hoàng chưa tin những điều mình vừa nghe kia là sự thật. Đứa học trò yêu của ông đã chết thật rồi sao?

Còn Thảo Sương không khóc, chỉ ngồi lặng đi hơn một giây rồi vụt đứng dậy chỉ tay vào mặt Hồ Sơn hét lớn:

– Hồ Sơn, người đã giết nhị ca ta, ta thề không để cho người sống. Nói xong nàng xuất chiêu ngay giữa lúc chàng còn mãi ôm mặt xót thương người nghĩa đệ.

– Nghịch nhi, lui ra ngay.

Kèm theo tiếng hét là “bình” một tiếng, tám thân của Thảo Sương bị hất bổng lên không, bởi một luồng kinh phong thật mạnh.

– Phụ thân!

Thảo Sương hét lên một tiếng đờn đau rồi ngất lịm. Lâm Bình ra tay thật lẹ, tất cả vẫn còn bàng hoàng chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, chợt nhìn lại đã thấy Thảo Sương nằm yên bất động cách đó hơn một trượng. Quá kinh hãi, Doanh Doanh bỗng hét lên một tiếng, tà áo xanh của nàng bay bổng lên không, rồi bằng một động tác nhẹ nhàng êm ái, nàng ôm gọn Thảo Sương vào lòng lay gọi:

– Cô nương.

– Thảo muội.

Hồ Sơn cũng kịp choàng tỉnh chạy đến bên nàng khóc như điên dại:

– Sư phụ! Sao người nữ đánh Thảo Sương?

Lâm Bình cứ đứng sững ra không biết phải nói gì, ôn hiểu được vì

sao ông lại vung chưởng đánh con, nhưng cái đó cũng chưa làm ông bàng hoàng bằng thủ pháp của Doanh Doanh, cái bay lượn đẹp mắt của nàng đã gọi cho ông nhớ đến một điều gì xa xăm, sâu thẳm.

Đỗ Ngọc sau một lúc lặng yên để dần cơn xúc cảm, mới tiến lên một bước rẽ đám đông nắm tay Thảo Sương nói:

– Cô nương đây đã bị sư phụ đánh trọng thương phần nội tạng. Xin hãy đem nàng vào phòng rồi tìm lương y chữa trị, kẻo nguy đến tính mạng.

Bây giờ Hồ Sơn mới sực nhớ, chàng bỗng Thảo Sương chạy nhanh vào thạch động.

Đỗ Ngọc lay người Doanh Doanh:

– Doanh muội, tỉnh trí lại đi em.

Doanh Doanh giật mình choàng tỉnh, không hiểu sao lại gục đầu lên vai Đỗ Ngọc mà khóc mũi mần.

Chỉ có Tiểu Yến là không hiểu gì cả. Cô bé như vừa rơi từ cung trăng xuống, cứ trở mắt nhìn hết người này rồi đến người kia. Tất cả như một bức tranh sống động, mỗi người mỗi vẻ, thật lạ lùng. Tuy vậy, nàng cũng biết rót một tách trà nóng dâng lên cho Lâm Bình:

– Lão tiên bối, xin hãy uống một ngụm trà để lấy lại tinh thần.

Uống xong chung trà của Tiểu Yến đưa cho, Lâm Bình mới lấy lại được vẻ tự nhiên, ông nói yếu ớt:

– Xin liệt vị thứ lỗi cho, Thảo nhi nó đã làm cho buổi đàm đạo chẳng tròn vui.

Đỗ Ngọc lật đặt đỡ lời:

– Tiên bối bất tất phải nói như vậy. Bọn vãn bối xin cáo biệt và hẹn gặp lại tiên bối vào một ngày gần đây.

Lòng dạ rối bời, Lâm Bình cũng chẳng muốn lưu khách lại làm gì.

Ông đứng dậy:

– Đa tạ cô nương đây đã đến để báo tin. Buổi sơ giao không được như ý muốn, thật lòng lão ray rứt vô cùng.

Doanh Doanh ý nhị:

– Xin lão tiên bối chờ bận lòng. Giờ xin cáo biệt, hẹn ngày gặp lại lão tiên bối.

Đỗ Ngọc cũng vòng tay từ giã:

– Hẹn ngày gặp lại.

Lâm Bình tiễn đoàn người ra cửa, mắt không rời khỏi Doanh Doanh.

Lòng nặng trĩu nỗi âu lo, niềm thương mến, làm chân người lão đảo lúc trở vào:

– Giang nhi, không ta không thể nào tin con chết được, còn Thảo Sương.

Chợt nhớ đến thương tích của con, ông vội vã bước nhanh vào thạch động.

Âm Dương Thần Chương

Dịch giả: Lữ Giang

Hồi 7

- Sư phụ.

Hồ Sơn nói ngay cho thầy an dạ:

- Thương tích của Thảo muội không nặng lắm đâu, chỉ nằm tĩnh dưỡng độ đôi ngày là bình phục. Sư phụ đừng lo lắng quá.

Lâm Bình đặt tay lên vai chàng nói đón đau:

- Hồ Sơn, Giang nhi đã chết rồi.

- Vâng!

Hồ Sơn gục đầu vào lòng sư phụ như muốn bù đắp sự trống vắng của thầy bằng chính bản thân mình, mượn nước mắt rửa trôi bao nhớ thương u uất.

- Chỉ tại ta mà thôi!

Lâm Bình lẩm bẩm tự trách mình:

- Trời ơi, chỉ tại ta mà Giang nhi chết thảm.

- Sư phụ ...

Hồ Sơn lay người thầy sợ hãi:

- Sư phụ, người nói gì mà con không hiểu.

Lâm Bình cười chua chát:

- Làm sao mà con hiểu được khi chuyện đó xảy ra cách đây đã hơn hai mươi năm rồi.

Rồi lão lại âm thầm lẩm bẩm:

- Sư huynh, anh vẫn chưa quên chuyện cũ hay sao? Tại sao huynh không đến tìm đệ mà hại học trò của đệ chết thê thảm thế kia? Trời ơi ...

Lâm Bình đột nhiên hét lớn nghẹn ngào:

- Nếu không có pho bí kíp kia thì Giang Lâm đâu đến nỗi nào phải chết.

- Sư phụ.

Hồ Sơn hốt hoảng ôm chặt sư phụ:

- Xin thầy đừng làm con sợ. Pho bí kíp gì mà Giang Lâm phải chết?

Lâm Bình cất tiếng cười sảng sặc:

- Pho "Cương, nhu, hóa thần công" võ lâm chi bảo. Hỡi ơi! Chỉ vì

một pho sách vô tri mà làm cho con người mất cả lương tri. Tại sao ta lại trao cho Giang Lâm khi nó chưa đủ tài để gìn giữ chứ?

Rồi lão cất tiếng như để oán than rên rĩ:

– Rồi đây giang hồ sẽ dậy sóng, pho bí kíp sau hơn hai mươi năm nằm yên, lại bắt đầu gây tác hại, nó sẽ giúp cho kẻ xấu mau chóng thực hiện độc bá giang hồ.

– "Cương, nhu, hóa thần công"!

Hồ Sơn kêu lên kinh ngạc:

– Pho bí kíp tuyệt luân trong thiên hạ. Sư phụ đã trao lại cho Giang đệ ư?

Lâm Bình gật đầu:

– Hồ Sơn, ta đã từng đặt tất cả niềm hy vọng vào con với Giang Lâm. Mong có một ngày nối chí ta, hai con sẽ làm Thái Bình gái ngày càng vững mạnh. Nhưng ...

Ông thở dài buồn bã:

– Niềm mơ ước đó chẳng thành ... Giang Lâm giữa đường bỏ mạng, ta chỉ còn có một mình con làm cột trụ, đừng để ta phải thất vọng con nhé!

– Vâng!

Hồ Sơn cảm động quỳ xuống chân Lâm Bình:

– Con xin hứa không bao giờ phụ lòng tin cậy của sư môn.

– Tốt lắm.

Môi Lâm Bình nở nụ cười mãn nguyện, đỡ chàng đứng dậy:

– Hồ Sơn, ta tặng cho con quyền "Thiên nhu đại pháp" một trong ba quyền "Cương, nhu, hóa thần công", quyền thứ nhất ta đã tặng cho Giang Lâm và nó chẳng giữ được như lòng ta trông cậy, quyền thứ hai ta tặng cho con, còn quyền thứ ba thì chưa biết nó đang thất lạc ở nơi nào.

Hồ Sơn run rẩy đón lấy pho bí kíp:

– Vạn tạ ơn sư phụ, con chỉ sợ mình tài hèn đức mỏng không xứng đáng ...

Lâm Bình cất ngang:

– Đừng nói vậy con. Tương truyền pho bí kíp này biến ảo khôn lường, sức mạnh vô biên nhưng suốt hai mươi năm trời tập luyện ta vẫn không thể nào hiểu hết sự tinh vi của ảo pháp. Không biết vì ta kém tài kém đức, hay vì thiếu mất quyền ba mà không hiểu nổi sự huyền diệu của nó chẳng? Con hãy thay ta mà tìm hiểu.

Hồ Sơn cất sách vào người nói trầm ngâm:

– Sư phụ, đệ tử nguyện ghi lòng và hứa sẽ tìm về quyền thứ hai trả cho môn phái.

Lâm Bình lắc đầu:

– Không được, con chưa phải là đối thủ của Độc cô sấu Trần Lãnh, lão đó chỉ có ta, nhưng ...

Ông buông tay thở dài bất lực:

– Nhưng tiếc thay, trước mặt người đó ta chẳng nổi xuống tay sát thủ.

Đột nhiên, Lâm Bình nghiêm sắc mặt:

– Hồ Sơn, ta thương yêu con như con ruột. Ta tin con như tin chính bản thân mình, vậy mà đối với ta con chẳng thật tình.

Hồ Sơn sợ hãi:

– Kia, sao sư phụ lại nói như vậy, có bao giờ con dối sư phụ điều gì đâu?

Lâm Bình khẽ gắt:

– Hừ! Không giấu! Vậy mà chưa bao giờ con co ta biết về thân thể của con.

Hồ Sơn sụp quỳ xuống dưới chân thầy:

– Con không dám dối thầy, nhưng thân thể của con là một điều không thể nào nói được. Xin sư phụ cứ nghĩ rằng con là một đứa bé sinh ra để chịu nhiều bất hạnh, từ lúc mở mắt chào đời đến lúc thành nhân chưa có bao giờ được nếm một tý gì để gọi là hạnh phúc. Nếu thương con, con van sư phụ đừng nhắc đến hai chữ thân thể của con làm gì, mà lương tâm con càng thêm tủi hổ.

Lâm Bình đỡ chàng dậy, lòng tràn đầy xúc cảm:

– Đừng khóc nữa con. Ta hứa sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện ấy nữa.

– Tạ ơn sư phụ.

Lâm Bình thở dài:

– Con ra ngoài lo cơm nước cho anh em, ta ở lại với Thảo Sương một lát.

Hồ Sơn cúi đầu bước đi chầm chậm. Lâm Bình nhẹ bước đến gần con, nắm lấy tay con, tiếng lòng bật khóc:

– Tội nghiệp Thảo Sương, từ nay trên bước đường trần mình con lẻ bóng.

Bóng tối len nhanh vào thạch động. Lòng người cha già lại băng khuâng lạc lõng, bỗng chốc hình ảnh một nàng con gái có đôi mắt buồn vời vời chen vào giữa tim nhìn người như trách móc:

– Phu lang, sao chàng lại nổi mạnh tay với con như vậy? Chàng không còn yêu thiếp nữa hay sao?

Tâm hồn lão như trẻ lại để phát ra lời tình tứ:

– Linh muội, hãy tha thứ cho anh, chỉ vì anh quá nóng mà thôi. Chứ

lẽ sống đời anh bây giờ chỉ có Thảo Sương, nó là em, là những gì về em và anh còn gìn giữ được.

Anh vẫn yêu em như thuở ban đầu gặp gỡ.

Đôi mắt nàng mong ước đổi hờn.

Lâm Bình lại kêu lên tha thiết:

– Sao em lại giận anh? Sao em nỡ bỏ mình anh cô độc suốt gần hai mươi năm dài buồn bã? Em ở đâu? Gia Linh, em ở nơi nào?

Bóng nàng chấp chờn mờ ảo:

– Em ở bên anh, em yêu anh, yêu anh mãi mãi Lâm Bình ơi ...

– Miêu Gia Linh.

Lâm Bình chợt bật lên lời rồi choàng tỉnh. Xung quanh người bóng đêm giăng dày đặc, hình bóng người thương chỉ còn là tiếng gió rì rào. Trong tay ông là bàn tay nhỏ của Thảo Sương, giọt máu của nàng và ông trong một mối tình nên thơ đầy nước mắt.

Nàng còn sống hay không? Ông áp bàn tay con gái vào tim nghe sâu giấc mờ mắt.

***

Một bóng đen khẽ đáp xuống huê viên, nhẹ như một chiếc lá vàng rơi thật êm ái không gây một tiếng động nào. Sau khi đưa mắt nhìn quanh như để chắc chắn rằng không có kẻ rình mò, bóng đen mở ống tay áo. Một bóng chim nhỏ cùng màu với bóng đêm bay vút lên cao, tan nhanh vào tiếng gió đêm xào xạc.

Không quá hai phút sau, một bóng trắng khác từ cửa lầu cao buông mình rơi nhanh xuống đất. Rồi như một con chim nhạn trắng, người ấy bay từ tầng cây này sang tầng cây khác, thủ pháp thật cao minh, không gây nên một tiếng động. Đến nỗi bóng đen phải thốt lên lời thán phục:

– Công phu tuyệt diệu.

“Xẹt” một cái, bóng trắng đã ở ngay trước mặt bóng đen khẽ mỉm cười:

– Các hạ quá khen, đó chẳng qua là một trò tiểu xảo.

Bóng đen trong chiếc khăn bịt mặt vẫn phát ra giọng nói thật thanh tao:

– Các hạ chớ có khiêm nhường, mấy tháng cách xa, tại hạ nghe nhớ bạn vô cùng.

Bóng trắng vòng tay cảm kích:

– Đa tạ các hạ đã có lòng nghĩ đến, nhưng sao các hạ lại giấu nơi cư ngụ với tại hạ làm gì? Tại hạ muốn đến thăm bạn một lần cho thỏa tình tri ngộ.

Bóng đen lắc đầu:

– Không phải tại hạ muốn giấu bạn, nhưng vì một bí mật chưa thể nói ra. Là khách giang hồ, ắt hẳn các hạ đã hiểu. Tại hạ có một món quà tặng bạn đây.

Bóng đen bỏ vào tay bóng trắng một vật, bóng trắng cầm lấy kêu lên ngạc nhiên lẫn vui mừng:

– Lạc thính âm ư?

Bóng đen cất tràng cười sảng khoái:

– Quả là người lịch lãm giang hồ, chỉ cần xem qua cũng biết là báu vật của võ lâm, mừng cho vật quý gặp được tay tiên.

Bóng trắng cảm động:

– Đa tạ thâm tình của các hạ, ơn nghĩa này biết bao giờ tại hạ mới trả được đây.

Bóng đen đập tay lên vai bóng trắng thân mật:

– Sao lại nói câu ơn nghĩa? Tại hạ chỉ cần các hạ xem mình là bạn là đủ lắm rồi.

– Dĩ nhiên!

Bóng trắng nắm tay bóng đen nói vui:

– Đã hai năm rồi, dù chưa biết mặt nhau, nhưng tại hạ đã nguyện với lòng xem người là bạn.

– Hay lắm, thôi ta đi đây.

Bóng đen vừa quay lưng thì bóng trắng vội kéo lại:

– Khoan đã, xin bạn hãy cho tôi biết có phải bạn đang bị ai truy đuổi phải không?

Nếu gặp nguy hiểm xin hãy cho tại hạ được cùng chia sẻ.

Bóng đen dừng lại, mắt sáng long lanh sau lớp khăn bịt mặt:

– Hiện tại thì tại hạ chưa gặp điều gì nguy hiểm, nhưng lúc nào gặp khốn thì các hạ đừng bỏ mặc một mình tại hạ nhé.

Bóng trắng nói không cần suy nghĩ:

– Đó là bổn phận của tại hạ rồi, nhưng ...

Bóng trắng ngập ngừng rồi kêu lên mừng rỡ:

– Đúng rồi!

Vừa nói chàng vừa vận công điểm mạnh vào cườm tay của bóng đen, người ấy giật tay kêu lên thảng thốt:

– Kia, các hạ, người vừa làm gì vậy?

Bóng trắng cười vui:

– Vì chưa biết mặt các hạ, nên tại hạ định để lại một dấu tích hầu sau này nhận diện ra nhau.

Bóng đen đưa cườm tay mình lên xem xét. Dưới ánh sáng mập mờ của ánh trăng xuyên qua kẽ lá, trên cườm tay hắn xuất hiện một dấu đỏ tươi giống như ánh trăng bị khuyết. Hắn kêu lên thảng thốt:

– Âm Dương nhật nguyệt. Một trong năm pho võ công oai anh trong thiên hạ.

Thật là hân hạnh vô cùng. Xin giã biệt.

Bóng trắng chưa kịp gật đầu thì bóng đen biến mất nhanh như một vì sao xẹt, chỉ thấy càn là lay động, bóng trắng lắc đầu kinh hãi:

– Tuyệt kỹ khinh thân.

Rồi bóng trắng cũng nhẹ nhàng trở về nơi xuất phát.

Rồi khỏi tư dinh của bóng trắng, bóng đen lướt nhanh trên tấm thảm cỏ như một mũi tên bay. Chẳng mấy chốc đã xuất hiện ở bãi đất trống trên đỉnh núi Thái Bình, nơi mà mỗi buổi sáng các môn sinh Thái Bình phái miệt mài luyện tập võ công.

Vừa đặt chân xuống bãi đất trống, bóng đen bỗng lộn ngược về phía sau, chiếc quạt trong tay hất chĩa thẳng vào một lùm cây, chỉ nghe một tiếng “hự” khẽ vang lên rồi có tiếng tử thi gục ngã. Bóng đen cười khẩy:

– Đáng kiếp tên rình mò ngu xuẩn.

Nhưng hắn chưa kịp bước đi thì trước mặt bỗng hiện lên mười đệ tử Thái Bình giáo, lăm lăm kiếm nhọn trên tay hét lớn:

– Tên gian tế, dám giết chết đồng môn của ta.

Nói xong họ vùng kiếm tấn công bóng đen tới tấp, nhưng hắn chỉ đứng yên như thể xem trước mắt mình là đám cây cỏ vô tư. Chiếc quạt trên tay hắn xòe ra được nửa chừng, nhưng không hiểu vì sao hắn lại cụp trở vào, thân thể hắn bay bổng trên cao, tà áo mỏng xoay tròn theo thân pháp của chủ nhân phát nhẹ vào mặt đám đệ tử cao thủ của giáo phái Thái Bình.

Thật không ngờ, chỉ một cái phát nhẹ như vậy đã khóa chặt huyết đạo đám đệ tử của Lâm Bình, đứng ngây người ra như phỗng đá chờ được người hóa kiếp.

Nhanh như chớp bàn tay đỏ của bóng đen tung ra mười chiêu thức liên hoàn, thảm thương cho đám học trò của Lâm Bình, vừa mới mấy phút trước đây còn là những con người biết đi đứng nói cùng, giờ chỉ còn lại những xác chết không hồn.

– “Thiết sa thần chưởng” đúng là danh bất hư truyền.

Trong bóng tối giọng ai đó vang lên, bóng đen giật mình quay lại hét lớn:

– Ai?

***

– Tham kiến người có quyền năng tuyệt đối.

Ánh trắng bàng bạc soi rõ bóng người vừa bước ra khom mình thi lễ đó là Châu Đạt, đệ tử thứ tư của Thái Bình giáo. Bóng đen cất giọng

lạnh lùng:

– Có điều gì cần khẩn báo.

Châu Đạt đưa mắt nhìn quanh hạ giọng:

– Tại hạ vừa phát hiện sự phụ Lâm Bình vừa trao tặng pho bí kíp thứ hai cho đệ tử thứ nhất tên gọi Hồ Sơn.

– “Thần nhu đại pháp”?

– Phải!

Châu Đạt xác nhận.

Bóng đen móc từ trong túi ra ba hoàn thuốc màu đen trầm giọng:

– Tốt lắm, ta thưởng công cho người đây, hãy cố gắng hoàn thành nhiệm vụ ta giao phó. Rồi sẽ có một ngày ta đặt người vào chiếc ghế chường môn nhân Thái Bình phái.

Châu Đạt tưởng chừng có thể ngắt đi vì mừng rỡ sau câu nói này, hần cảm ơn rồi rút. Bóng đen bỗng nói nhanh:

– Thôi. Có tiếng chân người đến, ta đi đây, liên lạc theo ám hiệu cũ nhé.

Bóng đen lại lao đi, Châu Đạt lùi nhanh vào bụi rậm, trước khi Lâm Bình và Hồ Sơn buông mình rơi xuống giữa đám tử thi. Hồ Sơn lầm bầm:

– Lạ thật, vừa mới có tiếng người đây!

– Trời, sự phụ!

Chàng hét lớn rụng rời, buông rơi chiếc đèn khi nhìn thấy thi hài bạn đồng môn nằm la liệt giữa võ đường.

Lâm Bình cũng hốt hoảng mặt không còn một giọt máu, ông hét lớn:

– Kẻ nào dám đột nhập võ đường Thái Bình giáo?

Tiếng hét lớn của ông đã làm kinh động cả núi rừng. Tất cả các đệ tử choàng tỉnh chạy ngay đến nơi vừa xảy ra án mạng, và tất cả đèn được thắp sáng để mọi người nhìn rõ vết tử thương nơi ngực của mỗi nạn nhân.

Tiếng Châu Đạt hét:

– “Thiết sa thần chường” của Bảo tiêu cục Phong Vân.

– Bảo tiêu cục Phong Vân!

Lâm Bình khoát tay:

– Đem chúng về tổng đảng cho ta.

Đám đệ tử vâng lời, cúi xốc đem mười tử thi đồng môn của mình bước theo chân sự phụ không nói một lời nào. Riêng Hồ Sơn dừng lại lầm bầm:

– Bảo tiêu cục Phong Vân với Thái Bình giáo từ xưa đến nay không có oán thù.

Chuyện này ắt hẳn có nhiều bí ẩn.

Sáng nay trời lặng gió. Mặt nước im lìm như một tấm gương trong. Bên cạnh tờ liễu buông mảnh, cạnh đóa hồng hồng nhưng đỏ thắm, một cô gái đẹp như tranh tố nữ đứng trước giá vẽ mờ màng, mắt xa xăm như hồ thu không gợn sóng.

Tất cả như một bức tranh không cử động, chẳng âm thanh xa vắng, lặng im và chẳng có linh hồn, nhưng có ai biết được rằng bức tranh này vừa mới được vẽ lên mấy hôm nay. Kể từ lúc cùng chàng trai trẻ giữa đường hạnh ngộ, nàng con gái đa tình từng vẽ nên bao cảnh thơ mộng, lại bỗng biến thành tranh vẽ tượng tự.

Bao nhiêu nguồn thi hứng bỗng chốc trở thành vô nghĩa, để kết đọng thành hai chữ nhớ thương nhưng thần thờ, trông đợi một bóng hình xa vắng.

Ôi! Trái tim nàng trinh nữ đập lên thồn thức, khi nhớ lại những cử chỉ dịu dàng, duyên dáng, hào hoa. Toàn khuôn mặt chàng như gọi lên chữ yêu thương.

Ánh mắt đắm đuối, mờ màng của chàng đã thu hút biết bao con tim người con gái?

Đỗ Ngọc, sao chàng lại đáng yêu như vậy?

Tiểu Yến thở dài thầm mơ ước, sẽ có một ngày chàng thấu hiểu tình nàng. Và cả hai sẽ là cặp tài tử giai nhân đẹp xinh trong thiên hạ, phiêu lưu khắp mọi miền danh lam thắng cảnh. Những vần thơ của nàng được chàng tạo thêm nguồn cảm hứng bằng chính quả tim yêu sẽ trở nên lưu danh vạn cổ. Rồi đêm về bên trong thư phòng ấm cúng, nàng sẽ khảy lên tiếng đàn lòng đầy ắp hương yêu để chàng được thanh thoi bên áng văn luận đời kim cổ. Hoặc cũng có những khi bên bàn cờ nhỏ, chàng cùng nàng đối ẩm giao tranh, dù có thua nàng cũng chẳng giận hờn và sà vào lòng ai đó mà mỉm cười rạng rỡ!

– Tiểu Yến cô nương!

Ôi nụ cười của nàng đầy ắp hương yêu và hạnh phúc.

Mãi mộng mơ suy tưởng, tâm trí nở bật thành nụ cười duyên dáng trên môi. Nghe tiếng gọi Tiểu Yến mới bàng hoàng sức tỉnh. Chợt nàng giật nảy người, chạm tay vào giá vẽ, lộ màu lẩn nhanh xuống hồ nước, làm lũ cá vàng nãy giờ nép mình vào nhau tình tự giật mình, hốt hoảng vẩy đuôi làm nước văng tung toé.

Bức tranh thần tiên biến mất, tim nàng đập loạn xạ trong lòng ngực, làm nhành liễu phải lung lay phát ra những làn gió nhẹ nhàng. Người mới đến cúi nhặt giùm nàng chiếc cờ:

– Làm cắt nguồn thi hứng của cô nương, Đỗ Ngọc này quả là đáng tội.

Hai tiếng Đỗ Ngọc được cất lên thành tiếng quá rõ ràng, Tiểu Yến mới đưa tay chặn ngực và hiểu rằng đây là sự thật chứ không phải trong mơ, nàng áp ứng:

– Đỗ công tử, người mới đến.

Chàng hất dải lụa trên tóc ra phía sau, chiếc quạt trắng khế cụp lại, miệng nở nụ cười tựa như Phan An tái thế:

– Tại hạ đến đã lâu rồi nhưng không dám mạo muội cất nguồn thi hứng của cô nương, nên đã tạm nép mình sau hành liễu trộm ngắm tay tiên. Không ngờ nụ cười của cô nương đẹp quá, làm Đỗ Ngọc này phải ngất ngây lỡ buột thành lời, khiến cô nương giạt mình bay mất nguồn thi hứng, lòng Đỗ Ngọc tội lỗi làm áy náy vô cùng.

Đôi má Tiểu Yến đỏ bừng cứ ngỡ chàng đọc được hết những tâm sự của mình, nên tay chân nàng bỗng dưng thừa thải, nàng bối rối không biết phải nói gì cả.

– Ôi chao! Nước hồ bỗng hóa màu xanh lạ chưa.

Tiểu Yến nói lảng để tránh nỗi xúc cảm trào dâng của mình.

Đỗ Ngọc như vô tình bước đến gần nàng nhìn xuống mặt hồ rồi kêu lên sợ hãi:

– Thôi chết rồi, cũng tại Đỗ Ngọc tôi làm cô nương đánh rơi lọ màu xuống nước, làm hoen ố cảnh thần tiên. Cô nương bỏ lỗi cho tôi nhé. Vừa nói, chàng vừa nhìn thẳng vào mắt nàng như để chờ mong sự thứ tha rộng lượng.

Tiểu Yến như bị sốt run dưới ánh mắt của chàng. Nàng cụp mắt nhìn xuống dòng nước bị nhuộm xanh một cách kỳ lạ mà nói chẳng ra lời, nàng muốn nói rằng nàng không có ý định trách hờn chàng làm vẩn đục hồ nước, mà chẳng biết phải diễn tả thế nào cho đúng cả.

– Cô nương giận Đỗ Ngọc này đến thế sao? Thôi, Đỗ Ngọc xin phép giả từ và sẽ đền ...

– Khoan.

Tiểu Yến chỉ nói được bấy nhiêu đó rồi lại nghẹn lời.

– À!

Chàng cười vui vẻ.

Tiểu Yến thèm nhìn nụ cười đó biết bao nhiêu, nhưng nàng chẳng còn đủ can đảm nói ra những gì muốn nói.

Đỗ Ngọc dịu ngọt:

– Cô nương đừng buồn nữa để tại hạ đền ngay đây.

Nói xong, Đỗ Ngọc ngồi xuống ngay giá vẽ của nàng. Tiểu Yến vội lui về phía sau lưng chàng lặng yên, kinh ngạc. Thoát khỏi tia mắt kèm tỏa của chàng, nàng cảm thấy mình bớt bối rối, hơi thở trở lại nhẹ nhàng hơn, tay chân trở lại bình thường.

Nhưng Đỗ Ngọc lại tặng cho nàng một bất ngờ khác. Dưới nét bút của chàng, hình ảnh nàng lại hiện lên, lặng yên bất động bên khóm hoa hồng, dưới rặng liễu xanh, hồ cá trong xanh và nụ cười rạng rỡ.

– Ôi!

Nàng không tìm được tiếng kêu thán phục.

Đỗ Ngọc quay sang nhìn nàng âu yếm:

– Kẻ phàm phu tục tử xin được chuộc lỗi lầm của mình bằng một bức tranh chẳng có hồn, cô nương không từ chối chứ?

Tiểu Yến chớp mắt:

– Công tử quả là một họa sĩ tài hoa.

Đỗ Ngọc đẩy nắp bút vẽ:

– Cô nương chớ quá lời khen, Đỗ Ngọc này không phải là họa sĩ mà múa bút chỉ là một thú vui nhỏ dùng để giải sầu, dám đâu sánh với ...

– Ô!

Tiểu Yến cắt ngang:

– Tiện nữ quên mất người là ...

– Ô, không Đỗ Ngọc xua tay:

– Đỗ Ngọc tôi không muốn ai nhắc đến địa vị của mình. Mà Tiểu Yến này ...

Tiểu Yến chợt nghe một luồng hơi lạnh chạy khắp cơ thể nghe lời chàng gọi tên mình một cách âu yếm.

– Nhờ nàng đề hộ vãn thơ vào bức họa này nhé.

Tiểu Yến lúng túng:

– Tiện nữ nào dám múa rìu qua mắt thợ. Đã có công vẽ nên bức họa thì công tử tiếc gì mà chẳng nhả ngọc phun châu?

Đỗ Ngọc mỉm cười vén áo:

– Xin vâng lời cô nương chỉ bảo.

Thoắt một cái bàn tay chàng như múa trên vuông vải trắng, những nét chữ đen tuyền hiện ra đẹp như rồng bay phượng múa:

Hồ lặng vương buồn lộng bóng mây!

Chiếc ngô đồng rụng, lá thu bay ...

Dáng tiên ử dật sầu chi đó?

Ai đã làm cho liễu úa gầy?

Chàng dừng tay nhìn nàng chờ đợi:

– Xin cô nương vui lòng cho tại hạ được nghe lời vàng ngọc.

Tiểu Yến đón cây bút từ tay chàng nhỏ nhẹ:

– Tiện nữ dám đâu phê bình quân tử, chỉ xin mượn lại ý người họa tiếp vãn thơ.

– Ô! Xin mời tay tiên thả chữ đi cho.

Nàng khẽ vén tà áo dài màu hồng phấn, run run thả lên nền vải trắng

những dòng chữ nho mảnh mai tựa như cành liễu rũ bên mành:
Trận gió vô tình gợn bóng mây Trời thu man mác, lá thu bay Hoa
hờn thua thắm, hoa buồn nở Chờ đợi tri âm liễu úa gầy ...
Chưa kịp buông viết, nàng đã phải giật mình vì lời khen tặng của Đỗ
Ngọc:

– Ô! Một áng thơ tứ tuyệt thật hay! Cô nương đã làm Đỗ Ngọc phải
thẹn thùng.

Đôi má nàng ửng đỏ vì được chàng khen tặng:

– Công tử quá khen.

Một áng mây xanh nhẹ lướt trên dầm hoa hồng rồi dừng lại đột ngột
rơi nhanh trên thảm cỏ hóa thành tiếng nói của Doanh Doanh:

– Tiểu Yến. A! Có mặt Đỗ huynh ở đây nữa à?

Doanh Doanh kêu lên ngạc nhiên bước đến gần hai người:

– Đỗ huynh đến tự bao giờ sao không lên lầu cùng Sĩ huynh?

Đỗ Ngọc lúng túng, chàng bước qua một bước như cố che đậy
không cho Doanh Doanh nhìn thấy bức vẽ của mình, nhưng chàng
không sao che được tia nhìn sắc bén của nàng. Doanh Doanh làm ra
vẻ thản nhiên rồi lùi lại ngớ ngàng:

– Ô! Thì ra hai người đang cùng nhau thi họa đề thơ à! Thật sơ ý làm
cắt đứt nguồn thi hứng ...

Tiểu Yến nãy giờ mặt đỏ như gấc chín, mãi cúi nhìn mặt nước hồ
trong như người làm chuyện chẳng quang minh chánh đại, giờ mới
cất lời vội vã:

– Doanh tỷ! Không phải đâu! Đỗ công tử chỉ mới vừa đến thôi. Chị
tìm em có chuyện gì không?

Doanh Doanh khẽ nở nụ cười:

– À, ngồi mãi trên thư phòng chị buồn quá, muốn rủ em đi dạo một
vòng, nhưng nếu em đang bận thì chị xin lui gót ngay đây.

Đỗ Ngọc tiến lên một bước:

– Doanh muội, em hãy đưa Tiểu Yến đi dạo, huynh lên lầu với Sĩ
huynh đây.

Đỗ Ngọc gật đầu chào hai nàng rồi rào bước đi nhanh. Tiểu Yến nhìn
theo như tiếc rẻ, Doanh Doanh kéo nhẹ tay nàng:

– Tiểu Yến, chúng ta đi thôi.

***

Vừa đặt chân lên lầu, Đỗ Ngọc đã nghe tiếng Sĩ Khải cười vang rộn
rã hòa lẫn tiếng nhạc tiên réo rắt, chàng đẩy mạnh cửa bước vào.

Thật bất ngờ, Đỗ Ngọc ngỡ người lại khi nhận ra tiếng nhạc vui tai
mà mình vừa được nghe kia lại phát ra từ chiếc hộp nhỏ trên tay Sĩ
Khải:

– Đố công tử, vào đây vào đây, tại hạ có vật này để khoe với công tử đây.

Ngẩng đầu thấy Đố Ngọc, Sĩ Khải gọi vang mừng rỡ.

Đố Ngọc ngồi vào chiếc ghế bọc lông hổ, gương mặt đợi chờ, một tiếng kêu ngạc nhiên phát ra khi chàng thấy viên xúc xắc màu xanh ngọc tỏa ra một làn ánh sáng dịu dàng nằm trong tay Sĩ Khải.

– Ô, lạc thính âm, Sĩ huynh vừa mua lại của ai vậy?

Sĩ Khải cười vui nói khoe khoang:

– Đệ không mua mà nó là quà tặng của một người bạn thân đó.

Tách trà trên tay Đố Ngọc dừng lại nửa chừng:

– Quà tặng à? Quả là một chuyện khó tin. Người bạn nào mà tốt bụng thế này?

Sĩ Khải lắc đầu:

– Đệ cũng không biết, người ấy chỉ là một bóng đen có võ công thâm hậu trên đời.

Đố Ngọc lạ lùng:

– Ô! Chuyện nghe thật ly kỳ, nhưng huynh và người ấy quen biết nhau như thế nào?

Sĩ Khải cúi nhìn làn nước trà trong xanh như hồi tưởng lại chuyện xa xưa:

– Cách đây ba năm, người bịt mặt đó đã cứu đệ thoát một cái chết bất ngờ, rồi đem lòng cảm mến nhau, đệ và người ấy kết tình bằng hữu, hứa sẽ chẳng bỏ nhau trong khó khăn hoạn nạn. Nhưng suốt từ ngày ấy đến nay đệ chỉ toàn thọ ân người bạn ấy mà thôi. Tất cả những bảo vật mà đệ có đều do người bạn đó tặng cho.

Đố Ngọc trầm ngâm một lát rồi cất giọng buồn buồn:

– Có được một tình bạn như vậy thật là đáng quý, đệ thèm có một tình bạn như vậy biết bao? À, suýt nữa thì quên mất.

Đố Ngọc chợt nhớ, lấy từ trong tay áo ra một chiếc chén ngọc trạm trổ tinh vi nói:

– Đệ vừa mua được “Ngọc thanh tiên” đây, huynh nhìn xem có đẹp không?

Sĩ Khải cầm chiếc chén ngọc lên tay, xoay tròn ngắm nghía rồi xuýt xoa khen ngợi:

– Ô! Vết trạm trổ mới tinh xảo làm sao? Chén này mà ăn cơm thì ...

Đố Ngọc cắt ngang:

– Kia Sĩ huynh! Ngọc thanh tiên không phải dùng để ăn đâu?

– Thế nó dùng để làm gì?

Đố Ngọc mỉm cười:

– Cho đệ mượn viên Lạc thính âm của huynh một lát.

Rồi chàng bỏ viên xúc sắc vào chén ngọc, úp một chiếc đĩa nhỏ lên khẽ lắc, tiếng nhạc Lạc thính âm bỗng trên nên réo rắt, trầm bổng đến lạ lùng, đưa tâm hồn con người vào những cảm xúc thần tiên bay bổng.

– Ô!

Sĩ Khải kêu lên kinh ngạc.

Đỗ Ngọc trao chén ngọc cho chàng cười vui:

– Có Lạc thính âm thì không thể thiếu Ngọc thanh thiên, đệ xin nhường chén tiên lại cho huynh đó.

– Bao nhiêu?

Sĩ Khải hỏi nhanh dồn dập như thể sợ Đỗ Ngọc đổi ý:

– Một trăm lạng vàng hay luôn vạn lạng đệ cũng sẵn sàng trả ngay không thắc mắc.

Đỗ Ngọc lắc đầu:

– Nếu bảo vật thì không thể bán bằng tiền, hơn nữa đệ chẳng túng thiếu lắm đâu?

Sĩ Khải lo sợ:

– Thế công tử định đổi bằng gì?

– Bằng tình!

Đỗ Ngọc đặt một bàn tay lên vai Sĩ Khải:

– Chỉ cần một cuộc vui ở Mộng Ngọc Thanh Lân và tình bạn của Sĩ huynh là đủ cho đệ vui rồi.

Sĩ Khải ôm chầm lấy Đỗ Ngọc kêu lên mừng rỡ:

– Ô tri kỷ, trên đời mấy ai tìm được bạn tri âm. Chẳng những một cuộc vui mà một vạn cuộc vui Sĩ Khải này cũng sẵn lòng chiều bạn cơ mà.

Đỗ Ngọc vòng tay:

– Đa tạ Sĩ huynh. Chúng ta đi thôi.

– Mời công tử.

Sĩ Khải cất vội hai bảo vật vào chiếc tủ đầy ắp những bảo vật của mình, cùng Đỗ Ngọc bước xuống lầu.

Nổi vui sướng đã làm đôi bạn chưa uống đã say, chân khập khiễng, bá chặt vai nhau, cười đùa vui vẻ.

Nắng vừa lên khỏi ngọn cây.

***

Hồ Sơn vạch tấm màn the rón rén bước vào, trên tay chàng chén thuốc vừa mới được cất xong lên hơi nghi ngút.

Nhìn sư phụ nằm yên bất động trên giường, chàng không cảm nổi giọt nước mắt.

Từ lúc nghe tin Giang Lâm bỏ mình ở Tuyệt hồn nhai, Lâm Bình

bổng như mất đi toàn sinh khí, tuổi già đè nặng trên vai rồi lâm trọng bệnh.

Hồ Sơn nhẹ nhàng đặt chén thuốc lên bàn bước lại gần sư phụ đưa tay bắt mạch.

Mạch đạo người chẳng điều hòa, hơi thở trì chậm, chứng tỏ người đang mang tâm bệnh trầm trọng.

Hồ Sơn lay người Lâm Bình, gọi khẽ:

– Sư phụ, đã đến giờ dùng thuốc.

Lâm Bình trở giấc, quay người mệt mỏi:

– Hồ Sơn, canh mấy rồi con?

Hồ Sơn vừa đi đến bàn đem chén thuốc lại cho thầy, cung kính nói:

– Thưa sư phụ, bây giờ là giờ tý không phải ban đêm.

Lâm Bình ngồi bật dậy:

– Ô! Ta đã ngủ nhiều đến thế kia à? Các môn đồ đang đợi ta, con hãy giúp sư phụ mặc y phục ...

Hồ Sơn trao chén thuốc cho thầy:

– Sư phụ, con đã thay thầy luyện võ công xong và đã cho các đệ tử nghỉ ngơi. Thầy mệt, hãy uống thuốc và nằm tịnh dưỡng vài hôm.

Ánh mắt Lâm Bình ánh lên vẻ hài lòng, lão uống cạn chén thuốc thở dài:

– Hồ Sơn, ta hài lòng về con. Nhưng ta không thể nào nằm yên tịnh dưỡng.

Lâm Bình đứng dậy định bước đi, nhưng lại té quỵ xuống giường, hai tay ôm ngực ho mấy tiếng. Hồ Sơn thất sắc vội đỡ lấy Lâm Bình:

– Sư phụ, thầy còn yếu lắm, nên nằm tịnh dưỡng đi.

Lâm Bình mệt nhọc:

– Hồ Sơn, Thảo nhi đâu? Mấy hôm nay sao ta không thấy. Thương tích của nó như thế nào rồi?

Chàng cúi đầu buồn bã:

– Thưa sư phụ, Thảo Sư ông đã bình phục nhưng suốt mấy ngày nay muội không cho con gặp mặt, chẳng chịu ăn uống và đóng chặt cửa thư phòng khóc mãi.

Lâm Bình than thở:

– Nó đang giận nhưng cũng thật đáng thương. Hồ Sơn, con hãy cầm lấy vật này và nếu một mai có chuyện gì xảy đến cho ta, con hãy nghĩ tình mà thương cho nó.

Hồ Sơn hốt hoảng sụp quỳ xuống chân thầyL - Sư phụ, xin đừng làm con sợ.

Lâm Bình vuốt tóc chàng thương mến như một đứa con, khẽ đặt vào tay chàng chuỗi kiềng nhỏ bằng vàng, thì thào:

– Uy quyền của Thái Bình giáo nằm trong chuỗi kiếm nhỏ này đây. Trong các môn đồ của ta, chỉ có con là người duy nhất xứng đáng với chức vị chưởng môn nhân Thái Bình giáo phái. Chỉ tiếc một điều là con quá ư đa cảm, thương người, thiếu mất cái bản tính cương quyết mà vị chưởng môn nhân nào cũng cần phải có.

Lâm Bình cười khẩy:

– Hừ! Giang Lâm thì có thừa bản tính thứ hai nhưng lại chẳng có được lòng vị tha cao thượng như con. Bấy lâu nay ta vẫn dẫn đi, nay Giang Lâm giữa đường bỏ mạng.

Ấu đó cũng bởi do lòng trời đã định.

Hồ Sơn xúc động nước mắt tuôn rơi:

– Sư phụ! Thầy đã nhận và cứu mang từ lúc con chưa biết gì, đến nay con trở thành một trong số hàng đại đệ tử của thầy, ơn nghĩa đó con chưa đền đáp được thì con dám đâu ...

Lâm Bình cắt ngang:

– Đền ơn ta con phải nhận lấy sứ mệnh thiêng liêng này và đừng phụ lại lòng tin cậy của ta.

Hồ Sơn không biết phải nói sao, chàng bối rối xoay chuỗi kiếm trên tay:

– Sư phụ, nhưng ...

– Ta hiểu, con sợ Thảo Sương hiểu lầm rồi oán hận chứ gì? Con an tâm, ta cũng đã trao cho nó và Châu Đạt mỗi người một chuỗi kiếm như thế này.

Hồ Sơn ngơ ngác:

– Sư phụ, đệ tử không hiểu?

Lâm Bình nói tiếp thản nhiên:

– Và lưỡi kiếm thì tra đã trao cho Giang Lâm cùng pho bí kíp đầu tiên. Hồ Sơn, nhiệm vụ của con là phải tìm cho được lưỡi kiếm kia để có đủ uy quyền.

Ngừng một chút, người nói tiếp:

– Và chỉ có con mới xứng đáng là chưởng môn nhân của giáo phái Thanh Bình.

– Thế còn Thảo Sương và Châu Đạt?

Lâm Bình vuốt râu cười vui:

– Đó chỉ là đòn hỏa mù của ta thôi. Sự thật ở sư để lại gươm vàng chỉ có một lưỡi và một chuỗi thôi. Còn hai chuỗi kiếm kia dùng để gắn hai lưỡi kiếm bạc này, đây vật này ta để dành cho hai người phó môn nhân.

Lâm Bình lại lấy ra hai lưỡi kiếm nhỏ bằng bạc trao cho chàng và nói tiếp:

– Con hãy giữ lấy và ban tặng cho chúng khi nào con cảm thấy chúng đủ sức đủ tài.

Thầy còn tiết lộ cùng con một bí mật. Sau khi lấp chuỗi đúng vào kiếm vàng thì ba đưa con mỗi đứa nếu có đủ ý chí và sức mạnh sẽ nhận được một món quà đặc biệt mà sư tổ để lại cho các con với một di chúc lạ lùng:

“Tặng cho vị chưởng môn nhân đời thứ tám và hai phó môn nhân của người.” Hồ Sơn ngạc nhiên:

– Tại sao sư phụ không ...

Lâm Bình mỉm cười cắt ngang:

– Có lẽ món quà của sư tổ để lại rất đặc biệt và chỉ để dành tặng cho hậu duệ thứ tám của mình. Nên trước ta có nhiều người đã thử đi tìm quà tặng nhưng tất cả đều thất bại. Cây gươm vàng của con là chìa khóa mở cửa, nếu con bỏ qua cơ hội, món quà của sư tổ sẽ thuộc về trời đất, tặng kẻ có cơ duyên. Nay Hồ Sơn ...

Lâm Bình đột nhiên trở giọng nghiêm nghị:

– Con phải giữ kín chuyện này kẻo giáo phái xảy ra lùm nhùm điều không tốt.

Hồ Sơn cắt tất cả vào tay áo cúi đầu cung kính:

– Đệ tử xin vâng lời dạy! Bây giờ sư phụ nằm yên để con vận công điều trị.

Lâm Bình toan lắc đầu từ chối, chợt dừng lời vì Châu Đạt chạy vào kêu lên hốt hoảng:

– Sư phụ, Thảo muội đã rời khỏi Thái Bình giáo phái, nàng có viết thư gởi lại cho sư phụ.

Hồ Sơn hốt hoảng chụp nhanh bức thư của Thảo Sương đọc lớn cho sư phụ cùng nghe:

Kính gởi phụ thân!

Nghịch nhi không thể ở lại nhìn Thái Bình giáo phái dẫn bước vào con đường suy thoái, vì bên cạnh cha lúc này là con rắn độc Hồ Sơn, kẻ kém tài thiếu đức, hấn dùng lời ngon ngọt để mê hoặc phụ thân. Một Giang Lâm đã chết, con không muốn một ngày nào đó, tấm thân này nằm trong tay hắn, nên quyết lên đường đông ruổi tìm đến Tuyệt hồn nhai. Một là được cùng Giang huynh nhìn nhau lần cuối. Hai là tìm lưỡi kiếm vàng mà cha đã trao lại cho Giang huynh để trở về giết tên nghịch đồ, biến Thái Bình giáo thành một giáo phái như lòng cha hằng mong tưởng.

Nghịch nhi mong được cha thứ tha cho lời bộc trực, ở lại bản giáo, cha gìn giữ sức khỏe cho được an khang, chờ con trở về vui câu đoàn viên tương hợp.

Bất hiếu nhi kính bút.

Thảo Sương - Trời!

Lâm Bình hét lên uất ức:

- Nghịch nhi thật là đáng chết.

***

Hồ Sơn chưa kịp đỡ lấy Lâm Bình, ngụm máu tươi từ miệng lão bắn ra ướt đầm cả ngực áo của chàng.

- Sư phụ xin hãy bình tâm.

Lâm Bình mở mắt, ngoẹo đầu vào vai chàng yếu ớt:

- Hồ Sơn, con hãy tha lỗi cho ta, ta sanh con mà chẳng biết dạy con.

Hồ Sơn hốt hoảng sụp quỳ:

- Sư phụ xin đừng để con đắc tội.

Lâm Bình ngược lên nhìn Châu Đạt:

- Châu Đạt, con hãy ra bảo các môn đệ của mình, chiều nay thầy mệt không đến võ đường được nên hãy tự ôn luyện với nhau.

- Vâng!

Châu Đạt bước đi vội vã.

Lâm Bình nắm tay Hồ Sơn nói nhanh:

- Thảo Sương thật ngông cuồng. Rồi đây như Giang Lâm, nó sẽ phải trả một giá rất đắt. Thầy mong con vì thầy mà tha thứ cho tội của Thảo Sương.

Hồ Sơn cảm động nắm tay sư phụ:

- Sư phụ, con đã nguyện xem Thảo Sương như là em ruột thì chẳng có lý do gì để giận hờn nàng được.

Lâm Bình nở nụ cười mãn nguyện:

- Thầy cảm ơn con. Hồ Sơn, con hãy kịp lên đường, tìm đến Tuyệt hồn nhai. Một là bắt Thảo Sương về đây lập tức. Hai là mau tìm lấy lưỡi kiếm vàng để củng cố quyền vị tân chủ môn nhân.

Hồ Sơn lắc đầu:

- Con không dám cãi lời sư phụ nhưng con không thể ra đi vào lúc này vì thầy đang bệnh hoạn, mà bên cạnh lại không có Thảo Sương.

Lâm Bình nghiêm giọng:

- Đừng cãi lời ta, ở đây ta còn có Châu Đạt và bao nhiêu là đồ đệ.

Họ chẳng bỏ mặc ta trong cơn bệnh hoạn đâu mà con lo sợ.

Hồ Sơn nghẹn ngào:

- Con biết, nhưng con chỉ an tâm khi chính tay con dâng thuốc cho thầy.

Cứng rắn đến mấy Lâm Bình cũng không thể không đánh rơi giọt nước mắt:

- Thầy sẽ vì con mà bảo trọng sức khỏe. Hãy đi đi, con đừng yếu

mềm như nhĩ nữ mà làm vỡ tan việc lớn.

Không thể cãi lời thầy, Hồ Sơn đành phải từ giã:

– Vâng! Con xin nghe lời thầy dạy. Mong thầy cố tình dưỡng, con đi đây.

Hồ Sơn vào thu xếp hành trang, tất cả chỉ có vồn vẹn một chiếc túi con con, tiễn chân chàng xuống đến bậc thềm, Lâm Bình còn căn dặn:

– Đi đường nên cẩn trọng và cố gắng luyện cho thành pho bí kíp thứ hai nhé.

Lâm Bình chưa kịp quay lưng thì lại được tin có khách, mà hai vị khách đặc biệt đó không ai khác hơn là chị em Doanh Doanh, người đã báo tin dữ hôm nào.

Thấy Doanh Doanh, bao nỗi u buồn trong lòng Lâm Bình đều tan biến, ông cất tiếng vui vẻ:

– Ôi! Ngọn gió lành nào đưa nhị vị cô nương đến đây thật là đúng lúc.

Đang thần thờ dưới một cội tùng già, nghe động, hai nàng vội quay lại sụp mình thi lễ:

– Tham kiến lão tiên bối.

Lâm Bình đưa tay:

– Mời nhị vị cô nương vào khách sảnh đàm đạo.

Tiểu Yến vội xua tay:

– Không cần tiên bối phải bận tâm đâu ạ, bọn cháu thuộc hàng con cháu tiên bối, bắt tất phải nhọc lòng trà nước. Hơn nữa cháu thích cảnh thiên nhiên, xin tiên bối cho phép được ở ngoài này nói chuyện thích hơn.

Lâm Bình cảm thấy mến ngay cô bé lý lắc này, lão dịu giọng:

– Còn vị công tử đẹp trai hôm nào sao không ghé thăm lão già này?

Doanh Doanh đỡ lời hộ cho Tiểu Yến, bởi nàng còn đang bối rối:

– Thưa tiên bối, Đỗ huynh bận việc, bọn cháu đi không có rủ người cùng theo.

Lâm Bình quay sang Doanh Doanh chợt nhớ:

– À, cô nương đây có cái bay mình thật đẹp. Hôm ấy lão phu này cứ nhớ mãi.

Doanh Doanh cả thẹn đỏ mặt:

– Tiên bối quá khen, hôm đó vì bất ngờ nên cháu nhảy mình tự nhiên mà thành, chứ cháu có biết gì về võ công đâu?

Lâm Bình tỏ vẻ không tin:

– Cô nương đừng giấu lão, cử chỉ hôm rồi không phải của kẻ chẳng biết võ công đâu? Hơn nữa thủ pháp "Miêu gia linh pháp" rất tinh vi

và khó luyện. Do đó không thể nói là tình cờ mà làm được.

Doanh Doanh ngạc nhiên:

–Ồ, tiền bối cũng biết sự phụ của cháu nữa sao?

Lâm Bình hỏi dập dồn:

–Cháu nói sao? Miêu Gia Linh là sự phụ của cháu à? Nàng ở đâu?

Có mạnh khỏe không?

Doanh Doanh nhỏ nhẹ:

– Sự phụ cháu không phải là Miêu Gia Linh mà là Tuyết Hoa Nương, còn môn phái của người mới là Miêu Gia Linh phái.

– Tuyết Hoa Nương ư?

Lâm Bình thở ra thất vọng:

– Có lẽ nàng đã chết rồi? Nhưng trên đời này còn ai ngoài nàng ra có thể luyện thành Miêu Gia Linh pháp? Ôi ...

Lâm Bình vỗ trán:

– Ta lần thần thật, ai cấm nàng nhận đệ tử chứ, có lẽ Tuyết Hoa Nương là bạn của nàng cũng nên.

Doanh Doanh không hiểu:

– Tiền bối nói gì? Cháu chẳng hiểu gì cả? Sự phụ của cháu là bạn của nàng nào?

Nàng đó là gì của tiền bối?

Lâm Bình ngó xa vời:

– Miêu Gia Linh, nếu Tuyết Hoa Nương không phải là nàng thì nàng chính là tổ sư của cháu, người sáng lập ra môn phái Miêu Gia Linh và cũng là người luyện thành độc chiêu “Miêu sát thủ” đến mức thượng thừa.

Doanh Doanh tròn mắt:

– Theo lời tiền bối thì năm nay tổ sư của cháu hẳn là đã già ghê lắm phải?

– Không, năm nay nàng bốn mươi lăm tuổi, trời ơi làm sao ta quên được đôi mắt của nàng. Đôi mắt buồn đẫm đầy nước mắt. Dung nhan nàng xinh đẹp biết bao nhiêu.

– Đúng rồi!

Doanh Doanh hét lên mừng rỡ:

– Sự phụ cháu trông hầy còn trẻ và đẹp lắm, nhưng không hiểu sao tóc của người phải nhuộm một màu sương tuyết.

Lâm Bình vụt nắm lấy tay Doanh Doanh hỏi nhanh:

– Sự phụ cháu ở đâu? Ta muốn gặp nàng?

Doanh Doanh buồn bã cúi đầu kể lại cho Lâm Bình nghe tất cả chuyện buồn của cuộc đời mình, đến cả mối thù mẹ cha chưa làm sao trả được. Kể xong nàng rưng rưng kết luận:

– Từ sau đêm biến cố đó cháu không còn biết tông tích của sư phụ cháu ở đâu nữa.

Lâm Bình thở dài:

– Tội cho cháu phải sớm lao thân vào gió bụi. Nào cháu hãy đưa tay cho ta xem công lực của cháu tiến triển đến đâu rồi.

Doanh Doanh đưa tay cho Lâm Bình, ông nắm rồi khẽ bảo nàng:

– Cháu hãy vận công cho ta xem thử.

Doanh Doanh chẳng dám chối từ, vận công lên.

Xem xong, ông lắc đầu chán nản:

– Nội lực của cháu hãy còn quá yếu, hầu như chưa có gì cả. Doanh Doanh, đây là lời thành thật của ta, từ nay cháu hãy đến đây ta sẽ thay sư phụ cháu tiếp tục chỉ dẫn cho cháu để hoàn thành giai đoạn thứ hai.

Tim Doanh Doanh nhảy nhanh trong lòng ngực:

– Nhưng cháu không phải là đệ tử của Thái Bình giáo.

Lâm Bình lắc đầu:

– Cháu đừng nói vậy, với ta môn phái nào cũng là bạn cả, đừng ích kỷ độc chiếm đồ đệ làm của riêng mình. Ta không cần cháu phải bá sư nhập phái, vì đệ tử của nàng cũng là đệ tử của ta thôi.

Doanh Doanh vội sụp đầu bái lạy:

– Đa tạ sư bá. Nếu không có gì bí mật con muốn được biết mối quan hệ giữa sư bá và sư phụ của con.

Lâm Bình cười buồn bã:

– Hai mươi năm về trước nàng là vợ của ta và là mẹ của Thảo Sương. Còn bây giờ thì ta không biết dùng từ gì để gọi nàng cho đúng. Người yêu? Không phải, vợ? Không phải, bạn? Không đúng. Thù thì sai, muốn gọi là cố nhân thì chẳng được nào.

Tiểu Yên nãy giờ lặng yên nghe chuyện, giờ mới xen vào để hỏi:

– Nhưng tại sao tiền bối và “nàng” lại phải xa nhau?

Doanh Doanh hốt hoảng vì câu hỏi chẳng đúng lúc của cô em ngốc nghếch, e rằng sẽ làm phật ý bậc cao nhân, nhưng Lâm Bình chẳng để dạ, lão cười buồn bã:

– Vì sao ta cũng không biết nữa, cũng như các cháu, ta đang cần gặp nàng để hỏi rõ nguyên nhân. Vì sao nàng bỏ mặc con thơ mà ra đi biệt?

Doanh Doanh chớp mắt đỡ lời cho sư phụ:

– Có lẽ vì một lý do bí ẩn, chứ một người dịu dàng như sư phụ con thì không bao giờ đành tâm bỏ con thơ. Những ngày dạy con luyện võ công, con đã nhìn thấy trong ánh mắt của người hiện ra một tình thương mẫu tử.

Lâm Bình gật đầu xác nhận:

– Phải, trên đời này ta chưa bao giờ gặp người con gái nào dịu dàng hơn nàng cả.

À mà thôi, Doanh Doanh ...

Ông chợt chuyển hướng:

– Con hãy đến với ta, ta sẽ giúp con toại nguyện.

– Vâng, con xin ghi nhớ và cảm tạ ơn sư bá. Bây giờ con xin được phép cáo từ.

Bước chân hai nàng con gái đã rời xa từ lâu lắm, nhưng Lâm Bình vẫn ngồi mãi trên hòn đá lạnh, không hiểu sao ông lại nghĩ rằng Doanh Doanh thật giống Gia Linh hai mươi năm về trước.

Âm Dương Thần Chương

Dịch giả: Lữ Giang

Hồi 8

Đưa mắt ngắm mình một lần nữa trong gương Hồ Diễm Thúy khẽ mỉm cười vừa ý. Đưa tay vén lại mớ tóc lòa xòa trước trán. Đôi mắt tròn có tia nhìn âu yếm. Ai dám bảo cái dung nhan diễm lệ này tròn bốn mươi tuổi? Ai dám nhìn làn da trắng mịn màng kia mà bảo là làn da cằn cỗi của một thiếu phụ qua khỏi tuổi đang xuân? Đôi môi đỏ mọng, nụ cười kia phải là của nàng con gái tuổi tròn đôi tám.

Thân hình nàng mới đẹp làm sao, trong bộ xiêm y màu vàng anh rực rỡ, những nét cong duyên dáng của người con gái nổi bật lên như e ấp, như mời chào, lại như thẹn thùng, bối ngỡ. Nhìn nàng nhẹ chuyển gót tiên, tà áo tha thướt có thể ngỡ nàng là một nàng công chúa chốn cung son quen được nuông chiều, chứ không ai dám ngờ rằng nàng chính là bang chủ giáo phái “Đoạn Hồn Nhân” với pho bí kíp “Đoạn Hồn” làm giang hồ kiêng sợ và cung điện nàng đang trị vì đây nằm cách xa mặt đất hàng trăm dặm.

Nàng là ai? Từ đâu đến? Giới giang hồ không làm sao biết được, các bậc cao niên chỉ nhớ lại cách đây hai mươi năm nàng là một người con gái thơ ngây, ôm trong tay pho bí kíp Đoạn Hồn khóc nức nở chạy trốn cuộc săn đuổi của các môn phái, muốn độc chiếm một trong năm pho bí kíp lừng danh của thiên hạ, và nàng trong phúc giây khấn bách đó đã nhảy xuống vực sâu tự tận. Tất cả đều nghĩ rằng nàng con gái năm xưa cùng pho bí kíp đã vùi chôn dưới lòng đất.

Nhưng hai mươi năm sau, tất cả phải sống sờ sờ khi nàng ngang nhiên xuống giang hồ, công bố tên môn phái, và đem võ công của mình ra thách thức cùng các cao thủ võ lâm. Ngạc nhiên biết bao nhiêu khi sau hai mươi năm dài mất tích, nàng hiện ra lại tươi trẻ, đẹp xinh hơn thuở còn là cô gái ngây thơ bị mọi người đuổi bắt.

– Thừa Bang chủ, có Độc Cô lão tiên bối đến viếng thăm Đoạn Cung Môn.

Đang thơ thần mơ màng, Hồ Diễm Thúy tươi ngay nét mặt, đưa tay sửa lại chiếc trâm vàng trên tóc, cất giọng thánh thót như tiếng chim sơn ca buổi sớm:

– Ô! Mời người vào ngay đi, các người hãy chuẩn bị tiệc rượu cho ta. Người nữ đệ tử vàng lời quay gót, tà áo vàng cũng thướt tha không kém nữ Bang chủ của mình. Cánh cửa vàng bật mở, ánh sáng tràn vào rực rỡ, hương thơm tỏa thơm ngào ngạt.

Trần Lãnh và Trúc Phi hiện ra, cậu bé chạy ào vào ôm chặt Hồ Diễm Thúy kêu riu rít:

– Mẹ ơi, con nhớ mẹ thật nhiều.

Hồ Diễm Thúy gỡ tay con, âu yếm đặt lên trán nó một nụ hôn thương nhớ rồi dịu dàng:

– Trúc Phi, con vào trong bảo mấy chị chăm sóc cho rồi đi nghỉ, bây giờ để mẹ nói chuyện với ngoại con nhé.

Trúc Phi hôn mạnh lên mặt mẹ một cái nữa rồi vui vẻ bước vào trong:

– Vâng! Mẹ ơi, cây táo của con mẹ vẫn chăm sóc chứ?

Hồ Diễm Thúy gật đầu, mắt long lanh:

– Ô nhớ chứ! Mẹ chỉ biết nhìn cây táo cho nguôi. Con ra xem, nó lớn cũng như con đã lớn.

– Ô! Hay quá!

Trúc Phi co chân chạy nhanh vào trong.

Hồ Diễm Thúy bây giờ mới quay sang vòng tay nói với Trần Lãnh:

– Thúc thúc thông cảm cho mẹ con cháu lâu ngày gặp lại.

Lão ngồi xuống ghé mắt lắng:

– Bang chủ quá cưng con, nên lão phu không thể nào bảo dạy dỗ nó được nữa.

Hồ Diễm Thúy ngạc nhiên:

– Trúc Phi nó đã làm gì phiền lòng thúc thúc? Cháu sẽ bảo nó tạ lỗi cùng người.

Trần lão nổi giận bưng bưng:

– Nó đã nhận kẻ thù của lão làm sư phụ. Hôm nay lão đến đây là để trả nó lại cho Bang chủ đó.

Hồ Diễm Thúy vội đưa tách trà thơm cho lão nói vuốt ve:

– Thúc thúc, Trúc Phi còn đại khờ, xin người nghĩ chút tình xưa mà thứ tha cho.

Sắc diện của Trần lão dần hạ xuống khi lão nhớ lại cách đây mấy năm mình đã được Hồ Diễm Thúy cứu cho thoát chết. Lão dịu giọng:

– Lão vẫn nhớ ơn cứu mạng của bang chủ nhưng hành động của Trúc Phi phạm vào lời thề thiêng liêng nhất đời của lão rồi.

Hồ Diễm Thúy ngoảnh:

– Dám hỏi Thúc thúc, Trúc Phi nó đã nhận ai làm sư phụ mà khiến người nổi giận thế kia?

Trần Lãnh nghiêng răng:

– Thái Bình giáo phái, Giang Lâm đệ tử đời thứ tám.

– Thái Bình giáo phái? Trời!

Hồ Diễm Thúy đứng bật dậy kêu lớn rồi té quỵ người xuống ghế rên rỉ:

– Oan gia trời ơi! Tại sao nó không để cho ta yên ổn chứ?

Trần Lãnh lấy làm lạ trước thái độ của nàng. Ông chưa kịp hỏi thì Hồ Diễm Thúy đã lấy lại vẻ thản nhiên thường có, nói dịu dàng:

– Thúc thúc an tâm, cháu sẽ rầy dạy Trúc Phi, nó không thể là đệ tử của Thái Bình giáo phái được.

Trúc Phi đã tắm rửa sạch sẽ, gọn gàng trong y phục trắng như một ông hoàng con bước ra kêu lên phẫn nộ:

– Con có quyền gia nhập bất cứ môn phái nào con thích chứ?

Hồ Diễm Thúy nghiêm giọng:

– Phải, con được phép gia nhập bất cứ môn phái nào con thích nhưng mẹ chỉ cấm con gia nhập giáo phái Thái Bình.

Trúc Phi mân mê chiếc huy hiệu hình đôi chim bồ câu trắng, chau mày:

– Vì sao mẹ lại bắt con tuân lời một cách vô lý vậy?

– Vì ...

Hồ Diễm Thúy ngần ngừ rồi nói nhanh:

– Vì, Thái Bình giáo phái là kẻ thù của ông ngoại con mà ...

– Không phải.

Trúc Phi cãi lại:

– Giang huynh không phải là kẻ thù của ông ngoại, mà chính ngoại đã giết chết Giang huynh để giành lấy pho bí kíp “Thần cương đại pháp”.

Hồ Diễm Thúy giật mình lảo bầm:

– Thần Cương Đại Pháp, một trong ba pho “Cương, nhu, hóa thần công” võ lâm chi bảo. Có thật thúc thúc đã lấy được rồi không?

Trần Lãnh cất giọng lạnh lùng:

– Phải hay không là chuyện riêng của lão, Bang chủ muốn biết để làm gì?

Hồ Diễm Thúy cau mày bảo Trúc Phi:

– Trúc Phi, con cho mẹ mượn chiếc huy hiệu con đang cầm kia một chút.

Cậu bé giấu vội ra sau lưng ấp úng:

– Rồi mẹ bề mặt của con à?

Hồ Diễm Thúy nở nụ cười buồn bã:

– Mẹ đâu đến nỗi vô tình như vậy, con hãy cho mẹ nhìn lại những hình ảnh thân quen một chút.

Trúc Phi dè dặt trao chiếc huy hiệu kia cho mẹ rồi giương mắt đợi chờ. Hồ Diễm Thúy nhìn sâu vào đôi chim trắng rồi cất giọng cười hung ác:

– Thái Bình giáo phái, ta đã thề không để cho mi tồn tại, thì lẽ nào ta lại cho con của ta làm đệ tử của mi sao?

– Mẹ!

Đứa bé giật vội chiếc huy hiệu kia lại đeo vào cổ kêu lên phẫn hận:

– Mẹ không có quyền, con thề sẽ bảo vệ môn phái của con đến hơi thở cuối cùng.

Trần lão gằn giọng:

– Phải, Bang chủ không có quyền xóa tên giáo phái Thái Bình, đó là lời nguyện của lão.

Hồ Diễm Thúy quát mắt nhìn lão giận dữ:

– Thúc thúc là ai?

Lão cũng quát mắt trở lại giọng vang như sấm:

– Bang chủ là ai?

Trúc Phi cũng nhảy lên chiếc ghế bọc lông hổ, giọng trẻ con nhưng không kém phần oai dũng:

– Là ai cũng mặc, nhưng không được chạm vào môn phái của ta.

Ánh mắt nó long lên đầy tin tưởng, bàn tay nhỏ của nó đưa cao như một lời thề của người hy sinh vì môn phái.

Con tắc kè nép mình sau trường kỷ khẽ buông lên lời tặc lưỡi oán than, như nói hộ nỗi lòng của Bang chủ Hồ Diễm Thúy.

Ngọn bạch lạp lập lòe cháy quá nửa, từng giọt nến long lanh như những giọt châu của nàng chạy ngược vào tim khiến nữ Bang chủ của Đoàn Hồn Nhân không làm sao ngủ được.

Canh ba qua rồi lặng lẽ, nàng vò nát chiếc quạt trên tay, cắn môi mình bật máu mà vẫn không thể xua đuổi ra khỏi tâm khảm của mình ba chữ Thái Bình phái.

Hai mươi năm dài kỷ niệm tưởng đã vùi chôn, bỗng lời con trẻ như khơi nguồn lệ thảm, lời thề độc năm nào bỗng chốc hiển hiện lên rõ ràng từng nét làm nhức buốt tâm can nàng.

***

Lạ thật! Hồ Diễm Thúy băng khuâng tự hỏi tại sao nàng không còn khóc được như thuở xa xưa? Nàng nghe thêm một giọt nước mắt mằn mặn trên môi, muốn tâm tư bật ra lời nức nở, muốn có một kẻ tri âm nghe nàng trút cạn nỗi niềm.

Nhưng xung quanh nàng chỉ có bóng tối chập chờn. Chưa có bao giờ nàng thấy thấm thía ý nghĩa của hai chữ cô đơn như lúc này đây?

Ai? Ai hiểu giùm nàng một tâm sự quá đỗi đau này?

Diễm Thúy trở mình cố tình quên, đắm mình vào giấc ngủ, chợt nàng ngừng thở lắng nghe. Giữa đêm trường tĩnh mịch, tiếng chim gõ vào cánh cửa phòng nàng từng ba tiếng một, nghe như tiếng thần định mệnh gọi hồn người hấp hối.

– Ô!

Nàng bật ngồi dậy mừng vui, vẻ ưu tư chợt biến. Gương mặt nàng thoáng chốc trở thành cô gái ngây thơ, trinh trắng vừa bị đánh thức khỏi giấc mơ hoa, bước xuống mở cửa. Giọng nàng như làn sương mỏng:

– Người thật là đúng hẹn.

Người mới vào vận y phục màu xanh, bị kín mặt mày, vừa nhìn thấy nàng, người ấy lùi lại một bước như để chiêm ngưỡng, rồi sụp quỳ tung hô cung kính:

– Tham kiến Hoàng ...

– Suyt ...

Bàn tay đẹp của nàng kịp thời cắt ngang lời người bịt mặt, bàn tay đẹp mát rượi thơm ngát của nàng chạm vào da thịt làm hấn phải sống sờ mắt mấy giây mới định thần nghe lời nàng nói:

– Hãy giữ miệng, ta chưa muốn lộ tung tích vào lúc này. Hãy cho ta biết chuyện ta nhờ người làm đã đến đâu rồi?

Gã bịt mặt đứng dậy từ tốn đáp:

– Tại hạ đã hoàn thành nhiệm vụ của người giao phó, bây giờ chỉ còn chờ cơ hội nữa thôi.

Gương mặt đẹp của nàng lộ vẻ vui mừng:

– Đa tạ người đã bỏ công giúp đỡ.

Nàng nhìn người bịt mặt:

– Từ lâu lắm rồi ta chưa được nhìn thấy tôn nhan. Hôm nay ta muốn biết mặt.

Người bịt mặt lắc đầu:

– Dung mạo kẻ phàm phu tục tử dám đầu làm bận mắt tiên nương, xin giã biệt.

– Khoan.

Hồ Diễm Thúy khẽ lướt đến gần người bịt mặt. Đêm hãy còn dài xin mời người ở lại cùng ta đôi chung hàn huyên đôi ẩm.

Sóng mắt đa tình lẫn tiếng nói ngọt ngào của người thiếu phụ bỗng có sức mạnh vô hình níu chân người bịt mặt. Hắn cảm thấy mình bị cuốn vào một cảm giác mê mê khó tả, rồi không biết từ lúc nào hắn ngồi xuống chiếc giường lông êm ái của nàng, vòng tay xiết chặt tấm lưng thon, để nói lên lời tình tự:

– Hồ Diễm Thúy, nàng làm ta phải ngất ngây. Ta sẽ chết mất trong ánh mắt của nàng thôi. Hồ Diễm Thúy ngã đầu vào vai người bịt mặt, khoe môi nở nụ cười tươi như hoa hàm tiếu. Bàn tay nàng ân cần rót rượu, giọng e ấp như thiếu nữ:

– Mời chàng cạn chén, và cho tiện thiếp được nhìn qua dung mạo. “Vèo”, bàn tay mềm mại của nàng lật nhanh tấm mặt nạ đen của hắn. Lúc đó hắn không còn sức lực nào để kháng cự, mà chỉ thì thào trách móc:

– Ái nương, nàng làm lộ tung tích của ta rồi.

– Thì có sao đâu.

Nàng nũng nịu nép vào ngực hắn. Thật không ngờ hắn lại đẹp trai đến dường này.

Quả thật dưới ánh nến lập lòe, hiện ra một chàng trai xinh đẹp. Mắt cũng long lanh tinh tú, da trắng ngần, môi đỏ tựa son, không thua gì Tống Ngọc hồi sinh. Quả là một cặp xứng đôi vừa lứa. Cả hai cùng ngập lặn trong niềm hoan lạc, như cá lâu ngày gặp nước, như rồng mây thuở gặp mây. Trời nghiêng đất lở, thời gian như ngưng lại ở bên ngoài.

Hồ Diễm Thúy nào hay đâu trận ái ân xoáy lốc vô tình bị Trúc Phi nhìn thấy. Cậu bé đã theo dõi bóng đen lên phòng mẹ, lắng nghe tất cả những mẩu đối thoại lạ lùng khó hiểu, và nhìn thấy tất cả những trò dâm loạn mà người mẹ kính yêu của nó vẫy vùng cùng tên bịt mặt trẻ tuổi đẹp trai đó.

Cậu bé quá đỗi bàng hoàng, chân tay run rẩy. Trong một phút yếu lòng, cậu bé đã có ý nghĩ là dùng dao đâm chết đôi gian phu dâm phụ đó. Nhưng rồi không hiểu vì sao đôi bàn tay nắm chặt chuôi kiếm, cậu lại không nỡ đưa lên, tất cả cảm hờn phẫn uất biến thành tiếng khóc nghẹn ngào tức tưởi:

– Mẹ!

Cậu bé ôm mặt đứng lặng yên trong bóng tối, nước mắt rơi khỏi kẽ

tay xuống chân:

– Sao mẹ lại làm như vậy? Mẹ không còn thương con nữa hay sao? Không!

Trúc Phi bỗng ngẩng mặt dậy kèm tiếng thét căm hờn vang lên trong lòng ngực:

– Mẹ không phải là mẹ của con. Trời ơi, con không có mẹ mà?

Trúc Phi lau nước mắt chạy nhanh ra ngoài lòng thạch động. Bóng tối giăng đầy trước mặt, cậu không cần biết mình đang chạy về đâu, giây phút này đây cậu chỉ cầu mong sao cho mình đừng tồn tại.

Chân cậu bé đã tứa đầy máu đỏ vì đâm phải gai nhọn của cây rừng. Những cành lá bên đường quất vào thân người đau điếng. Cậu vẫn chẳng màng để ý, cứ cắm đầu chạy mãi.

***

Tiếng gà rừng eo óc gáy từ xa vọng lại, gã bịt mắt giật mình tung chần nhồm dậy, bên cạnh hần thân thể Bang chủ “Đoạn Hồn Nhân” hiện ra như một tòa thiên nhiên lồ lộ, đẹp như tiên nữ tắm suối trần gian.

Gương mặt nàng hồng lên trong ánh nến lập lòe, khóe miệng trễ xuống như thể trẻ thơ vùi vú mẹ. Khung cảnh tuyệt vời bày ra trước mặt hần hiện giờ không phải của một damsai bốn mươi tám tuổi đời, có một đứa con mười bốn tuổi, mà là của cô gái đôi mươi e ấp, chưa từng trải chuyện đời, làm run rẩy trái tim hần.

Nàng là ai thế này?

Hần ngạc nhiên tự hỏi.

Cơn dục vọng lại bốc bùng, hần cúi xuống bám vào vạt Thiên thai. Cái hôn đắm đuối này làm nàng trở giấc, đôi mắt đẹp của nàng mở lớn, hốt hoảng hét lên:

– Người dám vào tư phòng của ta.

Người bịt mắt lui lại kinh hãi.

Hần không hiểu sao nàng lại hỏi mình một câu lạ lùng như vậy?

Hồ Diễm Thúy vừa nhận ra tình trạng lỏa thể của mình, nàng ôm mặt khóc tức tưởi như người con gái lần đầu tiên đánh mất đi cái quý nhất của đời mình. Hần lấy chiếc áo choàng khoác lên vai nàng âu yếm:

– Bang chủ, tại hạ không cố ý, chỉ tại ...

Hồ Diễm Thúy nắm tay chàng nói như van vãn:

– Bệ hạ, không phải lỗi thần thiếp.

Nàng đã mê loạn rồi. Thật là nguy hiểm.

Người bịt mắt vội diễm nhanh vào huyết Thiên Linh của nàng nói lớn:

– Bang chủ, tại hạ không phải quân vương.

Hồ Diễm Thúy giật mình rút nhanh tay lại như vừa chạm vào lửa đỏ,

hét:

– Tên khốn khiếp, người phải chết.

Nói xong nàng vung chưởng đánh mạnh vào người bịt mặt. Không ngờ tình huống lại xảy ra như vậy, hấn hốt hoảng nhảy sang bên tránh đòn, miệng kêu lên rồi rít:

– Bang chủ dừng tay, tại hạ không phải kẻ thù của người mà.

Song chưởng của nàng đưa cao bỗng hạ xuống rồi nàng bật khóc:

– Xin người thứ tội vì ta thường có những cơn kích động thần kinh như vậy!

Người bịt mặt thở phào mừng rỡ:

– Ô! Bang chủ đừng khách sáo, tại hạ xin cáo biệt.

Rồi hấn cười vui nói tiếp:

– Suýt tí nữa thì tại hạ đã được Bang chủ cho ném mùi Đoạn Hồn Nhân tan xác mất rồi.

Hồ Diễm Thúy không đáp, mắt ngó mông lung ra cụm hoa vàng trước mặt, khẽ mỉm cười chua chát. Cũng may là người bịt mặt đã rời xa, nếu không thì hấn đã một lần nữa được ném “Đoạn Hồn Nhân nữ sắc” của nàng rồi. Vì lúc này đây gương mặt nàng thật đáng yêu, sóng mắt lung linh, môi nở nụ cười ma quái, dù sắt thép cũng khó lòng đứng yên trước mùi hương quyến rũ của nàng chứ đừng nói chi người phạm mất thịt.

– Bang chủ, Bang chủ ơi, công tử mất tích rồi.

Bà nhũ mẫu chạy vào kêu lên sợ hãi.

Hồ Diễm Thúy giật mình chột tỉnh. Nàng nắm lấy tay người nhũ mẫu cất giọng bình tĩnh:

– Đừng làm ồn, có chuyện gì hãy nói lại cho ta nghe.

Bà nhũ mẫu run lập cập, meo máo nói:

– Bẩm Bang chủ. Hồi khuya này công tử bỗng rời phòng đi lên hướng phòng của Bang chủ. Con ngõ người cho đòi công tử lên dạy việc. Nào ngờ đến bây giờ con mới biết là công tử chẳng có lên đây. Con đã cho tìm khắp nơi nhưng đều không có bóng công tử. Tội con thật đáng chết, xin Bang chủ thứ tha.

Hồ Diễm Thúy tái mặt đứng bật dậy, nhưng nàng lại thờ ra ngồi xuống ghế nói dịu dàng:

– Nhũ mẫu lui ra, để ta định liệu.

Người nhũ mẫu mừng rỡ cúi đầu:

– Tạ ơn Bang chủ.

Rồi bà len lén lui ra.

Khi còn lại một mình, bỗng nhiên Hồ Diễm Thúy cảm thấy đầu óc nặng nề choáng váng. Chỉ mới có một đêm mà bao nhiêu biến cố

dồn dập. Con mắt tích và nàng thì lại một lần nữa đánh mất chữ kiên trinh mà suốt hơn hai mươi năm dài gìn giữ.

Thái Bình giáo phái, chỉ tại người. Chỉ tại người mà ta không giữ nổi lòng mình.

Đoạn hồn Nhân nữ sắc chỉ vì người mà phút chốc ta không kèm giữ lòng mình. Cũng như hai mươi năm trước kia cũng vì người mà đời hoa lâm vào vòng cay đắng. Trời ơi!

Ta đã muốn vùi sâu tất cả vào trong quên lãng nhưng sao kỷ niệm xưa cứ ập về đầy ắp.

Ta đã luyện thành “Đoạn Hồn Nhân tuyệt kỹ”, sao vẫn không kèm nổi con tim mình thổn thức chữ nhớ nhưng? Hồ Diễm Thúy sao người vẫn cứ nặng tình với con người không tim óc đó.

Không, Thái Bình giáo không thể tồn tại cũng như vết thương trong trái tim ta không thể nào lành. Muốn thành công phải biết cười trên đau khổ, muốn đừng để người ta đè bẹp, phải biết đè bẹp người ta. Phải! Các người đã cười trên đau khổ của ta thì hôm nay ta phải được cười ngạo nghễ trên sự đau khổ của các người.

Còn Trúc Phi! Con của ta, ta đã hiểu lý do mất tích của con rồi. Con đã thấy ta cùng gã công tử đẹp trai kia say sưa trong niềm hoan lạc. Ôi! Con thơ dại, con có biết đâu lần đầu tiên ta không kèm chế được mình. Tại sao? Tại sao ta lại dùng “Đoạn Hồn Nhân nữ sắc” để biến mình thành một nạn nhân. Có phải nữ tính trong người ta chưa chết hẳn, trái tim ta vẫn còn một chút gì rung cảm của yêu đương? Hay là vì do hấn quá đẹp trai nên ta được sống lại thời son trẻ. Không, không! Trời ơi. Nàng gục đầu ôm mặt khóc nghẹn ngào hối hận.

***

Giờ đây trong mắt con thơ, trong ánh mắt chàng trai lạ lùng kia, ta là một ả dâm phụ đê hèn.

– Không! Xin đừng nghĩ suy như vậy? Ta không phải hạng liễu ngỗ hoa tường đã quen mùi ong bướm.

“Lâm Bình ơi, lần thứ hai chàng giết đời Hồ Diễm Thúy này rồi!”

Nhưng việc gì ta phải sợ?

Nàng bỗng ngẩng đầu dậy, mắt long lanh hoang dại. Hai mươi năm qua tiết sạch giá trong có ai hiểu thấu cho nàng đâu? Mà nay chỉ vì một chút yếu lòng lại sợ đời khinh khi mai mỉa? Mà có phải đến bây giờ người ta mới gán cho nàng chữ dâm phụ lãng loàn đâu? Cách đây hai mươi năm về trước, từ một cô gái ngây thơ dù không phạm tội người ta cũng gán cho nàng hai tiếng “gian dâm”, không chung thủy. Thì tội gì nàng phải khư khư ôm chặt cái tiết trinh vùi chôn đời hồng nhan trong cô đơn lạnh lẽo?

Đã là Bang chủ, uy quyền sinh sát trong tay, võ công tuyệt luân trong thiên hạ, thì nàng còn sợ gì ai? Nàng có còn là cô gái yếu mềm như hồi còn ở trong cung cấm nữa đâu mà kinh hoàng run sợ chứ?

Nàng bỗng buông lên tràng cười rùng rợn:

– Hồ Diễm Thúy này bất chấp tất cả, từ giây phút này ta chỉ còn biết sống cho bản thân ta thôi. Còn Trúc Phi, nó khinh ta ... Nhưng nó có phải là con của ta đâu mà sợ chứ. Nó khinh ta, ta sẽ không cho nó tồn tại trên đời, tất cả giờ đây là vô nghĩa, chỉ có ta là tất cả mà thôi. Nàng rũ người ra cười như điên dại, trên gương mặt bừng bừng sát khí. Nàng sẵn sàng giết tất cả nếu ai vô tình hiện diện vào giờ này. Nhưng đây là lúc nàng đẹp hơn bao giờ hết. Đang cười sảng sặc nàng chợt ngưng lại rồi thở dài buồn bã:

– Tại sao ta lại nhận nó làm con? Tại sao lúc đó ta lại yếu mềm như vậy? Nước mắt của bà ta ư? Không, Hồ Diễm Thúy này không thể mềm mòng vì nước mắt của kẻ thù như vậy? Trời ơi, tại sao lúc đó ta lại yếu mềm như vậy? Tại sao? ...

Nàng giận dữ dùng song chường đập nát tan tất cả những vật dụng có trong phòng.

Tiếng đồ vỡ vang lên ghê rợn, nhưng chẳng một ai dám vào phòng để can ngăn.

Nàng cố đập cho tan nát để hồng hả cơn giận dữ.

Nàng đập, đập mãi đến khi thân thể rã rời mới chịu dừng tay. Nàng nhào lên giường vui mình vào đồng chăn màn mà khóc, mà nhớ lại lúc mình đã nhận Trúc Phi vào làm con như thế nào. Để đến bây giờ mỗi khi nhớ đến, nàng lại nổi cơn điên loạn trách giận mình quá yếu lòng ...

***

Mười năm trước, Hồ Diễm Thúy tròn ba mươi tám tuổi, nàng đã là Bang chủ môn phái “Đoạn Hồn Nhân”, nhưng võ công chưa đạt được mức độ cao thâm, nên chưa dám mở cửa phô trương thanh thế. Môn phái “Đoạn Hồn Nhân” chỉ mới là một chấm đen mờ nhạt giữa bầu trời võ lâm đương thời.

Hôm ấy nàng ngồi yên trong thư phòng luyện cho xong chiêu thức “Đoạn Hồn Nhân nữ sắc”. Đây là một chiêu thức khó nhất trong pho “Đoạn hồn bí kíp”, nên kẻ nào luyện thành chiêu thức này đến mức thượng thừa sẽ giữ mãi cho mình một nhan sắc xinh tươi, trẻ mãi không già, thân hình vĩnh cửu giữ được vẻ thon thả như thuở còn con gái, và mùi thơm “hương thể” sẽ có ma lực lôi kéo bất cứ người đàn ông nào vào bẫy tình đắm đuối, và bắt hắn phải trả giá bằng toàn bộ sinh lực của mình cho người bạn tình kỳ dị. Ngược lại nếu nàng

không muốn giết hại kẻ yêu mình thì sẽ phải hy sinh lại cho hấn một phần xuân sắc của mình.

– Bẩm Bang chủ, ngoài cửa cổng có hai người đàn bà bế trên tay đứa bé thơ xin được vào yết kiến.

Một ả tỳ nữ của nàng vào thông báo.

Hồ Diễm Thúy rời khỏi tấm gương soi, so với bây giờ, nhan sắc nàng lúc đó thua hấn một bậc, vì hiện tại nàng đã luyện thành "Đoạn Hồn Nhân nữ sắc", cau mày bức bối:

– Ai mà lại đòi gặp ta vào lúc này. Ra bảo họ rút đi.

– Dạ.

Ả tỳ nữ hốt hoảng đi ra rồi lại đi vào:

– Bẩm Bang chủ, bà ta nhất quyết đòi gặp người cho bằng được. Bà ta nhờ con trao vật này lại cho Bang chủ.

Ả tỳ nữ quỳ dâng cho Hồ Diễm Thúy một cành trầm vàng có khảm ngọc sáng lung linh. Vừa cầm lấy nhánh trầm nàng đứng bật dậy hét lớn:

– Truyền đem họ vào đây lập tức.

Mệnh lệnh của nàng được thi hành ngay, những người đến đây xin để gặp nàng được lời xênh xệch vào như những kẻ phạm nhân.

Họ là một thiếu phụ xinh đẹp, đẹp cũng không kém chi nàng, một bà lão lớn tuổi với vẻ mặt hiền hòa ẵm trên tay một đứa bé trai nhỏ xíu, đứa bé đang mở to mắt ngơ ngác nhìn quanh. Họ đồng quỳ sụp dưới chân nàng, tia mắt len lét như một tội nhân.

Hồ Diễm Thúy cất giọng cười mai mỉa:

– Đúng là quả đất tròn, oan gia lại gặp oan gia. Dám hỏi Thái Ngân hoàng hậu đi lạc đâu vào chốn thâm sơn cùng cốc của kẻ tội nhân này.

Người thiếu phụ xinh đẹp co rúm người lại cất giọng van lơn:

– Dập đầu cúi mong được lượng trên rộng tình dung thứ, Hồ quý phi xin nghĩ thương giùm giọt máu của Quốc vương.

Hồ Diễm Thúy vỗ bàn nạt lớn:

– Ta không phải là Hồ quý phi năm xưa bị nàng mưu hại, mà ta là Hồ Diễm Thúy, Bang chủ "Đoạn Hồn Nhân" đang đòi người phải trả oán thù.

Thái Ngân ngẩng đầu dậy, chan chứa giọt châu rơi, nàng đi bằng hai đầu gối đến gần Hồ Diễm Thúy cất giọng ghen ngào:

– Hồ Bang chủ, tôi cúi đầu trăm ngàn lạy dưới chân nàng, xin nghĩ chút tình xưa.

Dù sao chị em ta cũng từng sống cảnh chung chồng, dù ghét chị, nhưng em nữ lòng nào nhìn ấu quân chết thảm.

– Ấu quân chết thảm?

Hồ Diễm Thúy hét:

– Người van xin ta cứu lấy con người, thế còn con ta đâu, nó có lỗi gì mà đành cách xa tình mẫu tử. Nó có tội tình gì?

Thái Ngân không biết trả lời sao đành gục đầu vào chân nàng òa khóc.

– Dang ra!

Hồ Diễm Thúy co chân đá mạnh. Thảm thương cho Thái Ngân, thể chất yếu mềm như một cánh hoa xuân bị mưa giông tưới tả, té ngã nhào lăn lông lốc, đập đầu vào cạnh ghế, máu chảy tràn đầy mặt.

– Quý phi, xin dừng tay!

Người nữ mẫu già ôm lấy chân Hồ Diễm Thúy cất giọng thê lương, đứa bé nhỏ chẳng biết gì thấy mẹ bị người ta làm cho đổ máu nó òa lên khóc óe.

Hồ Diễm Thúy chộp xách đứa bé toan ném ra ngoài, Thái Ngân hốt hoảng chồm lên đoạt lấy con kêu khóc thê thảm:

– Hồ Bang chủ, thân tôi đây người muốn trả thù, hành hạ cách nào cũng được, xin tha cho giọt máu của Tiên vương.

– Tha à?

Một cái hất tay, Thái Ngân lại té lẳng trên mặt đất, máu miệng trào ra nằm bất động.

Hồ Diễm Thúy sững sốt đưa mắt nhìn kẻ nghịch thù của mình. Bao nhiêu hận thù biến mất theo tiếng khóc của đứa trẻ thơ bên xác mẹ. Bỗng dưng Hồ Diễm Thúy nghĩ đến con nàng. Nơi phương trời lưu lạc ai là kẻ hảo tâm ra tay cứu đỡ, nuôi nấng cho nó nên người? Bất giác đôi dòng lệ tuôn tràn trên má nàng.

Âm Dương Thần Chưởng

Dịch giả: Lữ Giang

Hồi 9

Lúc này nàng hung hãn bao nhiêu thì bây giờ nguội lạnh bấy nhiêu. Giết đứa bé kia ư? Cũng như nơi phương trời xa xôi nào đó, con nàng cũng bị người ta giết thảm.

– Trời!

Hồ Diễm Thúy nhắm mắt rùng mình không dám nghĩ thêm nữa. Thời gian trôi qua nặng nề, chậm chạp.

Người nữ mẫu này giờ quá kinh hãi nép mình sau cột đá, giờ mới

đến gần nàng cất giọng run run:

– Bang chủ, xin cho già phân giải đôi lời.

Hồ Diễm Thúy mở mắt, gục đầu vào lòng bà òa khóc:

– Nhũ mầu ơi, con khổ quá ...

Bà khẽ vuốt tóc nàng nói nghẹn ngào:

– Già hiểu tất cả nỗi oan uổng của nàng, nhưng xin nàng hãy xót thương giùm giọt máu của Tiên vương. Thái Ngân đã đền tội với nàng rồi.

Hồ Diễm Thúy càng khóc lớn hơn:

– Nhũ mầu ơi! Ta không cố ý giết chết nàng đâu, nhưng ta không thể ôm ấp trong tay con của kẻ đã giết chết con mình được. Nhũ mầu hãy đem đứa bé rời khỏi đây ngay.

Nhũ mầu sợ hãi, quỳ xuống chân nàng van lạy:

– Hồ quý phi, hiện thời chỉ có nơi này là kín đáo nhất mà thôi. Nếu già ẵm tiểu Hoàng tử ra khỏi nơi này là bị giết chết trong nháy mắt. Cúi mong người mở rộng hải hà mà ra tay cứu độ.

Bây giờ Hồ Diễm Thúy mới sực nhớ, ngẩng lên thắc mắc:

– Nhũ mầu, người nói ta nghe lạ quá, Hoàng hậu và Hoàng tử bị ai truy đuổi chứ?

Quân vương đâu?

Nhũ mầu đưa tay gạt nước mắt nói nhanh:

– Còn đâu nữa mà Quý phi hỏi, Thánh thượng đã bị bắt và lưu đày đến một vùng đất xa lạ, còn chúng tôi thì đang bị truy đuổi gắt gao.

Hồ Diễm Thúy vùng giận dữ:

– Kẻ nào gan trời dám mạo phạm đến thiên nhan?

– Bẩm kẻ đó là tên tặc thần Vương Khải đã cùng bọn thủ hạ chiếm đoạt ngôi vua, chúng định giết Hoàng tử cho tuyệt tộc, già trốn chạy tới đây.

Hồ Diễm Thúy không nói, nhìn đứa bé lên ba đang quỳ khóc bên xác mẹ. Giọng nó đã khàn hơi, bỗng chốc động mỗi thương tâm. Nàng nhẹ giọng:

– Nhưng ta vừa đẩy mẹ nó té chết mất rồi, bây giờ nó chỉ xem ta như kẻ nghịch thù thì làm sao mà cứu mang hoạn dưỡng chứ?

Thấy Hồ Diễm Thúy đã xiêu lòng, người nhũ mầu mừng rỡ đến đỡ đứa bé dậy, nói nhanh:

– Bang chủ yên tâm, Hoàng tử năm nay mới được tròn ba tuổi, trí óc còn non nớt, nếu ta đem tình thương ra đối đãi, nó sẽ quên ngay chuyện hôm nay. Bang chủ đã mất một đứa con, sao không nhận nó làm con chứ?

Hồ Diễm Thúy mím môi suy nghĩ rồi gật đầu:

– Nhũ mầu hãy hứa với ta là không tiết lộ chuyện này khi nó lớn đấy nhé.

Nhũ mầu vội sụp quỳ, đưa tay thề thốt:

– Già xin lấy sinh mạng ra mà hứa với Bang chủ như vậy.

Hồ Diễm Thúy đưa tay vẫy sang đứa bé:

– Con hãy đến đây với mẹ nào!

Đứa bé đã nín khóc, trong tay bà nhũ mầu, gương to đôi mắt đen láy còn đọng đầy nước mắt nhìn nàng ngơ ngác. Với bộ óc trẻ thơ của nó không hiểu vì sao người đàn bà xinh đẹp kia vừa có cử chỉ hung ác với mẹ nó giờ lại dịu dàng như vậy?

Nhũ mầu đẩy nhẹ lưng đứa bé nói êm ái:

– Hồ Cẩm, hãy đến với mẹ của con đi.

Đứa bé quay nhìn xác Thái Ngân hoàng hậu, hỏi nghi ngờ:

– Thế còn mẹ này?

Nhũ mầu cố kìm nước mắt nói:

– Ờ, đó là mẹ, đây cũng là mẹ. Con hãy đến mừng mẹ mới đi, mẹ mới rất thương con và sẽ cho con nhiều quà bánh.

Đứa bé vẫn ngần ngừ:

– Nhưng mẹ này dữ quá, con chẳng lại đâu.

Hồ Diễm Thúy đưa mắt bảo đám đệ tử đem xác Thái Ngân ra ngoài rồi từ từ tiến đến gần đứa bé nhẹ xoa lên đầu nó. Hồ Cẩm đánh mạnh vào tay nàng hét lớn:

– Không được đem mẹ ta đi.

Nhũ mầu vội nạt lớn vì sợ Hồ Diễm Thúy nổi cơn thịnh nộ không tha cho đứa bé:

– Hồ Cẩm, không được hỗn, sao con lại đánh mẹ?

Đứa bé dậm chân khóc ư ư.

Hồ Diễm Thúy đưa tay ôm đứa bé vào lòng, nhẹ hôn lên má nó rồi cất giọng dịu dàng.

Cùng lúc dùng chiêu thức "Đoạn Hồn Nhân nữ sắc" vừa mới luyện xong ra sử dụng:

– Trúc Phi, từ nay con sẽ là con của mẹ, quên tất cả chuyện cũ đi con.

Ma lực tác dụng ngay tức khắc, đứa bé đưa tay ôm cổ nàng, nhoẽn miệng cười tin cậy:

– Mẹ ơi, con buồn ngủ quá.

Một luồng hơi nóng chạy rần khắp châu thân, Hồ Diễm Thúy chợt nhận ra mình vừa luyện thành công tuyệt chiêu "Đoạn Hồn Nhân nữ sắc" cũng như từ đây nàng là mẹ của đứa bé này.

***

Chỉ trong cái chớp mắt, thế là mười năm trôi qua lặng lẽ. Đứa bé Hồ Cẩm đổi tên lại là Trúc Phi đã quên hết chuyện xưa, nó vẫn tưởng rằng nàng là mẹ nên hết mực yêu kính.

Và Hồ Diễm Thúy cũng không còn là một Hồ quý phi yếu mềm trong cung cấm để mọi người hòng bắt nạt. Giờ đây nàng là một nữ Bang chủ có đủ uy quyền và sức lực làm những chuyện khiến mọi người phải thất điên bát đảo.

Hai điều mà nàng tâm niệm nhất bây giờ là phải làm sao tiêu diệt cho bằng được giáo phái Thái Bình, nguyên nhân làm nàng lao vào bể khổ. Hai là chiếm cho được ngôi bá chủ võ lâm, giành lấy quyền bính trong tay để cho thiên hạ đừng nghĩ rằng nữ tử là tầm thường. Rồi nàng sẽ cho quân tìm đứa con thơ hai mươi năm dài cách mặt, để áp ủ con vào nhung gấm vàng son cho thỏa những tháng ngày gió sương dầu dãi.

Hồ Diễm Thúy lại thở dài buồn bã. Hắn thật đẹp trai, anh tuấn, trẻ tuổi, sinh lực tràn đầy, võ công thâm hậu, nếu đêm qua nàng phát huy ma lực "Đoạn Hồn Nhân nữ sắc" thì khí lực của nàng được bồi bổ biết bao nhiêu. Vậy mà không hiểu sao nàng lại chẳng nỗ lực tâm hút cạn nguồn sinh lực của hắn, con mồi thí nghiệm đầu tiên mà nàng lại thứ tha cho hắn một cách dễ dàng, và còn để cho hắn hút mất đi của mình một phần tuổi thanh xuân tươi trẻ. Nàng tặc lưỡi nhìn vào gương mặt tiếc rẻ, cũng may mà sinh lực nàng quá dồi dào, hai mươi năm dài chưa hề phung phí bao giờ nên sự tiêu hao kia không đáng kể. Có phải chẳng vì hắn chỉ trạc tuổi con nàng mà nàng không nỗ lực làm tiêu ma sinh lực hắn?

Hồ Diễm Thúy thầm thắc mắc. Nàng vẫn thường có những việc làm và suy nghĩ trái ngược như vậy đấy. Nàng có những ý nghĩ hung ác tàn độc, nhưng lại có những việc làm nhân hậu, thương người không chủ ý. Có phải chẳng trong nàng giữa hai bản ngã Hồ Quý Phi nhút nhát, yếu mềm và Hồ Bang chủ bản lĩnh cao cường chưa phân ranh giới. Suy nghĩ của nữ ma đầu mà hành động của bản năng cô gái nhỏ.

– Không.

Mắt nàng long lên sòng sọc:

– Cô gái nhỏ không thể tồn tại giữa thời kỳ mạnh được yếu thua này. Phải diệt người chứ không thể chờ người đến diệt.

Hồ Diễm Thúy đúng bật dậy vung tay chưởng mạnh vào cụm hoa hồng nép mình trong vách im lìm run rẩy. Cành hoa rũ xuống, tan tác rã rời. Nàng cất giọng cười ghê rợn:

– Thái Bình giáo phái, Lâm Bình, các ngươi phải đền lại cho ta cánh

hoa hồng đã bị các người làm tan tác. Các người là kẻ thù số một của ta. Hãy chờ xem Hồ Diễm Thúy này phục hận. Ha, ha, ha ...

***

- Ê! Cô bé kia đứng lại. Muốn chế thay sao mà một mình tiến vào rừng Độc Ma vậy?

Đang xăm xăm bước đến, bị tên võ sĩ hét lớn, Thảo Sương dừng lại đưa mắt nhìn quanh. Khi thấy chúng chỉ là một toán võ sĩ khoảng mười tên, nàng cất tiếng cười khẩy, rồi lại băng mình lướt tới.

Thái độ khiêu khích của nàng đã làm bọn chúng tức điên, một tên võ sĩ mạnh bạo nắm vai nàng kéo ngược ra sau hét lớn:

- Nàng kia, bọn ta có ý tốt nhắc nhở, nàng điếc hay sao?

Chưa nói hết câu hắn đã bị lưỡi kiếm của nàng xuyên thẳng ra sau chết không kịp ngáp. Chín tên còn lại thấy bạn bị nàng ra tay sát hại, đồng loạt rút gươm hét lớn:

- Con tiện tỳ chán sống.

Thảo Sương khẽ mỉm cười bảo chúng:

- Bọn chúng bây đã đánh đập hành hạ Giang huynh ta, ta không tha đâu.

Nói xong, thanh kiếm trên tay nàng biến thành những chiêu thức lạ kỳ, trong chớp mắt, chín tên võ sĩ chỉ còn lại chín cái xác không hồn. Nàng vừa lau kiếm vào xác một tên lính vừa lầm bầm:

- Hừ, đồ bất tài vô dụng.

Vừa toan nhún mình đi tiếp nàng chợt nghe tiếng cười vang ghê rợn:

- Cô bé kia, giết người rồi không thể ra đi một cách dễ dàng như vậy được.

Nàng đưa kiếm ra trước thủ thế, khẽ xoay người giữa rừng sâu tìm kiếm:

- Kẻ nào có gan thì hãy xuất hiện mau, đừng lén lút trong bóng tối.

Không phải là bậc chính nhân quân tử đâu!

Giọng nói kia lại cất lên ngạo mạn:

- Ta vốn không phải là chính nhân quân tử thì sợ gì bị mất chú?

Nhưng chiều lòng cô bé ta cũng mạo muội bước ra đây.

Dứt lời thì trên tàng cây lao ra một quái tăng rơi mình nhanh xuống đứng trước mặt nàng, tay cầm một cây trượng dài bằng sắt.

Thảo Sương cất giọng cười mai mỉa:

- Tưởng một viên tướng oai hùng nào, ai dè là một quái tăng. Hết người rồi hay sao chứ mà phải vờ thầy chùa ra trợn vậy.

Gã quái tăng vung trượng hét lớn:

- Người không biết ta là Lỗ Hải Thần Tăng sao mà dám buông lời ngạo mạn?

Nàng rùn vai cười khúc khích:

– Lão thầy chùa bị bỏ quên trong cổ tháp quá lâu, lên cả mốc meo làm sao ta nhớ được.

Lỗ Hải điên tiết dùng thiền trượng thi triển ngay một thế “Đảo hải trục long” nhắm ngay giữa đỉnh đầu Thảo Sương bổ xuống. Kinh phong rít lên “vun vút” nghe thật kinh hồn.

Thảo Sương không dám xem thường. Nàng liền sử dụng ngay tuyệt chiêu của Lâm Bình truyền cho, lách sang bên trái tránh khỏi ngọn đòn của quái tăng, đồng thời vung tay điểm mạnh vào yếu huyệt của nhà sư, nhằm làm nhà sư không còn cử động được nữa.

Nhưng hai ngón tay của nàng cắm phập vào thịt lão tăng. Chỉ thấy ngón tay nàng bị lún sâu làm nàng phải hoang mang rút vội tay lại. Nhưng lạ thay, từ cơ thể nhà sư có sức hút mãnh liệt vô cùng. Thảo Sương đã dùng hết công lực của mình ra mà vẫn không làm sao rút tay về được. Lỗ Hải cất giọng cười hèn hèn:

– Sao lại thọt lét hả cô bé? Ta đã quy y không biết chuyện gió trăng đâu mà hòng khêu gợi.

Thảo Sương cả thẹn, đỏ bừng đôi má, cất giọng căm hờn:

– Ác tăng, đừng giở thủ đoạn đê hèn, thả tay ta ra.

Lỗ Hải lắc lư cái đầu khiêu khích:

– Lạ kỳ chưa cô bé? Tự nàng thọc vào nách ta rồi bảo ta thả là nghĩa làm sao?

Thôi được, ta thả nàng ra đây nhưng phòng khi nàng giở chứng ta phải bế huyệt đạo của nàng mới được.

Nói xong hắn vung tay một cái điểm vào các huyệt đạo của nàng rồi khễ đẩy bắn nàng ra xa.

Thảo Sương bậm môi tìm kế thoát thân. Nhưng nàng đã gặp phải cao thủ. Thật nguy hại, gã ác tăng này không ham mê nữ sắc, khó lòng dùng dung nhan lung lạc lòng hắn được. Lỗ Hải vuốt má nàng:

– Sao không hung hăng nữa cô em? Nghe ta hỏi đây, sao cô nương lại giết người?

Thảo Sương quát mắt:

– Không được chạm đến người ta. Người đã bắt được ta rồi giết tha tùy ý.

– Ô! Khẩy khí đấy, nhưng ta mặc áo cà sa nên không thể giết người, lại cũng không thể tha nàng được. Ta đưa nàng lên đại quan xử tội.

Nói xong, hắn kéo Thảo Sương đi, nhưng chợt dừng lại thở dài:

– Đại quan là kẻ đam mê tửu sắc. Hắn sẽ chẳng tha thứ cho nàng đâu.

Thảo Sương vùng hét lớn:

– Không, giết ta đi. Ta không chịu thất thân với bọn dân tộc ấy đâu? Nếu người đem ta đi, ta sẽ tự vận chết liền lập tức.

Lỗ Hải tát nhẹ vào má nàng:

– Ô! Khó nghĩ dữ ha! Cô bé hung hăng kia, không hiểu sao ta lại có cảm tình với nàng thế này? Giết nàng thì không nổi, tha nàng cũng không được mà nhìn nàng bị hấn dày vò ta lại chẳng đành, vậy ta biết làm sao với nàng đây?

Thảo Sương nghe hắn nói, cảm thấy lạ lùng quá. Thông thường bọn chúng rất hung tàn khát máu. Chúng không thể nói được những câu chí tình chí nghĩa như gã quái tăng này. Nàng dịu giọng bảo hắn:

– Nhà sư kia, ta cảm ơn người có lòng nghĩ đến nhưng giữa chốn trận tuyến hai kẻ thù gặp nhau tất phải giết nhau thôi. Người không giết ta, ta cũng giết người, đừng nghĩ say làm gì cho nhọc tâm, cứ xuống tay đi. Ta hứa sẽ không oán hận gì người đâu.

Lỗ Hải trầm giọng:

– Nàng nói đúng, nhưng ta đã thọ giới quy y thì làm sao giết người cho được.

Thảo Sương lạ lùng:

– Không giết người sao người lại sang đây để làm gì?

Lỗ Hải thở dài:

– Lệnh truyền của tổ sư, ta không thể cãi được, nhưng thôi ta đã có cách rồi.

Nói xong hắn vỗ mạnh và đan điền huyết của nàng. Lập tức Thảo Sương thấy trời đất tối sầm, khí huyết loạn xạ, toàn thân đau nhức rã rời như bị trăm ngàn đao kiếm chém vào. Nàng búng mạnh ra một ngụm máu tươi rồi không còn biết gì nữa cả, bên tai tiếng gã ác tăng âm ỉm:

– Tiểu cô nương, chỉ có phương pháp này ta mới không phạm vào tội giết người thôi.

Nói xong hắn bế xốc nàng lên bỏ vào một lùm cây rậm rồi phóng mình vọt đi.

***

Sương khuya xuống lạnh, Thảo Sương dần mở mắt choàng tỉnh.

Toàn thân đau nhức rã rời, nàng lồm cồm ôm ngực ngồi dậy, không hiểu gã ác tăng kia đã dùng thủ đoạn chi để hại nàng.

Nhớ lời cha dặn, nàng ngồi xếp chân xuống theo thế hoa sen để tọa công dưỡng khí trợ thương. Nàng chợt kinh hoàng nhận ra mình không còn một chút gì nội lực.

Hốt hoảng nàng đứng bật dậy dùng hết công lực đánh vào một lùm cây bên đường.

Bỗng nàng hét lên một tiếng lớn, miệng ứa ra máu tươi:

– Trời, tên ác tăng khốn kiếp, hần đã phế bỏ toàn bộ võ công của ta rồi.

Đối với khách giang hồ thì võ công quý hơn sinh mạng. Thảo Sương quá bàng hoàng khi chợt nhận ra công phu tập luyện mười mấy năm dài ròng rã của mình bỗng chốc tiêu tan. Nàng gục xuống đám cỏ xanh khóc than thảm thiết. Giờ đây, nàng có khác gì một cô gái bình thường, một con báo nhỏ cũng đủ sức xé nàng ra trăm mảnh.

Một tên võ sĩ với nội lực tầm thường cũng có thể bắt nàng làm theo ý nó.

Nàng còn sống nữa làm gì? Cuộc đời này đối với nàng có cái gì mà quyến luyến đâu? Người thân yêu nhất không còn, võ công bị tàn phế, làm sao nàng có thể tìm xuống đầm dơi để hội ngộ với chàng đây?

Còn trở về, trời ơi mặt mũi nào mà quay về để tìm gặp phụ thân.

Hồ Sơn sẽ tha hồ cười trên sự đau đớn của nàng. Không, thà chết vinh hơn sống nhục. Giang huynh ơi! Chúng mình sẽ được cùng nhau hội ngộ chốn diêm đài.

Thảo Sương thiếu não đứng dậy cõng dải lụa buộc lưng, thắt nó thành một chiếc thông lưng treo lên nhánh cây cao, quay đầu về hướng núi Chí Linh quỳ lạy nghẹn ngào:

– Phụ thân, xin hãy tha thứ tội cho đứa con bất hiếu. Con nguyện kiếp sau sẽ đền công ơn sinh thành dưỡng dục.

Vừa khóc nước mắt, nàng vừa lên lên cành cây cao để kết thúc cuộc đời nhiều ngang trái. Đưa mắt nhìn quanh cõi đời lần sau cuối rồi nàng buông lỏng toàn thân vào vòng dây oan nghiệt.

Một bóng trắng bỗng vút qua giắt đứt dải lụa, bế bổng nàng trên tay phi thân vào giữa rừng sâu.

Khi người ấy dừng lại, Thảo Sương hét:

– Tại sao bà lại cứu ta?

Người đàn bà có mái tóc trắng nghiêm giọng:

– Vì ta chưa rõ lý do vì sao cô nương phải chết? Bây giờ cô nương hãy nói đi, nếu xét thấy tội cô nương đáng chết thì Tuyết Hoa Nương này sẽ giúp cô nương toại nguyện.

Cách nói chuyện suồng sã của Tuyết Hoa Nương đã làm Thảo Sương ngỡ ngàng, nàng không khóc nữa, mở to mắt nhìn bà như nhìn một vật lạ lùng. Tuyết Hoa Nương lập lại:

– Sao cô bé? Thất tình ai mà toan hủy đời hồng nhan cho uổng vậy? Bản tánh ương ngạnh trong người Thảo Sương nổi dậy ngay lập tức, nàng giận dữ hét lớn:

– Bà lão kia chớ ăn nói hồ đồ mà không toàn mạng đấy!

Tuyết Hoa Nương khẽ mỉm cười:

– Có thể chứ, nhưng ta nói có đúng không mà cô bé hét lên ghê vậy?

Hắn là ai, chỉ đi rồi ta sẽ trị tội hắn giùm cho.

– Câm ngay.

Quên mất mình chẳng còn võ công, Thảo Sương vùng chồm lên đánh thẳng vào Tuyết Hoa Nương. Nhưng ngay lập tức nàng bị té nhào ra trước. Mồm búng ra một tia máu đỏ lôm. Tuyết Hoa Nương đỡ lấy nàng kêu lên hốt hoảng:

– Trời! Cô bé, cô bé đã bị người ta phế bỏ võ công rồi. Đừng vọng động mà nguy cho tính mạng.

Thảo Sương vùng thoát khỏi vòng tay của Tuyết Hoa Nương, nhe răng uất ức:

– Buông ra, hãy để cho ta chết đi, đừng cứu giúp làm gì?

– Cô nương hãy ngồi yên tịnh dưỡng. Ta sẽ giúp cho bớt cơn đau đớn. Đầu đuôi chuyện thế nào, hãy kể cho ta nghe.

– Không!

Thảo Sương vùng bỏ chạy:

– Ta không muốn một ai biết về ta cả, hãy lui ra.

Bằng một cái lắc mình nhẹ nhàng, Tuyết Hoa Nương đã ở sát bên Thảo Sương, dùng bàn tay đẹp nhẹ nhàng xoa lên các huyệt đạo làm bao đau đớn mệt mỏi ưu phiền bỗng dưng tan mất. Tuyết Hoa Nương cất lời êm ái:

– Cô nương đừng nghĩ đến chuyện hủy mình nữa, hãy sống mà chờ cơ hội trả thù.

Thảo Sương vụt khóc mũi mẫn:

– Nhưng làm sao cháu có thể trả thù được khi bị mất hết võ công?

Tuyết Hoa Nương lấy giọng ôn tồn:

– Mất hết thì tập luyện lại, cháu còn nhỏ, chuyện đó có khó đâu mà sợ. Chết là hết, là trốn trách nhiệm cháu biết không?

Chợt Thảo Sương ngã vào lòng Tuyết Hoa Nương nức nở:

– Nhưng cháu không còn dám về gặp mặt phụ thân nữa, vậy cháu biết học võ công với ai nữa bây giờ?

Tuyết Hoa Nương mỉm cười lau lệ cho nàng:

– Không người này thì người khác, chẳng lẽ cả rừng võ lâm này không một người nào đủ tài đức để cháu bái làm sư phụ sao chớ?

Thảo Sương lắc đầu:

– Nhưng cháu không thể phản bội Thái Bình giáo phái được.

Tuyết Hoa Nương giật mình:

– Giáo phái Thái Bình? Cháu là ai?

– Cháu là Thảo Sương, con gái của Lâm Bình chưởng môn nhân.

– Thảo Sương! Cháu là Thảo Sương?

Tuyết Hoa Nương đột nhiên ôm chầm Thảo Sương và khóc.

– Tiền bối, sao người lại khóc?

Thảo Sương hỏi ngạc nhiên.

Tuyết Hoa Nương lau nước mắt khẽ nói:

– Không, chỉ vì ta đang đi tìm đứa học trò bị lưu đày trong rừng Độc Ma bỗng gặp cháu, ta nhớ nó nên khóc vậy thôi. Thảo Sương! Hay cháu đi cùng ta nhé.

Thảo Sương dè dặt hỏi:

– Nhưng lão tiền bối là ai? Sao lại tốt với cháu nhiều như vậy?

Tuyết Hoa Nương vén khỏi trán nàng những sợi tóc lòa xòa nói giọng u buồn:

– Ta là ai một ngày gần đây cháu sẽ biết. Còn bây giờ ta hứa với cháu là bằng mọi cố gắng sẽ phục hồi võ công của cháu trở lại như xưa.

– Ôi!

Thảo Sương nhảy lên mừng rỡ:

– Vậy thì còn gì bằng, cháu sẽ theo tiền bối dù góc biển chân trời, miễn sao cháu được phục hồi võ công lại như xưa. Nhưng ... có lâu không tiền bối?

Tuyết Hoa Nương mỉm cười:

– Cái đó là còn tùy thuộc vào quyết tâm của cháu. À mà Thảo Sương này, cháu có đói bụng không?

Thảo Sương bẽn lẽn:

– Cháu đói lắm!

Tuyết Hoa Nương dìu nàng đứng dậy nói:

– Vậy thì cháu hãy theo ta.

Không một chút nghi ngờ, Thảo Sương hăm hở bước theo chân

Tuyết Hoa Nương.

Nếu lúc nãy nàng tuyệt vọng, chán nản bao nhiêu thì bây giờ lại thấy cuộc đời này tươi vui đáng sống bấy nhiêu.

***

Sau mấy ngày đêm vượt suối trèo non, ngày quên ăn, đêm quên ngủ, Hồ Sơn dừng bước trước một khu rừng rậm rạp mà mọi người gọi đó là rừng Độc Ma của xứ Miêu Cương, nơi đầy ải, hành hạ tội nhân và cũng là nơi người nghĩa đệ của chàng chôn nắm xương tàn. Đường rộng mênh mông muôn ngàn lối rẽ. Đứng trước cửa rừng chàng cứ mãi băng khuâng không biết phải chọn lối nào để tìm đúng hướng. Con đường nào mà bàn chân của Thảo Sương đã đi qua?

– Tên kia làm gì thơ thẩn đứng đây? Định giải thoát cho ai?
Mãi lo nghĩ suy vợ vẫn, nghe tiếng hét Hồ Sơn giật mình ngẩng dậy, vòng tay lễ phé khi nhận ra đó là tiếng hét của một tên hán tử canh gác tù nhân:

– Bẩm đại quan, hạ nhân nghe đồn rừng Độc Ma sơn lam chướng khí, có Tuyết hồn nhai làm kinh sợ bao người, động tính hiếu kỳ muốn tìm xem cho biết, nhưng nếu ngài không vừa ý thì hạ nhân xin được cáo lui ngay.

Được tôn lên đến chức đại quan, tên võ sĩ quèn khoái trá cười tít cả mắt lại.

Hắn cất giọng dễ dãi:

– Phải đấy anh bạn ạ! Rừng Độc Ma có gì thú vị mà đòi xem chứ, nhưng ta chẳng hẹp lòng gì mà không cho anh bạn đi vào, chỉ e vào thì được mà ra chẳng được thôi.

Hồ Sơn vờ ngốc nghếch:

– Đại quan nói sao? Hạ nhân không hiểu. Ngài đã cho phép hạ nhân vào thì còn ai bắt chứ?

Thấy chàng quá khù khờ, tên hán tử cao hứng cất giọng giải thích:

– Không. Ta đã cấp lệnh bài cho người rồi thì còn ai dám bắt chứ.

Nhưng ta khuyên người chớ vào đó làm gì mà uổng mạng, không chết vì nước độc rừng thiêng cũng làm mồi cho hổ đói mà thôi.

Hồ Sơn làm ra vẻ thông hiểu rồi cất giọng năn nì:

– À! Thì ra là như vậy. Cám ơn đại quan đã có lời chỉ bảo, nhưng hạ nhân vẫn muốn được thấy Tuyết hồn nhai, mong đại quan thương tình giúp đỡ.

Tên hán tử ngần ngừ lấy tấm lệnh bài trong tay áo mình ra trao cho chàng rồi nhẹ giọng:

– Đây là kim bài chứng tỏ người không phải là tội nhân, được phép thông thả ra vào khu rừng cấm, nhưng khi ra, người nhớ phải trả lại cho ta đó nhé.

Hồ Sơn đỡ tấm thẻ bài bằng cả hai tay cung kính nói:

– Vâng! Hạ nhân sẽ nhớ. Bây giờ phiền ngài chỉ đường cho kẻ quê mùa này đến được Tuyết hồn nhai.

Tên hán tử vui vẻ hướng dẫn cho Hồ Sơn cặm kẻ rồi vỗ vai chàng cười hề hả:

– Chưa thấy kẻ nào ngoạn cảnh lạ lòng như anh bạn. Chúc vui vẻ. Ta đi đây.

Tên hán tử đi rồi, Hồ Sơn không để mất thời gian phi thân nhanh vun vút về hướng Tuyết hồn nhai.

Đang đà đi nhanh, chàng bỗng nhìn thấy một dải lụa quen quen

vướng lên bụi cỏ bên đường, bèn hạ người nhặt lấy. Hồ Sơn kêu lên thảng thốt khi nhận ra đó là chiếc thắt lưng bằng lụa của Thảo

Sương:

– Trời! Thảo muội đã gặp nạn rồi!

Hồ Sơn hốt hoảng chạy đi tìm khắp cả khu rừng, nhưng chẳng thấy bóng nàng đâu cả.

Chàng chạy, chạy mãi đến khi nghe thân thể rã rời, mới buông mình xuống thảm cỏ xanh.

Nhìn bóng hoàng hôn dần buông xuống, mà tâm trí chàng còn rối bời hoảng loạn.

“Chát”, một làn roi quất trúng ngực chàng đau điếng. Theo bản năng con nhà võ, Hồ Sơn bật đứng người lên, nhưng các cơ bắp của chàng bỗng mềm ra rũ xuống khi nhận ra kẻ đang đứng trước mặt mình là một vị quái tăng, mặt mày hắc hung ác, có một vết sẹo dài chạy ngang con mắt trái, vận y phục nhà sư, tay cầm cây thiền trượng bằng sắt bóng loáng đen tuyền. Phía sau lưng hắc thấp thoáng những chiếc đầu trọc với sát khí đằng đằng.

Hồ Sơn ôm vai, đón đau nhăn nhó:

– Ôi! Vô cớ sao ngài lại đánh tôi?

Một roi nữa xoắn ngang lưng chàng, gã quái tăng cất giọng ồm ồm:

– Tên khốn khiếp, dám bẻ xiềng chạy trốn à? Ta sẽ cho người biết thế nào là một tên tù vượt ngục.

Quái tăng túm chặt ngực chàng nhấc bổng lên cao. Hồ Sơn co rúm người lại như một chú thỏ con, cất giọng van vãn:

– Ta không phải là tù vượt ngục. Ta có ...

– Câm ngay.

Một cái tát như trời giáng vào giữa mặt Hồ Sơn, làm chàng choáng váng, đầu óc quay cuồng. Bên tai nghe tiếng gió vùn vụt.

Công lực tên quái tăng thật kinh hồn, hắc xách chàng trên tay phóng nhanh như tên bắn, chẳng mấy chốc đã về đến chỗ đóng trại ném mạnh Hồ Sơn xuống nền đất, hắc hát hàm bảo bọn đàn em:

– Cho các em một tên tù vượt ngục. Ra đây, tha hồ mà vui say.

Đàn em của hắc là một lũ quỷ nửa người, nửa thú, mặt mày hắc hung ác.

Chúng đang cười ngả ngón bên một xác người đẫm máu. Nhìn kỹ lại, Hồ Sơn nhận ra bọn chúng đang cùng nhau đánh bài, cứ một quân bài là một đầu dao chém vào người tội nhân bị trói chặt chân tay đặt quỳ dưới chân bọn chúng.

Một gã chém mạnh vào ót tội nhân, rồi ngược lên cười thích thú:

– Ô! Hay quá, Lỗ đại ca tiếp tế thêm mồi thật là đúng lúc, vào sòng chứ đại ca?

Lỗ Hải lắc đầu:

– Không. Ta mệt quá, các đệ cứ vui.

Một gã khác gật đầu:

– Cứ để Lỗ huynh vào với mớ kinh từ bi cứu khổ. Chúng ta cứ việc tiếp tục.

Bọn chúng vỗ tay hưởng ứng. Chúng dùng dây trói chặt Hồ Sơn rồi đặt chàng thế vào chỗ gã tội nhân vừa chết.

Là đại đệ tử của giáo phái Thái Bình, chỉ cần một cái búng tay, Hồ Sơn cũng dư sức tiêu diệt gọn bọn chuột nhắt này, nhưng chàng chưa vội ra tay vì cảm thấy chưa đến lúc. Bởi vì chàng muốn nghe chúng chuyện trò trong lúc say khướt như thế nào đây.

Âm Dương Thần Chương

Dịch giả: Lữ Giang

Hồi 10

Nhát chém đầu tiên trúng xuống vai chàng, do chủ ý Hồ Sơn ngầm đưa nội lực lên đỡ nên vết thương chẳng có chi là đau đớn. Nó như một vết xước nhỏ. Bù lại chàng đã được biết những điều cần phải biết.

Một tên nói khi quăng mạnh con bài xuống:

– Mẹ kiếp lại đen. Chẳng có em nào ở đây để xỏ xui cả.

Tên được bài cười hèn hếch:

– Mới hầu phó tướng có một tuần mà học được nhiều điều hay vậy? Chắc hẳn phó tướng nhà ngươi sành điệu ăn chơi lắm?

Tên kia không giấy vẽ tự hào:

– Còn phải nói. Về khoản gái, người sành nghệ hơn chúng ta nhiều. Đây, nói nhỏ mà nghe, hình như phó tướng nhà ta sắp được thăng quan tiến chức đó.

Tên kia xòe bài thành hình vòng cung trề môi:

– Vậy mà cũng gọi là hay nữa.

“Phập”.

Lưỡi dao cắm ngập vào phần mềm ở lưng chàng, máu tuôn xối xả.

Mãi lo thả hồn vào câu chuyện của chúng, Hồ Sơn quên vận công chống đỡ nên vết thương phạm vào thịt hơi sâu, chàng nghe cả một khoảng lưng trần nóng bừng, đau nhức.

– A! Chết ta!

Có tiếng rên rỉ đau đớn vang lên từ giữa hậu cung. Bọn lính canh

buông bài hót hải chạy nhan. Hồ Sơn đứng phắt dậy, khẽ bứt đứt dây trói, phóng mình lên mái ngói ẩn nấp, đợi chờ.

Qua khe hở, Hồ Sơn nhìn thấy bọn chúng đang dìu gã ác tăng ra. Thoạt nhìn chàng đã biết gã ăn nhằm quả độc của rừng thiêng. Cả ruột gan của gã đau quằn quại, nếu không cứu chữa kịp thời ruột gan sẽ bị bứt đứt chết không quá ba khắc.

Nhìn hần nhán nhó, ôm bụng lặn lội kêu than, mặt trắng bệch không còn chút gì sinh khí, Hồ Sơn cầm lòng không được. Dù biết hần là kẻ thù, nhưng chàng cũng không đành đoạn nhìn hần chết đau thương. Vèo một cái chàng đã buông mình xuống giữa bọn hán tử, cất tiếng nói lớn:

– Đại nhân đây đã bị trúng độc rồi, xin quý vị lui ra, tôi có cách chữa này vô cùng công hiệu.

Đám hán tử nhìn lên, chẳng còn nhớ chàng là tội nhân mà chúng vừa mới hành hạ xong. Chúng vây quanh chàng rồi rít:

– Ô! May mắn quá. Các hạ ra tay mau đi cho, kéo đại ca chúng tôi chết mất.

Hồ Sơn khẽ phất hai tà áo, cử chỉ khoan thai như một vị thần y.

Chàng lấy ra từ chiếc túi của mình một vật hình tam giác màu xanh như ngọc bích, mài vào chén, dùng bột ấy hòa vào trong nước.

Chàng đem đến bên Lỗ Hải bảo:

– Uống đi.

Đang cơn đau đớn đến tột cùng, bỗng có người dâng thuốc uống, dù có là thuốc độc gã cũng không màng, miễn sao cơn đau được dịu xuống. Gã bưng chén uống ừng ực rồi ngã vật ra sau thở dốc. Cơn đau lịm dần rồi bớt hẳn.

Bây giờ lũ đàn em của Lỗ Hải đã kịp hoàn hồn. Chúng nhìn Hồ Sơn với cặp mắt nghi ngờ. Một tên lên giọng hách dịch:

– Tên gốc tử kia. Tại sao ngươi dám tự tiện mở dây trói?

Hồ Sơn cất tất cả những vật dụng vào túi lấy giọng sợ sệt:

– Tại hạ nào dám thế, chẳng qua vì lúc nãy quý ngài lúng túng đã vô tình làm đứt dây giùm tại hạ, mà tại hạ có dám trốn chạy đâu.

Lời giải thích của chàng nghe chừng như hợp lý, nên lời tra hỏi đã bớt phần gay gắt:

– Nhưng sao ngươi biết đại ca ta ăn nhằm trái độc?

Hồ Sơn đưa mắt nhìn Lỗ Hải, bây giờ đã dịu cơn đau nằm yên như ngủ, ôn tồn nói:

– Vì lúc nhỏ tại hạ có theo cha học nghề thuốc nên biết. Nhân đây xin nhắc các huynh những trái cây rừng có màu sắc sặc sỡ xinh tươi và vị ngọt thường chứa nhiều độc.

Đám hán tử đã bị chàng làm cho khâm phục. Chúng lè lưỡi rùn vai, một tên cất giọng khôi hài:

– Thôi chớ, từ nay hễ gặp trái rừng ta thề bứt bỏ chớ không ăn bao giờ.

Hồ Sơn mỉm cười, đưa tay đe dọa:

– Ấy chớ, rủi gặp trái độc nó có thể làm tay quý huynh ngứa ngáy khó chịu vô cùng, thậm chí như một số cây cũng có thể làm quý huynh mù mắt như chơi.

Những điều chàng mới nói, đối với bọn hán tử mới mẻ vô cùng.

Chúng vây lấy chàng để được nghe nói về các loài cây cỏ, quên mất thời gian. Cả đám chỉ bàng hoàng sực tỉnh khi nghe lời Lỗ Hải cất tiếng khàn khàn:

– Các đệ thật là vô ý, để ân nhân ta ngồi đây với vết thương đang chảy máu trên lưng. Vậy mà xem được à?

Thì ra này giờ Lỗ Hải chỉ nằm yên vận khí chứ không hề bị mê man như mọi người đã tưởng. Hắn rời giường bước lại gần Hồ Sơn vòng tay cung kính:

– Ơn cứu mạng của ân nhân, Lỗ Hải nguyện ghi khắc trọn đời.

Hồ Sơn vội đỡ lời:

– Đại nhân đừng nói vậy. Phàm đã là người trong thiên hạ, thấy việc phải nên làm.

Điều nhỏ mọn có gì mà đại nhân phải bận lòng.

Lỗ Hải đẹp ý, đặt tay lên vai chàng thân mật:

– Xin ân nhân cho tại hạ được xem qua vết thương ở lưng người.

Hồ Sơn vâng lời vạch áo, Lỗ Hải nạt đàn em đang đứng vây người ra như phồng đá:

– Lũ ăn hại này, không biết đi lấy thuốc rịt vết thương cho người, rồi dọn tiệc cho ta cùng người đàm đạo.

Bọn hán tử vui vẻ chạy đi thi hành mệnh lệnh ngay tức khắc. Sau khi rịt vết thương cho chàng cẩn thận, bọn chúng kéo nhau đi mất, nhường lại cho hai kẻ mới vừa xem nhau là thù địch một bầu rượu to và một con gà luộc vàng ươm béo bở.

Lỗ Hải rót rượu ra chung mời Hồ Sơn cung kính:

– Kẻ phàm phu tục tử lấy mắt tiểu nhân xét bụng người quân tử. May mắn mà được người rộng lượng tha thứ, nếu chẳng giận hờn xin kính người một chung ân nghĩa.

Hồ Sơn đỡ chung uống cạn, rồi rót một ly khác mời lại Lỗ Hải:

– Tại hạ chẳng để tâm những vụn vặt như vậy bao giờ, trách nhiệm của người thì người cứ thi hành, nhưng nói thật đại nhân đã làm, vì tại hạ không phải là kẻ bị lưu đày.

Vừa nói Hồ Sơn vừa lấy thẻ bài của tên lính cho mình trao cho Lỗ Hải. Hắn ta đã thấy mặt đỏ bừng hổ thẹn vì mình xét đoán quá hồ đồ:
– Ô, nói vậy Lỗ Hải này lỗi càng thêm nặng, xin tự phạt mình thêm ba chung nữa.

Hắn rút nhanh ba chung rồi tươi cười nói tiếp:

– Người ta thường bảo “Tứ hải giai huynh đệ”, không biết Hồ ân nhân có vui lòng cho Lỗ Hải này được kết tình huynh đệ?

Thêm bạn bớt thù là bản tính của Hồ Sơn. Hơn nữa, tên quái tăng này mặt mày tuy hung ác nhưng lại tỏ ra biết điều, nói năng biết trọng câu lễ nghĩa của thánh hiền.

Hắn đã hạ mình cầu bạn thì chàng lại hẹp gì mà không khứng cùng với hắn.

– Được đại nhân đoái thương, Hồ Sơn này còn biết nói gì hơn. Nhưng chỉ xin tình bạn từ đáy lòng, đừng đem đến lời đầu môi chót lưỡi.

Lỗ Hải đứng bật dậy ngay:

– Ta Lỗ Hải, tuổi đời hai mươi tám thẻ kết nghĩa huynh đệ với ...

– Hồ Sơn ...

Chàng tiếp lời ngay:

– Hai mươi ba tuổi.

– Nếu vong thẻ bội phản xin chẳng làm người trong thiên hạ.

Hắn quay sang hỏi Hồ Sơn:

– Đệ tin ta chưa?

Hồ Sơn cất giọng nghiêm trang:

– Đệ nào dám đem dạ nghi ngờ Lỗ huynh và cũng thẻ nguyện, nếu đem dạ vong thẻ bội bán xin trời tru đất diệt.

– Hay lắm!

Lỗ Hải cất giọng cười ha hả:

– Uống nữa đi Hồ đệ, ta phải uống cho thật là say. À! Mà đệ phải cho ta biết, vật mà đệ dùng để cứu mạng ta, nó gọi là gì vậy.

Hồ Sơn lấy viên tam giác màu xanh ra trao cho Lỗ Hải nói:

– Chẳng có gì lạ, nó là sừng của một con tê giác sống đã lâu năm.

Quý lắm đấy vì nó có thể trị được bách bệnh, và giải lành một số độc chất thông thường của thiên nhiên.

Lỗ Hải xoay tròn ngắm nghía rồi trả lại cho Hồ Sơn, giọng đã ngà say:

– Đệ hãy cất kỹ, phòng cho mình và cứu nhân độ thế.

– Đại huynh ơi, nguy tai rồi.

Một gã đàn em của Lỗ Hải chạy vào kêu hốt hoảng.

Lỗ Hải nhướng mắt hỏi lẽ nê:

– Chuyện gì mà chúng bây hốt hoảng? Cọp dữ tấn công à?

- Dạ không phải, tiểu thư Lỗ Tường Oanh trên đường sang thăm đại ca đã bị bọn cướp Bạch Hổ Vương bắt cóc mất rồi. Con hắc mã của nàng vừa chạy về mang theo bút tích của nàng.

***

- Trời!

Lỗ Hải kêu lớn rưng rùi, cơn say lập tức tan nhanh, hấn chồm dậy hét lớn:

- Chuẩn bị giáo mã cho ta, truyền tập hợp đội võ sĩ tiến thẳng Bạch Hổ Sơn cứu em gái ta thoát nạn.

Hồ Sơn nắm áo Lỗ Hải lắc mạnh khi thấy hấn quá kích động:

- Lỗ huynh, bọn cướp Bạch Hổ Vương thực lực như thế nào? Liệu đội võ sĩ mười mấy người của huynh có thắng nổi bọn chúng không?

Lỗ Hải lắc đầu:

- Dù không thắng ta cũng liều chết một phen. Chớ không thể để muội muội của ta bị nạn được.

Hồ Sơn cắn môi suy nghĩ:

- Theo huynh thì thế lực bọn cướp như thế nào?

Lỗ Hải lắc đầu:

- Ta không biết, nhưng nếu chúng bắt được em ta thì thế lực của chúng không nhỏ, vì em gái ta võ công nội lực thâm hậu hơn hấn ta một bậc.

Hồ Sơn lắc đầu:

- Như vậy đệ khuyên huynh đừng nên đi, sẽ thất bại vô ích. Chúng ta hãy bàn định kế khác hay hơn.

- Không. Ta không thể nào chờ được.

Lỗ Hải nắm tay Hồ Sơn triu mến:

- Hồ đệ ơi, ta thương em gái ta nhiều lắm, cha mẹ ta mất cả rồi, ta chỉ còn có nó để thương yêu, nếu nó có mệnh hệ nào ta không thể sống nổi.

Hồ Sơn xiết nhẹ tay gã. Tuy hung dữ nhưng Lỗ Hải thương em hơn sinh mạng, chàng hạ giọng nói:

- Nếu vậy thì đệ sẽ cùng đi với Lỗ huynh.

- Không được đâu! Đệ là thầy thuốc đến chỗ đao kiếm ấy làm gì?

Hơn nữa đây là chuyện của huynh.

Hồ Sơn lắc đầu nghiêm giọng:

- Đã kết nghĩa huynh đệ thì chuyện của huynh cũng là của đệ.

Huynh đừng lo, đệ ra đây không phụ được việc này cũng đỡ được việc kia mà.

- Bẩm đại ca, tất cả đã sẵn sàng.

Tên đàn em vào bẩm lại. Thế là tất cả lên đường tiến thẳng Bạch Hổ

Sơn.

Vừa đến chân núi chưa kịp dừng cương, Lỗ Hải đã cất giọng vang như sấm:

– Bọn cướp Bạch Hồ Sơn khôn hồn thì hãy thả em gái ta ra ngay, bằng không ta sẽ phá tan Bạch Hồ Sơn thành bình địa.

Một tiếng pháo nổ vang rồi một thiếu niên anh tuấn vận y phục trắng, cỡi con bạch mã tiến ra. Chàng cất giọng như trẻ nhỏ:

– Này lũ giặc kia, ta không đào bới mồ mã ông cha các người, thì có gì trời chưa sáng hẳn mà chúng bây đến phá giấc ngủ của ông?

Hồ Sơn sững sờ vì gã tướng cướp này quá đổi đẹp trai. Gương mặt hần trắng như con gái, môi đỏ mọng son, hai mắt sáng như sao, tay cầm trường thương lấp lánh ánh bạc thật oai nghi anh dũng.

Lỗ Hải vì quá thương em nên thúc ngựa tiến lên giận dữ:

– Tên khốn khiếp kia trả em gái lại cho ta bằng không thì đừng có trách.

Vị thiếu niên chớp mắt ngạc nhiên:

– Này ông kia chớ hàm hồ, ai bắt cóc em gái của người mà đến đây gây sự chứ?

Lỗ Hải hàm hàm cho ngựa tiến lên:

– Tên oắt con, ta không nói chuyện với người. Vào bảo tên Bạch Hồ Vương ra nói chuyện với ta.

Chàng trai trẻ bật cười khanh khách:

– Ta Tuấn Anh, mười sáu tuổi cũng là Bạch Hồ Vương đây. Người muốn nói gì cứ nói.

– Hả?

Con ngựa của Lỗ Hải dừng lại. Hắn quay tròn cây thiết trượng:

– Tên ngốc tử kia, người hãy còn bé lắm, đừng vội đắm mình vào thú vui hoan lạc, trả Lỗ Tường Oanh lại cho ta.

Tuấn Anh cũng bắt đầu nổi giận:

– Ông này! Ai bắt em gái ông mà đến đây đòi chứ? Nếu ông chẳng rút quân về thì đừng trách ta ác độc đấy.

– Người muốn chết!

Cây thiết trượng trên tay Lỗ Hải đập mạnh xuống đầu Tuấn Anh.

“Chát”, ngọn trường thương yếu đuối trong tay cậu bé đã làm Lỗ Hải cảm thấy chùn tay nên không dám khinh thường.

Trong chớp mắt họ đã đánh được hơn năm hiệp, quả là kỳ phùng địch thủ. Cọp trắng gặp phải rồng xanh. Chẳng ai nhịn ai, thật bất phân thắng bại.

Thấy dùng binh khí khó lòng thắng được gã thiếu niên lanh lẹ kia, Lỗ Hải chuyển cách đánh.

“Vù”, một đường đen vòng cầu vồng lên trong không khí, cây thiết trượng bị Lỗ Hải ném mạnh ra xa, cấm pháp giữa bãi cỏ xanh, đứng hiên ngang ngạo nghễ.

Tuấn Anh cười ngạo nghễ:

– Bỏ vũ khí à? Thôi để ta cho cây trường thương của ta làm bạn với thiết trượng của ngươi nhé!

“Vút”, ngọn trường thương nhỏ nhắn của chàng bay ra cấm pháp kề bên cây thiết trượng:

– Đây đấu chưởng đi.

– Tiểu tử nộp mạng.

Tay trái Lỗ Hải vung mạnh ra phía trước:

– Chớ tự phụ, xem đây.

Tay phải Tuấn Anh cũng vội đưa ra đón lấy luồng chưởng phong đang bay tới.

– Bộp!

Hai luồng chưởng phong gặp nhau nhá lửa. Cùng lúc Lỗ Hải và Tuấn Anh bị hất bổng lên khỏi mình ngựa té nhào xuống đất.

– Ôi chao!

Tuấn Anh chồm dậy phủi bụi quần áo, cử chỉ vừa trẻ con vừa khiêu khích.

Lỗ Hải điên tiết hung hãn đưa cả song chưởng lên lao đến. Cậu bé chẳng hề sợ hãi, đưa hai tay lên đón đỡ.

Hai luồng kinh phong hút chặt vào nhau, một cuộc thi đấu nội lực bắt đầu. Không biết phần bại sẽ về ai vì hiện thời cả hai địch thủ đều đồng cân sức.

“Nếu không nhanh chóng tách rời cặp tỷ thí nội lực này ra, họ sẽ hút cạn nội lực của nhau và chắc chắn sẽ tử thương không thể tránh khỏi.” Hồ Sơn lo lắng nghĩ thầm. Nhưng ai có đủ trình độ võ công để tách rời họ ra được đây? Kẻ không đủ bản lĩnh sẽ chết ngay lập tức vì bị cùng một lúc hai luồng chưởng phong đánh thẳng vào người.

Gương mặt hai người giao đấu dần chuyển sang màu đỏ, chứng tỏ họ đã sử dụng đến nguồn nội lực cuối cùng. Không thể để cả hai chết một cách oan uổng khi trắng đen chưa phân giải.

***

Hồ Sơn vận công lên hai tay lao vào giữa cuộc đấu. Hai chiếc bóng chia ra.

Hai kẻ quyết đấu kia bị nội kinh của chàng bắn cách xa nhau hơn một trượng. Nhưng chàng cũng ôm ngực lão đảo vì bị hai luồng chưởng phong đánh trúng.

Tuấn Anh và Lỗ Hải xúc động vô cùng, quên mất cuộc giao đấu, chạy

đến đỡ chàng dậy. Lỗ Hải lo lắng:

– Hồ đệ, đệ thật là liều lĩnh.

– Thiếu hiệp!

Hồ Sơn mỉm cười nói một nhọc:

– Xin hãy dừng cuộc quyết đấu.

Tuấn Anh đặt tay lên ngực chàng nhẹ giọng:

– Người đã bị nội thương. Hãy ngồi yên cho tại hạ vận công chữa trị.

Lỗ Hải hất tay Tuấn Anh ra khỏi người Hồ Sơn nói gay gắt:

– Nó là nghĩa đệ của ta, phải để ta chữa trị cho chứ.

Tuấn Anh lại đặt tay vào:

– Nhưng ta cứ thích chữa trị thì sao?

Thấy hai người sắp có nguy cơ lao vào cuộc giao tranh nên dù mệt mỏi Hồ Sơn vẫn phải cất tiếng hòa giải:

– Tuấn đệ hãy ngưng tay. Lỗ huynh đừng cãi nữa.

Lỗ Hải dịu giọng:

– Chứ đệ không thấy hấn giành đệ của huynh sao?

Tuấn Anh chẳng nhin:

– Nhưng Hồ huynh vừa kêu tôi bằng Tuấn đệ kia. Ông không nghe sao chứ?

Hồ Sơn lại phải chen vào:

– Thì cả hai người cùng chữa, tại hạ càng mau hồi phục chứ sao?

Bấy giờ họ mới không tranh cãi nữa, ngồi xếp bằng vận khí trị thương cho chàng.

Không quá ba khắc Hồ Sơn đã trở lại bình thường, chàng đứng dậy vòng tay:

– Tại hạ xin tạ ơn Lỗ huynh và Tuấn đệ đã nhọc lòng.

Lỗ Hải tỏ vẻ chẳng đồng ý:

– Đã kết nghĩa với hấn bao giờ mà cứ đệ đệ mãi, nghe mà phát chướng.

Tuấn Anh chống tay đánh đá:

– Này ông kia, Hồ Sơn thích sao thì anh ấy gọi vậy? Bộ ông tức sao mà nói mãi thế?

Lỗ Hải trợn mắt, co tay vung chưởng:

– Sao là không tức chứ?

Tuấn Anh cười như nắc nẻ vùng bỏ chạy.

– Ông tức thì mặc kệ ông chứ.

Lỗ Hải phóng người rượt theo:

– Tên tiểu tử ngươi dám chọc giận ta à?

Hồ Sơn đành thờ dài lắc đầu. Tiếng Tuấn Anh cười vang trên chóc, Lỗ Hải làm bầm máng chửi vung chưởng đánh liên tục nhưng không

làm sao chạm được người cậu bé lí lắc kia.

Hồ Sơn cất tiếng gọi:

– Tuấn Anh, đừng đùa giỡn. Nghe ta hỏi đây.

Tuấn Anh dừng lại ngay, nghiêng nghiêng cái đầu:

– Hồ huynh muốn hỏi đệ điều chi?

Hồ Sơn nghiêm giọng:

– Đệ hãy nói thật là đệ có bắt cóc em gái của Lỗ huynh không?

Bây giờ Lỗ Hải mới nhớ đến mục đích của mình, hấn lạng yên nghe

Tuấn Anh trả lời về số phận của em mình.

– Đệ đã nói rồi, đệ bắt cóc em gái lão quái tăng kia và làm chi chứ?

Lỗ Hải gầm lên:

– Người dám bảo ta là quái tăng à?

Hồ Sơn vội chen vào nói tiếp:

– Thế đệ có dám đưa ta và Lỗ huynh đến đó dò xét không?

– Sao lại không, nhưng ...

Tuấn Anh kêu lên bức dọc:

– Nhưng Hồ huynh không tin lời đệ nói hay sao?

Hồ Sơn nheo mắt nói nhỏ:

– Ta tin nhưng chỉ sợ Lỗ huynh ta thôi.

Tuấn Anh nắm tay Hồ Sơn vui vẻ:

– Đệ sẵn lòng.

Rồi hát mặt bảo Lỗ Hải:

– Này lão kia, bảo lũ kia về đi rồi lên Bạch Hổ Sơn khám xét. Đừng lo, có Hồ huynh ta không bắt cóc lão đâu mà sợ.

Lỗ Hải há miệng toan chửi, nhưng cái nháy mắt của Hồ Sơn đã kịp thời kèm miệng gã. Lỗ Hải bảo bọn đàn em lui cả ra, rồi hầm hầm theo chân Hồ Sơn và Tuấn Anh.

Quả không hổ danh chúa cướp Bạch Hổ Sơn. Càng đi xem, Hồ Sơn càng ngẩn ngơ trước cảnh thiên nhiên hùng vĩ, thêm khâm phục Tuấn Anh, một thiếu niên nhỏ tuổi đã biết bày binh bố trận, hướng dẫn lâu la một cách có môn quy chặt chẽ.

Họ đã đi mỗi cả chân, lục tung cả Bạch Hổ Sơn vẫn không thấy bóng dáng Tường Oanh đâu cả.

Tuấn Anh dừng lại hỏi mai mỉa:

– Thế nào? Gã quái tăng hàm hồ kia, ai bắt em gái của nhà người chứ?

Lỗ Hải hổ thẹn chưa biết trả lời sao, chợt có tiếng reo vui vẻ:

– Đại ca ơi, tiểu thư đã về đến doanh trại từ ban nãy rồi.

Lỗ Hải hét:

– Thế à? Oanh muội đâu?

– Vậy sao?

Tuấn Anh không tha thứ hỏi dồn:

– Ngài tính sao với tôi bây giờ đây?

– Sẽ tạ tội với người sau.

Nóng lòng thương em, Lỗ Hải phóng nhanh theo tên lính báo tin.

***

Hồ Sơn vòng tay từ giã chúa cướp Bạch Hồ Sơn rồi cũng phóng theo Lỗ Hải lòng băng khuâng không hiểu.

Trái với dự đoán của mọi người. Lỗ Tường Oanh không hề bị ai động đến một sợi lông cọng tóc. Để trả lời sự mệt mỏi bức tức của Lỗ Hải, nàng ăn vận thật xinh, đón hấn ở cổng tư dinh bằng nụ cười tươi như hoa nở:

– Lỗ ca ca, bản lãnh như anh mà còn bị em gạt sao?

– Đồ quỷ!

Lỗ Hải mắng yêu em gái:

– Người vẫn không bỏ tật lí lắc của mình. Làm ta chạy mệt bỏ cả hơi tai.

Nàng bá cổ anh mình cười khúc khích:

– Thì lâu lâu giục đại ca chạy một vài vòng cho khỏe.

Hồ Sơn bỗng nhiên nổi nóng. Cô bé đùa vui quá trớn, suýt giết chết anh mình để kiếm một trò chơi. Lỗ Hải lại quá cưng chiều. Không, phải dạy cho cô nàng mới được.

Chàng đằng hắng rồi lớn tiếng:

– Cô bé kia dừng lại.

Tường Oanh quay lại bĩu môi:

– Gã nào mà lớn lối quá vậy, đại ca?

– À.

Lỗ Hải trả lời vội vã:

– Hồ đệ của ta đó, muội đến ra mắt người đi.

Nàng quay quắt hờn dỗi:

– Nhưng hấn mới nạt em xong, đại ca phải bắt hấn xin lỗi em đi.

Lỗ Hải lúng túng, trước mặt em gái hấn cứ như một tấm giấy bị mắc mưa, bao nhiêu vẻ hung hăng tàn bạo đều biến mất. Hấn không thể bảo Hồ Sơn đến xin lỗi Tường Oanh, cũng không muốn chọc nàng nổi giận, nên cứ đứng ngẩn người ra đó, hết nhìn sững người này rồi đến người kia, không biết phải nói với ai trước cả.

Còn Hồ Sơn, chàng cũng sững sờ không kém Lỗ Hải, bởi chàng không thể nào ngờ Tường Oanh lại xinh đẹp đến nhường này, mắt sáng, mũi thon, môi mọng đỏ như một nàng tiên nữ. Nhưng thật lạ lùng, Hồ Sơn điem nhanh qua tâm tưởng những gương mặt con gái

mà mình đã từng nhìn thấy. Họ có thể không sánh được với nàng về phần nhan sắc. Nhưng ... hình như chưa một cô gái nào dùng y phục màu đen để điểm trang cho nhan sắc của mình, cũng như chưa có một người con gái nào có ánh mắt hoang dại, hung dữ giống như nàng. Toàn bộ gương mặt đẹp xinh như bị phủ che một lớp băng hàn, khô khan và lạnh lẽo.

– Đại ca không chịu bắt hấn xin lỗi phải không, muội biết mà đại ca có còn thương muội nữa đâu? ... Hu ... Hu ...

– Câm. Nín!

Đang khóc ngon, bị Hồ Sơn nạt bắt thành lình, Tường Oanh giật mình nín lặng.

Vừa tức, vừa ngạc nhiên vì chưa bao giờ có ai dám to tiếng với nàng cả.

– Tên kia, sao người dám nạt ta?

Lỗ Hải sợ em nổi nóng, nên bước ra nắm áo Hồ Sơn dịu giọng:

– Hồ đệ, Tường muội còn ...

Hồ Sơn lạnh lùng gạt tay hấn:

– Lỗ huynh đang ra, đệ phải dạy cô bé kia một bài học.

Nể Hồ Sơn, Lỗ Hải đành đứng yên xem chàng dạy em gái của mình, thầm kêu trời lo cho chàng, vì hấn biết một khi Tường Oanh nổi giận, nàng chẳng từ chối một thủ đoạn nào:

– A! Đại ca đang ra để muội thử xem, bộ vó kia chắc gì chịu nổi một chưởng của muội mà đòi dạy chứ?

Tường Oanh hất mặt kênh kiêu.

Hồ Sơn mỉm cười khoanh tay trước ngực, trong lúc Tường Oanh đưa cao song chưởng đánh thẳng vào giữa ngực chàng.

Ầm ...

Tường Oanh lùi lại kinh hoàng:

– Trời! Kim Cương Bất Toại.

Chàng tiến lên một bước, nói điềm nhiên:

– Cô nương đã xuất chiêu rồi, bây giờ đến lượt tại hạ. Hãy trụ người cho khéo nhé.

Thấy chàng đưa chưởng lên, Tường Oanh hoảng quá, co người lại thầm nghĩ:

– Trời ơi nếu chưởng lực của chàng mạnh như “Kim Cương Bất Toại”, thì ta làm sao chống đỡ nổi, chắc đành phải tan xác mất thôi.

Tiếng chân Hồ Sơn đi chậm chậm, kéo dài phút giây kinh sợ của nàng, một hơi gió lạnh đưa lên, nàng nhắm mắt hét kinh hoàng:

– Ta chịu thua.

“Vút”, Hồ Sơn ra tay thật lẹ, trong chớp mắt đã bế cứng huyết đạo

của nàng.

– Cô nương bình tĩnh nghe tại hạ nói đây.

Tường Oanh mở mắt đã không dám hung hăng như trước nữa:

– Người nói gì?

– Tại hạ nói là cô nương đã lớn rồi, đừng có những trò đùa quá quắt như vậy nữa, chẳng hay đâu.

Hồ Sơn nói đều đều như thể giảng kinh.

Nàng trề môi cãi lại:

– Đùa như vậy mà quá quắt cái nỗi gì?

Hồ Sơn lắc đầu không vừa ý:

– Như vậy mà nàng còn chưa biết lỗi của mình. Chỉ cái việc làm đại ca cuống cuống lo sợ đã là một tội lớn. Tại hạ hỏi cô nương, nếu tên cướp Bạch Hổ Vương giết chết đại ca của cô nương thì cô nương suy nghĩ thế nào?

– Thì ta sẽ lột da hắn mà trả thù cho đại ca ta chứ làm sao?

Nghe Tường Oanh nói Lỗ Hải mát từng khúc ruột, nhưng Hồ Sơn lại gần giọng chẳng vừa lòng:

– Cô nương có lột được da hắn thì đại ca của nàng cũng không còn sống lại được nữa rồi. Mà tại hạ hỏi cô nương, một trò đùa đổi bằng sinh mạng của người thân nhất của mình như vậy đúng hay sai?

Nàng đuối lý, không cãi được đành nói ngang:

– Đúng hay sai thì kệ ta, mắc mớ gì đến người mà hỏi chứ.

Chàng lặp lại:

– Đúng hay sai?

– Ta đã biết sai rồi, sao người cứ hỏi mãi thế này?

Tường Oanh không chịu nổi bật khóc, nhưng nước mắt của nàng không làm Hồ Sơn nhũn dạ. Chàng vẫn cất tiếng bình thường như chẳng có chuyện gì quan trọng:

– Hay lắm, bây giờ cô nương đã nhận mình sai rồi đó, hãy xin lỗi đại ca đi để người được vui lòng.

Nàng vùng khóc lớn hơn tức tưởi:

– Tại sao người cứ xen vào chuyện riêng của anh em ta hoài vậy?

– Tại hạ bảo cô nương xin lỗi đại ca đi.

Hồ Sơn cương quyết lặp lại.

Tường Oanh cắn môi nghẹn ngào, đột nhiên nàng hét lớn làm Lỗ Hải phải giật mình:

– Đại ca!

– Có ta đây!

Hắn đáp như một cái máy.

– Muội xin lỗi đại ca đó.

– Ô!

Hắn cảm động lau lệ cho em:

– Tội nghiệp, Hồ đệ của ta thật là khó tánh. Mai mốt muội đừng chọc giận nó làm gì!

Vừa nói Lỗ Hải vừa đưa tay định giải huyết cho em, nhưng Hồ Sơn đã đưa tay cản lại.

– Lỗ huynh, đệ còn có chuyện muốn nói với nàng.

– Ta đã xin lỗi rồi, người còn muốn gì ở ta nữa chứ?

Giọng nàng đã bớt phần gay gắt:

– Muốn hỏi cô nương một câu chót.

Hồ Sơn khẽ mỉm cười:

– Là cô nương nghĩ về tại hạ như thế nào?

Nàng trợn mắt hét lớn:

– Ta thù người, ta ghét người, ta thề chẳng cùng người đội chung trời.

Hồ Sơn nheo mắt khôi hài:

– Dữ thế cơ à? Nhưng tại hạ có làm gì đáng để cô nương thù ghét như vậy đâu?

Tại hạ chỉ muốn giúp cô nương đừng có những trò đùa quá trớn như vậy nữa, mà có hại cho mình. Tại sao nàng lại ghét tôi khi tôi có ý tốt với nàng kia chứ?

– Tại vì ...

Tường Oanh đáp ứng.

Hồ Sơn tiếp lời:

– Phải điểm huyết cô nương tại hạ lấy làm áy náy vô cùng, nhưng chỉ tại vì nàng hung dữ quá nên ...

– Hừ ...

Nàng liếc chàng một cái thật sắc:

– Người ta như vậy mà bảo là hung dữ à?

Chàng bật cười vui:

– Nếu cô nương không muốn tại hạ gọi là hung dữ thì phải hứa là không được đem dạ oán thù tại hạ nữa.

Rồi chàng nhẹ giọng nói nhỏ hơn:

– Tại hạ muốn được cô nương đối xử như với Lỗ huynh vậy đó.

Nàng ngoảnh mặt không đáp. Hồ Sơn lặp lại:

– Cô nương nghĩ sao?

– Sao cũng được, người gì mà dai như đĩa vậy.

Hồ Sơn đưa tay giải nhanh huyết đạo cho nàng:

– Đa tạ cô nương đã không còn giận nữa. Lỗ huynh, Tường muội từ xa mới đến chắc đói bụng lắm, mình vào đãi nàng một bữa tiệc đi.

Lỗ Hải vui vẻ khoác vai Hồ Sơn và Tường Oanh:

– Hồ đệ thật tài, thôi chúng mình vào đi.

Tường Oanh vùng ra khỏi vòng tay của Lỗ Hải cần nhần:

– Hai người vào trước đi.

Lỗ Hải lắc đầu cười vui không nói, bước nhanh vào. Đang đi Hồ Sơn bỗng quay lại cười tươi:

– Tường muội, em làm gì vậy? Đã hứa xem huynh như Lỗ đại ca rồi mà còn xuống tay hạ thủ là nghĩa làm sao?

Bị bắt quả tang đang đánh lén, Tường Oanh thẹn thùng buông tay nói bẽn lén:

– Ta có đánh bao giờ đâu, đừng có mà vu họa. Lỗ ca ca, có phải là em chẳng có đánh không? Em chỉ thử dợt lại thế võ mới học, chứ đánh sao chẳng có tiếng kình phong phát ra.

Lỗ Hải gật đầu xác nhận:

– Phải phải, thôi chúng ta vào đi.

Hồ Sơn vòng tay bái Tường Oanh một cái rồi nói:

– Khâm phục tài tùy cơ ứng biến của Tường muội. Nhưng Lỗ huynh ơi, anh đừng nghe lời nàng mà có ngày bỏ mạng. Nếu đệ không bế tắc huyết đạo của nàng thì giờ đây có lẽ Lỗ huynh đã lo chuẩn bị hòm rương làm lễ ma chay cho đệ rồi đó.

Tường Oanh chợt hiểu vì sao chưởng lực của mình không phát được kình phong, nàng lùi lại bức dọc:

– Thảo nào ...

Lỗ Hải nghiêm mặt nhìn em:

– Tường Oanh, muội không được chạm đến người Hồ Sơn, chuyện gì thì đại ca cũng có thể tha thứ, chứ riêng chuyện này thì đại ca cấm đó.

Nàng lườm anh với vẻ ghen hờn:

– Đại ca thương người ta hơn muội rồi đó.

Nhưng nàng chợt vui vẻ nói ngay:

– Người giải thông huyết đạo cho ta đi, ta hứa sẽ không đánh và xem người là kẻ thù nữa đâu.

Hồ Sơn bước đến gần khóm hoa:

– Sao Tường muội không gọi huynh là Hồ ca ca như Lỗ ca ca?

Tường Oanh quay ra sau giấu nụ cười:

– Thì Hồ ca ca vậy, chịu chưa?

“Vút”, cánh hoa trên tay Hồ Sơn bay đến giải thông ngay huyết đạo của nàng.

Chàng cười nói đùa:

– Bây giờ thì mời Oanh muội đi trước cho.

Tường Oanh dậm chân nũng nịu:

– Hồ ca ca không tin muội sao chứ? Đã bảo không giết là không giết mà, còn sợ chi nữa vậy?

Chàng đưa một ngón tay đe dọa:

– Nhõng nhẽo thì được, nhưng nói trước Hồ ca ca không biết chiều muội đâu nhé.

– A! Hồ ca ca thật là đáng ghét.

Tường Oanh vụt chạy nhanh vào tường.

Lỗ Hải vỗ vai Hồ Sơn cười vui vẻ:

– Con bé nó phục đệ rồi đó.

***

– Ôi chào! Tiểu thư ời! Không phải con mà ... Ôi, đau quá ...

Mặc cho Mỹ Liên kêu than khóc lóc, Tường Oanh vẫn chẳng chút nương tay. Ngọn roi vút kêu vùn vụt, tiếng nằng rít giữa kẽ răng:

– Khốn khiếp, khôn hồn thì trả cây ngân trâm của ta mau.

Quần quai giữa đám máu đỏ, ả thị tỳ kêu oan thảm thiết:

– Con chẳng biết gì cả, tiểu thư ời, oan cho con lắm.

– Ngoan cố cứng đầu.

Nàng vận công vào roi để tăng sự đau đớn cho cô tỳ nữ nhỏ con ốm yếu.

– Khoan, Tường muội, sao em lại hành hạ người quá đáng như vậy chứ?

Nghe tiếng Hồ Sơn, Tường Oanh dịu ngay nét mặt, nàng quay lại phân bua:

– Hồ ca ca nghĩ xem có tức không? Lỗ ca ca dễ dãi quá nên gia nhân lờn mặt sanh tâm ăn cắp, không trị là không được.

Mỹ Liên nhồm dậy đau đớn:

– Công tử ời, cứu con với! Quả thật con không có lấy cây ngân trâm của tiểu thư.

Hồ Sơn ngồi xuống đỡ cô thị tỳ đứng dậy, trao cho nàng một lọ thuốc cao dịu dàng:

– Ta biết, nàng hãy vào trong thoa thuốc và tịnh dưỡng.

Ả tỳ nữ vui mừng đỡ lấy lọ thuốc:

– Tạ ơn công tử, xin phép tiểu thư.

– Sao Hồ ca lại thả nó đi chứ?

Tường Oanh hỏi mặt hầm hầm nhìn theo bước chân cô tỳ nữ.

Hồ Sơn chậm chậm thả chân đến bên cửa sổ dịu dàng:

– Muội có thấy sáng nay trời đẹp lắm hay không? Đừng làm vẩn đục nguồn không khí trong lành bằng tiếng khóc than, và muội sẽ kém đẹp nếu cứ giữ vẻ mặt đặng đặng sát khí.

Gương mặt Tường Oanh giãn ra, nàng đến gần chàng:

– Nhưng nó lấy cắp của muối thì sao?

Hồ Sơn khẽ mỉm cười:

– Muội có bằng chứng gì mà dám quả quyết như vậy?

Nàng bứt mạnh một chiếc lá trên cành quăng xuống đất:

– Vì chỉ có một mình nó vào ra phòng của muối thôi.

– Đấy ...

Hồ Sơn cúi nhặt chiếc lá nàng vừa ném xuống, cất tiếng dịu dàng:

– Muội lại làm cho thiên nhiên đau đớn nữa rồi. Cây cũng như người, nó cũng biết đón đau như ta và muối vậy.

Tường Oanh phì cười:

– Hồ ca thật lạ lùng, thương tất cả mọi người, thương cả cỏ cây, chả bù cho muối, chẳng biết thương xót ai là gì?

Hồ Sơn cũng cười theo nàng:

– Muội cười rất có duyên. À, có phải vật muối cần tìm là vật này không?

Đón cành trầm từ tay chàng, nàng then thùng kêu lên bỡ ngỡ:

– Đúng rồi, ở đâu mà Hồ ca ca có vậy?

Chàng nghiêm giọng:

– Ca ca lượm được trên đường đấy, vậy mà muối dám nghi oan cho Mỹ Liên, rồi đánh đập nàng thật là tội nghiệp.

Tường Oanh cúi đầu không đáp. Chàng nói tiếp:

– Hơn nữa dù nàng có lấy, muối cũng không nên hành hạ một cách nhẫn tâm như vậy. Cành trầm tuy quý nhưng không quý bằng mạng sống một con người, muối hiểu chưa?

– Vâng!

Tường Oanh ngập ngừng, đây đâu phải là một cành trầm bình thường mà nó là cây ngân trầm, bảo vật của võ lâm, quý giá vô cùng.

– Nếu vậy thì tội muối càng thêm nặng, đã là trầm quý thì ai lại chẳng ham. Từ nay muối phải giữ gìn cho kỹ, đừng để mất rồi nghi cho người này người khác nữa nhé.

– Hồ ca ca ...

Tường Oanh ngẩng đầu dậy nói rưng rưng:

– Từ nhỏ đến lớn chưa có ai dạy em như anh dạy cả. Cha mẹ em mất sớm, Lỗ ca thì chỉ biết thương yêu chiều chuộng, chớ chẳng khi nào có được những lời chỉ bảo tận tình như thế này.

Ngừng một chút nàng cất giọng thân tình:

– Em còn dại dột lắm, có gì Hồ ca ca chỉ dạy cho em, chớ đừng giận ghét em nhé.

Hồ Sơn mỉm cười:

– Chỉ cần muội ngoan, chịu nghe lời thì chẳng bao giờ Hồ ca giận ghét muội đâu.

Bây giờ muội nghe lời anh vào săn sóc vết thương cho Mỹ Liên và lựa lời an ủi cho nàng vui dạ nhé.

– Vâng!

Tường Oanh ngoan như một đứa bé.

– Ngu ca ở chơi với Lỗ ca và Tường muội cũng đã lâu, nay phải lên đường. Muội ở lại nhớ ngoan, đừng làm buồn lòng Lỗ ca ca nữa nhé.

Tường Oanh giật mình sửng sốt:

– Hồ ca ca định đi đâu? Bộ ca ca giận muội rồi sao?

Chàng lắc đầu:

– Muội ngoan thế này làm sao mà ca ca giận hờn cho được, chỉ vì Hồ ca ca có chuyện phải đi.

Tường Oanh trở về cái tật cố chấp của nàng, hét lên:

– Muội sẽ bảo Lỗ ca không cho Hồ ca đi đâu cả.

– Tường muội, đừng những nhéo nữa!

Lỗ Hải xuất hiện can thiệp kịp thời:

– Hãy để Hồ Sơn đến Tuyệt hồn nhai tìm tông tích Giang đệ của mình, anh em ta nếu có lòng tốt hãy dẫn đường cho Hồ đệ đến đó.

Tường Oanh vui ngay, nàng vỗ tay thích thú:

– Ô! Như vậy là mình còn được gần Hồ ca ca vài ngày nữa. Nhưng

...

Nàng do dự:

– Đường xuống Tuyệt hồn nhai nguy hiểm vô cùng.

Hồ Sơn chen vào:

– Đệ xin cảm tạ tấm thân tình của Lỗ huynh và Tường muội, nhưng đây là chuyện riêng ...

Lỗ Hải cắt ngang:

– Đã kết nghĩa huynh đệ rồi, sao đệ còn nói vậy, thôi chúng ta hãy lên đường mau cho kịp, huynh có đem theo dây để thám hiểm Tuyệt hồn nhai.

Tường Oanh sốt sắng giành vòng dây từ tay anh quàng lên vai mình cất giọng cười vui vẻ:

– Nào chúng ta đi thôi.

Không thể từ chối nhiệt tình của họ, Hồ Sơn đành mỉm cười chấp thuận.

Âm Dương Thần Chương

Dịch giả: Lữ Giang

Hồi 11

Là những người có võ công thâm hậu, mà khi đứng trên mỏm đá cheo leo nhìn xuống Tuyết hồn nhai, ba người cũng không tránh khỏi rùng mình kinh sợ. Bởi đáy vực sâu hun hút, chập chờn đá nhọn, chỉ một bước xảy chân là nát thịt tan xương ngay lập tức.

Lỗ Hải tháo tung cuộn dây bảo Tường Oanh:

– Muội ở đây giữ đầu dây cho chắc, đại ca và Hồ Sơn xuống dưới.

Tường Oanh không chịu:

– Muội cũng xuống nữa cơ.

Hồ Sơn cản lại:

– Chuyện này nguy hiểm lắm, Tường muội và Lỗ huynh giữ dây cho đệ xuống nhé.

– Nhưng ...

Lỗ Hải và Tường Oanh cãi lại, Hồ Sơn vội cắt lời:

– Đừng tranh cãi làm gì? Đây, hai người cầm chắc đầu dây này giùm đệ.

Chẳng để hai người kịp mở lời ngăn cản, Hồ Sơn liền tung mình nhảy vọt xuống đầm dơi. Tường Oanh và Lỗ Hải hoảng hốt nắm chặt đầu dây, rồi đứng ngây người ra như phỗng đá.

Đang đà lao nhanh, Hồ Sơn đáp thân mình nhẹ nhàng lên một mỏm đá đưa mắt nhìn quanh. Chợt chàng kinh hãi thốt lên:

– Trời ơi, như thế này thì mong gì hy vọng Giang Lâm còn sống chứ. Có lẽ kiếm lệnh của sư phụ cũng theo thân xác Giang đệ lún sâu mất dưới vực rồi!

Bàn chân chàng khẽ đặt lên lớp đất sình lầy, mặc dù đã cố gắng làm giảm trọng lượng thân thể đến mức tối đa, nhưng Hồ Sơn vẫn bị lớp bùn hút chặt lấy kéo chàng càng lúc càng lún sâu xuống đáy.

Chỉ có thần thánh bị rơi xuống đây mới tránh được cái chết mà thôi, chớ người phàm mắt thịt như Giang Lâm lại bị đánh ngã bất thành linh, không bị va đầu vào đá nhọn mà chết thì cũng bị lún sâu xuống đáy bùn đen.

Nãy giờ mãi lo suy nghĩ vẩn vơ, Hồ Sơn quên để ý, chợt nghe lạnh ớn thất lưng chàng mới kinh hoàng nhận ra mình bị lún quá sâu. Thất vọng, buồn đau, Hồ Sơn nắm sợi dây kéo mạnh và ra hiệu cho Lỗ Hải và Tường Oanh kéo mình lên.

Sức hút của bùn đen thật kinh hồn, vì cả Lỗ Hải và Tường Oanh đã dùng hết công lực để kéo mà chàng chỉ nhích lên từng chút một.

Khi đã lên khỏi Tuyết hồn nhai, nương theo đà kéo của hai người, Hồ Sơn bật tung người lên không, đáp xuống mỏm đá gần đấy.

– Hồ ca, thế nào?

Tường Oanh hấp tấp hỏi ngay.

Hồ Sơn thất vọng:

– Chỉ toàn có bùn đen và đá nhọn, có lẽ Giang đệ đã chết thật rồi.

Lỗ Hải vỗ vai chàng an ủi:

– Thôi đệ chớ có bi lụy làm gì, đó chẳng qua là do nơi số mệnh đã an bày. Hãy trở về tư dinh chung sống với ta và Tường muội.

– Đúng rồi đó.

Tường Oanh vui vẻ tán đồng.

Hồ Sơn vòng tay buồn bã:

– Đa tạ thâm tình của Lỗ huynh và Tường muội, đệ còn có việc để làm. Xin hẹn một dịp khác sẽ gặp nhau.

Lỗ Hải khoác túi hành trang lên vai, chàng bùi ngùi nói:

– Đệ có việc thì cứ đi, ráng bảo trọng lấy thân, nếu có dịp xin ghé lại thăm huynh.

Tường Oanh rưng rưng nước mắt:

– Mới gặp mà phải chia tay, Hồ ca, muội muốn được theo anh.

Hồ Sơn ngạc nhiên:

– Muội theo ca ca để làm gì?

– Để được ở gần bên ca ca và nghe ca ca dạy bảo.

Hồ Sơn cảm động:

– Tường muội, đời anh sương gió nhiều nơi, lang thang phiêu bạt, em không thể cùng theo. Hơn nữa, em định bỏ Lỗ ca ca sao?

Tường Oanh quay nhìn Lỗ Hải rồi òa khóc:

– Thế Hồ ca đi rồi có nhớ muội không?

Hồ Sơn vờ mỉm cười để dần cơn xúc cảm:

– Có, Hồ ca sẽ nhớ muội hoài, cô bé hung dữ. Thôi từ giã Lỗ huynh, Tường muội, tôi đi đây.

Nói xong, chàng quay mình tung chân đi lẹ như sợ phải nhìn cảnh bịn rịn chia ly.

***

Là những người có võ công thâm hậu, mà khi đứng trên mỏm đá cheo leo nhìn xuống Tuyết hồn nhai, ba người cũng không tránh khỏi rùng mình kinh sợ. Bởi đáy vực sâu hun hút, chập chờn đá nhọn, chỉ một bước xẩy chân là nát thịt tan xương ngay lập tức.

Lỗ Hải tháo tung cuộn dây bảo Tường Oanh:

– Muội ở đây giữ đầu dây cho chắc, đại ca và Hồ Sơn xuống dưới.

Tường Oanh không chịu:

– Muội cũng xuống nữa cơ.

Hồ Sơn cản lại:

– Chuyện này nguy hiểm lắm, Tường muội và Lỗ huynh giữ dây cho đệ xuống nhé.

– Nhưng ...

Lỗ Hải và Tường Oanh cãi lại, Hồ Sơn vội cắt lời:

– Đừng tranh cãi làm gì? Đây, hai người cầm chắc đầu dây này giùm đệ.

Chẳng để hai người kịp mở lời ngăn cản, Hồ Sơn liền tung mình nhảy vọt xuống đầm dơi. Tường Oanh và Lỗ Hải hoảng hốt nắm chặt đầu dây, rồi đứng ngây người ra như phỗng đá.

Đang đà lao nhanh, Hồ Sơn đáp thân mình nhẹ nhàng lên một mòm đá đưa mắt nhìn quanh. Chợt chàng kinh hãi thốt lên:

– Trời ơi, như thế này thì mong gì hy vọng Giang Lâm còn sống chứ. Có lẽ kiếm lệnh của sư phụ cũng theo thân xác Giang đệ lún sâu mất dưới vực rồi!

Bàn chân chàng khẽ đặt lên lớp đất sình lầy, mặc dù đã cố gắng làm giảm trọng lượng thân thể đến mức tối đa, nhưng Hồ Sơn vẫn bị lớp bùn hút chặt lấy kéo chàng càng lúc càng lún sâu xuống đáy.

Chỉ có thần thánh bị rơi xuống đây mới tránh được cái chết mà thôi, chớ người phàm mất thịt như Giang Lâm lại bị đánh ngã bất thành linh, không bị va đầu vào đá nhọn mà chết thì cũng bị lún sâu xuống đáy bùn đen.

Nãy giờ mãi lo suy nghĩ vẩn vơ, Hồ Sơn quên để ý, chợt nghe lạnh ở thắt lưng chàng mới kinh hoàng nhận ra mình bị lún quá sâu. Thất vọng, buồn đau, Hồ Sơn nắm sợi dây kéo mạnh và ra hiệu cho Lỗ Hải và Tường Oanh kéo mình lên.

Sức hút của bùn đen thật kinh hồn, vì cả Lỗ Hải và Tường Oanh đã dùng hết công lực để kéo mà chàng chỉ nhích lên từng chút một.

Khi đã lên khỏi Tuyệt hồn nhai, nương theo đà kéo của hai người, Hồ Sơn bật tung người lên không, đáp xuống mòm đá gần đấy.

– Hồ ca, thế nào?

Tường Oanh hấp tấp hỏi ngay.

Hồ Sơn thất vọng:

– Chỉ toàn có bùn đen và đá nhọn, có lẽ Giang đệ đã chết thật rồi.

Lỗ Hải vỗ vai chàng an ủi:

– Thôi đệ chớ có bi lụy làm gì, đó chẳng qua là do nơi số mệnh đã an bày. Hãy trở về tư dinh chung sống với ta và Tường muội.

– Đúng rồi đó.

Tường Oanh vui vẻ tán đồng.

Hồ Sơn vòng tay buồn bã:

– Đa tạ thâm tình của Lỗ huynh và Tường muội, đệ còn có việc để làm. Xin hẹn một dịp khác sẽ gặp nhau.

Lỗ Hải khoác túi hành trang lên vai, chàng búi ngủi nói:

– Đệ có việc thì cứ đi, ráng bảo trọng lấy thân, nếu có dịp xin ghé lại thăm huynh.

Tường Oanh rưng rưng nước mắt:

– Mới gặp mà phải chia tay, Hồ ca, muội muốn được theo anh.

Hồ Sơn ngạc nhiên:

– Muội theo ca ca để làm gì?

– Để được ở gần bên ca ca và nghe ca ca dạy bảo.

Hồ Sơn cảm động:

– Tường muội, đời anh sương gió nhiều nơi, lang thang phiêu bạt, em không thể cùng theo. Hơn nữa, em định bỏ Lỗ ca ca sao?

Tường Oanh quay nhìn Lỗ Hải rồi òa khóc:

– Thế Hồ ca đi rồi có nhớ muội không?

Hồ Sơn vờ mỉm cười để dần cơn xúc cảm:

– Có, Hồ ca sẽ nhớ muội hoài, cô bé hung dữ. Thôi từ giã Lỗ huynh, Tường muội, tôi đi đây.

Nói xong, chàng quay mình tung chân đi lẹ như sợ phải nhìn cảnh bịn rịn chia ly.

***

Hôm sau, Hồ Sơn về đến tổng đàn Thái Bình. Chàng chưa kịp mình vui thì đã kinh hoàng khi thấy môn đồ nơi sư phụ của chàng thường dùng để luyện công đang phát hỏa cháy bùng bùng.

Hồ Sơn thét:

– Sư phụ đâu?

Chàng nắm áo một môn đồ vừa chạy qua hỏi nhanh.

Tên môn đồ dừng lại hồn hển:

– Đệ không biết. Hình như người đang luyện công ở động.

– Trời!

Hồ Sơn đẩy mạnh tên môn đồ qua một bên vọt mình phóng nhanh đến môn đồ băng qua làn lửa đỏ, không màng chi sinh mạng, cất tiếng gọi vang lừng:

– Sư phụ..... Bất kể ngọn lửa tấp vào mặt rát rạt có thể nguy đến tính mạng, Hồ Sơn nhảy nhanh đến bệ đá chụp lấy thân thể của sư phụ chạy nhanh vào chón hậu liêu tìm một chỗ an toàn lo cứu chữa giữa lúc bấn loạn đó, chàng có cảm giác hình như ai đó đã chạm nhẹ vào tay áo của mình, nhưng mãi nóng lòng lo cho sinh mạng của sư phụ nên Hồ Sơn không để ý đến. Đặt Lâm Bình nằm ngay ngắn lên chiếc

thạch bàn. Thân thể Lâm Bình bị cháy nám không còn nhìn ra hình dạng nữa.

Hồ Sơn đã ngất thật lâu, khi chàng thức dậy đã thấy ngọn lửa ở môn động được dập tắt tự lúc nào, thi hài của Lâm Bình đã được xếp vào áo quan. Các đệ tử đều được phát đồ tang đứng yên khắp cả võ đường.

Hồ Sơn chống tay ngồi dậy, đưa mắt nhìn các sư đệ của mình đang lẳng xẳng lo lẳng mà không tìm được giọt nước mắt. Chàng thương họ từ đây không còn được nghe lời thầy ân cần giảng giải, thương môn động từ đây cô quạnh không còn nghe hơi thở của thầy nhẹ nhàng khi đề công dưỡng khí.

Nhưng nói gì thì nói, chỉ có chàng là người mất mát nhiều nhất, vì trên cõi đời này, ngoài sư phụ ra có còn ai hiểu được tâm sự thầm kín của chàng đâu? Mất thầy là chàng như mất cả nửa thân mình vì người như vầng sáng cho chàng noi theo giữa đêm tăm tối.

– Sư phụ ơi! Sao người lại nở ra đi khi chúng con chưa đủ tài, đủ đức làm tròn lời ký thác của người. Mất thầy con như đứa trẻ bơ vơ.

– Đại sư huynh, chúng đệ kính thỉnh người đến viếng thăm sư phụ lần sau cuối trước khi cho phép đệ dậy nắp quan tài.

Một đệ tử mời chàng với giọng nói đầy nước mắt. Hồ Sơn như kẻ mất hồn theo chân sư đệ đến cổ quan tài mà không kèm nổi tiếng khóc đau thương.

Ồi còn đâu hình hài người sư phụ oai nghiêm tôn kính với đôi mắt sáng và chòm râu bạc, giờ đây chỉ còn lại một thi thể cháy đen không nhìn rõ mặt mày. Lễ nào cuộc đời ngang dọc của một vị sư phụ tiếng tăm lừng lẫy lại kết thúc một cách quá bi thảm như thế này sao?

– Không, người không thể nào chết được.

Hồ Sơn gục đầu xuống cổ quan tài tự trách mình sao không về sớm hơn một chút.

Sao lửa không phát vào những giờ khác, mà lại nhằm lúc người đang vận công mà cháy.

– Sư huynh, đã đến giờ xin để chúng đệ dậy nắp quan tài.

Châu Đạt đặt tay lên vai chàng khẽ nhắc và nhẹ nhàng dìu chàng ngồi vào chiếc ghế đưa mắt cho đồ đệ mình tiến hành công việc.

Tiếng búa đập chan chát vào nắp quan tài như từng mũi dao nhọn xuyên tim của Hồ Sơn. Thôi thế là hết!

Có nhiều tiếng khóc xụt sùi trong hàng đệ tử vang lên, Hồ Sơn cúi gục bên cổ quan tài mà ruột thắt gan bào, kể từ đây trách nhiệm trên vai chàng nặng biết bao nhiêu.

Thương thầy thì thương, nhớ thầy thì nhớ, nhưng chàng không có

quyền đánh rơi ý chí, để Thái Bình giáo phái suy yếu. Thảo Sương có mệnh hệ gì là chàng có tội nặng cùng sư phụ. Lời thầy căn dặn bên tai hôm nào nay lại vang lên rõ ràng như những lời trấn trời, đã giúp Hồ Sơn bình tâm trở lại, chàng cất giọng run run:

– Chuyện xảy ra như thế nào?

Hữu Lễ, người nhỏ nhất trong môn phái bước ra nghen ngào:

– Thưa sư huynh, hồi đêm này khoảng canh ba, giữa lúc chúng đệ đang giấc ngủ, bỗng đệ nghe từ trong môn động luyện công của sư phụ vang lên tiếng cười sảng sặc.

Đệ giật mình nhìn về phía đó, thỉnh linh thấy ngọn lửa phát cháy bùng bùng. Biết sư phụ gặp nguy vì lúc này là thời gian người luyện khí, đệ quỳnh quáng đáng trống báo động cho các chư huynh đệ dậy di cứu hỏa. Lúc trở về đệ trông thấy một bóng nữ lang mặc áo đỏ thoáng qua rồi tất cả trở thành hỗn loạn.

Hồ Sơn nghiêng rặng:

– Tại sao người không xông vào đám cháy mà cứu sư phụ chứ? Có phải người tham sanh quý tử chăng?

Hữu Lễ sợ hãi hấp tấp:

– Sư huynh bớt giận, vì lúc đó ngọn lửa bốc quá cao, đệ có vào cũng không thể nào đem người ra được, huynh nghĩ lại.

Hồ Sơn giận dữ hét lớn:

– Ta không ngờ Thái Bình giáo phái ngày nay lại có những đệ tử như người. Cút khỏi đây mau, xong chuyện ta sẽ hỏi tội người.

Tất cả các môn đệ đều cúi đầu sợ hãi trước cơn giận dữ của chàng.

Họ thấy mình có lỗi trước cái chết của sư phụ nên sẵn sàng chờ nghe những lời trách mắng của sư huynh.

Hồ Sơn muốn nói nhiều, nhiều nữa để hạ cơn giận, nhưng nhìn về mặt chân thành hối hận của họ chàng chẳng nỡ nặng lời.

Châu Đạt bước lên trước mặt Hồ Sơn cung kính:

– Sư huynh, các môn đệ đã biết lỗi, dù cho anh có nói đến bao lâu sư phụ cũng không thể sống lại được nữa. Việc trách phạt xin để đến khi đã lo xong cho sư phụ.

Còn bây giờ theo đệ nghĩ, việc mà sư huynh cần phải lo là tìm người tài đức lên làm chưởng môn nhân thay cho sư phụ.

– Sư phụ vừa mới mất mà đã lo đến việc tìm người thừa kế rồi ư?

Hồ Sơn quắc mắt nhìn Châu Đạt, Hữu Lễ bước lên phụ họa:

– Đạt sư huynh nói phải, vì sư phụ chết bất thành linh không có lời di chúc, việc bầu chưởng môn nhân phải để cho các đệ tử bầu lên.

Không ngờ câu chuyện lại xảy ra như vậy ...

Hồ Sơn bối rối suy nghĩ không biết phải nói sao. Không lẽ chàng lại

đứng ra nói rằng mình chính là vị chưởng môn nhân mà sư phụ đã chọn, mà nếu không nói thì chàng không hoàn thành nhiệm vụ sư phụ giao cho. Thật là khó nghĩ.

Châu Đạt nhảy lên một bậc cao hỏi lớn:

– Chư đệ nghĩ sao về lời nói của Hữu đệ?

Bị bất ngờ đám đệ tử không có thời gian suy nghĩ đành phải chấp nhận lời Hữu Lễ mới đưa ra.

Hữu Lễ đến trước mặt Hồ Sơn cung kính:

– Xin đại sư huynh chỉ định.

Hồ Sơn đứng dậy cắn môi, cảm thấy mình phải nói ra một việc vô cùng khó và giống như bị bắt buộc.

– Các đệ! Sư phụ mất đi, giáo phái Thái Bình ta như con rắn mất đầu, hoang mang không phương hướng và huynh xét thấy trong chúng ta chưa có một ai đủ đức độ như thầy để nắm quyền lãnh đạo. Nhưng chúng ta cũng không thể vì vậy mà phụ lòng người mong đợi. Do đó việc bầu chưởng môn nhân huynh cảm thấy là cần thiết.

Tất cả các môn đồ im phăng phắc lắng nghe lời chàng nói, họ nín thở chờ nghe vị sư huynh phán quyết tên người thay thế sư phụ dẫn dắt họ tiến lên trong bước đường võ học.

Hồ Sơn ngập ngừng rồi nói tiếp:

– Còn chọn ai, đó là điều không quan trọng. Ai trong số chúng ta làm mà chẳng được, thế nhưng vì hoài niệm của sư phụ, vì trách nhiệm với các đệ, huynh xin được đứng ra lãnh sứ mạng này.

Một giây yên lặng trôi qua, bỗng dưng với họ lúc này ngôi vị chưởng môn nhân không còn là quyền lợi nữa, mà nó là trách nhiệm nặng nề cho ai can đảm đứng ra nhận lấy. Xiết bao khâm phục cho vị Đại sư huynh nhân từ, đức hạnh. Họ thầm lo không biết rồi đây chàng có gánh nổi hay không.

Bỗng Châu Đạt cười gằn:

– Đại sư huynh lấy gì làm bằng chứng để nói rằng, sư phụ đã hoài niệm cho sư huynh lên ngôi chưởng môn chứ?

Đám môn đồ ồn ào phản đối. Họ không đồng ý cho Châu Đạt hỏi vị đại sư huynh tôn kính của mình một câu hỏi có tính chất cạnh tranh như vậy.

Nhưng Hồ Sơn vẫn ôn tồn đưa tay ra hiệu cho tiếng ồn lắng xuống.

Chàng cất giọng từ tốn:

– Ta xin lỗi các đệ. Vì đau lòng ta không muốn nói cho các đệ nghe hoài niệm của sư phụ. Nhưng nếu các đệ còn dą nghi ngờ thì ta sẽ kể cho các đệ nghe. Bình sinh lúc còn tráng kiện, sư phụ vẫn thường dẫn đo cho sự hưng suy của Thái Bình giáo phái.

Người đã chọn cho mình một truyền nhân. Đó là ta và Giang đệ. Đám môn đồ lại ồn ào bàn tán, một số có cảm tình với Giang Lâm thì tỏ ra tiếc rẻ cho chàng, một số ngợi khen sư phụ đã lựa người xứng đáng.

Đợi cho họ dịu xuống, Hồ Sơn đưa mắt nhìn về linh cửu của Lâm Bình rưng rưng nước mắt:

– Nếu Giang đệ còn sống, nói có linh hồn sư phụ ta sẵn sàng giao chức vị này lại cho Giang đệ không một lời thắc mắc. Nhưng đau đớn thay ta vừa mới xuống Tuyệt hồn nhai và tin chắc rằng Giang Lâm không còn sống nữa.

Giữa lúc mọi người đang buồn rầu thương tiếc Giang Lâm thì giọng nói của Châu Đạt lại vang lên sang sảng:

– Lấy gì để làm bằng chứng cho lời nói của sư huynh là sự thật chứ?

Hồ Sơn khẽ chau mày:

– Từ xưa đến nay huynh chẳng nói dối bao giờ nhưng nếu đệ chưa tin thì huynh xin kể tiếp. Theo lời sư phụ di chúc lại thì uy quyền của Thái Bình giáo phái nằm trong thanh gươm kiếm lệnh bằng vàng, mà sư phụ đã giao cho Giang Lâm giữ lấy chuôi kiếm.

Châu Đạt cất giọng cười ngạo mạn:

– Ô! Như vậy thì chính đệ cũng được sư phụ chọn làm truyền nhân đó.

Nói xong Châu Đạt cho tay vào túi lấy ra chuôi kiếm nhỏ chiếu lấp lánh được móc trong một sợi dây bằng bạc, trên chuôi kiếm khắc ba chữ vàng rõ nét Thái Bình phái.

Châu Đạt hát hàm nhìn Hồ Sơn:

– Thế nào?

Theo tia mắt Châu Đạt các môn sinh ngược nhìn Hồ Sơn chờ đợi.

Chàng không nói, lấy từ trong tay áo ra một chuôi kiếm khác, lớn hơn của Châu Đạt một chút, cũng được gắn vào một sợi dây chuyền bằng vàng.

Châu Đạt hốt hoảng lùi lại một bước, há hốc mồm nhìn ánh ngọc khảm trên chuôi kiếm thành hai hàng song song chữ “Kiếm lệnh chương môn”.

Không còn nghi ngờ, Châu Đạt cùng tất cả các môn đồ đồng quỳ phủ phục:

– Tham kiến tân chương môn nhân.

Hồ Sơn mệt mỏi, cất kiếm lệnh vào tay áo phát tay uể oải:

– Các đệ hãy đứng lên. Chúng ta bắt đầu bước vào đời thứ tám Thái Bình giáo phái. Sau khi lo an táng sư phụ xong, ta sẽ công bố môn quy và tiếp tục nhận đệ tử mở rộng thế lực bản giáo. Còn bây giờ

chúng ta hãy chuẩn bị tổ chức đại lễ đón các môn phái bạn đến viếng tang.

Khi tất cả đã lui về thi hành nhiệm vụ Hồ Sơn mới gục xuống cổ áo quan khóc uất lên:

– Sư phụ, xin người hãy giúp con vượt qua nguy hiểm.

Một hơi gió lạnh thổi qua, Hồ Sơn rung mình ngỡ sư phụ về báo trước cho chàng biết rằng. Khó khăn còn chờ trước mặt, hãy vững lòng tin mà chờ cơn giông bão ập lên.

***

– Doanh muội, việc học võ công của em tiến triển đến đâu rồi?

Đỗ Ngọc đưa khăn cho nàng chạm trán hỏi ân cần.

Doanh Doanh mỉm cười:

– Dù Lâm tiên bối hết lòng chỉ bảo, nhưng em vì yếu sức học mãi chẳng tiến triển được bao nhiêu. Đỗ huynh, chắc em không có sở trường về môn võ học.

– Có lẽ như vậy mà hay đẩy em à!

Đỗ Ngọc nói với vẻ mừng vui:

– Là nhi nữ, em đừng nên học võ công.

Đôi mắt đẹp của nàng rưng rưng hàng lệ ngọc, tia nhìn bén ngót chữ cảm hờn:

– Như còn mối cừu thù của cha mẹ, em không thể nào không trả, nên dù có phải học cho đến khi đầu bạc răng long muội cũng không hề nản chí.

Đỗ Ngọc ngồi xuống phiên đá đối diện với nàng cất tiếng khuyên lơn:

– Thế sao muội chẳng nhờ anh và Sĩ huynh, kẻ thù của muội cũng là kẻ thù của huynh mà.

Doanh Doanh lắc đầu cương quyết:

– Còn cái nhục nào hơn cái nhục mượn tay kẻ khác rửa thù, dù có chết em cũng quyết tìm cho ra sự thật, đối diện với kẻ sát nhân, đem mạng hãn tể mộ phần thân mẫu.

Thấy nhắc chuyện hận thù làm dung nhan nàng phải thối, Đỗ Ngọc lảng sang chuyện khác:

– Doanh muội, bao giờ em mới có thể trả lời huynh?

– Trả lời chuyện gì?

Doanh Doanh ngơ ngác.

Đỗ Ngọc nhìn sâu vào mắt nàng tha thiết:

– Huynh đã chờ muội lâu rồi, lẽ nào muội lại vô tình quên mất câu chuyện hôm nào huynh bày tỏ. Hãy nói đi Doanh Doanh, anh đang chờ nghe tiếng nói của tim em.

Tia mắt chàng ấm quá, chứa chan bao niềm thương mến chân

thành. Chàng yêu nàng biết bao nhiêu, Doanh Doanh hiểu trái tim chàng đang đập vì nàng. Chàng đến bầu bạn với Sĩ Khải không phải vì Tiểu Yến mà chính thật vì nàng. Nhưng ...

Nàng lia tia nhìn đi xa bối rối, trái tim nàng như khối băng đóng kín, mối thù cha mẹ đã làm tình cảm trong nàng chai cứng, từ khi Giang Lâm chết đi đến giờ, không một ai có thể làm tim nàng xao động.

Doanh Doanh lạnh lùng:

– Đỗ huynh, xin anh hãy hiểu cho em. Em không thể ...

– Vì sao?

Ánh mắt Đỗ Ngọc khẩn thiết:

– Anh có điểm nào không vừa ý, hãy nói đi anh hứa sẽ vì em mà đổi thay tất cả.

Doanh Doanh không biết phải nói sao cho chàng hiểu bây giờ. Nàng không chê trách chàng một điều gì cả. Chàng đẹp trai, hào hoa phong nhã, chiều chuộng nàng hết mực. Song chuyện tình yêu khó nói vô cùng. Nàng biết nói sao khi con tim không rung cảm:

– Muội, muội nói đi, hay là muội bắt huynh phải chờ, phải đợi. Chỉ cần muội hứa một lời là huynh sẵn sàng chờ đợi đến thiên thu, đến vạn kiếp.

– Đã bảo là muội không biết mà sao huynh cứ hỏi như vậy?

Doanh Doanh bật khóc vụt bỏ chạy đi.

Đỗ Ngọc nhìn theo bóng nàng khuất dần sau cảnh Lan Ngọc.

Gió trăng đưa đẩy, bướm lượn vành chơi, Đỗ Ngọc đã đi qua biết bao đời thiếu nữ nhưng chưa có bao giờ chàng thấy mình yêu say đắm thế này. Yêu đến mức độ quên ăn bỏ ngủ, yêu đến đêm nhớ ngày trông, nàng đi vào đời chàng nhẹ nhàng như cơn gió nhưng mãnh liệt như cơn sóng cả giữa đại dương.

Đỗ Ngọc nắm chặt bàn tay, lẩm bẩm:

– Không! Dù cho kẻ đó có ba đầu sáu tay đi chẳng nữa, nếu hấn cả gan dám ngự trị giữa tim nàng thì bàn tay này dù có làm nàng đau đớn cũng móc trái tim nàng ra để tìm hình bóng hấn, bóp nát tan cho hả cơn giận. Không! Doanh Doanh, nàng phải là của ta. Đỗ Ngọc này chưa từng thất bại bao giờ.

– Đỗ công tử!

Đang hớn hở reo vui, Tiểu Yến bỗng dừng lại sững sờ khi nhìn thấy mặt chàng bừng bừng sát khí.

Nàng bật thốt:

– Ôi! Công tử thần sắc của người thật là đáng sợ.

Nghe tiếng Tiểu Yến, Đỗ Ngọc giật mình sực tỉnh. Trong chớp mắt Đỗ Ngọc lấy lại bình thường. Chàng cất giọng tự nhiên:

– Tiểu Yến cô nương, Đỗ Ngọc thật là đáng trách làm nàng phải giật mình.

Tiểu Yến nhoẻn miệng cười đưa tay chặn ngực:

– Muội vừa tìm được thể cờ mà mấy hôm nay chúng ta bị bí, định rủ công tử đến để xem. À, nhưng người đang nghĩ suy gì mà mặt mày xem hung dữ quá vậy?

Đỗ Ngọc đã xua đuổi khỏi tâm tưởng cơn bức dọc, cố lấy nụ cười thu hút nhất để mê hoặc hồn cô thiếu nữ ngây thơ:

– À! Hồi đêm tình cờ đọc được quyển sách của người xưa, thấy trong đó có một nhân vật lạ lùng lắm, tại hạ đang thử nhái lại gương mặt của tên hung ác đó. Vậy mà tiểu thư lại sợ ư?

Tiểu Yến mở tròn mắt vừa ngạc nhiên vừa khâm phục:

– Ô, không ngờ công tử lại có cả tài đóng kịch. Đúng là bậc kỳ nhân.

Đỗ Ngọc thoáng nở nụ cười mãn nguyện, chiếc quạt trên tay nhẹ phẩy:

– Cô nương, nàng cứ khen tặng mãi làm Đỗ Ngọc tôi hổ thẹn vô cùng. À, nàng cho ta xem thể cờ nàng vừa mới giải được đi.

– Mời công tử.

Tiểu Yến chìa tay duyên dáng.

Từ sau cụm hoa hồng, Doanh Doanh bước ra thềm thương hại cho Tiểu Yến. Con bé quá ngây thơ, đã bị đánh vẽ bên ngoài của Đỗ Ngọc hoàn toàn thu hút, rồi đây nàng sẽ khổ sở biết bao nhiêu khi tan vỡ mộng đầu. Nhưng Doanh Doanh thở dài, Tiểu Yến mãi bơi trong giấc mơ hạnh phúc, nếu cản ngăn nàng cũng chẳng chịu nghe lại còn sanh nhiều chuyện hiểu lầm rắc rối.

– Doanh muội, chuyện gì mà em thở dài rồi ra vẻ u buồn thế kia?

Sĩ Khải thông thả bước ra nhìn nàng vui vẻ. Doanh Doanh ngẩng lên nói thật lòng mình:

– Sĩ huynh, muội thấy Tiểu Yến quyến luyến Đỗ công tử mà đem lòng lo sợ.

Sĩ Khải không hiểu:

– Muội sợ điều gì?

Nàng khẽ mân mê cánh hoa nói buồn buồn:

– Muội sợ Tiểu Yến trẻ người non dạ, lỡ đem lòng mến yêu công tử thì nguy.

Sĩ Khải nhướng mắt lạ lùng, ngồi xuống bờ hồ hỏi để có chuyện:

– Thì có sao đâu mà muội lại u buồn? Tiểu Yến năm nay cũng đã lớn rồi, huynh thấy Đỗ công tử cũng là bậc anh hùng quân tử, nếu được vậy huynh nghĩ muội phải mừng cho em mới đúng.

Thấy Sĩ Khải không hiểu, Doanh Doanh phải đem lời nói thẳng:

– Nhưng nếu Đỗ Ngọc không yêu lại Tiểu Yến thì sao?
 Sĩ Khải ngó người ra rồi tặc lưỡi nói nhanh:
 – Muội khéo lo xa, Tiểu Yến ngoan ngoãn hiền lành, đủ tài đủ sắc, thì lo gì chứ?
 Doanh Doanh cảm thấy nhói đau khi phải nói ra sự thật phũ phàng.
 – Nhưng muội biết chắc là Đỗ Ngọc sẽ chẳng bao giờ yêu Tiểu Yến.
 – Vì sao?
 – Vì ...
 Nàng ngập ngừng:
 – Vì Đỗ Ngọc đã đem lòng yêu tiểu muội.
 Sĩ Khải bàng hoàng rồi hét:
 – Không, không thể nào như vậy được.
 Thái độ kỳ lạ của chàng đã làm Doanh Doanh thanh thốt:
 – Sao lại không được?
 – Tại vì ...
 Sĩ Khải nhìn sâu vào mắt nàng đắm đuối:
 – Vì ta đã yêu muội nên không một ai có quyền yêu muội nữa cả.
 – Trời!
 Doanh Doanh đưa tay ôm mặt:
 – Sao lại trở trêu oan nghiệt thế này, không, không thể nào như thế được, huynh đừng yêu muội nữa.
 Sĩ Khải vùng nắm tay nàng:
 – Sao lại không, muội đã yêu Đỗ Ngọc rồi phải không?
 Doanh Doanh giật tay ra khỏi tay chàng:
 – Không, muội chẳng yêu ai cả, người muội yêu đã chết rồi.
 – Giang Lâm ư?
 Sĩ Khải lùi lại một bước rồi tươi ngay nét mặt:
 – Giang đệ đã chết rồi, vậy là ta vẫn có quyền hy vọng.
 – Doanh tử, Doanh tử ơi!
 Tiểu Yến từ ngoài lao vào như tên bắn, sắc mặt tái nhợt kinh hoàng:
 – Đại họa tới nơi rồi.
 Doanh Doanh ôm chặt lấy Tiểu Yến lay nàng tỉnh dậy:
 – Tiểu Yến, tỉnh lại, chuyện gì, sao lại là đại họa?
 – Doanh tử, Sĩ huynh! Có tang thư của Thái Bình giáo phái.
 Tiểu Yến chìa phong thư màu trắng báo hiệu chữ tang thương, run rẩy nói.
 Doanh Doanh lo lắng hoang mang xé vội phong thư, rụng rời hét lớn:
 – Trời Lâm Bình tiên bối đã quy tiên.
 – Doanh muội!
 Đỗ Ngọc vừa bước tới kịp thời đỡ lấy thân hình nàng ngã xuống.

Sĩ Khải và Tiểu Yến cúi nhặt bức tang thư, bàng hoàng sửng sốt:

– Trời! Sao lại như thế được ...

Doanh Doanh vùng dậy khóc nức nở:

– Trời ơi, tại sao tất cả những người thân yêu nhất đời tôi đều bỏ rơi tôi như thế này đây?

Tiểu Yến như vẫn chưa tin hung tin kia là sự thật. Nàng hỏi băng quơ:

– Lâm tiên bối võ công thâm hậu, tinh thần tráng kiện sao lại lìa đời đột ngột như vậy được?

Sĩ Khải vuốt tóc em gái trầm ngâm nói:

– Chuyện hẳn còn nhiều khúc mắc, chúng ta đến viếng người đi.

Đỗ Ngọc cúi bảo Doanh Doanh:

– Doanh muội, em hãy gắng gượng niềm đau, theo anh và Sĩ huynh đến viếng lễ tang sẽ rõ.

Doanh Doanh lặng lẽ cúi đầu, chân bước xiêu vẹo như người đi trong mộng. Bên cạnh nàng đoàn người vẫn lặng yên, mỗi người một tâm tư trái ngược .

***

Hơn một tuần túc trực bên linh cửu của người quá cố, Doanh Doanh cảm thấy toàn thân rờn rã, phải gắng gượng lắm nàng mới không ngã quỵ khi nhìn ba tác đất sâu vùi lấp thân người bạc phước.

Đây là lần thứ hai, nàng tiễn đưa người thương yêu nhất đời mình đi vào cõi thiên thu. Sau cha mẹ và sư phụ có lẽ Lâm Bình là người duy nhất hiểu nàng. Người khác chỉ là cha, là chú. Những tháng ngày luyện tập, người đã ân cần giảng giải, thương yêu nàng như con đẻ, lặng nghe cuộc đời đau khổ của nàng mà rưng rưng dòng lệ, và hứa sẽ giúp nàng tìm ra bí mật của chiếc bông tai bí ẩn.

Vậy mà giờ đây, ngọn lửa hung tàn đã thiêu rụi mất niềm hy vọng của đời nàng.

Trời đất thật bất công, những kẻ hiền lành trung hậu thường chết thảm thê, oan ức.

Còn kẻ hung ác bạo tàn vẫn nhởn nhơ vui sống, gieo rắc nỗi khổ đau cho bao người khác.

– Tiểu thơ! Mọi người đã về rồi sao nàng còn ở đó?

Hồ Sơn lấy làm nóng ruột khi thấy nàng cứ quỳ mãi bên bệ đá lạnh lùng. Doanh Doanh ngẩng đầu nhìn vị tân chủởng môn nhân cất giọng buồn buồn:

– Xin tân chủởng môn nhân cho phép tiện nữ được quỳ bên mộ Lâm tiên bối thêm một lúc nữa. Tiện nữ muốn từ tạ với người trước lúc đi xa.

Hồ Sơn châm tầm rượu vào chung cho sư phụ, ngạc nhiên hỏi:
– Tiểu thư! Nàng định đi đâu? Tại hạ không có ý định xua đuổi nàng.
Vì thấy nàng suốt mấy đêm ròng rã thức canh sư phụ, nay lại quỳ
mãi thế này e ...

Doanh Doanh lại thắp thêm một nén hương lên mộ phần Lâm Bình:
– Đa tạ chưông môn đã có lòng nghĩ đến, tiện nữ như cánh hoa lạc
giữa cơn giông bão biết trôi giạt vào đâu trên chốn giang hồ gió bụi.
Cách nói chuyện của nàng đã làm Hồ Sơn lấy làm lạ. Vì khi sư phụ
chàng nhận truyền dạy võ công cho Doanh Doanh, chàng bận đi tìm
tông tích của Giang Lâm, nên những bí ẩn đời nàng, chàng chẳng
biết một chút gì. Cứ ngỡ nàng là một tiểu thư cung cấm cao sang
nên chẳng bận lòng nghĩ đến.

Nhưng thái độ lạ lùng của nàng trong tang lễ đã làm chàng chú ý,
nàng thật khác người, khóc thương sư phụ chàng thành tâm hơn cả
một môn đồ chính phái. Vì hiểu lẽ chàng thức mấy đêm cũng thấy
nàng thức đủ mấy đêm. Sắc hoa ử dột, nàng bỏ ăn bỏ uống làm lòng
chàng thấy xốn xang, nhưng chàng chẳng dám đến bảo nàng vì nghĩ
e phạm vào câu lễ nghĩa bất nhiệm.

Hôm nay, giữa ngôi mộ của sư phụ, khi tất cả mọi người đều đã ra
về, chàng muốn được một mình cận kề bên sư phụ. Thì lại gặp nàng,
nàng quỳ mãi ở cái nơi lẽ ra phải dành cho chàng mới đúng. Quá
ngạc nhiên nên chàng phải buột miệng hỏi và câu trả lời của nàng lại
làm chàng thấy hoang mang, khó hiểu.

Xưa nay gặp người hoạn nạn Hồ Sơn không bỏ mặc bao giờ. Đoán
nàng có sự tình chi uẩn khúc, chàng quyết tìm cho rõ nguyên do:

– Tiểu thư, lời nàng nói làm tại hạ khó hiểu vô cùng. Tại hạ muốn hỏi
nàng, quan hệ chi với sư phụ của tại hạ, mà nàng ra chiều thương
tiếc.

Doanh Doanh vẫn quỳ nguyên chỗ cũ đáp nghẹn ngào:

– Tiện nữ với Lâm tiên bối tuy không quan hệ chi về tình cốt nhục,
cũng không phải đệ tử nhưng ớn người luyện tập võ công cho tiện
nữ xem dày bằng cha mẹ. Còn ẩn tình của tiện nữ. Trên đời này chỉ
có Giang Lâm và tiên bối mới hiểu được mà thôi.

Hồ Sơn bước lại gần nàng ân cần:

– Ân tình của tiểu thư muốn giấu, tại hạ chẳng tìm hiểu làm gì.

Nhưng tiểu thư hãy đứng dậy nhường chỗ để tại hạ quỳ thắp hương
cho sư phụ, nàng chiêm nó cũng hơi lâu rồi đó.

Doanh Doanh vâng lời, nhưng vì kiệt sức nàng loạng choạng đứng
không vững. Sợ nàng té, Hồ Sơn vội đưa tay đỡ lấy, dìu nàng ngồi
xuống bậc thềm:

– Tiểu thư hãy ngồi yên, tại hạ thấp cho sự phụ một tuần nhang nữa rồi sẽ đưa nàng trở lại tư dinh, một mình tiểu thư không về nỗi nữa đâu.

Giọng chàng ấm và chân tình chẳng văn hoa đưa đẩy. Doanh Doanh an tâm gặt đầu chăm chú ngược nhìn, chàng đang kính cẩn thấp nhang cho sự phụ.

Rồi suốt trên quãng đường về, cả hai không ai nói với ai câu nào cả, âm thầm đuổi theo những ý tưởng xa xôi:

– Tiểu thư là tiểu muội của Sĩ Khải, chàng lãng tử hào hoa à?

Hồ Sơn hỏi ngạc nhiên khi thấy mình đưa nàng đến cổng viên trang của đệ nhất thương gia Sĩ Đại Đồng.

Doanh Doanh gặt đầu buồn bã:

– Vâng, nhưng tiện nữ chỉ là nghĩa muội của người thôi. Đa tạ chưởng môn đã đưa tiện nữ về đến tận nhà. Giờ xin cáo biệt.

– Khoan ...

Hồ Sơn đưa tay cản lại rồi ngập ngừng nói tiếp:

– Tại hạ có vài lời muốn nói với tiểu thư, bước giang hồ ngập đầy gian nan cam bẫy, tiểu thư chưa đủ sức để đương đầu với những bọn hắc đạo tà phái. Nếu nàng chẳng tị hiềm thì xin mời nàng cứ đến Thái Bình giáo phái như xưa. Tại hạ có thể thay sự phụ luyện tập giúp nàng để có một trình độ võ công khá hơn.

Doanh Doanh cảm động, nàng còn mơ ước gì hơn nữa nhưng vẫn vờ vòng tay từ chối:

– Tiện nữ chỉ e làm phiền lòng chưởng môn nhân.

– Ấy!

Doanh Doanh chợt hốt hoảng nói nhanh:

– Sĩ Khải đến, xin chưởng môn giữ kín chuyện này giùm cho.

Từ xa Sĩ Khải đã trông thấy Doanh Doanh, chàng vui vẻ bước đến để đón nàng, nhưng ánh mắt chợt sa sầm khi trông thấy nàng đang nói chuyện với một trang nam tử:

– Doanh muội, em trò chuyện với ai vậy? Ô! Kìa tân chưởng môn, gió nào đã đưa chân rồng đến nhà tôm thế này?

Hồ Sơn chấp tay:

– Sĩ công tử nói quá! Tại hạ đưa cô nương đây trở về nhà. Giờ đã xong nhiệm vụ xin được phép cáo từ.

Sĩ Khải vui vẻ cất tiếng chào mời:

– Ấy, đi đâu mà vội, đã đến đây hãy ghé lại đây giây lát. Xin tân chưởng môn đừng từ chối lời mời lên vọng hoa lầu uống một chung trà cho ấm dạ.

Thấy Hồ Sơn ngần ngừ toan cất lời từ chối, Doanh Doanh vội chen

vào:

– Tân chương môn chớ phụ lòng Sĩ huynh mà làm tiện nữ không vui. Không thể từ chối, Hồ Sơn đành phải theo chân Sĩ Khải lên lầu:

– Ô! Sĩ huynh lại mời được khách lãng du nào nữa vậy?

Đám bạn của Sĩ Khải đang cùng nhau ngã ngón vui say reo to, mừng rỡ khi vừa trông thấy mặt Hồ Sơn.

Sĩ Khải khoát tay:

– Xin giới thiệu với quý bằng hữu, Hồ Sơn, tân chương môn Thái Bình giáo phái.

– Ô! Hân hạnh, hân hạnh, xin mời tân chương môn cạ chung rượu này.

Âm Dương Thần Chương

Dịch giả: Lữ Giang

Hồi 12

Hàng chục chiếc chung chia về phía Hồ Sơn mời chào. Chàng nhú mày khó chịu khi nhìn thấy giữa đám vương tôn công tử ngã ngón vui say kia, có ba ả cô đào áo quần xốc xếch đang ngã vào nhau cười rúc rích:

– Tân chương môn, người đáp lễ cho anh em vui dạ đi nào.

Sĩ Khải khẽ lên tiếng nhắc, khi thấy chàng cứ đứng trơ người ra như phỗng đá.

Hồ Sơn lúng túng nhận một chung rượu chậm rãi:

– Đa tạ mối cảm tình của quý huynh đã thật lòng trao tặng, nhưng tại hạ hiện nay đang mang đại tang của sư phụ trên đầu, nên không dám cùng quý huynh trọn lễ xin được hẹn vào một dịp khác chúng ta đàm đạo vui hơn.

Đỗ Ngọc đứng dậy nhìn Hồ Sơn cười nói:

– Tân chương môn nói vậy sao phải, đã là tứ hải giai huynh đệ, tang thì tang, còn chơi cứ chơi, đó là hai việc khác nhau.

– Đúng vậy!

Đám vương tôn công tử gật đầu phụ họa.

Đỗ Ngọc liếc Sĩ Khải nói khiêu khích:

– Sĩ huynh mà không cảm được khách thì đừng mang danh một đại công tử hào hoa nữa nhé.

Sĩ Khải đưa tay gỡ tóc nói như năn nỉ:

– Tân chương môn, người đừng phụ lòng anh em quý mến, đừng để

vì người mà cuộc vui gián đoạn.

Bất đắc dĩ Hồ Sơn đành ngồi xuống.

Đỗ Ngọc cười vang:

– Đấy, thế có phải vui không? Ngọc Hoa, em đến hầu rượu cho chưởng môn đi.

Người mà kém vui là em bị phạt đấy.

Ngọc Hoa lẳng lơ bưng chung rượu đến mời:

– Tân chưởng môn, thiếp xin nâng rượu kính mời trang quân tử.

Hồ Sơn lúng túng:

– Xin cô nương để tại hạ được tự nhiên.

Nghe Hồ Sơn gọi Ngọc Hoa bằng cô nương, đám vương tôn lại cùng nhau cười rộ.

Ngọc Hoa xấu hổ nói khẽ với Hồ Sơn:

– Xin chưởng môn đừng gọi thiếp là cô nương, e không phải phép.

Hồ Sơn hỏi ngẩn ngơ:

– Thế tại hạ phải gọi bằng gì cho đúng?

Ngọc Hoa cố giấu nụ cười:

– Thiếp là gái cô đào, chưởng môn muốn dùng từ chi cũng được, miễn đừng phạm vào danh giá của các bậc công nương.

– Thế à!

Hồ Sơn chợt hiểu, nhưng chàng chẳng biết nói gì hơn, uống cạn chung rượu của Ngọc Hoa trao cho rồi thần thờ ngồi yên nhìn bọn họ vui say cợt nhả. Giây lâu chàng khều Sĩ Khải hỏi nhỏ:

– Sĩ công tử, cuộc vui bao lâu mới tàn, tại hạ có việc phải về đây.

Một tay ôm chặt ả đào, một tay kê rượu ngay môi, Sĩ Khải cất giọng lè nhè:

– Cuộc vui của đệ thường kéo dài suốt sáng thâu canh. Nếu tân chưởng môn mệt mỏi thì cứ vào thư phòng nghỉ trước.

Hồ Sơn lật đật đứng dậy vòng tay:

– Tại hạ xin được phép trở lui, tấm thịnh tình này sẽ có một ngày báo đáp.

– Ô, đâu có được ...

Đỗ Ngọc đang rượt đuổi ả cô đầu nghe Hồ Sơn nói vậy vụt chạy đến nắm tay chàng kéo lại:

– Xưa nay bọn này vui chơi chẳng cho ai bỏ cuộc bao giờ. Nếu chưởng môn nhân bỏ về như vậy là xem khinh bọn này lắm đó.

Hồ Sơn vội vã nói:

– Không phải thế đâu, chỉ vì ...

Đỗ Ngọc cắt ngang:

– Không phải thì huynh phải ở lại đây. Ngọc Hoa, em hãy đưa người

vào thư phòng ngồi nghỉ, huynh giao người cho em săn sóc đó.

Ngọc Hoa mỉm cười liếc mắt đưa duyên:

– Mời tân chủởng môn.

Không muốn bàn tay của nàng chạm vào mình, Hồ Sơn đành bước đi nhanh. Phía sau lưng tiếng cười vang lên như trêu chọc, chê bai. Căn phòng mà Ngọc Hoa đưa chàng vào là một thư phòng trang nhã, gọi tình. Tất cả đều mang một màu xanh gọi cảm, nệm xanh, gối xanh, tường xanh, thậm chí bức tranh bầy tiên nữ khỏa thân tắm suối mơ cũng mang một màu xanh ma quái.

Hồ Sơn ngồi xuống giường. Chiếc giường nhún sâu dưới sức nặng thân thể của chàng, rồi thở ra một mùi:

– Ngọc Hoa, ta có thể tự lo liệu cho mình được, nàng hãy trở ra cùng bọn họ đi.

– Sao lại thế tân chủởng môn?

Ngọc Hoa ồng ẹo quàng tay sang cổ chàng lời lả:

– Thiếp được lệnh hầu hạ chàng trọn đêm nay cơ mà?

Hồ Sơn nhẹ gỡ tay nàng:

– Đứng, Ngọc Hoa, nàng hãy lập tức lui ra.

Ngọc Hoa chẳng những không lui ra, còn cởi bỏ lớp áo ngoài, sà vào lòng chàng nũng nịu:

– Tân chủởng môn, lẽ nào người lại vô tình? Chàng hãy nằm yên để tiện thiếp xoa nhẹ vào huyết đạo là sáng khoái lên ngay.

Những cái ve vuốt của Ngọc Hoa làm Hồ Sơn phải rung mình, một cảm giác lâng lâng dần xâm chiếm, niềm khoái cảm mỗi lúc một tăng. Hồ Sơn biết rằng nếu chàng không cứng rắn thì sẽ không giữ nổi lòng mình. Nhưng hắt hủi hay dùng lời để nhục mạ nàng thì chàng không nỡ.

Hồ Sơn nghiêng răng chịu đựng, giây lâu chàng vùng ngồi dậy dùng “Kim cương bất toại” bế cứng huyết đạo, biến mình thành pho tượng vô tri, mặc cho nàng ve vuốt.

Thấy mọi cố gắng của mình đối với chàng đều trở thành vô nghĩa, Ngọc Hoa bĩu môi tức giận:

– Cứ tưởng mình là tiên Phật chẳng bằng. Đấy đã ngu thì đây càng thêm khỏe.

Nói xong nàng nằm ngay xuống giường đánh một giấc ngon lành.

Một lúc sau Hồ Sơn mới dám hé mắt ra nhìn, thấy nàng đã ngủ say, chàng khẽ mỉm cười rồi cũng ngủ ngồi luôn cho tới sáng.

***

Về phần Giang Lâm, chàng đang lúc không để ý bị Độc Cô Sầu Trần Lãnh đánh nhào xuống Tuyết hồn nhai và đoạt mất pho bí kíp của sư

phụ ký thác.

Còn mãi kinh hãi trong lòng, Giang Lâm nghe huých một tiếng, đất bùn văng tung tóe làm tối tầm mắt mũi, Giang Lâm nghe ê ẩm cả người, nhưng thở phào nhẹ nhõm. Nhờ dưới đáy vực toàn là sinh lầy nên chàng khỏi mất mạng.

Chờ cho cơn đau dịu xuống, Giang Lâm mới bò dậy, đưa mắt nhìn quanh chột giật mình sợ hãi. Một đầm đầy sinh đất mênh mông, xung quanh lại chập chùng núi đá cao dựng đứng, họa chăng có học được phép tiên mới có thể thoát ra cái nhà tù thiên nhiên này.

Chàng lững thững leo lên một cột đá ngồi nghỉ mệt, để tìm kế thoát thân, nhưng nghĩ mãi chẳng có gì mới lạ, Giang Lâm chột nghe buồn ngủ, chàng ngáp dài leo trở xuống thăm bảo:

– Ướt một tí còn hơn phải ngủ ngồi!

Giang Lâm nằm xuống ngủ một giấc ngon lành. Chàng đâu biết rằng chính Hồ Sơn đã cứu mình thoát chết, vì chiếc áo ngự hàn Kim Sa Tiên kia đã cản bớt lực rơi trong không khí, và rồi cũng chính nó đã giữ cho thân thể của chàng không bị lún xuống bùn sâu.

Ánh nắng lên cao rọi vào mắt chàng nhưc buốt, Giang Lâm bực mình ngồi dậy, giờ đây khắp đầu cổ mình mảy chàng dính đầy bùn đất, trông quái đản như một con khỉ rừng bản thú. Nắng càng lúc càng nóng bức, bùn đất bị nung khô chui vào người xốn xang khó chịu vô cùng, lại thêm cái mùi hôi hám bốc lên làm cho Giang Lâm vô cùng khó chịu.

Nào phải đã hết đâu, Giang Lâm lại bắt đầu nghe ruột gan cồn cào vì cơn đói hoành hành, chàng đưa mắt nhìn quanh tìm phương đỡ dạ, nhưng chỉ có bùn đất tanh hôi, đá xanh lờm chờm. Chàng tức giận mình tại sao lại đem dạ tin một lão già xa lạ, để mắc nạn thế này. Rồi chàng lại đem dạ oán hờn sư phụ. Cũng tại pho bí kíp của người mà làm chàng bị hại, lẽ nào trời sao lại ghen ghét với chàng, chưa bước chân ra chốn giang hồ lại làm đại nạn.

– Hừ!

Giang Lâm đưa tay lau mồ hôi trán hết lớn:

– Không thể ngồi đây chần chờ chờ chết, phải tìm đường để lên khỏi nơi này chứ.

Nghĩ là làm, Giang Lâm liền đứng dậy tìm cách bám vào vách núi dựng đứng kia để leo lên.

Chẳng có gì là khó, Giang Lâm thầm nghĩ khi đặt chân lên những bậc đá đầu tiên rồi ngược mắt nhìn chiều cao của vách đá chàng thăm ước lượng. Theo tốc độ leo như thế này không quá vài khắc chàng sẽ đến được chỗ an toàn. Ý nghĩ đó đã khuyến khích chàng càng

thêm hăng hái.

Nhưng chỉ độ một lúc thì Giang Lâm đã biết mình lầm lẫn, đường lên đỉnh Tuyết hồn nhai càng lúc càng trơn trượt thẳng đứng, chỉ sơ suất một chút thôi là sa vào đá ngầm tan xác ngay.

Mặt trời đứng giữa đỉnh đầu, gay gắt nắng, làm cho Giang Lâm nuốt nước bọt càng khó khăn, cơn khát như cháy khô cổ họng. Như thế này thì đành phải bỏ thân giữa bốn bề vách đá là chắc. Vì vừa đói, vừa khát làm sao chàng có thể đủ sức để vượt qua đoạn đường đầy gian lao nguy hiểm.

– Không, phải cố gắng lên.

Giang Lâm lại bám tay vào vách đá để leo lên. Từng bước, từng bước một. Áo quần rách bươm vì bị đá cào, nhưng vết xước đầy mặt mũi tay chân đau nhói nhói. Sức cạn dần cạn dần, hơi thở gần như sắp đứt tới nơi. Nhưng chàng vẫn không dám phân tâm vì chỉ cần một phút lơ là bán đi sinh mạng.

Bám chân vào một ghềnh đá nhô ra khỏi vách núi, Giang Lâm dừng lại dưỡng sức, mắt đã hoa lên vì đói, chân tay run rẩy, vậy mà đường lên đến đỉnh vực hầy còn xa.

Chàng tuyệt vọng đưa mắt nhìn bóng tà dương khuất hẳn rồi cúi xuống nhìn đáy vực.

Bây giờ chàng mới cảm thấy Tuyết hồn nhai. Ôi thật là khủng khiếp, từ phía trên nhìn xuống, có tới hàng ngàn trượng, lởm chởm đá nhọn nhô ra, lở sây tay là tan xác.

Bóng đêm tràn xuống thật nhanh, chẳng mấy chốc mà bầu trời đen kịt, đưa lên chẳng thấy bàn tay, Giang Lâm chẳng dám nghỉ ngơi, vội vận công vào hai tay bám chặt vách đá leo lên. Đến đây đá phẳng lì trơn láng. Giang Lâm bám chặt vào vách đá như một con thạch sùng, vừa leo vừa sợ hãi.

Luồng kinh lực trong tay mỗi lúc một yếu dần. Hai bàn tay bám vào vách đá, bật máu tươi đau đớn. Toàn thân rời rã, Giang Lâm nhắm mắt thầm run sợ vì giữa lưng chừng vách đá không một vật chỉ bám víu, nội lực lại cạn dần, cái chết đang đến với chàng trong gang tấc. Chàng le lưỡi liếm vào vách đá lạnh lấy hơi, rồi chàng hết sức mình vùng tay đi tới.

Nhưng chàng chỉ tiến thêm được một vài trượng nữa rồi kiệt quy, bàn tay bám chặt vách đá long dần, bởi luồng kinh lực mỗi ngày một yếu đi, xương quai hàm chàng bạnh ra vì quá sức, từng cơ bắp gồng lên để chịu. Song sức người có hạn, cuối cùng vì đuối sức, Giang Lâm đành hét lớn một tiếng rồi buông tay phó mặc cho định mệnh.

***

Định mệnh như muốn đùa chàng trai trẻ, nên khi Giang Lâm mở mắt ra ngỡ mình đang lạc bước chốn u minh, thì lại thấy mình nằm yên trên lớp bùn đen êm ái, mệt mỏi rã rời, cơn đói khát đã khiến chàng không còn câu nệ bóc một nắm bùn tanh hôi đưa lên ăn một cách ngon lành.

Ban đầu mùi tanh hôi của đất đã làm Giang Lâm phát nôn, nhưng về sau quen dần, chàng lại cảm thấy đất bùn cũng là một loại thực phẩm không đến nỗi tồi.

Ăn một bữa bùn đất no căng, Giang Lâm cảm thấy đời cũng chưa đến nỗi tuyệt vọng, bùn đất kia còn thì chàng chưa chết liền vì đói khát.

Nhưng cái khó là thoát khỏi nơi này, Giang Lâm chán nản nhìn mười đầu ngón tay sưng vù đau đớn, khắp người chàng những vết đá cào đã làm toác từng mảng da to, máu bắt với bùn, tạo nên một cảm giác lạ lùng khó chịu.

Như vậy là phải làm lại từ đầu, phải bắt đầu từ bậc đá đầu tiên, và cũng sẽ chấm dứt bằng cái chết. Giang Lâm chán nản, ngồi xếp chân dựa người vào cột đá vừa vận công vừa ngẫm nghĩ. Đàng nào cũng chết, thà ngồi yên mà chết cho thân xác được nhẹ nhàng hơn.

Chàng đã ngồi yên như vậy thật lâu, mãi đến khi nghe tiếng dơi kêu mới giật mình bừng tỉnh. Tại sao từ đêm qua chàng không để ý đến lũ dơi này. Ôi! Dơi trùng trùng điệp điệp. Ôi! Thật là tăm tối, trời nào nữ phụ anh hùng, Giang Lâm này chưa chết được.

Do ý niệm đó chàng lại thành thói nằm dài xuống mặt đầm ngủ ngon lành, dưỡng sức mình để ngày mai thoát khỏi nơi giam hãm này.

Sáng dậy, dù thân thể rã rời, Giang Lâm vẫn cố gắng leo lên các ghềnh đá tìm bắt những con dơi đem về một chỗ. Nhìn những chú dơi béo bở, chàng không nén được nụ cười vui. “Dù có phải ở lại đây chàng cũng không còn sợ đói. Nhưng ...” Giang Lâm nhanh nhẹn xé nát bộ y phục của mình ra thành những sợi dây nhỏ, nối chặt những con dơi ngủ say dưới ánh sáng của mặt trời, thành một tấm thảm dơi dày rồi thích thú hút lấy dòng máu nóng của những chú dơi còn sót lại mà chờ đêm tới.

Chưa có bao giờ Giang Lâm cảm thấy thù ghét mặt trời như lúc này. Sao mà nó cứ chường cái mặt đầy lửa ra như vậy?

Dù ghét, dù thương, đúng giờ, đúng khắc, chẳng cần ai xua đuổi mặt trời cũng tự mình lặn xuống hướng tây.

Tấm thảm dơi của Giang Lâm gồm có hàng trăm con bắt đầu động đậy. Chàng vội nắm lấy dải lụa thắt lưng của mình cột giữa tấm thảm dơi, tay còn lại quạt thành một luồng kinh phong xua bầy dơi đen cát

cánh.

Cứ thế, một tay nắm chặt dải lụa, một tay vận kinh lực tạo thành những luồng gió mạnh, đẩy bầy dơi mỗi lúc một cao dần.

Đến lúc Giang Lâm nghe nội của mình ròi rã không còn cất lên nổi nữa thì cũng là lúc bầy dơi đưa chàng lên đến đỉnh vực đá cao. Phút giây này là phút giây quyết định, một sống, hai chết không thể chần chờ được nữa.

Đưa mắt ước lượng khoảng cách giữa thân mình và đỉnh vực, Giang Lâm trút toàn sinh lực. Tay vừa buông dải lụa, hai chân chàng đạp mạnh vào vách đá lấy đà bắn mình bay cao.

Thân mình vừa chạm đất đánh huých một tiếng mê man ...

oo Nàng tiên áo vàng nhẹ nhàng, hiền dịu đặt lên người Giang Lâm những cái vuốt ve mát rượi. Bàn tay đẹp của nàng thật là màu nhiệm, đặt đến đâu là chỗ đó lập tức liền khỏe khoắn.

Giang Lâm khẽ cựa mình mở mắt. Khi đôi tay đẹp của nàng mơn man lên cánh mũi một mùi hương đã khiến chàng bàng hoàng bưng tỉnh. Bên tai văng vẳng tiếng kêu mừng rỡ:

– Bang chủ, Bang chủ ơi, gã tiểu tử đó đã tỉnh lại rồi.

Trước khi Giang Lâm kịp nhận ra kẻ đang sẵn sóc cho mình là hai nàng con gái xinh đẹp như tiên, chàng đã nghe một tiếng kêu mừng rỡ khác, thánh thót như tiếng chuông ngân:

– Ô! Ta cho các em lui.

Rồi một mỹ nhân khác đẹp hơn hai nàng tiên mà chàng vừa trông thấy gấp bội lần, cũng mặc xiêm y vàng kiêu sa, sang trọng. Nàng chính là Hồ Diễm Thúy.

Đoán chừng nàng là Bang chủ của một giáo phái nào đó của võ lâm, Giang Lâm chống tay nhòm dậy toan cất lời thi lễ thì nàng đã đưa tay cản lại:

– Thiếu hiệp còn mệt chớ nên vận động.

Giang Lâm bây giờ đã nhớ ra sự việc, chàng ngồi dậy chấp tay cung kính:

– Có phải cô nương đã cứu mạng của tại hạ không? Cô nương là ai vậy?

Nghe Giang Lâm gọi mình là cô nương, Hồ Diễm Thúy giật mình, nhưng nàng lại thần nhiên lấy giọng bình thường:

– Phải, ta đã cứu thiếu hiệp lúc gần như chỉ còn là một cái xác không hồn. Còn ta, ta là Bang chủ "Đoạn Hồn Nhân" Hồ Diễm Thúy.

– Ô! Tại hạ thật có mắt không trông.

Giang Lâm hốt hoảng sụp lạy:

– Xin Bang chủ thứ tha cho.

Hồ Diễm Thúy cảm động đỡ chàng đứng dậy:

– Thiếu hiệp bắt tất phải dùng đại lễ. Ta muốn biết người tên họ là chi sao lại lâm đại nạn?

Giang Lâm rút kinh nghiệm của lần trước nên không dám nói thật tung tích của mình:

– Dạ, tại hạ tên gọi Giang Lâm, một tù nhân vượt ngục, may nhờ được Bang chủ cứu mạng, ơn nghĩa này tại hạ nguyện khắc cốt ghi lòng.

– Tù nhân!

Hồ Diễm Thúy kêu lên thẳng thốt:

– Thiếu hiệp phạm phải tội gì?

Giang Lâm cúi đầu lúng túng, giây lâu lựa lời nói dối:

– Dạ, vì nghèo nên tại hạ lỡ đi ăn cắp đồ của một viên ngoại trong làng.

Nói xong, Giang Lâm giật mình kinh sợ, e nữ Bang chủ kia sẽ khi bị đuổi chàng đi thì mang họa. Nhưng không, gương mặt nàng không lộ vẻ chi là miệt khinh chàng cả, mà chỉ xuất hiện một nét buồn rười rượi. Giây lâu nàng cất giọng buồn buồn:

– Cha mẹ thiếu hiệp là ai? Sao lại để con nghèo khổ đến bậc này?

Còn chiếc áo ngự hàn và viên ngũ linh châu kia?

Lỡ phóng lao, Giang Lâm đành phải theo lao, làm ra vẻ mặt thiếu não:

– Cha mẹ tại hạ là những người nông dân nghèo khổ đã chết từ lâu, còn hai bảo vật kia chính là của song thân để lại cho tại hạ lúc ly trần. Hai giọt lệ của Hồ Diễm Thúy long lanh chảy tràn trên đôi mắt đẹp. Không hiểu vì sao nàng lại khóc khi nghe chuyện kể của mình, Giang Lâm hốt hoảng vì chuyện bịa đặt của chàng đâu đến nỗi quá thương tâm để khiến nàng rơi lệ.

Giang Lâm bồn chồn:

– Bang chủ, sao người lại khóc?

Diễm Thúy lật đặt lau lệ nói nhanh:

– Thiếu hiệp hãy an tâm tịnh dưỡng. Ta sẽ đến thăm người sau.

Nói xong nàng đi lẹ vào trong. Giang Lâm cứ nhìn theo ngẩn ngơ, chẳng hiểu gì.

Còn Hồ Diễm Thúy, về đến phòng khóa chặt cửa, nàng nhào lên giường, vùi đầu vào gối chần mà khóc như chưa từng được khóc, tim oằn thắt từng cơn vì tình thương mẫu tử dâng trào.

Thế này thì không còn nghi ngờ gì nữa, Giang Lâm chính là đứa con ruột của nàng sau hơn hai mươi năm dài thất lạc. Vì chiếc áo Kim Sa tiền ngự hàn kia chính là vật báu của nàng mà Quốc Vương đã tặng

ban trong một lần mặn nồng ân ái, và cũng chính tay nàng bọc lấy đứa hài nhi còn đỏ hồng trao nó lại cho người ta đem vứt bỏ đi để chọn lấy sự sinh tồn, bởi nàng bị nghi oan đã mang thai với một kẻ khác.

Trời cao còn có mắt để khiến xui Hồ Diễm Thúy đến Tuyệt hồn nhai đạo chơi, để kịp thời cứu lấy Giang Lâm mà nàng nghĩ đó là con mình.

Ôi! Đứa con ngày nào chỉ nhỏ bé như một cái nắm tay, nay lại cao lớn hào hùng, đẹp trai anh tuấn. Nàng sẽ đền bù lại cho con cái gì cho xứng đáng đây? Truyền võ công ư?

“Đoạn hồn bí kíp” là môn võ công tà đạo, chỉ thích hợp cho nữ giới, làm sao nàng truyền lại cho con được? Lòng nữ Bang chủ oằn thắt, nỗi lo lắng bồn chồn, nỗi mừng rỡ được gặp con, mặc cảm năm xưa bỏ con khốn khổ đã khiến nàng nghe lượng tâm bứt rứt.

Nếu không truyền được võ công cái thế, sao nàng lại không truyền cho con chút nội lực thâm hậu của mình. Đúng rồi, lòng Bang chủ reo vui khi tìm được cho con một sự đền bù xứng đáng.

Nghĩ là làm, Hồ Diễm Thúy nhẹ nhàng trở gót qua bên phòng của Giang Lâm, lặng yên nhìn chàng bình yên trong giấc ngủ.

Ôi con thơ bao năm dài mẹ mơ ước phút giây này, bàn tay mẹ thêm khát nâng niu ôm ấp con vào lòng để được nghe con kêu một tiếng mẹ xuất phát từ chính trái tim con trẻ.

Hồ Diễm Thúy cúi xuống nhẹ đặt lên trán Giang Lâm một nụ hôn đậm đà tình mẫu tử, rồi sung sướng đặt tay vào hai huyệt Đan điền và Linh đài của chàng để truyền nội lực.

***

Giữa giấc ngủ ngon, Giang Lâm bỗng cảm thấy một luồng kinh lực chạy tràn ào ạt vào các huyệt đạo trên cơ thể mình, từng lớp sóng xô làm chàng thấy mình như đang chơi với giữa trùng dương.

Giang Lâm bừng mở mắt, hốt hoảng khi trông thấy nữ Bang chủ đang ngồi nhắm mắt, vận công truyền nội lực cho mình. Có lẽ nàng truyền cũng hơi lâu nên những giọt mồ hôi to chảy tràn trên gương mặt đỏ bừng.

Quá kinh ngạc, Giang Lâm không cần suy nghĩ, vung tay hất mạnh tay nữ Bang chủ ra khỏi huyệt đạo của mình nhằm thoát khỏi luồng nội lực đang chảy tràn trong cơ thể.

Nhưng bàn tay Hồ Diễm Thúy như nặng đến ngàn cân, đặt vào huyệt đạo của chàng không làm sao dứt nổi, chàng kêu lớn:

– Bang chủ, Bang chủ, người làm gì vậy?

Nhưng phút giây này tâm thần Hồ Diễm Thúy chỉ mãi bận vào việc

truyền nội lực cho chàng chẳng còn nghe gì cả.

Trời ơi, như vậy mình sẽ hút cạn nguồn sinh lực của nàng thôi!

Giang Lâm thầm than như thế, chàng đâu biết rằng sinh lực của Hồ Diễm Thúy rất thâm hậu, nàng đã luyện thành “Đoạn hồn bí kíp”, và suốt hai mươi năm dài chưa một lần đem ra sử dụng thì làm sao cạn đi cho được. Mà dù có cạn đi nữa, nàng vẫn có thể phục hồi nhanh chóng bằng phương pháp “Đoạn hồn nhân nữ sắc”.

Vì không biết nên Giang Lâm lo sợ vô cùng. Chàng đâu ngờ nhìn một người bị cạn nguồn sinh lực vì mình, nhưng chàng chẳng biết làm sao để ngăn cản dòng nội lực đang chuyển sang thân thể mình như sóng cuộn, một tia chớp vừa lóe sáng. Giang Lâm vùng tay điểm huyết bế cứng huyết đạo của Hồ Diễm Thúy. Quả nhiên chàng đã thành công, dùng nội lực ngưng ngay lập tức, bàn tay nàng rời khỏi huyết đạo của chàng ngay, vì kiệt sức nên nàng ngã vật ra sau.

Bây giờ thì đến lúc Giang Lâm lo ngược lại cho Hồ Diễm Thúy, chàng đặt nàng nằm ngay ngắn trên giường. Giang Lâm giải tỏa tuyệt đạo cho nàng rồi bắt đầu vận công trả lại.

Nhưng Hồ Diễm Thúy vốn tâm cơ linh mẫn, vừa thoáng nghe một luồng hơi nóng chảy vào cơ thể là bật dậy ngay, vùng chường hát chàng vắng ngược ra sau kêu lên hốt hoảng:

– Giang Lâm, người thật là đại dột! Người muốn chết hay sao mà dám truyền nội lực cho ta.

Giang Lâm mỉm cười:

– Thế tại sao Bang chủ lại truyền nội lực cho tại hạ?

Diễm Thúy lắc đầu:

– Tại người chưa biết. Ta truyền cho người khác thì được, chứ người khác truyền cho ta ắt phải chết.

Giang Lâm nhú mày:

– Sao lại có chuyện lạ lùng như vậy được?

– Chẳng có gì là lạ cả ...

Hồ Diễm Thúy ôn tồn giải thích:

– Chỉ vì ta là nữ Bang chủ Đoạn Hồn Nhân.

Rồi nàng nói với vẻ không bằng lòng:

– Tên gốc tử kia, sao mi chẳng bằng lòng để cho ta truyền nội lực?

Giang Lâm trả lời thẳng thắn:

– Vì tại hạ không muốn mình chiếm đoạt nội lực của người khác, nhưng sao Bang chủ lại muốn truyền nội lực của mình cho tại hạ?

– Đó là ý muốn của ta mà thôi, người hãy nằm yên tịnh dưỡng, một ngày gần đây người sẽ hiểu.

Nói xong, nàng trở gót lui ra để lại trong lòng Giang Lâm một nỗi hoài

nghe không sao giải thích được.

– Nhũ mẫu, nhũ mẫu ơi!

Hồ Diễm Thúy cất tiếng gọi vang.

Người nhũ mẫu già của hoàng cung năm nào hiện ra, ngạc nhiên khi thấy nữ Bang chủ của mình vui vẻ:

– Bang chủ cho gọi tôi!

– Nhũ mẫu ơi!

Nàng ôm người nô bộc già vào lòng nói để như khoe:

– Ta đã tìm được nguồn sống của ta rồi, nhũ mẫu hãy vui đi, Hoàng tử đã trở về.

– Lão biết mà ...

Người nhũ mẫu nói không có vẻ gì hân hoan lắm:

– Trúc Phi vốn ngoan ngoãn ...

Hồ Diễm Thúy cất ngang:

– Không phải là Trúc Phi mà là đứa bé hai mươi ba năm về trước tưởng đã chết rồi ...

– Hồ Sơn ư?

Nhũ mẫu lùi lại bàng hoàng.

Đôi mày nữ Bang chủ chột chau lại nhưng rồi giãn ra nhanh:

– A! Phải rồi, Hồ Sơn là tên của nhũ mẫu đặt cho đứa bé, nhưng cha mẹ nuôi nó lại đổi tên lại cho nó thành Giang Lâm. Nhũ mẫu ơi, người lên mà xem, nó thật đẹp trai tuấn tú.

Nhũ mẫu lộ vẻ không tin:

– Bang chủ, người có lầm lẫn không? Sao người dám chắc kẻ kia là Hồ Sơn công tử?

Hồ Diễm Thúy cười vui:

– Ta còn lạ gì Kim Sa Tiền Ngự Hàn nữa chứ, nhũ mẫu người có còn nhớ vật gì đây không?

Vừa nói nàng vừa trao viên Ngũ Linh Châu ra cho nhũ mẫu nhìn xem. Bây giờ gương mặt bà nhũ mẫu mới lộ vẻ bàng hoàng xúc động, nước mắt tuôn tràn trên đôi má nhăn nheo:

– Trời ơi, viên Ngũ Linh Châu, đúng rồi, chính tay lão đã cài báu vật này vào áo của Hồ Sơn. Bang chủ ơi, mừng người được đoàn viên cùng con trẻ.

Hồ Diễm Thúy ôm chặt người nhũ mẫu, mắt đầm đìa lệ nóng mừng vui:

– Nhũ mẫu ơi, ơn người sâu nặng lắm, mẹ con tôi còn có được ngày này là cũng nhờ ở tay người, xin cho Diễm Thúy này lạy tạ đền ơn.

Bà nhũ mẫu sụp xuống chân nàng vào khóc:

– Hoàng nương ơi, nhớ năm xưa đại nạn, lão đã bế công tử trốn

chạy ra khỏi Ngọ môn thành, đặt công tử dưới gốc ngô đồng, lão van vái thổ địa thành hoàng phò hộ cho người tai qua nạn khỏi. Để giúp sau này Hoàng nương nhận dạng được con thơ, lão đã xăm lên bắp đùi của người ba chữ tên Hồ Diễm Thúy, mạn phép lệnh Hoàng nương trong bức tâm thư gửi người nuôi nấng lão đặt tên cho trẻ là Hồ Sơn.

Hồ Diễm Thúy lẩm bẩm:

– Hồ Sơn! Đúng rồi, chính là nó đây.

***

Hồ Diễm Thúy ngồi yên trước gương trang điểm, nhìn nhan sắc đã kém phần tươi thắm của mình vì đã phải san bớt nội lực cho Giang Lâm mà tỏ vẻ hài lòng. “May nhờ san bớt cho con mà mình trông có vẻ đứng đắn lớn tuổi hơn nhiều, chứ lúc trước đây suýt nữa con nàng đã dám gọi nàng bằng muội muội.” Nàng đang chờ một tin vui do các đệ tử của nàng đem tới, chỉ ít phút nữa thôi nàng sẽ được công khai ôm ấp đứa con yêu, nó sẽ thét vang gọi mẹ, ngã vào vòng tay nàng âu yếm. Ôi, con vui sướng nào hơn cảnh mẫu tử tương phùng sau hai mươi ba năm dài xa cách. Ai có cách xa mới thấm thía nỗi niềm mong đợi, mới hiểu tấm lòng người mẹ thương con.

– Kính thưa Bang chủ. Chúng đệ tử đã có tin.

Hai nữ đệ tử của nàng bước vào thông báo.

– Sao? Thế nào?

Nàng ngược lên lên vồn vã, các người thấy gì trên đùi trái của chàng trai.

Hai nàng sợ hãi đùn đẩy nhau, hỏi lâu một nàng cất giọng run run:

– Bẩm Bang chủ, chúng con chẳng thấy gì ngoài một làn da đùi trắng nõn nà như con gái.

– Thôi đi, láo toét.

Hồ Diễm Thúy đứng bật dậy hét lớn, rồi nàng tung mình nhảy đến phòng Giang Lâm để tìm sự thật về cái tin này.

Nhưng cảnh vật ở đây khác nào lưỡi búa giáng xuống giữa đầu vị nữ Bang chủ.

Giang Lâm đã bỏ trốn đi xa sau khi cài lại mảnh giấy với dòng chữ phũ phàng:

Kính gửi nữ Bang chủ "Đoạn Hồn Nhân"!

Vì có chút việc riêng tại hạ đành phụ lòng Bang chủ mời ở lại. Ờn cứu mạng kia mong có một ngày đền trả, tại hạ sẽ trở lại đây sau khi trở về phục lệnh bên sư phụ, Thái Bình giáo của tại hạ vẫn mong chờ một ngày Bang chủ dừng bước ghé thăm.

Giang Lâm cần ký.

– Trời!

Hồ Diễm Thúy hét lên một tiếng uất ức rồi té xỉu trên nền gạch.

– Bang chủ! Bang chủ!

Nhũ mẩu hốt hoảng lay gọi nàng tỉnh dậy. Bà kêu lên:

– Trời ơi, Hoàng nương đã thổ huyết rồi, các người mau đem bà vào thư phòng tịnh dưỡng.

– Thái Bình giáo, lại là Thái Bình giáo phái! Mi lại một lần nữa cướp mất niềm hy vọng của ta.

Hồ Diễm Thúy tỉnh dậy thều thào:

– Giang Lâm, mi lường gạt ta, ta phải giết mi cho thỏa hận.

Quá uất ức vì đã trao nội lực cho kẻ thù, đêm đó Hồ Diễm Thúy đã thổ huyết ba lần, nàng gần như điên dại cứ khóc la rồi nói năng lảm nhảm. Đời nàng là như thế đấy, bao giờ cũng tốt với mọi người và bao giờ cũng bị người lường gạt. Vậy thì nàng còn tốt để làm gì, suýt tý nữa thì nàng đem cả mạng sống này trao cho hắn.

Lệ lại đầm khăn tức tưởi, còn Hồ Sơn con của nàng thì vẫn còn lưu lạc ở phương trời nào, hay là ...

Hồ Diễm Thúy bỗng rùng mình, toàn thân lạnh buốt. Hay là vì những báu vật kia mà người ta đã giết nó chết rồi. Giang Lâm, tại sao mi có được bảo vật của con ta? Có phải chính mi đã giết nó rồi không? Ta phải xé mi ra hàng trăm mảnh. Mi phải trả cho ta nguồn nội lực lẫn sự thương yêu ta làm gởi!

Thái Bình giáo, ta thề không để cho mi tồn tại.

Hồ Diễm Thúy bật người dậy khoác nhanh áo định đi tìm tiêu diệt Thái Bình giáo phái, nhưng vì kiệt sức nàng té ngồi xuống giường.

– Bang chủ, người lâm trọng bệnh rồi ư?

Người bịt mặt xuất hiện tự bao giờ, chàng nhẹ nhàng đỡ lấy tấm thân nàng nói dịu dàng.

Không đủ sức để đáp lại lời người bịt mặt, Diễm Thúy ngã vật xuống giường nằm thiu thiu. Đưa tay khép cánh cửa kín lại, người bịt mặt khẽ kéo khăn bịt mặt ra rồi ngồi xuống mép giường nhìn nàng say đắm. Dù trong cơn mê thần sắc tiều tụy, nhưng nàng vẫn có vẻ quyến rũ mê hồn, người bịt mặt khẽ khàng cởi bỏ lớp y phục của nàng, đặt hai tay vào làn da trắng thơm lừng mà nghe bùng bùng niềm ân ái.

Hắn không thể quên lần mây mưa với nàng dạo trước. Nàng thật lạ lùng, đam mê quyến rũ, dù chết để đổi lại một lần chăn chiếu với nàng hắn cũng cam đành. Nàng như vàng sáng khiến những con thiêu thân như hắn cứ thích lao vào, dù biết lao vào cõi chết.

Nhưng, hắn cố bơi trong tận cùng hoan lạc, cố nhận chìm trong cảm

giác lâng lâng.

Từ lúc ân ái với nàng hắn nghe sinh lực mình dâng tràn ào ạt, tinh thần tráng kiện, nên hắn dại gì mà không tận hưởng lạc thú thần tiên. Mở mắt ra, kinh hoàng biết bao nhiêu khi Hồ Diễm Thúy chợt nhận ra mình đang bị gã bịt mặt dùng sức mạnh cưỡng bức, phải cùng hắn làm điều không muốn.

Bao nhiêu nỗi căm hờn bỗng chốc bùng lên. Tất cả đều là phường gian manh xảo trá, chúng muốn hút cạn cùng cái sinh lực giữa lúc nàng không phòng bị.

Hiền lành, nhẫn nhục để làm gì, hắn đang hả hê hút cạn sinh lực của mình, thì nàng dại gì không làm điều đó ngược lại với hắn khi nàng nắm trong tay lợi thế.

Khóe môi nàng chợt nở một nụ cười tàn độc, rồi lập tức triển khai ngay chiêu thức Đoạn hồn nhân nữ sắc, bắt hắn phải trả lại cho nàng những gì vừa cướp đoạt, luôn tiện hút cạn luôn nguồn nội lực dồi dào trong cơ thể hắn.

Không phòng bị, người bịt mặt bỗng cảm thấy khí huyết chạy ngược đường, rồi tất cả nội lực của mình đều bị nàng hút chặt.

Hắn hốt hoảng tìm mọi cách bế tỏa nguồn khí lực nhưng không làm sao được, nó cứ trôi đi mỗi lúc một nhanh như kẻ bị rơi ào ào xuống dốc không thể nào thắng lại được.

Hắn tuyệt vọng nằm yên như một miếng chanh chờ người vắt cạn. Thế là hết, cuộc đời ngang tàng, vùng vẫy giữa chốn võ lâm, bỗng chốc phải bỏ mạng trên giường, thật là nhục nhã.

Hồ Diễm Thúy hả hê chờ giờ con mồi gục chết. Chưa có bao giờ nàng sung sướng như thế này cả, từ trước đến giờ nàng chỉ toàn bị người ta hãm hại. Và đây là lần đầu tiên nàng hãm hại lại người. Ôi toàn thân nàng bùng bùng sức sống. Từ nay Hồ Diễm Thúy này sẽ là người ra tay độc thủ. Ha ha ha ...

Đang vui say chiến thắng, nàng bỗng nhớ đến mưu định của mình, nếu người bịt mặt bị nàng giết chết, thì lấy ai là người giúp nàng thu bá đồ vương. Không, phải để cho hắn sống, sống mà làm công cụ của nàng chứ.

Nghĩ vậy nên nàng cựa mình hóa giải chiêu thức, thứ tha cho hắn, giả vờ kêu lên đau đớn:

– Ôi! Người ... sao người dám ...

Đang chơi với giữa biển bao la, bỗng thấy đất liền, người bịt mặt kêu lên mừng rỡ:

– Ôi! Bang chủ, xin nàng thứ lỗi, tại hạ sẽ rời khỏi nơi đây ngay lập tức.

Hồ Diễm Thúy ngồi dậy mỉm cười. Do lấy lại sinh lực bị mất đi, nàng trông đẹp và trẻ hơn bao giờ hết, làm người bị mặt kêu lên say đắm:

– Nữ Bang chủ, tại hạ nhớ nàng nên đã mạo muội.

Hồ Diễm Thúy khoát tay làm một cử chỉ dễ dãi:

– Không sao, chuyện của chúng ta có gì mới.

Người lạ mặt sực nhớ đến nhiệm vụ, lấy từ trong túi ra một phong thư niêm kín trao cho nàng:

– Xin báo tin mừng cùng Bang chủ.

Hắn liền lấy thư của Phó tướng Đỗ Yên Tập gởi cho nàng.

Diễm Thúy đón lấy xé dấu niêm xem liền tại chỗ. Xem xong sắc mặt nàng tươi như hoa nở:

– Hay lắm, người về báo Đô úy an tâm, ta còn bận một chút chuyện riêng cần giải quyết, xong chuyện ta sẽ đến gặp ngài tại tư dinh.

Trong lớp khăn bị mặt, hắn nhoẻn một nụ cười đầy ý nghĩa, đưa tay từ giã:

– Chuyện đã xong, tại hạ xin từ biệt.

Hồ Diễm Thúy gạt đầu tiến chân người bị mặt đến cửa ân cần dặn:

– Lần sau có đến người nhớ gõ cửa xin phép ta cho cẩn thận, kéo ta thức dậy không kịp mà nguy tính mạng đó nhé.

Người bị mặt hổ thẹn, không nói, phi thân đi nhanh.

Nhìn lên trăng dương vừa ửng hồng phía trời xa, Hồ Diễm Thúy buông theo trăng cười như điên dại.

Âm Dương Thần Chương

Dịch giả: Lữ Giang

Hồi 13

– Sư phụ ời, sư phụ, con về với người đây. Thảo muội ời, nhị ca có quà tặng em đây ...

Giang Lâm hớn hở reo vui từ cổng võ đường chạy nhanh vào môn động. Bỗng tiếng vui reo tắt ngấm giữa chừng, gói quà trên tay rơi nhanh xuống đất, khi chàng nhìn thấy tấm phiến trắng buông dài, bài vị người quá cố đề chúc vị chương môn nhân đời thứ bảy ...

– Trời, sư phụ ...

Giang Lâm hét lên, chạy nhanh đến bàn thờ khói nhang nghi ngút, chụp lấy bài vị đưa vào sát mắt để nhìn cho rõ, cầu mong sao mình bị chóa mắt vì ở ngoài nắng mới vào.

– Nhưng!

Chàng hét lớn rưng rờ, ngã vật ra sau khi đọc thấy hai chữ Lâm Bình rõ nét:

– Sư phụ! Không, sư phụ không thể nào chết được.

Tiếng thét của chàng đã làm kinh động đến các môn đồ tập luyện gần nơi đó, họ chạy sang, xiết bao mừng rỡ khi nhìn thấy Giang Lâm.

– Trời, Giang huynh ...

Tại sao sư phụ mất?

Trong óc Giang Lâm bây giờ chỉ đọng lại bấy nhiêu nên tất cả cái mừng vui, hồi hân của sư đệ chàng chẳng màng để tâm.

– Các đệ hãy lui ra tiếp tục tập luyện, để huynh có chuyện nói với Giang huynh.

Châu Đạt lớn tiếng giải tán đám đông quây lấy Giang Lâm.

Đợi cho hàng sư đệ tan rồi, Giang Lâm mới quay sang hỏi Châu Đạt:

– Đại sư huynh đâu? Thảo Sư ông đâu? Sao bàn thờ sư phụ lại lặng lẽ thế này, kẻ thù nào dám đến đây?

Giang Lâm nghẹn ngào nói không thành tiếng.

Châu Đạt giả vờ cúi đầu buồn bã nghe Giang Lâm hỏi, trong óc chuẩn bị câu trả lời cho thật êm xuôi. Giang Lâm về thật bất ngờ nhưng vô tình lại giúp cho mưu định của hắn mau thành. Hắn cất giọng thể lương:

– Nhị ca ới! Môn phái của mình dạo này lộn xộn lắm, sư phụ có bị ai đến để hạ thủ đâu, hơn nữa ai có đủ trình độ để đánh người bị thương chứ. Mà sư phụ bị kẻ hèn hạ lén đốt U môn động giữa lúc người đang đề công vận khí.

– Sư phụ bị chết thiêu ư?

Giang Lâm rùng mình hỏi lại:

– Thế lúc đó các người ở đâu sao không liều mình xông vào để cứu sư phụ chứ.

Châu Đạt làm ra vẻ sợ hãi:

– Chuyện này xin nhị ca hỏi Hữu Lễ sẽ rõ hơn!

– Hữu Lễ, Hữu Lễ đâu?

Giang Lâm nôn nóng gọi lớn.

Vừa nhìn thấy mặt Giang Lâm, Hữu Lễ òa lên nước nỡ:

– Giang huynh đi đâu mà để xảy ra đến nỗi, nếu có huynh ở nhà thì chuyện đâu đến nỗi nào?

Lòng Giang Lâm nghi hoặc, chàng chụp mạnh cổ áo Hữu Lễ hỏi dồn dập:

– Sự thể như thế nào nói mau?

Hữu Lễ nói ngay không ấp úng:

– Đêm hôm đó vào lúc canh ba, đệ chợt thức dậy vì có tiếng động khả nghi ở phòng bên cạnh.

Giang Lâm chặn lại:

– Phòng bên cạnh của người là ai?

– Phòng của đại sư ca.

– Đại sư ca à? Rồi sao nữa?

Giang Lâm buông tay hỏi tiếp.

– Đệ thoáng thấy ánh lửa bùng lên phía môn động.

Hữu Lễ sụt sịt khóc:

– Nhớ là sư phụ đang luyện công trong đó, đệ hoảng quá lao mình vào lửa đỏ toan cứu sư phụ, nhưng liền lập tức bị một người mặc đồ đồ, bịt kín mặt mày vùng chưởng đánh cho bất tỉnh rồi sau đó đệ không còn biết gì nữa cả.

Châu Đạt tiếp theo:

– Rồi tới đệ. Đang ngủ say sưa chợt nghe tiếng trống báo động, chẳng kịp mặc đồ, đệ lao người đến nơi đang phát hỏa thì thấy đại sư ca từ trong đám cháy bế thi hài sư phụ vọt ra, lúc đó người đã bị cháy thiêu gần hết nửa thân mình.

Giang Lâm không dẫn được cơn nóng giận. Chàng nghiêng răng kèn kẹt:

– Lúc mới phát hỏa Hồ Sơn ở đâu? Sao đến lúc này mới chịu ra tay giải cứu chứ.

Còn Thảo Sương?

– Chuyện của nàng còn bi thảm hơn nhiều.

Hữu Lễ khóc nức nở làm Giang Lâm nghe trời đất tối sầm:

– Sao? Thảo muội cũng bị chết thiêu với phụ thân ư?

Châu Đạt lắc đầu:

– Không, chuyện này thì đệ biết rõ hơn ai hết, lợi dụng lòng tin của sư phụ, Hồ Sơn đã xin cưới Thảo Sương cho mình và ...

– Và sao?

Giang Lâm nôn nóng.

– Và nàng vì muốn giữ trọn tình cùng với Giang huynh đã bỏ môn phái để tìm huynh. Không biết bây giờ nàng sống chết ra sao?

Châu Đạt khóc lớn làm Giang Lâm cũng phải khóc theo.

Đợi cho chàng dẫn bớt cơn xúc cảm, Châu Đạt mới tiếp:

– Sư phụ vừa mới mất chưa kịp tắm liệm, Hồ Sơn đã đứng ra bảo rằng mình chính là truyền nhân của sư phụ và hiện thời là chưởng môn nhân Thái Bình giáo.

– Láo!

Giang Lâm hét lớn:

– Kiếm linh còn ở trong tay ta, sao hấn dám lên ngôi chưởng môn nhân chứ?

Hữu Lễ hòa theo:

– Đúng vậy, lúc Hồ Sơn lên ghế chưởng môn đã bị một sức đối kháng mạnh mẽ của các đồ đệ, nhưng người bảo chính mắt mình trông thấy Giang huynh chết thảm nên ...

– Chết à?

Giang Lâm cười gằn:

– Hấn mong ta chết lắm sao?

Chàng cất lời mai mỉa:

– Chết để hấn cưới Thảo Sương, chết để hấn nắm quyền chưởng môn nhân. Không dễ dàng như vậy được đâu. Bình sinh Giang Lâm này không ham chức vị, nhưng cũng không để ai qua mắt được đâu. Hồ Sơn đâu? Ta phải gặp hấn để hỏi cho ra lẽ.

Hữu Lễ khúm núm chỉ tay ra phía vệ đường:

– Ngài tân chưởng môn đang đưa người đẹp đi ngoạn cảnh.

Vừa ngược nhìn, Giang Lâm bỗng lùi lại kêu lên bàng hoàng sửng sốt:

– Trời, Doanh Doanh, sao nàng lại có mặt ở đây?

Không yêu Doanh Doanh nhưng tim chàng vẫn nghe oặt thắt. Một nỗi ghen hờn vô cớ dâng lên làm tối mắt, chàng như một đứa bé con chỉ muốn chiếm hữu món đồ chơi lạ, thấy nó thuộc về người khác thì dạ không vui.

Nhìn diễn biến trên nét mặt của Giang Lâm, Châu Đạt mừng lắm, liền đến thở thẽ bên tai:

– Giang huynh, một số người cho rằng cái chết của sư phụ có nhiều điều mờ ám.

Họ đang chờ huynh về để làm sáng tỏ nguyên do.

Giang Lâm vẫn không rời mắt khỏi Doanh Doanh hỏi nhỏ:

– Nhưng ta biết làm gì để ...

Hữu Lễ chen vào:

– Gần đây có một viên quan tên là Đỗ Ngọc, người này có biệt tài phá án như Bao Công thuở trước. Nếu Giang huynh muốn, ta có thể nhờ người đến khai quật tử thi xét nghiệm.

Giang Lâm quay lại hét lớn:

– Ta không giao du với bọn quan quyền.

Châu Đạt nhỏ nhẹ thuyết phục:

– Giang huynh đừng nóng. Đâu phải quan quyền nào cũng xấu cả đâu. Hơn nữa đây là việc của mình, họ có tài sao mình không lợi dụng họ chứ. Giang huynh, cứ thử tiếp xúc với Đỗ Ngọc một lần. Đây

là một người rất dễ có cảm tình.

Giang Lâm có vẻ xiêu lòng nhưng gượng gạo chống chế:

– Nhưng liệu họ có chịu giúp mình không?

Thấy Giang Lâm bằng lòng, Châu Đạt mừng rỡ:

– Giúp đỡ nhau là việc phải làm của người quân tử.

Rồi hắn quay sang bảo Hữu Lễ:

– Đệ đi mời công tử Đỗ Ngọc đến đây ngay.

Hữu Lễ lật đật chạy đi liền.

Giang Lâm bảo Châu Đạt:

– Đệ lên nổi trống triệu tập tất cả đồ đệ Thái Bình giáo lại cho ta nói chuyện.

Châu Đạt vòng tay khúm núm:

– Tuân lệnh tôn chưởng môn nhân.

Hắn đã gọi chàng là chưởng môn nhân, nhưng không hiểu vì sao Giang Lâm không phản đối mà lại làm ngơ, hình như chàng cũng thích nghe ba tiếng êm tai này.

Tiếng trống triệu tập bất thường vang lên dồn dập làm kinh động tất cả môn đồ Thái Bình giáo. Họ sợ phải nhận thêm một hung tin nữa. Ô! Nhưng thật là may mắn, nhị sư ca của họ đã từ cõi chết hiện về, đó là một điềm vui.

Đang cùng Doanh Doanh đàm đạo về bài học mà nàng vừa mới tập xong. Hồ Sơn bỗng nghe từ phía U môn động tiếng trống lệnh vang lên dồn dập. Chàng hốt hoảng quay sang bảo Doanh Doanh:

– Chắc là có chuyện cần kíp lắm đồ đệ ta mới đánh trống lệnh triệu hồi gấp rút như vậy. Chúng ta phải nhanh chân lên mới được.

Doanh Doanh gật đầu cùng chàng phi thân nhanh về phía U môn động. Bây giờ nàng đã có một nội lực khá, tuy chưa biết xuất chiêu nhưng một trăm động tác nàng học được của "Miêu gia linh pháp" đã giúp nàng linh lợi hơn nhiều.

– Ô, Giang huynh.

– Giang đệ.

Doanh Doanh và Hồ Sơn mừng rỡ lao lên ôm chầm chàng trai trẻ, người ngỡ không bao giờ gặp mặt, nay lại hiện ra oai nghiêm tuấn tú.

– Hừ!

Giang Lâm cười mai mỉa:

– Tang sư phụ còn trắng trên đầu kia mà đã cùng nhau tình tự gió trăng rồi.

Doanh Doanh kinh hãi kêu lên:

– Giang huynh ...

Lời chàng nói như gáo nước phủ phàng tạt mạnh lên niềm yêu mến

của nàng từ bấy lâu nay.

Hồ Sơn run giọng:

– Giang đệ nói gì lạ vậy? Đại ca với Doanh muội chỉ là ...

Giang Lâm cười nhạt:

– Là gì mà chẳng được, huynh khỏi cần phải thanh minh.

– Giang huynh! Anh không được quyền nói vậy!

Doanh Doanh bật khóc:

– Đối với tân chủ võ môn, anh phải có thái độ kính trọng với người.

– Chủ võ môn nhân ...

Giang Lâm cười sắc sảo:

– Ta chưa đồng ý thì hắn có quyền gì chứ? Ta cấm các người gọi hắn là chủ võ môn nhân.

– Giang đệ!

Hồ Sơn không ngờ Giang Lâm lại xưng hô như vậy, nổi mừng vui tương ngộ chưa tròn, Giang Lâm lại nổi lớn tiếng nặng nề xỉ vả chàng. Nhưng tính Hồ Sơn rất chiều các huynh đệ nên không lấy làm giận dữ.

Hồ Sơn nói:

– Huynh ngớ đê đã tuyệt mạng dưới Tuyệt hồn nhai, mới vâng lời sư phụ lên ngôi vị chủ võ môn dẫu dặt các đệ. Nay nếu đệ đã về huynh sẵn sàng nhường lại.

– Nhường!

Giang Lâm hét lớn:

– Chúc chủ võ môn có phải là của huynh đâu mà nhường nhịn chứ.

Hồ Sơn! Ta thật sự ghê sợ ngươi, thật không ngờ bên trong cái gương mặt nhân từ độ lượng đó là một tấm lòng sâu độc, nham hiểm khôn lường.

Doanh Doanh uất ức chen vào:

– Giang huynh, anh không được phép nhục mạ Hồ huynh như vậy.

Giang Lâm lia tia mắt sang nàng, gay gắt:

– Còn nàng, nàng đã bị cái địa vị chủ võ môn kia mê hoặc. Đừng mơ tưởng hảo huyền, hắn không yêu nàng đâu mà chờ đợi.

Doanh Doanh không biết trả lời sao đành ôm mặt khóc nghẹn ngào.

Chứng kiến cuộc đấu khẩu giữa bọn họ, đám môn đồ Thái Bình giáo phải ngẩn ngơ, không biết phải tin ai cho phải.

Đứng nép mình trong một góc, Châu Đạt bỗng chồm nhìn ra phía ngoài chờ đợi.

Có vật gì chạm nhẹ vào vai hắn, Châu Đạt quay lại vui mừng khi nhận ra đó là con sáo nhỏ.

Lợi dụng lúc không ai để ý hắn rón rén rút nhanh mảnh giấy trong

ống chân con sáo đọc lệ. Đọc xong gương mặt hấn lộ vẻ vui mừng. Giang Lâm đã đứng dậy đưa cao lá cờ nhỏ màu hồng hét lớn:

– Thái Bình giáo phái tiếp nhận lệnh hồng kỳ.

Tất cả môn đồ đồng quỳ gối tung hô:

– Bái kiến lệnh hồng kỳ, bái kiến tổ sư Thái Bình giáo phái.

Hồ Sơn mặt cắt không còn một giọt máu. Chàng cũng quỳ gối tôn xưng như môn đệ, rồi tiến lên một bước nắm tay Giang Lâm hỏi run run:

– Giang đệ, sao đệ dám xúc phạm đến vong hồn của tổ sư? Sao đệ dám lấy lệnh hồng kỳ trên bàn thờ sư tổ?

Giọng Giang Lâm lạnh như đá đóng băng:

– Vì ta cần làm sáng tỏ một sự thật còn mờ ám! Các môn đệ ...

Chàng quay ra nói với các môn đồ:

– Hôm nay ta triệu tập các đệ đến đây để nhìn ta chứng minh một sự thật. Ta đã mời công tử Đỗ Ngọc đến khám nghiệm thi hài của sư phụ.

Tất cả môn đồ lặng ngắt. Hồ Sơn cất tiếng bàng hoàng:

– Giang đệ dám động đến thi hài của sư phụ sao?

Giang Lâm không đáp lời của Hồ Sơn mà quay sang nở một nụ cười bí hiểm:

– Người sợ phải phơi bày ra đây một sự thật lắm à?

Hồ Sơn không hiểu ý nghĩa câu nói của Giang Lâm. Chàng cũng không biết làm sao ngăn chặn nhị đệ mình làm một việc đau lòng.

Phơi bày thân thể cháy đen của sư phụ ra trước mắt mọi người, đem nội bộ môn phái ra nhờ một tên quan phân giải.

Bên cạnh chàng, Doanh Doanh cũng cảm thấy xót xa. Nàng lạ lùng cho thái độ của Giang Lâm, vừa về đến nơi đã dùng dùng làm dữ rồi, cho khai quật mồ sư phụ.

Nàng cảm thấy ghê sợ Giang Lâm kể từ phút giây này.

Không khí lạnh yên, từ trên bàn thờ đôi mắt Lâm Bình rọi thẳng xuống đám môn đồ rồi dừng lại trên mắt Hồ Sơn như xót thương an ủi:

– Bẩm tôn chưởng môn.

Một đệ tử chạy vào thông báo, không biết thừa cùng ai, Giang Lâm hay Hồ Sơn?

– Quan đô úy Đỗ Ngọc theo lời mời đã đến.

Giang Lâm khoát tay lạnh lùng:

– Truyền mời người vào đây.

Đỗ Ngọc, Sĩ Khai và một số quan chức lặng lẽ bước vào. Tất cả lạnh yên như những thi hài biết đi, vô tư không tình cảm. Chỉ trong một vài

khắc nữa thôi trắng đen sẽ rõ!

***

Không khí đang căng thẳng nặng nề bỗng chùng xuống trầm lặng hẳn đi khi Đỗ Ngọc bước đến giữa tòa đại sảnh đồng chấp tay bái kiến Giang Lâm:

– Tham kiến chương môn nhân.

Giang Lâm đưa tay đáp lại, nét mặt lạnh lùng:

– Không dám, kính chào đại quan, mời người an tọa, tại hạ có chuyện cần thưa.

Doanh Doanh ngẩng đầu, kêu lên bàng hoàng:

– Đỗ huynh, Sĩ huynh, tại sao hai người lại dính líu vào chuyện riêng của Thái Bình giáo phái chứ?

Đỗ Ngọc làm một cử chỉ bảo nàng hãy lắng yên, rồi ngược lên nhìn Giang Lâm vui vẻ:

– Chương môn cho mời tại hạ đến cho điều chi cần dạy bảo chẳng?

Giang Lâm có vẻ hài lòng trước cách ăn nói nhã nhặn của Đỗ Ngọc.

Chàng nhăn mặt cho có lệ:

– Đại quan, tại hạ không phải là chương môn nhân, nghe đồn quan ngài có tài về việc truy tìm ra những điều khỗ lấp, tại hạ mời người đến đây để làm sáng tỏ cái chết của sư phụ. Ngài không từ chối chứ?

Đỗ Ngọc cắt quạt vào tay chậm rãi nói:

– Được giúp đỡ Thái Bình giáo, Đỗ Ngọc tôi lấy làm hãnh diện vô cùng. Xin tân chương ... à không, xin Giang huynh chỉ mỗ phần để tại hạ cho quân đào lên khám nghiệm.

Hồ Sơn nãy giờ quá bàng hoàng lặng nghe hai người đối đáp, giờ mới chen vào:

– Không! Ta không cho phép các người động đến thi hài sư phụ.

Nỗi nghi ngờ trong lòng Giang Lâm càng lúc càng tăng, chàng bảo Hữu Lễ:

– Đệ hãy hướng dẫn các người của quan đô úy đây đến mộ phần sư phụ mau lên.

Hữu Lễ sốt sắng “Dạ” rồi dắt toán lính ra ngoài, Hồ Sơn nóng lòng đuổi theo.

Giang Lâm gọi lại:

– Hồ Sơn! Người không ra khỏi chỗ này được đâu! Hãy đứng đó mà chờ trả lời trước toàn thể đồ đệ về việc mình làm.

Hồ Sơn dừng chân sững sốt:

– Giang đệ nói vậy nghĩa là sao huynh không hiểu?

Mắt Giang Lâm long lên vì giận dữ:

– Hiểu hay không cũng phải chờ đó.

Nghe hai vị sư huynh lớn nhất của môn phái nói với nhau bằng những lời khó hiểu, đám đồ đệ hoang mang chẳng biết phải tin vào ai nữa. Họ đứng yên chờ kết quả cuối cùng.

Lúc đó đám lính của Đỗ Ngọc đã trở vào, thi hài của Lâm Bình bọc trong tấm vải trắng được đặt trên một tấm cây, đã có mùi thối do thịt xương mục rữa.

– Sư phụ!

Giang Lâm nhào đến bên xác chết của thầy nức nở:

– Nghịch đồ về trễ để thầy phải chết oan khiến tội thật là đáng chết. Vừa khóc chàng vừa mở lớp khăn áo tắm liệm ra khỏi người thầy kể lẽ thảm thiết làm đám đồ đệ phải động lòng rơi lệ.

Đỗ Ngọc bước đến gần Giang Lâm, đặt tay lên vai chàng an ủi:

– Giang huynh đừng bi lụy quá mà hại cho sức khỏe. Lâm tiên bối đã vô phước muôn phần, nhiệm vụ kẻ còn sống phải trả thù cho người đã khuất.

Giang Lâm ngẩng đầu dẩy lau nước mắt, gạt đầu:

– Phải! Ta phải trả thù cho sư phụ. Bắt được kẻ sát nhân ta sẽ tự tay mình móc mật phơi gan cho thỏa lòng căm tức.

Rồi chàng quỳ lạy thi hài sư phụ, nghẹn ngào:

– Đệ tử vì muốn trả thù nên làm cho thi hài sư phụ chẳng được vẹn toàn. Đó chẳng qua là điều bất buộc.

Sĩ Khai chen vào:

– Giang huynh, muốn thành việc lớn phải biết hy sinh việc nhỏ. Tại hạ nghĩ Lâm tiên bối sẽ vui lòng chẳng hờn giận huynh đâu.

Giang Lâm đứng dậy nói với Đỗ Ngọc:

– Xin mời đại quan bắt tay vào việc đi thôi.

Đỗ Ngọc ung dung gạt đầu bước đến gần thi hài hơn một chút nữa cất giọng ôn tồn:

– Xin Lâm tiên bối rộng lòng.

Chiếc quạt trên tay Đỗ Ngọc đưa lên cao, bỗng..... - Khoan ...

Tiếp theo lời nói là một bóng trắng đứng trước mặt Đỗ Ngọc:

– Xin đại quan dừng tay cho tại hạ có vài lời phân giải với Giang huynh.

– Thạch Trí, người định chống lại Linh hồng kỳ chẳng?

Giang Lâm hỏi lạnh lùng.

Thạch Trí lùi lại chấp tay cung kính:

– Giang huynh, đệ không chống lại linh hồng kỳ cũng không chống lại Giang huynh mà đệ cảm thấy việc này có điều chi mờ ám tất cả dường như muốn ám hại lại sư ca.

Giang Lâm cất giọng cười ngạo nghễ:

– Người khó lo xa, cây ngay sợ gì chết đứng, vàng thật thì lo gì lửa đỏ. Ô! Hay chính là mi có liên can nên sợ. Phải không?

Thạch Trí lúng túng. Hắn lùi lại một bước từ trước đến nay hắn vốn quý Giang Lâm, nhưng thái độ lạ lùng của chàng hôm nay đã làm Thạch Trí mất đi phần nào niềm kính trọng.

Thạch Trí cao giọng:

– Giang huynh! Anh nói gì lạ vậy?

Giang Lâm giờ cao cây lệnh hồng kỳ:

– Lui ngay, để quan đô úy làm việc.

Thạch Trí không dám cãi lời đành lui về hàng ngũ lòng hoang mang nghi hoặc.

Chiếc quạt trong tay Đỗ Ngọc khẽ quạt ra một luồng kinh phong quét sạch các vật chướng ngại trên thi thể Lâm Bình và bắt đầu cuộc tìm kiếm trên cái thân thể lỏa lồ bị cháy xém đi gần phân nửa.

Lưỡi dao nhỏ trên tay Đỗ Ngọc bén như một tia nước, luồn lách khắp mọi nơi trên cơ thể Lâm Bình, làm lòng Hồ Sơn đau nhói như chính chàng đang bị thọ hình.

– À! Đây rồi.

Đỗ Ngọc hét lớn báo tin:

– Huyệt di bộ của tiền bối đã bị người điếm cứng trước khi viên tịch, chứng tỏ Lâm tiền bối đã bị người điếm huyệt trước khi phóng hỏa đốt U môn động.

Giang Lâm bước lên một bước nhìn, đôi mắt đầy ác cảm của chàng cứ hằm hằm đảo sang Hồ Sơn như muốn ăn tươi nuốt sống.

Cái tin sự phụ bị người ám sát đã làm đám đệ tử xôn xao, người nọ nhìn người kia như dò hỏi, như nghi kỵ. Mỗi người một lời mà vẫn không biết ai là thủ phạm, bởi Thái Bình giáo xưa nay chưa gây thù chuốc oán bao giờ.

Doanh Doanh và Hồ Sơn chấn động toàn thân, họ tiến lên một bước, nắm áo Đỗ Ngọc toan cất lời cật vấn. Chợt Hồ Sơn lùi lại một bước, nét mặt kinh hoàng, chàng lắp bắp:

– Trời, lẽ nào, lẽ nào lại như vậy được sao?

Rồi té quỵ xuống đất, mặt tái xanh.

Đỗ Ngọc đang gỡ từ trong tay người chết một mảnh lụa màu hồng nhạt, kêu lên kinh ngạc:

– Ô! Ta đã tìm ra thủ phạm rồi đây! Giang huynh, hãy truy tìm người có chiếc áo này.

Giang Lâm cầm lấy mảnh vải đã xạm màu vì bị chôn theo xác chết nhiều ngày, cười gằn rồi đưa cao hỏi lớn:

– Mảnh hồng y này đã được sư phụ dứt ra từ một trong hai trăm lẻ bảy bộ đồ của môn sinh Thái Bình giáo phái. Kẻ nào đã dám giết thầy hãy tự thú đừng để ta nhọc lòng truy xét.

Đến mức này thì quá rồi, không ai bảo ai, tất cả các môn sinh đưa mắt nhìn nhau nghi kỵ, họ thầm kiểm tra tay áo của nhau.

Hồ Sơn từ nãy giờ vẫn chưa hết bàng hoàng, quý người trên mặt đất, chàng lơ đãng đưa mắt nhìn mảnh hồng y trên tay của Giang Lâm. Chàng nhắc tay áo toan đứng dậy, bỗng thốt lên bàng hoàng sững sờ:

– Trời, tay áo của ta sao lại nằm trong tay sư phụ.

Lời chàng nhỏ nhưng khác nào tiếng sấm giữa trời, trăm mắt nhìn chàng nửa xót thương, nửa phẫn nộ.

Hồ Sơn mà là kẻ giết thầy ư? Không thể nào có được, nhưng tang chứng lại sờ sờ thì ...

Giang Lâm nghiêng rặng, từ trên bực cao chàng dùng hết công lực đánh mạnh vào người của Hồ Sơn, hét:

– Tên khốn nạn, mày phải chết.

– Khoan! Dừng tay!

Thạch Trí kịp thời đỡ đòn cho Hồ Sơn:

– Giang huynh đừng vội nóng.

Bị trúng thương của Giang Lâm quá mạnh, Thạch Trí chỉ nói được bấy nhiêu rồi ngheo đầu tắt thở.

Nhìn kẻ mới vì mình bỏ mạng, Hồ Sơn như tỉnh, như mờ, chàng đỡ lấy thân hình sư đệ lên tay mà lặng yên bất động.

Giang Lâm vẫn chưa hả cơn giận, tiếp tục đưa cao song chưởng nhắm thẳng đầu của Hồ Sơn.

Doanh Doanh vội nhảy ra níu lấy tay Giang Lâm hét:

– Giang huynh, muội nghĩ Hồ Sơn không bao giờ làm chuyện trái nhân đức như vậy.

Xin anh hãy suy xét tận tường kẻ giết oan người vô tội.

Hất tay Doanh Doanh sang bên, Giang Lâm bước lên chiếc ghế cao cất giọng hầm hầm:

– Còn oan gì nữa. Tội hấn chết đã đành, Doanh muội đừng có lời ngăn cản.

Sĩ Khai kéo tay áo Doanh Doanh khẽ nhắc:

– Doanh muội, đừng xen vào chuyện nội bộ của người.

Doanh Doanh lắc đầu. Không hiểu sao nàng có cảm giác là Hồ Sơn đang bị hàm oan và nàng thương chàng vô hạn. Nàng nói:

– Giang huynh, bấy nhiêu chứng cứ chưa đủ để buộc tội Hồ Sơn là kẻ giết thầy, biết đâu đây không phải là mưu kế của kẻ ghét ghen

hãm hại đại ca.

Một đám môn đồ hô to:

– Có thể có kẻ ám hại đại sư huynh đây.

Đỗ Ngọc đứng dậy cất giọng ôn tồn:

– Giang huynh, về việc Hồ Sơn đây có phải là thủ phạm hay không tại hạ không khẳng định, chỉ đưa ra những phát hiện mà thôi. Tuy nhiên, tại hạ mong rằng người nên cẩn thận, kéo oan ức người vô tội.

Giang Lâm dịu giọng, hơi thở đã lấy lại bình thường:

– Đa tạ đại quan đã có lời chỉ giáo, Hồ Sơn, kể từ phút giây này người là tội nhân của Thái Bình giáo phái, hãy chấp nhận môn qui.

***

Dưới áp lực của lệnh hồng kỳ, Hồ Sơn cúi đầu:

– Giang đệ, trong nghịch cảnh này huynh không biết lấy lời chi phân giải cho đệ hiểu được nỗi lòng và trong hoàn cảnh nào đi nữa huynh cũng cúi đầu tuân theo lệnh sư môn.

– Tốt lắm! Hữu Lễ trói tội phạm vào giữa cột cờ cho ta suy xét.

– Tuân lệnh nhị sư huynh.

Hữu Lễ sốt sắng thi hành mệnh lệnh.

Nhìn Hồ Sơn bị trói giữa cột cờ, lòng ai không oằn thắt. Bởi thường nhật chàng vốn hiền lành được lòng cả mọi người. Duy chỉ có Giang Lâm vì cơn nóng giận và đố kỵ nên nhất thời quên hết bao kỷ niệm với Hồ Sơn.

Giang Lâm quát:

– Hồ Sơn, giữa pháp đường mi hãy cung khai sự thật. Bởi vì sao mảnh hồng y kia lại nằm trong tay sư phụ?

Hồ Sơn không biết trả lời sao đành phải yên lặng cúi đầu, giây lâu chàng cất lời yếu ớt:

– Huynh không biết nói sao cho đệ hiểu, mảnh áo đó mất tự bao giờ, huynh còn không hay biết.

Câu trả lời đã không làm Giang Lâm vừa ý. Chàng rít lên:

– Người định bảo đây là một âm mưu hãm hại người chăng? Hữu Lễ hãy đem ráp mảnh vải này vào chỗ thiếu kia cho mọi người cùng trông thấy.

Mảnh vải được ráp vào vừa khít, và mọi người càng thêm hoang mang khi nghe Giang Lâm hùng hồn buộc tội:

– Ngày làm lễ động quan sư phụ, chính tay mi đã đứng ra trông coi tất cả. Hôm đó ta chưa về kịp, đừng bảo ta vì ganh ghét mà bày trò hãm hại người chứ. Hãy trả lời cho mọi người cùng rõ. Có phải mảnh vải này được cắt ra từ tay áo của người và nó đã được chôn với sư

phụ cùng một ngày giờ năm tháng không?

Hồ Sơn cắt lời khỗ sở:

– Phải, nhưng ...

– Thôi đủ rồi.

Giang Lâm cắt ngang:

– Hữu Lễ, lục soát người Hồ Sơn cho ta.

– Đúng rồi!

Giang Lâm hét lớn đưa cao quyền “Thần nhu đại pháp”:

– Hồ Sơn, ta không ngờ người tồi tệ thế này, chỉ vì một pho bí kíp mà mi nhẫn tâm giết thác người mà lẽ ra mi phải kính như cha. Hừ ...

Giang Lâm lấy lưỡi kiếm vàng của mình vào chuôi kiếm của Hồ Sơn nói tiếp:

– Các đồ đệ, từ bấy lâu nay Thái Bình giáo phái làm dung dưỡng một con rắn độc, một kẻ lừa thầy phản bạn. Chắc các đệ đã biết ta và Thảo Sương tha thiết yêu nhau, hắn đã tìm cách đưa ta vào cũi chết để cướp đoạt tình yêu. Lừa dối thầy để đoạt ngôi vị chưởng môn nhân. Chính hắn, hắn đã làm Thảo Sương phải bỏ môn phái ra đi, tung tin ta chết, đốt động U môn để giết thác sư phụ, đoạt pho bí kíp này.

Sợi dây trói nghiêng vào tay đau đớn, nhưng Hồ Sơn không giận họ, không giận Giang Lâm mà càng thêm yêu mến họ, vì Hồ Sơn thâm nghĩ, kẻ nào biết phần uất, biết căm thù kẻ giết sư phụ của mình là kẻ đó mới xứng đáng làm học trò “Thái Bình giáo phái”. Chỉ tội cho chàng nổi oan khó giải, có miệng mà nói chẳng nên lời. Hiện nay chàng chỉ có một cách duy nhất để cứu mình. Đó là nói lên sự thật, một sự thật mà chàng mới nhận ra. Nhưng làm như vậy có nghĩa là chàng phụ đi lòng tin của sư phụ, là làm đổ vỡ một cơ mưu. Không, chàng không có quyền làm ngược lại điều sư phụ đã làm, dù thịt nát tan xương, rồi đây cũng có ngày mọi người hiểu được lòng chàng mà.

Nghĩ vậy, Hồ Sơn như có thêm nghị lực, chàng ngẩng cao đầu nói lớn:

– Giang đệ, các môn đồ, quả thật tình huynh không bao giờ giết thầy phản bạn.

Nhưng hiềm nỗi tình ngay lý gian, có miệng mà nói chẳng nên lời.

Giờ đây sinh mạng này huynh giao phó lại cho các đệ. Sáng suốt công minh thì Hồ Sơn này sẽ ngậm vành kết cỏ ghi ơn. Còn nếu các đệ cứ khẳng khẳng đề quyết thì huynh cũng cam đành xuôi tay thọ tử.

Do đã có ác cảm với chàng, nên khi nghe chàng cắt lời thống thiết,

đám đồ đệ chẳng chút động tâm mà càng thêm căm phẫn cho chàng là phường già trẻ điêu ngoa, lấy lời mật mà thu hút nhân tâm. Họ la ó ồn ào:

– Giang huynh, giết kẻ giết thầy đi.

Đưa tay ra dấu cho đám đông dụ đi, Giang Lâm cất giọng sang sảng:

– Xưa nay việc thưởng phạt của Thái Bình giáo rất nghiêm minh. Trong môn qui có ghi rõ, kẻ lừa thầy phản bạn phải chịu luật hình nặng nhất. Là đại sư huynh có lẽ Hồ Sơn đã biết hình phạt mình nhận lãnh là gì rồi. Hữu Lễ cỡi trời cho Hồ Sơn tự xử khỏi đau lòng ta bức bách.

Thoát khỏi dây trời, Hồ Sơn bước đến gần Giang Lâm cất giọng run run:

– Giang đệ quyết xử huynh tội giết thầy sao?

Toàn thân Giang Lâm chấn động vì lời Hồ Sơn tha thiết. Ánh mắt van lơn chứa chan bao điều không thể nói. Chàng phải quay đi không nỡ nhìn thấy giọt nước mắt ức oan đang tuôn chảy như tha thiết oán hờn.

Châu Đạt vội xen vào nạt lớn:

– Hãy thi hành lệnh của chương môn nhân, đừng dồng dài nữa.

Tuyệt vọng, Hồ Sơn quay về bàn hương án, nơi bày linh vị của Lâm Bình, cất giọng nghẹn ngào:

– Sư phụ, võ công là xương máu. Thầy đã truyền ban cho con nên vóc nên hình.

Nay vì con bất tài vô lực không giữ được, tội thật là đáng thác. Kính mong sư phụ hiển linh thấy hiểu nỗi oan tình.

Dù căm phẫn oán hờn đến đâu, lúc này Giang Lâm cũng không giữ nổi lòng mình.

Chàng bật khóc chạy đến đỡ Hồ Sơn đứng dậy:

– Đại ca, vì sự mất còn của Thái Bình giáo phái, đệ buộc lòng phải cương quyết với đại ca, đừng oán hờn đệ nhé.

– Giang Lâm, chẳng bao giờ huynh đem lòng oán hận đệ đâu. Có lẽ số mệnh của huynh là như vậy. Đệ ở lại phải giữ gìn cương kỷ lấy chữ nhẫn răn mình. Huynh ra đi, dù góc biển chân trời cũng gởi hồn về Thái Bình giáo phái.

– Đại ca!

Giang Lâm úp mặt vào người Hồ Sơn không nói, toàn thân chàng run lên theo từng cơn nấc nghẹn ngào.

Châu Đạt bước lên đồng dục:

– Giang huynh đừng để tình cảm yếu mềm mà bị người lợi dụng.

Nghe nhắc Giang Lâm sực nhớ, nhóm dậy đưa tay gạt nhanh dòng nước mắt, nói cứng rắn:

– Bắt đầu đi.

Hồ Sơn đứng dậy quay nhìn các sư đệ:

– Các đệ ở lại cố gắng phòng Giang Lâm bảo vệ môn phái. Giang đệ, huynh muốn được mượn lệnh hồng kỳ.

Giang Lâm chấn động nhướng mắt ngạc nhiên, chưa kịp hỏi thì Hồ Sơn đã bay đến chụp lấy cây lệnh hồng kỳ nhắm thẳng huyết “Phù Cốc” của mình đâm xuống.

Một tiếng bụp vang lên, Hồ Sơn cất tiếng hét thất thanh rồi ngã vật ra sau vì quá đốn đau, không chịu nổi. Từ cây lệnh hồng kỳ một làn khói trắng nhẹ bay lên.

– Hồ huynh!

Doanh Doanh không chịu nổi chạy bay đến đỡ lấy thân hình Hồ Sơn mềm nhũn, cất tiếng khóc nghẹn ngào.

Sĩ Khai vội kéo Doanh Doanh ra xa, cất giọng khuyên lơn:

– Doanh muội, nam nữ thọ bất tương thân, muội quên mất rồi sao? Doanh Doanh không nói, nằng dựa lưng vào cột mà thút thít khóc mãi.

Giang Lâm sau phút giây quá bàng hoàng, chàng bước xuống bên Hồ Sơn. Vừa gỡ cây lệnh hồng kỳ ra khỏi huyết “Phù Cốc” của Hồ Sơn.

Giang Lâm hét kinh hoàng:

– Trời, đại ca, sao anh lại phá vỡ huyết “Phù cốc”! Rồi đây anh sẽ trở thành kẻ tàn phế suốt đời. Anh sẽ chẳng bao giờ có cơ hội khôi phục lại võ công.

Doanh Doanh lợi dụng lúc Giang Lâm bị chi phối bởi tình nghĩa huynh đệ, cất lời cầu cạnh:

– Giang huynh, hãy đem Hồ huynh vào trong sân sóc kéo nguy tính mạng.

Giang Lâm gạt đầu thiếu não, Hữu Lễ vội chen vào:

– Giang huynh, Hồ Sơn chưa đền xong tội lỗi.

Giang Lâm ngẩng dậy, đôi mắt đã mất thần:

– Còn gì nữa chứ?

Châu Đạt bước lên vòng tay:

– Sát nhân đền mạng đó là lẽ công bình xưa nay trong trời đất. Quân pháp bất vị thân, xin Giang huynh ban lệnh tử.

Giang Lâm giật mình đánh rơi xả lệnh hồng kỳ:

– Lệnh tử ư? Không, không, đừng bắt ta làm việc đó.

Đỗ Ngọc đặt tay lên vai Giang Lâm dịu dàng nhưng cương quyết:

– Phải làm thôi, đừng yếu lòng như vậy mà vong hồn Lâm tiền bối chẳng được an vui.

Giang Lâm cất giọng thiếu nã:

– Bằng cách nào đây?

Chàng đưa cao cây linh hồng kỳ lên run run nhắm vào tử huyết của Hồ Sơn toan kết thúc một đời người ngang trái, nhưng Châu Đạt đã đưa tay cản lại.

– Kẻ giết thầy không thể có cái chết nhẹ nhàng được. Xin Giang huynh đem tội phạm ra đỉnh núi chôn sống.

– Chôn sống ư?

Giang Lâm ôm chặt người Hồ Sơn sợ hãi, rồi nhẹ vuốt lên mí mắt nói nhỏ:

– Đại ca, đệ cầu mong hương hồn anh hãy hiểu. Hữu Lễ, ta giao tội phạm cho đệ.

Hữu Lễ khẽ mỉm cười, cúi xuống xách hai chân Hồ Sơn lôi xềnh xệch trên nền đá bước ra tổng đàn Thái Bình giáo lặng ngắt, chỉ có tiếng khóc của Doanh Doanh hòa lẫn vài tiếng thở dài nhỏ nhẹ phát ra từ hàng đệ tử.

Mắt Giang Lâm mờ lệ, toàn thân rời rã, trí tâm bán loạn, rồi bời.

Châu Đạt lại một lần nữa lôi chàng trở về thực tại:

– Giang huynh, đệ đã cho bày yến tiệc. Anh hãy mời đại quan đây vào cùng đàm đạo.

Vì lễ độ Giang Lâm đành phải gượng sàu đau đứng dậy mời Đỗ Ngọc cùng Sĩ Khai vào khách sảnh.

Tất cả lần lượt tản hàng trở về chỗ cũ, sảnh đường phút chốc vắng tanh, hiu quạnh.

Đỗ Ngọc bảo Doanh Doanh:

– Doanh muội, em hãy về nhà tịnh dưỡng, huynh nhìn xem thân sắc em đã xấu lắm rồi.

Đỗ Ngọc vào khuất, Doanh Doanh gục xuống bên thi hài Lâm Bình nước nỡ:

– Lâm tiền bối hiển linh, sao không cứu đồ đệ mình thoát nạn?

Hương khói nhẹ bay, làn gió đưa dịu dịu mùi tử khí bốc lên hừng hực, hòa lẫn tiếng chén đưa vào nhau lách cách, tiếng cười đùa từ trong bàn tiệc vọng ra làm Doanh Doanh phải ôm đầu nhức buốt, nàng lẩm nhẩm như kẻ điên:

– Trời ơi, tại sao những người thân thiết nhất trong đời tôi đều lần lượt bỏ tôi đi cả.

Tôi phải biết dựa vào đâu bây giờ. Ngoài kia người ta đang chôn sống Hồ huynh, lớp đất vô tri sẽ cướp dần đi sự sống một người vô

tội. Không không! Thế nào như vậy được.

– Cô nương, xin nàng hãy lui ra để chúng tôi tắm liệm thi hài sư phụ. Tiếng ai thoang thoảng bên tai, Doanh Doanh ngẩng dậy, chột lùi một bước khi nhìn ra đó là Hữu Lễ:

– Hữu Lễ, vậy là ngươi đã hoàn thành mệnh lệnh.

Hắn gật đầu, nét mặt lạnh băng:

– Phải, Hồ Sơn đang trút những hơi thở cuối cùng của mình trên đỉnh núi mây.

Hắn đang cầm những giọt nước mắt của cô nương đưa về âm cảnh.

– Trời, đồ sát nhân, quân tàn nhẫn.

Doanh Doanh hét lớn rồi vụt chạy đi nhanh. Hữu Lễ cúi xuống thi hài sư phụ, trên môi hắn thoáng nụ cười đắc thắng.

***

Đêm đã quá canh ba, con bướm đêm đập choạng bay té nhào vào đĩa đèn đã lụn bắc của Giang Lâm. Một tia khói ngào ngào khê bay lên, căn phòng phút chốc đắm chìm trong bóng tối.

Chàng khê ngáp dài mệt mỏi, không buồn châm lại chiếc đèn. Ba ngày nay, Giang Lâm chính thức lên làm chủ trì môn nhân, mọi việc phải làm lại từ đầu. Công việc ngập tràn, phải làm suốt sáng thâu canh mà không xua đuổi nỗi u buồn trĩu nặng.

Giang Lâm khê nhặt con bướm nhỏ lên tay. Bướm ơi, mi là con vật vô tri, mi sung sướng biết bao nhiêu? Ta thêm được như mi thoát khỏi cảnh trần gian tục lụy, xa lánh cõi u buồn, nhón nhơ bay liệng chẳng biết oán hận căm thù.

Chàng thở dài bật lửa. Ánh sáng vàng từ chiếc bắc lụn tim đập chờn như muốn tắt. Giang Lâm gục đầu xuống bàn thiu thiu ngủ.

Chính tại nơi này, bao đêm sư phụ của chàng đã ngồi ghi chép lại những võ công dành cho môn phái và cũng chính nơi này chàng và Hồ Sơn từng quý nghe thầy truyền giảng cho những độc chiêu của Thái Bình giáo phái.

Vậy mà giờ đây kẻ dương trần người âm cảnh. Giữa tổng đàn rộng thênh thang, một mình chàng lẻ bóng. Trách nhiệm nặng nề của môn phái đè nặng trên vai.

Và Thảo Sương, tim chàng trĩu nặng, nỗi nhớ thương giờ đây nơi góc biển chân trời, em sống chết ra sao? Có khi nào nghĩ đến anh không?

Mãi miên man trong cơn suy tưởng, tâm trí đập chờn nửa tỉnh nửa say. Giang Lâm không phát hiện ra bóng một nữ lang mặc xiêm y màu đỏ vừa xuất hiện giữa phòng mình.

Thủ pháp nàng thật cao cường đã thoát qua ba lần rào cản của Thái

Bình giáo một cách nhẹ nhàng không ai hay biết. Nàng ngược nhìn Giang Lâm nói hận thù:

– Tên tiểu tử, mi phải trả lại cho ta nguồn sinh lực hôm nào!

Nói xong nàng dang tay ôm chặt Giang Lâm vào lòng, đôi mắt sáng long lanh tình tứ, bàn tay còn lại nhanh chóng vứt bỏ y phục khỏi người chàng.

Giang Lâm chợt mở mắt bàng hoàng, đẩy mạnh nàng về phía sau, khoát vội tấm chăn nhìn nàng giận dữ:

– Bang chủ “Đoạn Hồn Nhân”, người định giở trò gì với tại hạ vậy?

– Có gì đâu mà thiếu hiệp hoảng hốt.

Hồ Diễm Thúy cất tiếng ngọt ngào:

– Đêm lạnh lòng ta đến giúp người khỏi cảnh cô đơn.

– Không!

Giang Lâm xua tay hoảng sợ:

– Ớn cứu tử của Bang chủ, tại hạ sẽ báo đáp, nhưng chuyện này ... xin Bang chủ thứ tội cho.

Hồ Diễm Thúy khẽ vận “Đoạn Hồn Nhân nữ sắc”, tạo cho mình một nét quyến rũ đáng yêu, sà vào lòng Giang Lâm nũng nịu:

– Giang huynh! Chàngỡ từ chối lời mời của thiếp sao?

Dưới ánh lửa lập lòe, vẻ đẹp nàng lung linh diễm mị, toàn thân nàng rực lửa mời chào, ánh mắt nàng đam mê quyến rũ, đôi môi mọng đỏ trề ra làm sắc thép phải rung mình.

Nhưng Giang Lâm từ xưa đến nay chưa từng biết chuyện trai gái là gì, lại trải qua cơn khủng hoảng tinh thần quá nặng, nên sắc đẹp của nàng dường như không thu hút được niềm dục vọng của chàng trai trẻ. Chàng khẽ vòng tay:

– Bang chủ, tại hạ đã có người yêu nên không thể ...

Đôi mày đẹp khẽ chau, Hồ Diễm Thúy giật mình thầm nghĩ tên tiểu tử này lợi hại thật, dùng “Đoạn Hồn Nhân nữ sắc” không xong, có lẽ hẳn ưa thích sự bạo tàn.

Nghĩ vậy, nàng đổi ngay sắc mặt cất tiếng âm hồn:

– Giang Lâm, đừng tưởng ta nhọc công đến đây chỉ để cùng người trăng gió. Khôn hồn hãy trả lại cho ta.

Giang Lâm không hiểu:

– Bang chủ, nàng nói sai rồi, câu nói đó lẽ ra phải dành cho tại hạ.

Môn phái của người còn giữ của tại hạ hai bảo vật. Hôm nay nàng có đem đến để cho tại hạ xin lại hay không?

– Tên khốn khiếp!

Diễm Thúy hét lớn:

– Đó là hai bảo vật của ta mà mi hòng cướp đoạt. Còn hôm nay ta

đến đây buộc mi phải trả lại cho ta nguồn nội lực hôm nào mi đã mượn.

– Giang Lâm gật nhẹ:

– Bang chủ, mong người nói năng cẩn thận. Nãy giờ tại hạ có ý nhường nhịn vì nhớ ơn cứu mạng, chớ bằng không nàng phải trả lời về thái độ láo xược của mình. Nữ Bang chủ, ta yêu cầu nàng rút lại lời mình vừa nói.

Bàn tay đẹp của nàng phát nhẹ:

– Ta không nói chuyện với người, hãy vào trong gọi Lâm Bình ra cho ta dạy việc.

Giang Lâm không nhịn nổi hét lớn:

– Bang chủ, người dám xúc phạm sự phụ của ta, ta không nể tình người nữa.

Nói xong chàng vung chưởng đánh liền. Hồ Diễm Thúy chỉ mỉm cười, tay áo rộng của nàng đưa cao, lập tức luồng kinh phong của Giang Lâm vừa đánh ra đều chui tọt vào tay áo của nàng một cách nhẹ nhàng.

Giang Lâm kinh hãi vì không biết nàng dùng chiêu pháp chi thật lạ lùng kỳ bí.

Chưa kịp hết sửng sờ, chàng đã nghe tiếng nàng hét bên tai:

– Tiếp chiêu!

Rồi một luồng kinh lực nhẹ thoảng qua mang tai mát rượi, mang theo một mùi thơm thoang thoang của hương con gái. Giang Lâm không dám chậm trễ, dùng ngay tuyệt chiêu của Thái Bình giáo lên chống đỡ.

– Âm.

Chưởng pháp của chàng như chạm phải một núi đá khổng lồ dội ngược trở lại. Hồ Diễm Thúy vẫn đứng yên mỉm cười khiêu khích.

Bàn tay đẹp của nàng lại đưa lên.

Lần này Giang Lâm nghe một luồng hàn phong phủ kín người mình, rồi toàn thân cứng đờ ra như một thân cây.

Hồ Diễm Thúy cười khúc khích tiến lên chạm tay vào má chàng nói ngọt ngào:

– Bấy nhiêu đó đủ biết sức lực của nhau rồi. Thôi hãy đứng yên cho ta hành việc nhanh chóng rồi ta sẽ tính đến gã Lâm Bình.

Bàn tay nàng đùa giỡn trên huyết đạo của chàng, tạo một cảm giác nhột nhột rất ư là khó chịu. Nhưng Giang Lâm đã bị nàng bế cứng cả khẩu huyết, nên chỉ đành đứng đó trợn trừng mắt nhìn nàng.

Khí huyết bắt đầu nhộn nhạo, nội lực Giang Lâm chuyển động ngược chiều, bắt đầu tuôn tràn như suối qua bàn tay nàng. Thôi, thế là hết!

Giang Lâm nhắm mắt như một miếng chanh chờ người vắt kiệt rồi ngã rũ ra mà chết.

Bỗng “vù” một luồng kinh phong từ đâu đánh tới, bắn tung thân hình Giang Lâm lên cao, khi rơi xuống chàng mới hay các huyết đạo của mình được hòa giải tự lúc nào.

Hồ Diễm Thúy tức giận hét vang:

– Kẻ nào dám cản trở việc của bản cô nương, mau xuất đầu lộ diện.

Một bóng đen hiện ra cười ngạo nghễ:

– Bang chủ “Đoạn Hồn Nhân”, xin nể tình tại hạ, tha cho tên tiểu tử ấy một phen.

Hồ Diễm Thúy cười lạt gần giọng:

– Người bịt mắt, đừng xen vào chuyện của ta. Dù nể người, ta cũng không để người toàn mạng nếu cả gan xen vào chuyện này.

Người bịt mắt vòng tay cung kính:

– Bang chủ, tại hạ không xen vào việc riêng của nàng. Nhưng hiện tại Thái Bình giáo phái đang gặp cơn đại nạn. Lâm Bình mới mất cách đây không lâu. Thiếu hiệp đây vừa mới nhận quyền chưởng môn. Việc giao đấu xin mời vào một ngày khác khi tinh thần thiếu hiệp đây bình tĩnh ...

Nghe tin Lâm Bình lìa đời, toàn thân nữ Bang chủ run lẩy bẩy như chiếc lá khô, nàng hét lớn nhưng sao nghe như tiếng nghẹn ngào:

– Lão toét, Lâm Bình không thể nào chết được.

Giang Lâm chen vào:

– Bang chủ, lời người bịt mắt đây nói không sai. Sự phụ của tại hạ vừa mới lìa đời, linh vị hãy còn kia, không tin Bang chủ cứ đọc đi sẽ rõ.

Hồ Diễm Thúy lia tia mắt theo hướng tay Giang Lâm vừa chỉ, chợt nàng rú lên một tiếng thê lương, hai tay ôm mặt vùng bỏ chạy đi như trốn chạy một ẩn tình.

Giang Lâm không hiểu gì cả, chàng đứng yên nhìn theo ngó ngẩn.

Người bịt mắt khẽ vỗ vai chàng thân mật:

– Chưởng môn, người suy nghĩ điều gì vậy?

Giang Lâm giật mình quay lại vòng tay:

– Đa tạ ân nhân giải cứu kịp thời, ân nghĩa này sẽ có ngày báo đáp.

Bóng đen cười vui vẻ:

– Chưởng môn chớ nói chi câu ân nghĩa. Đó là bản phận kẻ làm trai.

Bây giờ xin cáo biệt.

– Khoan!

Giang Lâm vắng mình đến trước mặt bóng đen:

– Xin người cho biết đại danh để ...

– Chưởng môn nhân đừng nên biết làm gì, hãy nghĩ rằng ta là một hiệp sĩ vô danh chuyên làm những việc giúp đời, mọi người gọi ta là người bịt mặt.

– Người bịt mặt?

Giang Lâm kêu lên khâm phục:

– Ôi, cao quý thay cho một hiệp sĩ vô danh cầu đạo. Tại hạ muốn kết tình bằng hữu cùng người.

Người bịt mặt đưa tay hồ hởi:

– Hân hạnh! Hân hạnh biết bao nhiêu. Thôi trời sắp sáng rồi, tại hạ đi đây kéo trễ.

Giang Lâm ngập ngừng:

– Nhưng ... người bịt mặt, làm sao tại hạ biết các hạ là ai?

Người bịt mặt gạt đầu tỏ ý thông hiểu rồi vén tay áo chỉ cho Giang Lâm xem một dấu đỏ:

– Muốn nhìn ra tại hạ, chưởng môn cứ nhìn vào dấu này sẽ rõ. Xin bái biệt.

Bóng áo đen xẹt đi như một làn khói biến mất vào vầng dương vừa ló dạng.

Giang Lâm mệt mỏi trở gót vào phòng. Vừa ngồi xuống ghế chàng bỗng bật đứng dậy hét kinh hoàng:

– Trời, pho bí kíp “Thần nhu đại pháp” đã mất rồi sao?

Chàng hốt hoảng lục tìm xem cả thư phòng, nhưng pho bí kíp không cánh mà bay.

Giang Lâm ngồi sụp xuống ghế thần thờ.

Ngoài cửa, vầng dương đã ló dạng hồng rực cả một góc trời nhưng tiền đồ của Thái Bình giáo phái hãy còn quá mờ mịt, tối tăm.

***

Đến bây giờ Doanh Doanh mới hiểu chưởng pháp “Miêu gia linh pháp” thật là lợi hại. Vì chính bản thân nàng tuy chưa biết cách ra tay sát thủ, chỉ mới biết có một trăm lẻ tám động tác, cộng thêm một số ít nội lực do Lâm Bình truyền dạy đã có thể phi thân lạng lẹ trong bóng đêm với tốc độ nhanh không thể tưởng.

Tất cả những động tác nàng học được, biến động thật tinh vi, có thể áp dụng trong bất cứ trường hợp nào để cứu nàng thoát nạn.

Men theo bóng đêm, Doanh Doanh âm thầm tiến vào khu nghĩa địa trên đỉnh núi Mây. Là một tiểu thư khuê các, một tiếng lá xào xạc cũng làm nàng giật mình kinh sợ.

Doanh Doanh cũng lấy làm lạ, tự hỏi sao nàng lại dám một mình giữa đêm khuya tiến sâu vào nghĩa địa, nơi mà mọi người thường bảo rằng chứa đầy ma quái.

Chỉ vì ...

Nàng đưa tay chặn ngực cố nén cơn kinh sợ khi bàn chân mình dẫm lên thân hình một chú chuột vừa mới thoáng vụt qua. Chỉ vì nơi ấy còn có sinh mạng một con người đau khổ, đang cần có bàn tay nàng giải cứu. Nơi đó có Hồ Sơn, người bạn nàng chỉ vừa mới quen được ba ngày mà nàng lại nghĩ rồi đây cuộc đời mình và người đó sẽ phải gắn liền nhau đi trên con đường dài đầy chông gai gian khổ.

Dưới ánh sáng lờ mờ của ánh ma trời lập lờ, Doanh Doanh nhìn thấy chiếc đầu của Hồ Sơn nhô cao lên khỏi mặt đất, mắt nhắm nghiền, miệng chép chép như một con cá thiếu nước, mà không làm sao nén được giọt châu rơi. Mới sáng nay thôi, chàng còn ân cần giảng giải cho nàng cách đề công, vậy mà giờ đây ...

Doanh Doanh cúi xuống đặt tay lên bờ mắt nhắm nghiền sừng húp của Hồ Sơn mà nghe nát tan từng đoạn ruột. Hơi thở chàng ngắn, nhanh và đứt quãng, chứng tỏ đã kiệt sức lắm rồi. Thật là tàn nhẫn khi bắt một thân thể tráng kiện thế này phải chết dần mòn trong đau đớn. Giang Lâm! Anh thật là nông cạn, chẳng chịu hiểu cho nỗi oan tình của Hồ Sơn.

Bàn tay nhỏ của nàng cào trên lớp đất khô tạo thành những âm thanh sột soạt, chiếc móng mềm bị vấp vào đá cứng tóe máu, tuy đau đớn nhưng nàng vẫn không màng, cứ cắn răng bới mãi, bới mãi, lớp đất sâu dần sâu dần.

Nhưng ... trời sắp sáng mất.

Doanh Doanh nhìn quanh lo sợ khi nghe tiếng gà văng vẳng gáy xa xa. Một cơn gió lạnh thoảng qua, mùi tử khí chập chờn. Cành lá xào xạc như có muôn vạn bóng vô hình đang kéo đến gần nàng kêu khóc. Doanh Doanh sợ hãi rút tay lại nhìn quanh thăm van vái. Cầu xin phật mẹ hiền linh giúp con qua cơn hoạn nạn.

Nỗi ám ảnh bởi quỷ ma vừa dịu xuống, Doanh Doanh lại có cảm giác như Hồ Sơn vừa tắt thở, nàng hốt hoảng cuống cuống bới đất nhanh lên, nhưng chưa xuống được một phần ba lớp đất vùi kín thân chàng mà thời gian cứ lụn dần.

Tuyệt vọng quá, nàng đành buông tay ôm mặt khóc, nàng không muốn Hồ Sơn phải chết, nhưng một mình nàng thì lại không đủ sức cứu chàng. Trời già quả là cay nghiệt.

Có tiếng lá rơi xuống cạnh nàng, Doanh Doanh ngẩng mặt dậy bỗng hét lớn té vật ra sau ngất xỉu khi thấy một bóng trắng toát đứng trước mặt mình:

– Trời, quỷ ...

Bóng đó đỡ vội thân hình mềm oặt của nàng lay gọi:

– Cô bé kia tỉnh lại, ta là người không phải quý.

Bàn tay bóng đỏ ẩm áp trần đầy sinh khí. Doanh Doanh hoàn hồn mở mắt, an tâm khi nhận ra bóng trắng trước mặt mình có gương mặt nhân hậu hiền hòa, ẩn sau bộ râu năm chòm trắng xóa. Nàng hơi thều thào tưởng mình mơ ngủ:

– Tiên bối là người chứ không phải là quý, người là một vị Tiên ông chăng?

Ông ta mỉm cười, cây phát trần khế dong đưa:

– Ta không phải là tiên, nhưng mang biệt hiệu là Bạch Hạc Tiên Ông, chuyên đi độ thế cứu người. Nàng có chuyện gì sầu khổ, mà nửa đêm đến nghĩa địa than khóc một mình?

Doanh Doanh sụp lạy Bạch Hạc Tiên Ông nức nở:

– Tiên ông ơi, xin hãy thương tình cứu mạng cho chàng trai bị người ta đem chôn sống đã trọn ngày rồi.

Tiên Ông quay người nhìn Hồ Sơn, bỗng giật mình kinh sợ, hỏi nhanh:

– Thiếu hiệp này làm sao nên nổi để bị người chôn sống?

Doanh Doanh chưa kịp trả lời đã thấy xa xa có ánh đèn tháp thoáng, nàng lật đật nói nhanh:

– Xin Tiên Ông hãy cứu chàng khỏi nơi này rồi tiện nữ sẽ kể cho người nghe tự sự.

Nhanh lên đi kéo bọn đệ tử Thái Bình giáo bắt gặp thì nguy.

Bạch Hạc Tiên Ông có vẻ lạ lùng, nhưng ông không hỏi lại. Cây phát trần trên tay đập nhẹ xuống nền đất bảo Doanh Doanh:

– Nàng hãy nắm áo theo ta thoát khỏi nơi này.

Tay còn lại Tiên Ông nhẹ nhàng nắm lấy cổ áo của Hồ Sơn. Cùng lúc hơi mười đệ tử của Thái Bình giáo xuất hiện lăm lăm gươm giáo quát:

– Khôn hồn bỏ Hồ Sơn lại cho ta.

Bạch Hạc Tiên Ông dường như không nghe thấy, chiếc phát trần khế phát ngược về sau, toàn thân ông bay bổng lên không mang theo Doanh Doanh và Hồ Sơn nhắm thẳng hướng rừng sâu băng tới tốc độ kinh hồn. Thân pháp của lão nhẹ nhàng và nhanh lẹ làm sao, Doanh Doanh quay lại phía sau kinh hoàng nhận ra đám đệ tử Thái Bình giáo đã bị Tiên Ông cách không điểm huyết biến thành bầy tượng đá.

Nhẹ nhàng đặt Doanh Doanh và Hồ Sơn xuống một tảng đá phẳng, cách khá xa khu nghĩa địa, Bạch Hạc Tiên Ông hỏi nàng:

– Đã xa nơi nguy hiểm rồi đó. Bây giờ nàng hãy kể cho ta nghe đi. Không ngần ngại kèm theo tiếng nức nở, Doanh Doanh kể lại đầu

đuôi câu chuyện cho Bạch Hạc Tiên Ông, không hề thêm bớt. Kể xong nàng mới thêm:

– Tiên Ông ơi! Tiệp nữ biết chắc rằng Hồ Sơn vô tội, Tiên Ông có cách nào để cứu người vô tội được không?

Nét mặt Tiên Ông thừ ra khi nghe câu chuyện kể. Nghe nàng nhắc, lão giật mình sức tỉnh cúi xuống đỡ Hồ Sơn dậy:

– Để lão xem xét vết thương của thiếu hiệp mới có thể trả lời. Trời ... Tiên Ông kêu lên hoảng hốt:

– Huyệt “Phù Cốc” đã vỡ, thiếu hiệp đây sẽ trở thành tàn phế trọn đời.

– Trời ...

Doanh Doanh gục khóc nghẹn ngào. Bạch Hạc Tiên Ông thở dài, đặt tay lên vai nàng khẽ nói:

– Có lẽ số trời đã định vậy rồi. Thái Bình giáo phái đã đến lúc suy vong, nên mới xảy ra lắm điều tác tệ. Cô nương, hãy gượng sâu, lão phu cố gắng một phen, may ra ...

nhưng xem ra đây chỉ là chuyện lấp biển, vá trời.

Nói vậy, nhưng lão cũng đặt tay lên ngực Hồ Sơn truyền kinh lực.

Song, chân lực của lão đã trở thành vô nghĩa, vì bao nhiêu nội lực của lão truyền cho Hồ Sơn đều biến thành làn khói trắng, bay ra ngoài.

Sau bao cố gắng đều thất bại, Bạch Hạc Tiên Ông lắc đầu mệt mỏi:

– Chẳng còn cách nào khác được đâu!

Rồi lão lại thở dài nói ngậm ngùi:

– Thương cho thiếu hiệp đây phải phí bỏ đời trai ngang dọc. Rồi đây chàng sẽ trở thành gánh nặng cho nàng thôi. Cô nương hãy lợi dụng lúc chàng còn mê man này mà ra tay hạ thủ, giải thoát cho chàng khỏi kiếp đời ngang trái, mà cô nương cũng được nhẹ nhàng trên bước đường hành hiệp.

Doanh Doanh giật mình lắc đầu:

– Tiên Ông, sao người nữ khuyên tiệp nữ đi làm điều bất nhân như vậy? Chàng đã bị hàm oan, cháu phải tìm cách phục hồi sinh lực cho chàng để có một ngày giải được nỗi oan kia. Chẳng những cháu không nghe lời tiên bối, mà còn đối mạng với những ai muốn bức tử chàng.

Bạch Hạc Tiên Ông bỗng cất tràng cười vừa ý, mắt lão sáng long lanh, tay thông thả vuốt chòm râu bạc:

– Khí khái lắm thay! Lão phu mừng khi nghe cô nương có được lời vàng ngọc. Bây giờ lão phu đã có thể an tâm để thiếu hiệp đây cho cô nương chăm sóc. Thôi, lão phu có việc phải lên đường, cô nương

ráng bảo trọng lấy thân, mong có ngày gặp lại.

Doanh Doanh bâng khuâng nín áo Tiên Ông:

– Tiên Ông, người đành bỏ cháu và Hồ huynh giữa rừng núi hiu quạnh như thế này sao? Rồi bọn Thái Bình giáo rượt đến cháu phải làm sao? Rồi cháu biết làm gì cho Hồ huynh đây tỉnh lại.

Bạch Hạc Tiên Ông dừng chân, bậm môi suy nghĩ:

– Ta quên mất chứ! Cô nương, thiếu hiệp đây chỉ bị mê man vì kiệt lực tàn hơi, nàng hãy đem hắc đến một thạch động nào đó chăm sóc, chỉ độ vài ngày là tỉnh dậy.

Còn việc phục hồi chân khí, có lẽ chỉ có thần tiên mới có thể cứu hắc thôi.

Ngừng lại một chút, Tiên Ông lấy từ trong người ra một chiếc túi nhỏ bằng gấm trắng nói tiếp:

– Ta chẳng có gì để tặng lại hai người, chỉ có vật này mong giúp cô nương đỡ dần trong cơn nguy kịch. Thôi ta đi đây.

Doanh Doanh chấp tay:

– Tiện nữ xin cảm tạ.

Lời cảm tạ chưa nói hết, Bạch Hạc Tiên Ông đã như làn khói trắng xẹt đi nhanh.

Doanh Doanh cúi xuống nhìn Hồ Sơn nằm im bất động, sắc mặt tái nhợt như một thây ma. Cố gom hết sức bình sinh, nàng đỡ chàng lên vai tìm một hang đá để vào trú ngụ như lời Tiên Ông vừa nói.

Âm Dương Thần Chương

Dịch giả: Lữ Giang

Hồi 14

Dưới chân núi, trên thảm cỏ xanh rờn, cạnh dòng thác bạc đang tung lên từng cuộn bọt nước trắng ngần, Tuyết Hoa Nương ngồi trên phiến đá xanh, thông thả nhìn Thảo Sương luyện tập, chốc chốc lại lắc đầu tỏ vẻ không vừa ý:

– Thảo nhi tập mãi mà chẳng tiến bộ được chút nào, thật thua kém Doanh Doanh.

Đôi mắt đẹp của nàng thoáng mơ màng như nhớ lại cô học trò nhỏ, yếu đuối hôm nào. "Miêu gia linh pháp" chỉ nhận duy nhất một học trò, vậy mà ... Tuyết Hoa Nương khẽ thở dài ...

Hình bóng Doanh Doanh như bóng chim tăm cá lặn. Đã bao ngày bà lặn lội, bỏ công tìm kiếm, từ sau đêm thăm sát viên trang, nàng như

biến mất khỏi cõi đời này.

Tuyệt Hoa Nương thầm trách mình đến trễ để gia đình Dương Thế Hùng phải chết thảm.

Còn Thảo Sương, cô bé bị tên Lỗ Hải Thần Tăng dùng quái trượng truất phế võ công, cứ khóc than thảm thiết, đòi tự vận. Thương tình bà mới đem hết sở học "Miêu gia linh pháp" ra giảng dạy, nhưng cô bé xem ra chẳng có chút năng khiếu nào, nên đã mấy tháng trôi qua, có mỗi một động tác giản đơn mà học hoài không thuộc.

– Hoa tiền bối ơi!

Thảo Sương sà vào lòng Tuyệt Hoa Nương nũng nịu:

– Khó quá đi! Người dạy con học cái khác đi, cái này con không học nữa đâu.

Học mới có một chút mà nó đã đổ mồ hôi rồi! Tuyệt Hoa Nương thầm thương hại, dùng tay áo chặn mồ hôi trên trán cho nàng, khẽ hỏi:

– Thảo nhi, có phải con đã lèn ta tự phục hồi lại nội lực hay không?

Thảo Sương nhoẻn cười, gật đầu:

– Thưa phải! Hoa tiền bối nhìn xem. Thảo nhi có giỏi không? Mới có mấy tháng mà đã phục hồi gần hết nội lực của mình rồi.

Tuyệt Hoa Nương khẽ thở dài lắc đầu:

– Tại sao con lại cãi ta? Mà thôi, có lẽ số trời đã định vậy rồi. Con phục hồi nội lực thì không thể nào học được "Miêu gia linh pháp" đâu.

Thảo Sương tròn mắt ngạc nhiên:

– Ô, sao lạ vậy? Hoa tiền bối, con trộm nghĩ môn võ công nào mà chẳng cần nội lực.

Tuyệt Hoa Nương vuốt tóc nàng âu yếm:

– Nhưng "Miêu gia linh pháp" thì lại khác. Thảo nhi, đêm qua con lại khóc phải không? Ta có làm gì để con phiền giận?

Thảo Sương ôm Tuyệt Hoa Nương vào lòng khóc mắt rưng rưng:

– Con nào dám phiền giận tiền bối. Con coi người như mẹ như cha.

Tuyệt Hoa Nương hài lòng với câu nói của Thảo Sương lắm, nàng vén mấy cọng tóc trên má Thảo Sương hỏi:

– Thế sao con lại khóc?

Đôi mắt Thảo Sương sụp xuống, cúi nhìn bọt nước trắng dưới chân, buồn bã:

– Vì con nhớ phụ thân, con nhớ giáo phái Thái Bình, con thấy mình có lỗi với phụ thân thật nhiều. Hoa tiền bối, đêm qua con nằm mơ thấy Thái Bình giáo bị thiêu rụi trong lửa đỏ. Con thấy phụ thân con đã chết.

Tuyệt Hoa Nương chột rùng mình, ôm chặt lấy Thảo Sương:

– Đừng nói gở chứ con, chỉ tại vì con suy nghĩ quá lung tung nên mới nằm mơ ra như vậy.

Dừng một chút, Tuyết Hoa Nương cất lời ghen ngào:

– Nếu con muốn ta sẽ đưa con về Thái Bình giáo phái ngay bây giờ.

Đã lâu lắm rồi không trở lại Thiên Sơn, cảnh cũ bây giờ hẳn là đổi thay nhiều lắm.

Thảo Sương reo lên mừng rỡ:

– Ô! Hoa tiên bối nói thật chứ. Ôi vui quá, con sắp gặp lại phụ thân rồi. Tiên bối biết không, phen này con sẽ thật là ngoan, không làm phiền lòng cha nữa. Tiên bối ơi, lát nữa ghé thị trấn cho con mua một món quà về tặng phụ thân, một món quà cho Hồ huynh nữa, con sẽ làm hòa với huynh ấy cho vui lòng phụ thân.

Nói xong, nàng chạy vào trong, miệng hát vang vui vẻ. Tuyết Hoa Nương đứng dậy mỉm cười, lòng bà cũng vui có kém gì Thảo Sương đâu. Bà sắp gặp lại người xưa. Ôi, lệ mừng vui bỗng tuôn tràn trên má.

– Ta lên đường thôi tiên bối ơi. Con nóng ruột lắm rồi.

Thảo Sương đã chuẩn bị xong, vai xách túi hành trang nho nhỏ nói vui tươi. Tuyết Hoa Nương vui vẻ nắm tay nàng phi thân xuống núi.

Thời gian trôi nhanh theo bước chân người rong ruổi, chẳng mấy chốc Thái Bình giáo đã hiện ra trước mặt:

– Phụ thân, phụ thân ơi. Thảo nhi đã về đến rồi đây.

Thảo Sương hét vang từ cổng, cứ ngỡ được nhào vào vòng tay thân ái của cha.

Nhưng ... đáp lại nàng chỉ có gương mặt lạnh lùng đầy nước mắt của Châu Đạt:

– Thảo tử tử, người về muộn mất rồi. Sư phụ đã ...

– Cha ta đã sao?

Thảo Sương thất sắc, túm áo Châu Đạt hỏi nhanh:

– Tại sao lại muộn? Cha ta đâu?

– Sư phụ đã ...

Châu Đạt ghen ngào không nói thành lời, chỉ tay vào giữa sảnh đường, dưới bệ thờ sư tổ, một bàn thờ còn mới, trắng màu tang tóc thê lương.

– Trời! Cha!

Thảo Sương hét lên như xé tan lòng ngực, lăn cả vào bệ thờ, ôm lấy linh vị cha, nhào lăn nức nở.

Tuyết Hoa Nương sau phút sửng sốt, tái mặt lão đảo, tay ôm ngực khế lúi lại ghen ngào:

– Trời, Lâm ...

Rồi gắng gượng bước lên lay Thảo Sương tỉnh lại:

– Thảo nhi bình tĩnh lại, chờ nghe rõ đầu đuôi.

Thảo Sương vẫn như người điên dại than khóc mãi không thôi. Nàng gục đầu vào người Tuyết Hoa Nương nức nở:

– Tiền bối ơi, con có lỗi với cha nhiều lắm, con làm người phải đau buồn, con chưa một lần làm cha vui dạ. Tội con thật là đáng chết.

Châu Đạt xen vào:

– Thảo tử tử, xin người chớ quá buồn mà hãy để tâm trí vào góp sức với Giang huynh lo củng cố cho Thái Bình giáo phái ngày thêm vững mạnh.

Thảo Sương tưởng mình đã nghe lầm, ngẩng đầu lên hỏi lại:

– Châu Đạt, người vừa bảo cái gì? Giang huynh đã chết thảm rồi, còn Giang huynh nào nữa?

Châu Đạt cúi đầu kể lại cho nàng nghe tất cả mọi chuyện. Nghe xong Thảo Sương không nén nổi vui mừng hỏi nhanh:

– Giang huynh đâu? Đưa ta đến gặp người.

Châu Đạt nhìn ra sân khẽ nói:

– Giang huynh không có mặt ở bản phái, hiện giờ người đang ở tại dinh của quan đô úy Đỗ Ngọc.

Tuyết Hoa Nương lẩm bẩm nghi ngờ:

– Đến dinh quan Đô úy Đỗ Ngọc à?

Châu Đạt gạt đầu:

– Phải, Đô úy Đỗ Ngọc là người ơn của Thái Bình giáo phái, chính người đã tìm ra thủ phạm đốt cháy thạch động và giết sư phụ ...

Chợt nhìn sang Tuyết Hoa Nương, Châu Đạt cất giọng nghi ngờ:

– Nữ tiền bối đây là ai? Sao lại xen vào chuyện riêng của bản phái?

Thảo Sương vội khoác tay:

– Hoa tiền bối đây là người ân đã cứu ta thoát chết đó. Đề hãy cho các môn đệ dọn dẹp thư phòng cho ta và Hoa tiền bối nghỉ ngơi.

Châu Đạt cúi đầu vòng tay:

– Đề xin vâng lời.

***

Trong thư phòng vắng vẻ, Thảo Sương sau mấy dặm đường dài mệt mỏi tâm thần bấn loạn vì tin dữ nên đã ngu say mê mệt. Còn Tuyết Hoa Nương không làm sao ngủ được. Cái chết của Lâm Bình hầy còn nhiều bí ẩn, lời buộc tội dành cho đại đệ tử Hồ Sơn, nàng nghe sao còn nhiều nghi vấn, không hiểu Giang Lâm là người như thế nào, liệu hắn có đủ tài sức để lèo lái Thái Bình giáo phái qua cơn phong ba bão táp? Lòng Tuyết Hoa Nương trăm ngàn điều như tơ rối.

Lâm Bình chết thảm, kẻ nào giết được người, kẻ đó phải có bản lĩnh

cao cường, hoặc phải thật là thân cận, lựa lúc người vô tâm ra tay xuất thủ. Trước mắt bà lại hiện ra hình bóng người năm cũ, không biết thời gian đã tàn phá con người ta như thế nào rồi, chứ như bà đây, từ tóc xanh nay đã bạc trắng vì mưa gió phong trần.

Gió thổi qua nghe lạnh, Tuyết Hoa Nương đưa tay ôm Thảo Sương vào lòng âu yếm:

– Ôi! Biết bao giờ mẫu tử mới được đoàn viên.

Lòng nàng lại oằn thoát nhớ đến Doanh Doanh phương trời lưu lạc, liệu một cô gái yếu đuối như Doanh Doanh có đủ sức vượt qua?

Có tiếng động khả nghi vang lên ngoài hiên cỏ, Tuyết Hoa Nương nín thở vận công chú ý. Sau khi phát hiện ra nơi xuất phát tiếng động rồi, bà buông Thảo Sương, nhẹ mình phóng nhanh ra ngoài sân vắng.

Thân pháp Tuyết Hoa Nương nhẹ như một chú mèo đêm, đã tiến sát đối thủ mà hấn vẫn không hề hay biết, cứ thung dung tiến về tổng đàn Thái Bình giáo bằng những bước chân của kẻ tự tin.

Thủ pháp của hấn cũng thật tinh vi và ảo diệu, nếu không phải là Tuyết Hoa Nương thì không ai có thể đuổi theo kịp.

Trong ánh sáng mờ mờ của ánh trăng soi qua kẽ lá, bà nhận ra kẻ mới đến là một lão già râu tóc bạc phơ, nét mặt bưng bưng sát khí như đang giằn dữ một điều gì.

Lão dừng lại giữa cột cờ của giáo phái Thái Bình, ngửa cổ lên nhìn lá đại kỳ cất giọng cười sần sặc. Bàn tay lão khế vung lên, cây cột cơ cao bằng sắt cứng bỗng bị gãy đôi, ngã rầm xuống nền đất lạnh.

Tuyết Hoa Nương giật mình lùi lại, nội lực của lão già này vô cùng thâm hậu, chẳng nghe thấy kinh phong phát ra mà đánh đổ cột cờ, quả là một quái nhân cao thủ.

Bên ngoài lão đã bước đến gỡ lá đại kỳ trải dài ra trên mặt đất, cười đắc thắng rồi leo lên ngai, thần nhiên phóng uế.

Mặt Tuyết Hoa Nương chột nóng bưng bưng, bà có cảm giác như lão ta đang phóng uế vào giữa mặt mình, không nén nổi, bà nhảy ra thét lớn:

– Tên súc sanh kia, dám làm việc tiểu nhân.

Lão đứng dậy cười khiêu khích:

– Ôi! Người nhìn trộm lão gia, lão còn chưa hỏi tội là may.

Vừa then vừa giận, Tuyết Hoa Nương hét vang:

– Câm ngay, tên già kia, ta hỏi mi là ai? Thù hận chi với Thái Bình giáo mà nửa đêm lén lút làm chuyện chẳng quang minh chánh đại?

Lão già đột nhiên nổi giận:

– Con mụ lắm mồm kia, chán sống rồi sao mà xen vào? Cút đi ngay!

Nói xong, lão lại dợm ngồi trở xuống, Tuyết Hoa Nương lập tức vung

tay, song bà không nỡ dùng độc chiêu sát thủ, chỉ dùng một động tác trong "Miêu gia linh pháp" để ngăn cản lão làm bậy mà thôi.

Song lão già nào phải tay vừa, bàn tay gầy yếu của lão chỉ khẽ khua là hóa giải chiêu thức của bà. Đồng thời lão vung chưởng nhắm ngay giữa đỉnh đầu bà đánh xuống.

Một luồng kinh phong hòa lẫn trong làn khói màu xanh xám phủ vây lấy Tuyết Hoa Nương, nhưng bà đã như chiếc bóng u linh lướt qua khỏi vòng khói xám ấy một cách nhẹ nhàng không tiếng động.

Lão già chợt dừng tay nhìn bà trân trối, rồi cất giọng run run:

– Trời! Miêu Gia Linh. Nàng còn sống phải không?

Tuyết Hoa Nương lùi lại, toàn thân bà run lên như xúc động mãnh liệt. Nhưng chỉ trong phút chốc, bà đã lấy lại nét thản nhiên:

– Không, lão gia điên. Ta là Tuyết Hoa Nương, còn Miêu Gia Linh chết lâu rồi.

Lão lắc đầu tiến đến:

– Không, nàng là Miêu Gia Linh. Miêu Gia Linh, ta tìm nàng suốt hai mươi mấy năm dài, sao nàng lại nở lạnh lùng xa lạ.

Tuyết Hoa Nương lùi lại hét:

– Lão là ai? Sao cứ gọi ta là Miêu Gia Linh mãi thế?

Lão vạch mớ tóc lòa xòa trước trán chỉ cho nàng xem vết sẹo dài, nói như rên:

– Ta là người cách đây hai mươi năm đã vì nàng mà nhận lãnh vết sẹo này.

Tuyết Hoa Nương hét vang:

– Người, người không phải là người. Trời ơi, bóng ma, sao mi cứ theo ta mãi vậy.

Không, ta không phải là Miêu Gia Linh nữa, ta chết từ lâu rồi, từ đêm hôm đó.

Bà nói những câu như người điên loạn.

Chợt cái, Tuyết Hoa Nương phóng thẳng vào rừng. Lão già vội rượt theo gọi lớn:

– Miêu Gia Linh, hãy dừng lại. Hãy nghe ta nói một lời.

– Tiền bối hãy dừng chân.

Một bóng đen bịt mặt từ trên cây phóng xuống cản ngang đường lão già đang chạy.

– Dang ra!

Nóng lòng đuổi theo Tuyết Hoa Nương, lão gạt mạnh bóng đen sang bên lấy đường đi tiếp.

Nhưng bóng đen vẫn đứng trơ ra trước mặt lão. Lão dừng chân bực tức:

– Ta đang vội, có chuyện gì xin để lại lát sau.

Bóng đen chấp tay nói chậm rãi như muốn kéo dài thời gian của lão:

– Tiền bối, tại hạ chỉ muốn hỏi thăm người một việc nhỏ.

– Tên tiểu tử này muốn chết!

Lão già tức giận vung chưởng đánh mạnh vào ngực bóng đen.

Chàng ta chỉ mỉm cười phát chiếc quạt xanh lên đón đỡ.

Ầm!

Thật quá sức tưởng tượng của cả hai người, bởi vì sau khi hai luồng kinh lực chạm nhau, chân khí của lão già nghe nhộn nhạo, bị đẩy lùi về sau hơn nửa trượng, lão lảo bấp:

– Chưởng lực thật kinh hồn!

Nhưng bù lại, gã hán tử bịt mặt kia cũng bị lão đánh cho văng quạt, té nằm mê man dưới gốc cây không biết sống chết thế nào. Lão chỉ khẽ liếc nhìn hán tử một cái rồi phóng mình đuổi theo Tuyết Hoa Nương.

Người bịt mặt đã bị lão đánh trọng thương, hẳn sẽ chết vì bị nằm lâu trên nền đất lạnh nếu như con sáo lịch tuyến không biết từ trong ống tay của hán tử bay lên cao, rồi từ chiếc mỏ nhỏ bắn lên nền trời cao vút một vệt sáng đỏ kéo dài.

Mấy giây sau, một con chim sáo khác từ trên cao sà xuống, gọi véo von. Hai con chim sáo như đôi bạn nhớ lâu ngày mới được gặp nhau, hót han trò chuyện líu lo.

Không để ý đến dưới chân mình vừa xuất hiện một người mặc áo vàng, cúi đỡ người bịt mặt ngồi dậy, vừa bắt mạch cho hán tử xong, người đó tái mặt quát bảo hai con chim sáo:

– Lịch Tuyến, cậu chủ của mi bị nạn, mau tìm quạt cho người rồi trở về tổ cũ. Ta đưa người về trước chữa trị.

“Vèo”, bóng áo vàng vọt thẳng lên không như chiếc pháo thăng thiên.

Hai chú chim sáo nghiêng nghiêng đầu nhìn nhau nghịch ngợm, rồi nhún nhảy đi tìm chiếc quạt cho chủ nhân như lời truyền dạy.

***

Trên chiếc giường thất bảo, Hoàng Kha nhăn nhó trở mình. Sống lưng đau nhức rã rời. Mặc dù Hoàng phu nhân của ông đã khéo léo trải thêm lên lớp nệm bông êm, tấm da bảo mềm mại, vật gia bảo mấy đời của dòng họ Hoàng vẫn không làm sao dịu nỗi cơn đau đang mỗi lúc một tăng dần, hành hạ ông giữa đêm đông lạnh.

Nhìn lên ngọn bạch nến lập lòe, ông đoán chừng đêm đã qua canh bà. Giờ này chắc hẳn hiền thê của ông cũng chưa đi nghỉ. Tội nghiệp cho nàng thay. Ông gác tay lên trán thở dài. Mấy ngày nay công việc đa đoan, mà ông trở bệnh nằm hoài. Mọi quán xuyến ngoài trong đều

do một tay nàng lo liệu.

Cơn ho lại chợt đến buộc ông phải oằn người lên để phát ra những tràng ho như xé phổi.

Tấm màn thủy tinh khẽ lay động, Hoàng phu nhân vừa bước vào.

Thấy chồng trở bệnh bà đưa vội chén thuốc lên bàn, đỡ lấy chồng lo lắng:

– Trời, phu quân.

Cơn ho vừa dứt, nhưng mệt quá, ông đành phải dựa vào vai bà thở dốc. Hoàng Thi rút khăn lụa lau trán cho chồng, bưng thuốc kề môi ông nói dịu dàng:

– Phu quân hãy uống cạn chén thuốc này.

Hoàng Kha uống cạn chén thuốc từ tay vợ, cơn mệt như dịu xuống.

Ông nằm xuống giường nắm tay bà nói yêu thương:

– Cám ơn phu nhân. Nàng đi ngủ đi, đêm đã quá canh ba.

Hoàng phu nhân đắp chăn lên người chồng lo lắng:

– Sức khỏe trong người phu quân như thế nào rồi? Có thuyên giảm không?

Hoàng Kha mỉm cười, nói cho vợ an tâm:

– Ta khỏe nhiều rồi, phu nhân, nàng có mệt lắm không?

Hoàng phu nhân ngồi xuống bên chồng thở dài:

– Cực khổ bao nhiêu thiếp cũng chịu nổi, nhưng ...

Bà ngập ngừng không biết có nên nói cho chồng nghe giữa lúc ông đang thọ bệnh thế này.

Hoàng Kha tinh ý nhìn ra nét ưu tư từ trên mặt vợ. Ông hỏi ngay:

– Phu nhân, nàng đang có điều gì khó nghĩ? Hãy nói ta nghe.

Hoàng phu nhân cắn môi buồn bã:

– Phu quân, quả thật lòng thiếp đang rối như mớ bòng bong đây.

Bảo tiêu Phong Vân của ta làm ăn ngày càng suy sụp, mất uy tín với khách giang hồ quá lắm.

– Sao vậy?

Ông chồm dậy hỏi với vẻ quan tâm.

Bà ấn đầu chồng xuống gối nói tiếp:

– Vì các bảo vật họ nhờ chúng ta áp tải đều bị đánh cắp, mất cả.

Ông nhìn nàng có vẻ chẳng hài lòng:

– Sao phu nhân không cho các cao thủ cùng theo bảo vệ?

Bà vuốt ve bàn tay gầy guộc của chồng:

– Thiếp đã cho triệu tập cả Cao Minh và Tiết Quý về, vậy mà mới hôm qua đây thôi, bảo vật của giáo phái Thiên Sơn đã bị lấy mất.

Hung đồ còn đả thương hai đệ tử của mình.

– Trời!

Hoàng Kha giật mình thất sắc. Con họ lại ập đến dữ dội khiến mặt ông đỏ bừng, hơi thở nặng nề mệt mỏi.

– Phu quân!

Hoàng Thi hốt hoảng vuốt ngực chồng:

– Thôi chàng nghỉ đi, thiếp vô tình để chàng phải lo lắng, quả là đáng trách.

Hoàng Kha thều thào:

– Làm mất bảo vật trấn phái của môn phái Thiên Sơn, rồi ăn làm sao, nói làm sao với họ bây giờ? Lẽ nào Bảo tiêu cục Phong Vân đã đến hỏi mặt vận.

Nghe chồng than, Hoàng phu nhân không nén được giọt châu rơi, bà tấm tức nói:

– Công việc làm ăn của tiêu cục ngày càng suy sụp, phu quân lại ngày càng suy yếu nên thiếp đã có ý định cho gọi Tuấn nhi về trông coi cùng với thiếp.

Nhắc đến con, đôi mắt Hoàng Kha sáng lên tia lửa tự hào. Ông mỉm cười:

– Mười mấy năm xa cách, Tuấn nhi, ta cũng nhớ con nhiều lắm, nhưng ta khuyên nàng chớ làm con thơ kinh động mà ảnh hưởng đến việc học của con.

Hoàng phu nhân thở dài buồn bã:

– Thiếp xin nghe lời phu quân, thôi chàng đi nghỉ đi.

Bà đứng dậy toan bước đi, nhưng lại ngồi xuống ngay khi nghe bên ngoài có tiếng đồ vỡ, tiếng la hét vang lên ầm ĩ:

– Bảo tiêu cục Phong Vân đâu, mau ra đây cho ta vấn tội.

Hoàng Kha nắm tay vợ lo lắng:

– Phu nhân chuyện gì vậy?

Hoàng phu nhân lắc đầu. Tấn Bí hốt hoảng chạy vào bẩm:

– Bẩm đại ca, có chưởng môn phái Thiên Sơn đến đòi bảo vật, hiện thời người đang giận dữ đập nát bàn ghế của chúng ta ở ngoài kia, chúng đệ tử không biết phải làm sao? Xin vào thỉnh ý đại ca.

Hoàng phu nhân đưa mắt nhìn chồng dò hỏi. Ông chống tay cố ngồi dậy:

– Các người không được chống trả lại, hãy lấy lời hòa nhã mời ngồi, đợi ta và phu nhân ra tạ tội.

Tấn Bí tuân lệnh bước ra, phu nhân dịu giọng bảo chồng:

– Thiếp đã hiểu ý phu quân, chàng hãy nằm yên nơi nghỉ, để thiếp ra trả lời cùng họ.

Hoàng Kha lắc đầu, đặt chân xuống đất tìm đôi hài gấm:

– Không, phu nhân hãy dìu ta ra để ta tạ lỗi với Hải Giang Sơn Hà

Thủy Cát, người vốn nóng tính, e phu nhân không làm người vừa dạ. Không biết nói sao, Hoàng Thi đành phải dìu chồng bước ra khách sảnh. Vừa trông thấy mặt hai người Hà Thủy Cát đang ngồi trên ghế, nhảy chồm dậy, mắng ngay:

– Vợ chồng tên khốn kiếp này, chúng bây dám cả gan cướp bảo vật của bản môn à?

Khôn hồn thì đem trả cho mau, đừng để lão gia nhọc công động thủ. Hoàng phu nhân tái mặt nhìn chồng, cứ sợ lão vì quá ức khi bị mắng mà ảnh hưởng đến tâm bệnh. Nhưng khác với nàng dự đoán, ông vẫn thản nhiên chấp tay cung kính:

– Hà tiên sinh, hãy dần cơn nóng giận, nghe lão phu đây có đôi điều bày tỏ.

Hà Thủy Cát ngồi phịch xuống ghế hàm hàm:

– Người còn gì để nói nữa chứ?

Hoàng Kha vẫn vòng tay cung kính:

– Bảo vật trấn phái chẳng may bị đánh cướp mất dọc đường. Lỗi bảo tiêu cục không gìn giữ nổi hàng hóa thật là đáng trách. Xin chưởng môn nhân hãy dần cơn nóng giận, lão phu hứa sẽ đi tìm về bảo vật trả lại cho người.

Hà Thủy Cát đập tay trên bàn hét lớn:

– Im đi! Bảo vật của ta đã bị bọn người cướp đoạt chứ còn ai mà lấy nữa. Hừ!

Lòng tham đã làm các người mờ mắt, đừng hòng qua mắt được ta.

Hoàng Kha lại trối cơn ho, ông vật mình rũ rượi, phu nhân hốt hoảng lay chồng:

– Phu quân, người mệt lắm rồi, hãy vào nghỉ ngơi để thiếp đây tạ tội với Hà chưởng môn.

Ông gạt tay vợ nói nghẹn ngào:

– Hà chưởng môn, chắc người cũng biết, không phải vô cớ mà vợ chồng lão được võ lâm ban tặng cho danh hiệu thanh bạch uyên ương Trúc Lâm Song Hiệp. Và cũng chẳng phải ngẫu nhiên mà bảo tiêu cục Phong Vân tồn tại trên giang hồ gần hai trăm năm từ thời tổ tiên truyền lại, chúng tôi đã lấy câu tín nghĩa làm đầu. Bao nhiêu bảo vật của võ lâm qua sự bảo vệ của bảo tiêu cục này đều trở về nguyên vẹn. Nhưng hôm nay tại hạ bị bệnh, để hiển thế trông coi công việc nên có sự sơ sót này. Xin Hà chưởng môn hãy an tâm, trong vòng một tháng, nếu tiêu cục Phong Vân không tìm ra bảo vật trao về cho quý phái, sẽ nguyện đem đầu mình đến nộp.

***

Nghe lời Hoàng Kha nói rõ ràng, rành mạch, Hà Thủy Cát có vẻ

ngươi giận, nhưng ông ta chợt nhớ ra hét lớn:

– Không! Người đừng hòng dùng kế dục hoán cầu mưu, nếu không cướp vật thì sao các người lại hạ sát đệ tử của bốn giáo cùng đi theo bảo vệ báu vật chứ?

Vì quá giận nên râu tóc của Hà Thủy Cát đều dựng ngược lên cả, gương mặt vốn đỏ lại càng đỏ bừng lên sát khí đằng đằng. Hoàng Kha ngược mắt nhìn vợ dò hỏi, phu nhân nhẹ cất lời:

– Bảo tiêu cực xưa nay không giết người. Hung thủ đã giết người của bản phái và đánh trọng thương hai cao thủ của bảo tiêu là Cao Minh và Tiết Quý.

Hà Thủy Cát chợt ngửa cổ lên trời cười sần sặc:

– Ha ... ha ... ha ... hai vợ chồng nhà người nói láo đồng bộ lắm. Vậy chứ ta hỏi các người "Thiết sa thần chưởng" là gì? Nó có phải là môn võ công lợi hại mà chỉ có hai vợ chồng người luyện thành được phải không?

Hoàng Kha gật đầu xác nhận:

– Phải.

– Vậy thì người còn mong chạy tội làm gì?

Mắt Hà Thủy Cát long lên thù hận:

– Hôm nay ta đến đây ngoài việc đòi bảo vật còn đòi mạng cho hai đệ tử của ta nữa đó.

Nói xong là Hà Thủy Cát đánh ra một chưởng như búa thiên lôi, nhằm vaà giữa ngực Hoàng Kha.

Đây là tuyệt chiêu của Thiên Sơn giáo phái, lại được chính chưởng môn nhân dùng hết công lực, nên sức mạnh bạt sơn.

Hoàng phu nhân hét:

– Phu quân, sao người chẳng xuất chiêu?

Lập tức một đạo hào quang màu đỏ lóe lên, đẩy ngược làn khói xám kia lui dần về nơi xuất phát.

Ầm!

Chạm phải năm đạo bạch quang, ánh hào quang đỏ của Hoàng phu nhân vụt nổ lớn, rồi hăng hà sa số tuông xuống như mưa đổ.

– Phu nhân!

Hoàng Kha hét lớn rồi dùng hết công lực đánh mạnh vào làn mưa đỏ. Trong chớp mắt, cơn mưa cát sa xuống nằm rạp trên mặt đất, trả lại không khí trong lành.

Hoàng Kha nhìn vợ chẳng hài lòng:

– Phu nhân, xưa nay bảo tiêu cực chưa xuống độc chiêu hạ thủ ai bao giờ, sao nàng lại ...

Hoàng phu nhân thút thít khóc:

– Nhưng thiếp không thể để chàng bị hại được.
 Lần đầu trông thấy chiêu thức của bảo tiêu cục Phong Vân, Hà Thủy Cát ngạc nhiên thầm nghĩ:
 – Với võ công này, nếu họ muốn ra độc chiếm giang hồ thì chẳng khó khăn gì.
 Hoàng Kha lại tiến lên rót một tách trà:
 – Hà chưởng môn, hiền muội vô tình xúc phạm, xin người niệm tình tha thứ, hãy yên tâm uống cạn tách trà này rồi trở về bản phái, đúng một tháng sau, lão phu hứa sẽ đem bảo vật đến tận nơi trao trả.
 Biết không phải là đối thủ của cặp Thanh bạch uyên ương Trúc Lâm Song Hiệp, Hà Thủy Cát đón tách trà vờ đồng ý rồi lựa lúc người không đề ý, y điểm mạnh vào “Di bộ yếu huyết” của Hoàng Kha.
 Hoàng phu nhân kinh hãi thét:
 – Hà chưởng môn! Người làm gì vậy?
 Hà Thủy Cát đặt tách trà xuống bàn cười lớn:
 – Ta mượn bảo tiêu cục trưởng về bản phái làm con tin, một tháng sau phu nhân hãy đem bảo vật đến đổi chồng về.
 – Không!
 Hoàng phu nhân vùng chưởng định giải thoát cho chồng, nhưng Hoàng Kha đã cất tiếng nghiêm nghị:
 – Phu nhân, đừng vọng động! Hãy cho đòi Tuấn nhi về gấp, bảo nó đi tìm vật về trả lại cho Hà chưởng môn đúng hẹn.
 Ông quay sang Hà Thủy Cát nói dịu dàng:
 – Hà chưởng môn, ta bằng lòng làm con tin của người, hãy giải huyết cho ta.
 – Được lắm!
 Hà Thủy Cát cất giọng cười sảng khoái:
 – Phu nhân nhớ đúng hẹn nhé. Ta đi đây.
 Y vung tay giải huyết cho Hoàng Kha, khoác vai ông cười vui vẻ:
 – Đi nào ông bạn già.
 Khi tất cả đã đi rồi, Hoàng phu nhân thả người xuống ghế mệt rã rời, lòng lo lắng, nửa thương chồng bệnh hoạn không ai săn sóc, nửa lo gánh nặng oằn vai, một tháng để tìm ra bảo vật trấn phái cho Hà Thủy Cát không phải là chuyện dễ.
 Nhớ đến lời Hoàng Kha căn dặn, bà ngồi xuống nhắn tin cho Tuấn Anh, đưa con trai duy nhất của vợ chồng bà. Theo tin báo về của Diệp Tùng Thảo chân nhân thì con của bà năm nay đã lớn lắm rồi, không còn là một đứa bé thơm mùi sữa mẹ, mà đã trở thành một trang thiếu niên anh tuấn, võ công thuộc vào hàng cao thủ.
 Môi Hoàng phu nhân nở nụ cười mãn nguyện khi hình dung ra đứa

con trai xinh đẹp của mình. Tuấn Anh năm nay mười sáu tuổi rồi, nó khôi ngô, giống cha như hệt.

Chợt có tiếng hét lạnh lùng:

– Bảo tiêu cục phu nhân, mau trả nợ cho ta!

Tiếp theo tiếng hét vang là ba bóng người mặc ba sắc màu áo Bạch Hồng Lam hiện ra ở cửa.

Hoàng phu nhân giật mình ngẩng dậy, vòng tay đáp lễ:

– Chào Tam Đạo cô, chẳng hay tiên cô hạ giá có điều chi cần chỉ bảo?

Người đứng giữa mặc áo màu hồng, có hiệu là Hồng đạo cô phát cây phát trần giận dữ:

– Ta cần gặp Hoàng Kha.

Hoàng phu nhân lấy giọng dịu dàng:

– Tam Đạo Cô, phu quân ta đi vắng, có chuyện gì xin nói với ta rồi ta sẽ thưa lại cùng người.

Lam Đạo cô hét lớn:

– Hắn đi đâu.

– Trúc Lâm Song Hiệp, ta với các người không thù không oán, sao vô cớ lên giết người của ta chứ?

Hoàng phu nhân giật mình:

– Tam Đạo cô vừa nói gì? Bảo tiêu cục Phong Vân này chưa hề đi đến Vân Thanh Động của người, làm sao có chuyện sát nhân kia?

Bạch Đạo Cô cười nhạt:

– Đừng giả vờ, khắp võ lâm này ai còn lại gì "Thiết sa thần chưởng" của Trúc Lâm Song Hiệp chứ?

Hồng Đạo Cô chen vào:

– Trước khi đến đây, bản đạo cô cũng đã tiên liệu chuyện này rồi, hãy xem cho rõ rồi hãy nhận hay không nhận mình vô tội.

Nói xong, đạo cô khẽ vỗ tay. Từ trên mái ngói, thi hài của một nữ đạo cô rơi nhanh xuống. Lam Đạo Cô bước đến xé toang áo xác chết:

– Xem đi, đây không phải là "Thiết sa thần chưởng" thì gọi là cái gì nữa?

Hoàng phu nhân cúi nhìn dấu chưởng máu trên xác nạn nhân, mặt tái nhợt, bà lắp bắp:

– Quả thật là dấu vết của "Thiết sa thần chưởng". Nhưng ... dám hỏi Đạo Cô, án mạng này xem ra đã bao lâu?

Lam Đạo Cô nghiêng rằng:

– Vào lúc canh ba đêm qua. Sao thế nào? Người không chối nữa chứ? Hay thủ phạm là đệ tử của người?

Hoàng phu nhân lắc đầu:

– Không. "Thiết sa thần chưởng" là môn võ công không được truyền cho đệ tử, và trong chốn giang hồ chỉ có ta và phu quân biết sử dụng nó thôi.

Hồng Đạo Cô thét:

– Vậy thì mi phải chết!

Hồng Đạo Cô vung phát trần đánh thẳng vào người Hoàng phu nhân. Từng sợi tơ mảnh, óng ánh ngũ sắc mềm mại trong tay Hồng Đạo Cô bỗng chốc trở nên hung hãn vô cùng. Hàng trăm đạo hào quang xòe ra trong không khí chụp nhanh xuống đầu Hoàng phu nhân như một tấm lưới to.

Hiểu rõ chiếc lưới cực kỳ lợi hại đó, Hoàng phu nhân không dám coi thường, lắc mình ngang qua một trượng, tránh khỏi.

Hoàng phu nhân chấp tay cung kính:

– Tam Đạo Cô, quả thật chúng tôi gặp chuyện oan ức, xin hãy tha cho một tháng, ta hứa sẽ truy tìm thủ phạm đem nạp cho các đạo cô trị tội, nếu không xin tự nạp mình.

***

Chợt có giọng nói nổi lên:

– Tam Đạo Cô, đừng nghe lời đường mật ... hãy giết con rắn độc trừ họa cho giang hồ.

Hoàng Thi ngơ ngác nhìn quang:

– Ai? Lại bảo ta là con rắn độc?

– Ha ... Ha ... Ha ...

Từ trên mái ngói xuất hiện một thanh niên mặc áo chên màu xanh lơ viền đen, khoảng tuổi ba mươi, gương mặt trung bình không xấu không đẹp, tia mắt loáng vẻ hận thù:

– Ta đây, ta là người đại diện cho mười tám viên trang bị "Thiết sa thần chưởng" của vợ chồng người thăm tử.

Quay sang ba vị đạo cô, chàng trai sụp lạy khóc nức nở:

– Xin ba vị đạo cô ra tay làm phước rửa hận cho gia đình tại hạ. Một bà ngoại già, một vợ yếu và bốn con thơ, trong một đêm đã bị "Thiết sa thần chưởng" mạng vong.

Ngoài kia, còn có mười tám gia đình nữa đang đòi rửa hận.

Hồng Đạo Cô đỡ chàng thanh niên đứng dậy, quắc mắt nhìn Hoàng phu nhân:

– Tội lỗi vợ chồng người ngập tràn trời đất, ta không thể dung tha.

Hai em, hãy cùng ta nhanh chóng xóa tên cặp Trúc Lâm Song Hiệp đã thành tinh này ra khỏi giang hồ.

Dứt lời, ba cây phát trần nhắm ngay đỉnh đầu Hoàng phu nhân đánh xuống. Tránh một lưới tơ đã khó, nay đến những ba lưới tơ cùng vây

phủ, Hoàng phu nhân lại không được phép dùng độc chiêu chống trả. Bà đành ôm nỗi oan, ứa nước mắt đứng yên chờ chết.

– Dừng lại!

Kèm theo tiếng hét là một bóng trắng vút nhanh vào, vung chưởng đỡ đòn cho Hoàng phu nhân.

Hồng Đạo Cô hoành phát trần ra sau, hát hàm hời:

– Gã tiểu tử, dang ra, đừng xen vào chuyện của ta, kéo chết không kịp hối.

Đó là một chàng trai mặc võ phục trắng viền vàng, rất khôi ngô tuấn tú. Chàng đỡ Hoàng phu nhân ngồi dậy:

– Mẫu thân, con về trễ để mẫu thân thọ nạn. Tội thật là đáng chết.

Như kẻ mơ màng trong giấc mộng, Hoàng phu nhân ngó sững chàng thiếu niên giây phút rồi ôm chặt vào lòng òa khóc:

– Trời, Tuấn nhi, con về thật đúng lúc.

Đợi cho Hoàng phu nhân qua cơn xúc động, Tuấn Anh quay sang nhìn ba vị đạo cô đang sững người nhìn nhau không hiểu:

– Còn các người là ai? Ở đâu? Sao đến đây bức bách mẫu thân ta?

Lam Đạo Cô nóng nảy hét lớn:

– Bọn ta đường đường chánh chánh, không áp bức người cô thế bao giờ. Tiểu tử đừng nói bậy.

Tuấn Anh khế cười gần đứng dậy:

– Ba người cùng đánh một người mà bảo là đường đường chánh chánh à? Các người tà đạo ở đâu?

Hồng Đạo Cô hét lớn:

– Câm ngay, bọn ta là Tam Đạo Cô ở động Thanh Vân, nay hạ san thu nạp thân mẫu người về tội giết người.

Nghe Đạo Cô nhục mạ mẫu thân mình, Tuấn Anh không chịu nổi, mặt mày phút chốc đỏ bừng vì giận dữ, hét run cả chùm đèn treo giữa trần nhà:

– Tam Đạo Cô, các người không được vu khốn mẫu thân ta, hãy rút lại lời mau.

Bạch Đạo Cô nhíu mày:

– Hơi đâu mà cãi với thằng bé miệng còn hơi sữa. Nhị hiền tử hãy mau động thủ.

Nhị đạo cô gật đầu đồng bước lên một bước.

Hoàng phu nhân sợ quá, vội nắm tay Tuấn Anh:

– Tuấn nhi, phụ thân con đã cấm con không được xuống mạnh tay với Tam Đạo Cô.

Chuyện còn nhiều uẩn khúc, con hãy cầm lấy phong thư này mà rời khỏi nơi đây lập tức. Con không phải là đối thủ của Tam Đạo Cô, hãy

chạy mau đi.

– Không!

Tuấn Anh cãi lời mẹ, vung ngay hữu chưởng lên cao liền một lúc thì triển luôn ba chiêu thức, nhắm thẳng người ba vị đạo cô với mười thành công lực.

Nhưng bị vị Đạo Cô chỉ khẽ mỉm cười, thân không rời chỗ. Cây phát trần khẽ đong đưa là hóa giải các chiêu thức của Tuấn Anh một cách dễ dàng.

Điền tiết vì thấy chưởng phong của mình vô hiệu bởi ba cây phát trần mỏng manh, Tuấn Anh tung vọt người lên cao, tả hữu chưởng xòe rộng. Mười ngón tay biến thành mười đạo bạch quang sáng rực nhắm ngay giữa thiên linh tử của ba đạo cô bắn xuống vèo vèo.

Lần này chàng đã vận hết mười hai thành công lực của mình, nên ba vị đạo cô chẳng dám coi thường, gót hài cỏ khẽ động lướt trên mặt đất. Cùng lúc ba cây phát trần quét lên không nhắm ba nơi yếu huyệt của Tuấn Anh điểm vào.

Tình thế cực kỳ nguy hiểm cho Tuấn Anh, vì lúc này thân thể chàng còn đang lơ lửng trên không, ba vị đạo cô lại ra tay chẳng nghĩ. Thấy con khó lòng tránh được cái chết đến trong gang tấc, Hoàng phu nhân rùng mình kinh hãi thét lên, phóng ngay vào kinh khí, ngọc chưởng quét vòng qua ...

Ầm!

Làn cát đỏ từ tay Hoàng phu nhân đã đánh bật ba cây phát trần trở ra ngoài, nhưng vì dùng hết sức mình, bà bị té ngửa trên nền đất.

Tuấn Anh thoát được cái chết trong chớp mắt. Chàng lộn người trở về sau, đỡ lấy người Hoàng phu nhân, kêu lên:

– Mẫu thân, người có bị trúng thương không?

Hoàng phu nhân khẽ lắc đầu, chột bà đẩy tay cho Tuấn Anh bắn mạnh ra xa, tay còn lại vung trở ngược ra phía sau chưởng thúc “Sa sa sa” kịp thời đẩy tung cây phát trần của Hồng Đạo Cô vừa chụp xuống.

Vừa rơi mình xuống đất, Tuấn Anh lập tức vòng người trở lại, hét vang một tiếng, dùng “Càn khôn bế nguyệt” tấn công Bạch, Lam Đạo Cô đang đứng yên theo dõi Hồng Đạo Cô tấn công mẹ mình.

Tuấn Anh tuy hãy còn nhỏ tuổi, nhưng suốt mười một năm dài theo Tùng Thảo chân nhân luyện tập, nên chưởng lực của chàng giờ đây cũng thuộc hàng cao thủ, kẻ bình thường không thể nào chống nổi hai chưởng lực “Càn khôn bế nguyệt”, “Phật phủ càn khôn”.

Nhưng người giao đấu với Tuấn Anh là hai vị đạo cô, công lực có thể ngang hàng với sư phụ của chàng, nên chỉ kịp thấy cây phát trần

quét ngang là hai chiêu thức của chàng lập tức bị hóa giải. Muốn cuộc chiến mau kết thúc, hai đạo cô đồng lúc dùng phát trần thi triển chiêu thức “Phi vân xuyên tử” nhắm vào ba mươi sáu huyệt đạo trên người Tuấn Anh điểm vun vút tới.

Những sợi tơ mảnh, óng ánh năm màu của cầu vòng lập tức xòe rộng ra, vươn dài bao vây kín thân mình của Tuấn Anh, cùng lúc chàng nhìn thấy đất trời như đảo lộn, muôn vạn ánh sao băng nhắm ngay các huyệt đạo của mình bắn mạnh vào. Chàng chới với vung chưởng một cách tuyệt vọng.

Bên kia Hoàng phu nhân và Hồng Đạo Cô đang cùng nhau giao đấu, nội lực cao thâm của phu nhân đã cho phép cuộc chiến được kéo dài vì đôi bên đồng cân sức.

Nhưng đang giao đấu, Hoàng phu nhân bỗng giật mình khi thấy con sắp bị nạn, bà đánh một chưởng rồi tung người nhảy qua trợ chiến cùng con.

Ầm!

Một lần nữa bà cứu được con, nhưng lần này hai mẹ con bà đều thọ thương. Trên khóe môi của Hoàng phu nhân một dòng máu kéo dài.

Tuấn Anh đỡ mẹ ngồi dậy, sợ hãi:

– Mẹ, mẹ hãy vận khí để con ...

Song chàng không nói được tròn câu, vì ba cây phát trần như tám lưới chằng chịt đang phủ xuống đầu mẹ con chàng.

– Tuấn nhi ...

Hoàng phu nhân đã đuối sức lắm rồi, bà không thể vung chưởng lên chống đỡ đành ôm cứng lấy con, dùng thân mình che chở cho con cái chết đến trong đường tơ kẻ tóc.

Giữa lúc hai mẹ con Tuấn Anh đang tuyệt vọng ôm nhau đón chờ cái chết thì “vù” một cái, một làn khói trắng xông lên mù mịt, tám lưới ngũ sắc tan nhanh. Hai mẹ con bà ngẩng đầu lên mừng rỡ, kịp nghe

Hồng Đạo Cô quát lớn:

– Người kia đã tu hành sao còn xen vào chuyện của bản đạo cô?

Bạch Hạc Tiên Ông thông thả đứng đưa chiếc phát trần, vuốt râu cười vui vẻ:

– Đúng, kẻ tu hành thì không nên xen vào chuyện đời tục lụy. Nhưng Tam Đạo Cô đã xen vào chuyện trần gian lại còn muốn giết người, thì ta vì đạo hiếu sinh nên buộc lòng phải ra tay giải cứu.

Hồng Đạo Cô tiến lên ôn tồn:

– Xin đạo hữu cho chị em chúng tôi biết rõ danh tánh, rồi chúng tôi sẽ kể đạo hữu nghe rõ sự tình chứ không phải vô cớ bọn ta xuống giang hồ gây loạn.

Bạch Hạc Tiên Ông cười ha hả:

– Bần đạo danh là Bạch Hạc Tiên Ông, chỉ sống vui với cây cỏ lá hoa, thích đem lại sự công bằng cho tất cả mọi người. Nên lão rất bất bình khi thấy Tam Đạo Cô bức tử người cùng lối.

Lam Đạo Cô vòng tay:

– Nếu đạo hữu biết được tội ác của cặp Thanh bạch uyên ương Trúc Lâm Song Hiệp kia thì có lẽ người cũng nổi giận đùng đùng, cùng tiếp sức với chúng tôi trừ khử một con rắn độc.

Âm Dương Thần Chưởng

Dịch giả: Lữ Giang

Hồi 15

Bạch Hạc Tiên Ông quay nhìn Hoàng phu nhân và Tuấn Anh, nghi ngờ:

– Họ đã làm gì mà khiến Tam Đạo Cô phải bất bình như vậy.

Bạch Đạo Cô giận dữ:

– Ngoài cái tội không giữ chữ tín với võ lâm, lại hạ thủ giết hại đệ tử của chúng tôi, họ còn phạm vào đại tội, dùng "Thiết sa thần chưởng" giết thảm không biết bao nhiêu người vô tội, mà chứng nhân là gã thanh niên này.

Bạch Hạc Tiên Ông giật mình lắm bả:

– "Thiết sa thần chưởng" ư?

Gã thanh niên kia bật khóc quỳ xuống chân Tiên Ông:

– Dạ phải, chính họ đã giết thác mẹ già, vợ yếu, con thơ của tại hạ.

Xin Tiên Ông ra tay cứu độ cho những oan hồn đã vì họ chết oan.

Hoàng phu nhân cũng đi bằng đầu gối đến trước mặt Tiên Ông cất lời van vãn:

– Xin Tiên Ông hãy sáng suốt mà cứu vợ chồng chúng tôi khỏi cảnh oan lòng. Mấy tháng nay phu quân của tôi trở bệnh, người không hề một bước rời khỏi thư phòng, còn tiện thiếp phần lo săn sóc cho chồng, phần phải đảm đương công việc tải hàng cho khách có rời khỏi viên trang này một bước nào đâu, vậy mà bỗng dưng có người đồn là vợ chồng chúng tôi gây ra tội lỗi, xin Tiên Ông nghĩ lại giùm cho.

Ánh mắt khẩn thiết, lời nói chân tình của Hoàng phu nhân đã làm

Bạch Hạc Tiên Ông động lòng. Ông đưa mắt nhìn quanh:

– Quả thật ta cũng nghe đồn về "Thiết sa thần chưởng" với những vụ

thăm sát tàn khốc. Và ta cũng có dạ nghi ngờ, vì ngoài Trúc Lâm Song Hiệp có ai biết được môn võ công độc hại này.

Hoàng phu nhân bật khóc:

– Vợ chồng tôi hiện đang ở tình trạng ngay mà gian, nên khó cất tiếng kêu oan, chỉ xin quý vị thương tình dờn ngày xử tội lui về một tháng, lúc đó nếu chúng tôi không tự minh oan được, xin đến dập đầu chịu tội.

Bạch Đạo Cô lắc đầu:

– Không được, từ đây đến đó vợ chồng người sẽ gây ra bao nhiêu điều tác tệ nữa.

Bạch Hạc Tiên Ông suy nghĩ rồi chợt hỏi:

– Phong Vân cục trưởng đang thọ bệnh nằm đâu, ta muốn thăm hỏi người vài việc.

Hoàng phu nhân rơi lệ:

– Thảm lắm Tiên Ông ơi. Chồng tôi đang thọ trọng bệnh vậy mà cũng phải theo chân Hà chưởng môn của Thiên Sơn phái làm con tin, nếu sau một tháng tiện thiếp không đem bảo vật và thủ phạm giết chết đệ tử của họ, thì phu quân sẽ thọ tử vì bất tín.

– Con phải đi cứu phụ thân đây!

Tuấn Anh đang ngồi dưỡng thương, nghe mẹ nói liền nổi giận, đứng dậy toan đi.

Hoàng phu nhân gọi giật lại:

– Tuấn nhi, nếu con đến gây rối loạn cho Thiên Sơn phái, phụ thân con sẽ tự vận để tròn chữ tín đấy.

Bạch Hạc tiên ông quay sang nhìn Tuấn Anh:

– Còn thiếu hiệp này, những tháng ngày qua ở đâu, liệu những sự việc tai hại của võ lâm có phải cậu đã nhúng tay vào mà phu nhân và bảo tiêu cục không biết chăng?

Tuấn Anh trợn mắt hét lớn:

– Tiền bối, người là bậc cao niên hãy cẩn ngôn, kéo lại trách hậu sinh vô lễ.

Hoàng phu nhân nạt con:

– Tuấn Anh, không được vô lễ.

Rồi quay qua Bạch Hạc tiên ông bà nói nhỏ nhẹ:

– Xin Tiên ông chớ nghĩ quấy cho Tuấn nhi. Từ bé nó đã xa lìa vợ chồng tôi lên học với Tùng Thảo chân nhân vừa mới về đến, hơn nữa nó không biết gì về “Thiết Sa Thần Chưởng”.

Nét mặt Tiên ông giãn ra nhanh khi nghe nói Tuấn Anh là đệ tử của Tùng Thảo chân nhân. Ông lại gần cậu bé hỏi:

– Sư phụ cháu dạo này vẫn khỏe chứ? Lâu quá ta không ghé thăm

lão bằng hữu.

Tuấn Anh không dám thất lễ khi nghe Bạch Hạc tiên ông xưng là bằng hữu của sư phụ mình, chàng vòng tay:

– Thừa tiên bối, sư phụ của cháu sức khỏe vẫn an khang, có điều chứng bệnh thấp khớp của người vẫn không khỏi được. À ... Mắt Tuấn Anh bỗng sáng lên:

– Tiên bối, chắc có lẽ tiên bối biết nơi nào có Thảo Linh Chi.

– Thảo Linh Chi à?

Tiên ông gật đầu:

– Đúng rồi, ta vẫn thường nghe Tùng Thảo chân nhân nhắc nhở.

Rồi lão quay sang ba vị tiên cô nói khoan thai:

– Phu nhân đây đã có lời nói như vậy, Tam Đạo cô nghĩ sao?

Hồng Đạo cô nhìn hai em rồi cất giọng cương quyết:

– Chúng tôi làm sao mà tin lời của phu nhân đây được, nếu sau một tháng bà bỏ trốn mất thì sao?

Hoàng phu nhân tiến lên một bước:

– Hồng đạo cô, xưa nay Thanh Bạch uyên ương, Trúc Lâm Song Hiệp chưa thất tín bao giờ.

Bạch Hạc tiên ông cũng chen vào:

– Nếu như lão đứng ra bảo lãnh cho Hoàng phu nhân thì Tam Đạo cô nghĩ thế nào?

Hồng Đạo cô nường mỉm cười:

– Nếu Bạch Hạc tiên bối đứng ra bảo lãnh thì chị em chúng tôi xin vâng lời.

Lam Đạo cô nói tiếp:

– Ngày này tháng sau, phu nhân nhớ đem hung thủ đến nộp cho chị em ta, chúng ta chờ đợi ở Thanh Vân động đó.

Bạch Đạo cô cũng bước lên ngang với hai đạo hữu:

– Nếu người thất tín thì dù cho người có trốn ở góc biển chân trời nào, chị em ta cũng quyết tìm cho ra để vắn tội.

Tuấn Anh tiến lên đỡ lời cho mẹ:

– Tam Đạo cô hãy an tâm, chúng tôi sẽ đứng hện.

Tam Đạo cô gật đầu quay sang bảo chàng thanh niên:

– Tráng sĩ hãy trở về thông báo với các viên trang được rõ, ngày này tháng sau tìm lên Thanh Vân động xem ta xử tội kẻ sát nhân.

Tam Đạo cô vòng tay chào Bạch Hạc tiên ông rồi đi nhanh như sao vụt.

Bạch Hạc tiên ông điềm điềm:

– Hoàng phu nhân và Tuấn nhi hãy cẩn trọng, hiện nay trong giang hồ vì hiểu lầm nên đã quyết tâm tìm diệt bảo tiêu cục Phong Vân. Ta

có việc phải đi ngay không giúp chi hơn được.

Hoàng phu nhân đưa tay lau nước mắt:

– Mẹ con tiện thiếp xin vâng lời Tiên ông chỉ dạy. Cảm ơn người đã đứng ra bảo lãnh.

Tuấn Anh chấp tay chào Bạch Hạc tiên ông:

– Nếu tiền bối có dịp ghé thăm sư phụ, xin nhờ người nói lại giúp.

Tiểu nhi vì việc oan của mẹ cha phải ở lại không về thọ mạng được, con sẽ trở lại Bạch Hồ sơn khi tìm ra thủ phạm, giải hàm oan.

Bạch Hạc tiên ông gật đầu rồi phóng mình đi nhanh như làn khói.

Hoàng phu nhân đứng nhìn theo mãi, đến khi bóng người khuất hẳn nẻo non cao mới quay sang ngắm nhìn Tuấn Anh:

– Tuấn nhi, hãy đến cho mẹ nhìn rõ mặt chút nào. Chao ôi! Con của mẹ đã lớn lên nhiều.

Tuấn Anh ngã vào lòng mẹ:

– Mẹ, con nhớ cha mẹ nhiều lắm, nhưng vì mãi học hành không về thăm viếng được.

Hoàng phu nhân vuốt tóc con âu yếm:

– Con về thật đúng lúc, chuyện học hành của con phải dang dở, lòng mẹ thật không an.

Tuấn Anh nhoèn nụ cười:

– Chẳng sao đâu mẹ, con đã lĩnh ý gần hết chiêu pháp của sư phụ rồi, người dặn con về thăm cha mẹ, rồi trở lên ngay. Sư phụ hứa dạy cho con học thêm về quyền kiếm. À, mẹ kể cho con nghe đi, con chẳng hiểu gì cả, ai muốn hại gia đình ta vậy mẹ?

Hoàng phu nhân chột buồn:

– Mẹ cũng không rõ, gia đình ta xưa nay chưa hề gây thù chuốc oán với ai nên mẹ cũng không đoán ra được kẻ ném đá giấu tay.

Tuấn Anh bậm môi suy nghĩ:

– Mẹ, vậy ta phải bắt đầu từ đâu.

Hoàng phu nhân lặng lẽ lắc đầu, giây lâu bà lấy từ trong túi ra một chiếc nhẫn nhỏ, đeo vào tay con khẽ nói:

– Bảo tiêu cục Phong Vân của cha mẹ chi nhánh rất là rộng lớn, bao trùm cả giang hồ. Con hãy giữ chiếc nhẫn này, môn hạ của ta sẽ nhìn ra con mà cứu ứng kịp thời khi con lâm nạn.

Tuấn Anh mân mê chiếc nhẫn, chàng bỗng cời ra đặt vào tay mẹ:

– Mẹ! Mẹ hãy giữ đấy mà triệu tập môn hạ, phần con, con cũng có lâu la bảo vệ kịp thời.

Hoàng phu nhân nhìn con lạ lùng:

– Tuấn Anh, con nói gì mà mẹ không hiểu.

Tuấn Anh cười xòa:

– Mẹ, con quên cho mẹ hay, con của mẹ còn là Bạch Hổ Vương, trấn nhậm Bạch Hổ Sơn với hàng trăm lâu la hùng mạnh.

Hoàng phu nhân tưởng như trời đất vừa đảo lộn, bà chụp nắm tay con nghiêng rằng hét:

– Tuấn nhi, sao con lại tác tệ như vậy chứ? Hừ, thật không ngờ Trúc Lâm Song Hiệp lại sanh ra một thằng con làm nghề bắt lương, vô đạo.

Nói xong, bà ôm mặt khóc mùi. Tuấn Anh gỡ tay mẹ, mỉm cười:

– Mẫu thân, sao mẹ mắng con rồi lại khóc khi con vâng lời sư phụ chứ.

– Câm ngay!

Phu nhân nạt lớn:

– Nghịch đồ, mi không được nói sai cho sư phụ.

– Mẹ! Con có nói sai đâu.

Tuấn Anh giậm chân nũng nịu:

– Sư phụ bảo con xuống dẹp tan đảng cướp dưới chân núi Bạch Hổ, rồi thấy con có tài, đám lâu la bầu con lên làm thủ lãnh của chúng.

Con từ chối, song sư phụ lại bảo con phải nhận lời, con mới thành Bạch Hổ Vương cướp núi chứ.

Hoàng phu nhân nghiêm mặt nhìn con:

– Nhưng sao sư phụ con bảo con đi diệt cướp, rồi lại cho con làm cướp?

Tuấn Anh tủm tỉm:

– Vì cướp của con là cướp khác, không bức hiếp dân lành mà đánh đuổi các bọn ác ma tà đạo. Mẹ, mẹ tin đi. Tuấn Anh con của mẹ không bao giờ làm ngược lại lòng cha mẹ ước mong.

Hoàng phu nhân ôm con vào lòng, đeo chiếc nhẫn vào tay áu yếm:

– Tuy vậy con hãy đeo chiếc nhẫn này, mẹ có khẩu lệnh triệu tập môn hạ của mình rồi.

Bà đẩy Tuấn Anh ra xa mình một chút rồi cất giọng buồn bã:

– Tuấn Anh, gặp con, mẹ mừng lắm, nhưng mẹ không thể giữ con trong vòng tay thương nhớ được. Tuấn nhi, con hãy tức tốc lên đường tìm thủ phạm.

Tuấn Anh ngược nhìn mẹ vui cười hơn hờ:

– Mẹ, con đã sẵn sàng, mẹ con mình cùng lên đường một lượt chứ?

Hoàng phu nhân lắc đầu:

– Không được, mẹ còn nhiều việc cần phải thu xếp cho xong. Con hãy tự đi một mình dò la trong giang hồ tìm tung tích kẻ sát nhân.

Còn mẹ, sau khi thu xếp việc ở đây xong mẹ cũng sẽ lên đường tìm bảo vật đến chuộc tội cho phụ thân con.

Tuấn Anh cảm thấy hoang mang:

– Nhưng nếu con tìm ra thủ phạm, con biết gặp lại mẹ ở đâu?

Hoàng phu nhân nhíu mày suy nghĩ:

– À! Mẹ con mình hãy lấy Thanh Vân động vào ngày này tháng sau làm chỗ hẹn, dù có tìm được hung thủ hay không cũng gặp nhau ở đây.

Tuấn Anh đứng bật dậy:

– Con hiểu rồi, thôi con đi đây!

Khi tất cả đã trở về yên lặng, Hoàng phu nhân mệt mỏi ngồi xuống cầm đôn, tia mắt tình cờ rơi trên thi thể ca người đạo cô nằm trên sân lạnh. Bà chồm lên, đỡ thi hài người đạo cô dậy, xem xét kỹ càng dấu "Thiệt sa thần chưởng" trên thi thể nạn nhân.

Đôi mắt đang mỏi mòn vì tuyệt vọng của bà bỗng lóe lên tia mừng rỡ, bà lẩm bẩm:

– Ô! Ta đã có cơ hội giải oan rồi, phu quân ơi hãy bình tâm chờ thiếp.

***

Vâng lời mẹ, Tuấn Anh một mình, một gói hành trang nhỏ và một lưỡi gươm, trên đường thiên lý tìm kẻ cừu thù.

Bản tánh thiếu niên, tâm hồn phóng khoáng, nên vừa bước ra khỏi nhà độ chừng hơn mười dặm, nỗi u buồn đã bị chàng đánh rớt lại phía sau. Bây giờ trước mắt chàng chỉ có chim hót, suối reo. Cảnh muôn sắc chap chùng thật đáng yêu và vô cùng mới mẻ cho một chàng trai vừa rời xa sơn động.

Cọng cỏ nhỏ xoay xoay trong tay chàng trai trẻ. Tuấn Anh dừng chân bên bờ suối nhỏ, uống một ngụm nước trong, chàng thở dài, không biết mình phải bắt đầu tìm kiếm từ đâu. À! Phải rồi, mắt chàng chợt sáng lên khi vừa nhớ đến một người có thể giúp mình trên đường rong ruổi. Hồ Sơn, phải, chỉ có Hồ huynh mới có đủ bản lĩnh giúp đỡ chàng thôi. Phải đến nhờ người giúp đỡ. Ý nghĩ đó đã giúp Tuấn Anh thêm phần chấn, chàng xốc lại túi hành trang vừa dợm trở bước đi thì “vút, vút” hai bóng đen từ trên tàng cây rơi nhanh xuống buồng tiếng cười ghê rợn:

– Tiểu tử kia, muốn đi hãy để đầu mình ở lại.

– Các người là ai?

Tuấn Anh rút vào thanh kiếm nhỏ của mình ra thủ thế.

– Người không cần biết, chỉ biết là ta cần lấy mạng người là đủ!

Một bóng đen trả lời.

– Dễ lắm.

Tuấn Anh buồng tiếng cười khiêu khích rồi vung kiếm trở nhanh hai

thế “Đoạn hồ nhị hà” vào người của bóng đen.

Song hai gã hán tử kia không phải kẻ tầm thường, nên chỉ bằng một bước nhảy, chúng đã dễ dàng tránh khỏi đường kiếm của chàng.

Đồng thời, kịp vung chưởng đánh thẳng vào “Thiên linh huyết” của Tuấn Anh.

Chưởng pháp của chúng thật lạ lùng, chàng chưa kịp nhận ra tên gọi đã cảm thấy mình bị bao vây giữa luồng khói đen mù mịt.

Không biết luồng khói kia có chứa chất độc hay không, Tuấn Anh chẳng dám khinh thường, phong bế các huyết đạo của mình lại, vận công vào tay cầm kiếm, phóng nhanh hai chiêu thức “Càn khôn bế nguyệt”, “Nhật phù càn khôn”.

Lập tức từ trong thanh kiếm của chàng hai đạo bạch quang xẹt thẳng vào giữa luồng khói đen, cùng lúc chàng nghe hai tiếng rú vang lên.

Đám khói tan nhanh, Tuấn Anh bước đến bên hai thầy người đang oằn oại đốn đau vì trúng chưởng của mình toan cất lời cất vấn thì ...

Vù ... vù ... vù ...

Ba lưỡi liễu diệp phi đao từ đâu bay đến cắm phập vào tử huyết hai bóng đen kia, chúng chết ngay lập tức, còn Tuấn Anh, chàng tỉnh ý phóng người nhanh về phía sau tránh được cái chết đến trong gang tấc. Tuy vậy, lưỡi phi đao cũng kịp để lại trên cánh tay chàng một vết thương.

– Chết!

Tuấn Anh điên tiết hét lớn, vung chưởng đánh ngay vào tàng cây trước mặt.

Ầm!

Cùng với đám lá cây tả tơi rơi rụng, một gã hán tử khác cũng bật kín mạt mảy.

Tuấn Anh bước lại gần chợt nhận ra hắn đã chết vì tự vận.

– Hừ!

Chàng lột nhanh khăn bịt mặt, chỉ là một gương mặt lạ tái xanh.

Chẳng phát hiện được gì thêm, chàng buông tay cho xác chết rơi xuống đất, nhổ lưỡi diệp đao ra khỏi cánh tay, cất kỹ vào bọc hành trang, băng tạm sơ sài vết thương, chàng băng mình nhanh vào hướng rừng dữ Độc Ma.

– Tên tiểu tử kia dừng lại.

Đang đà đi nhanh, Tuấn Anh chợt dừng lại vì bị một cái đầu trọc chặn đường.

Chàng hoành chân lạng người vòng lui lại phía sau một bước, vòng tay nhỏ nhẹ:

– Tại hạ muốn được tham kiến với Lão Hải Thần Tăng, xin đại quan

dẫn đường cho.

Tên lính đưa mắt nhìn chàng hơi nghi ngờ:

– Người muốn gặp đại ca của ta để làm gì?

Tuấn Anh mỉm cười nhỏ nhẹ:

– Tại hạ có chút chuyện riêng không nói được.

– Thế người có dám trao kiếm của mình lại cho ta không?

Tên lính hất hàm hỏi.

Tuấn Anh cởi ngay thanh kiếm của mình trao cho hắn chẳng ngần ngại:

– Xin gởi đại quan.

Tên lính chụp thanh kiếm, vui vẻ gật đầu:

– Theo ta.

Lỗ Hải đang phải điên đầu vì bị Tường Oanh hành hạ. Cô nương thương nhớ Hồ Sơn nhưng chẳng biết làm sao, cứ nhè Lỗ Hải mà đay nghiến những chuyện đầu đầu.

Tội nghiệp Lỗ Hải, nào hiểu được lòng em, cứ cho tại khí hậu không thích hợp với em mình.

Giữa lúc hắn đang quỳnh lên vì cô em cứng giãy nảy lên mà khóc thì có quân vào báo:

– Bẩm đại ca, có một chàng trai trẻ đến xin được gặp.

– Ồ!

Lỗ Hải mừng như bắt được vàng, cứ ngỡ Hồ Sơn đến thăm mình:

– Cho mời người vào lập tức.

Khi tên quân bước ra Lỗ Hải mới đắc thắng quay sang nhìn em gái đang ửng hồng đôi má, tay vân vê mép áo ra vẻ thùy mị đoan trang.

“Chỉ có Hồ đệ mới trị nổi nó mà thôi”. Lỗ Hải nghĩ thầm, đưa ngón tay lên răn em gái:

– Oanh muội hành hạ đại ca thế nào, một lát anh sẽ bảo Hồ đệ hành hạ em lại như thế đó.

– Đại ca ...

Tường Oanh nũng nịu nhào vào lòng anh:

– Đừng mách mà, muội thương đại ca nhiều ...

Lỗ Hải cười hề hề, bao cực nhọc đều tan biến. Hồ Sơn thật tài, chỉ vừa nghe đến tên mà đã làm cho không khí nặng nề trở thành êm dịu ngay.

– Tham kiến Lỗ tướng quân.

Nghe tiếng chào, cả hai mừng rỡ ngẩng lên, bỗng ngạc nhiên khi nhận ra kẻ mới đến không phải Hồ Sơn.

– Lão xú uế này, chết đi cho khuất mắt.

Vừa nói Tường Oanh vừa vung tay xô mạnh vào người Lỗ Hải, làm

hắn chới với nhào về phía trước, may mà có Tuấn Anh đỡ ngược lại. Giận em, Lỗ Hải trút vào đầu chàng trai mới đến:

– Tên kia, người đến đây chẳng đúng lúc một chút nào, làm cho em ta nổi giận, tội người thật đáng chết.

Tuấn Anh vái chào Lỗ Hải, rồi tiến lên một bước cười tủm tỉm:

– Tiểu quỷ cô nương đây là Lỗ Tường Oanh, em gái của đại quan phải không?

Nghe một tên oắt con gọi mình là tiểu quỷ, Tường Oanh tức quá, trợn tròn hai mắt hét lớn:

– Tiểu yêu tinh muốn chết sao dám gọi ta là tiểu quỷ?

Tuấn Anh vẫn thản nhiên:

– Vì nàng còn nhỏ mà hỗn hào, ngang ngược, lại thích xem người chém giết nhau.

Tiểu quỷ cô nương, nàng còn thiếu ta một món nợ đấy!

– Tiểu yêu tinh! Ta thiếu nợ người bao giờ chứ? Được rồi, người chán sống, ta cho người biết diêm vương.

Nói xong nàng vung chưởng đánh ngay. Song Tuấn Anh lạnh lẽo vô cùng, trong chớp mắt chàng đã đu người lên mái ngói trên chóc:

– Hung dữ như vậy mà bảo là tiểu quỷ thì lại không ưng. À, hay nàng thích được gọi là tiểu ma đầu.

– Câm ngay!

Song chưởng của nàng lại làm gãy cột nhà, còn Tuấn Anh thì lại đang ở sau lưng nàng tiếp tục múa may cười nói:

– Tiểu quỷ cô nương, nàng không chịu dừng tay trả nợ cho ta, mà cứ vay thêm nợ với lời vốn chất chồng, bao giờ mới trả nổi.

Vừa tức vừa giận, vừa xấu hổ Tường Oanh chạy đến đám thùm thụp vào anh kêu khóc:

– Đại ca, đại ca đứng đó mà để cho tên tiểu yêu tinh kia hiếp muội.

***

Lỗ Hải giờ mới giật mình sợ hãi, hắn bước lên hét lớn cho vừa lòng em gái:

– Tên tiểu tử kia, người từ đâu đến mà dám bảo em gái ta vay nợ chứ?

Tuấn Anh vòng tay mỉm cười:

– Đại quan mau quên thì thôi, chỉ mới cách đây mấy tháng, chính tiểu cô nương này đã làm cho tại hạ và đại quan suýt một mất một còn dưới chân Bạch Hổ Sơn.

Lỗ Hải chợt nhớ vỗ mạnh vào đùi một cái cười lớn:

– À! Bạch Hổ Vương Tuấn Anh đây mà. Nhưng người đến đây để làm gì, định đấu với ta nữa hay sao?

Tuấn Anh vội lắc đầu:

– Không, tại hạ đến đây hỏi thăm đại quan một việc. Tại hạ muốn gặp Hồ huynh.

– Gặp Hồ huynh, nói nghe hay dữ!

Môi Tường Oanh trề ra vẻ ghen hờn:

– Ta sẽ bảo Hồ huynh trị tội ngươi, vì ngươi đã dám xúc phạm ta ... mà ta lại là ...

– Là gì?

Tuấn Anh tỉnh ngịch hỏi lại.

– Là gì cũng được.

Tường Oanh quay đi đỏ bừng đôi má.

Lỗ Hải nói:

– Ta không biết Hồ đệ hiện ở nơi nào. Ngươi cần gặp Hồ Sơn để làm gì?

Tuấn Anh buồn bã:

– Tại hạ có việc cần nhờ, nhưng ... chào đại quan, tại hạ sẽ tự tìm kiếm Hồ huynh.

Tuấn Anh trở gót định đi, chợt sau lưng chàng có tiếng kêu lạnh lốt:

– Tiểu yêu tinh kia, ta sẽ chỉ chỗ cho ngươi tìm kiếm Hồ huynh, nhưng với một điều kiện.

Tuấn Anh quay lại mừng rỡ:

– Tiểu ... Tiểu cô nương biết chỗ của Hồ huynh à? Xin hãy chỉ giúp rồi nàng muốn gì tại hạ cũng chiều cả.

Tường Oanh tréo tay trước ngực ra điều quan trọng:

– Ngươi phải dắt theo ta.

Lỗ Hải tròn tròn mắt la lớn:

– Tường muội, em giờ trò gì nữa đây?

Tường Oanh phụng phịu:

– Chẳng giờ trò gì cả, đại ca mà chẳng cho muội đi là muội khóc mãi.

Tuấn Anh cố nén nụ cười:

– Điều kiện của cô nương không khó, nhưng tại hạ chỉ sợ ... sợ cô nương giờ chứng dọc đường, tại hạ không chịu nổi. Cô nương ngứa tay giết người, tại hạ biết làm sao.

Tường Oanh nắm tay Tuấn Anh nắn nỉ, giọng của nàng thật là tội nghiệp:

– Ta hứa với ngươi là không hung dữ nữa, ta sẽ nghe lời ngươi, nếu ngươi không tin có thể lấy dây trói hai tay ta lại cũng được.

Tuấn Anh cười lớn:

– Lỗ đại ca nghe rõ rồi chứ, tiểu cô nương tình nguyện làm người tù của tại hạ, chớ không phải tại hạ bắt cóc nàng như dạo trước đâu

nhé.

Lỗ Hải chỉ còn biết thở dài.

Tường Oanh chạy đến hôn lên má Lỗ Hải nói:

– Đại ca này, bộ không muốn cho muội đi theo hay sao mà buồn quá vậy?

Sợ nàng nổi giận, Lỗ Hải lật đật cười chum miệng:

– Đâu nào! Đại ca vui lắm chứ, nhưng dọc đường muội đừng làm gì bậy nhé.

– Muội biết rồi!

Tường Oanh lại chạy đến gần Tuấn Anh chìa tay cho chàng:

– Đây cột đi.

Tuấn Anh lắc đầu mỉm cười:

– Tạm thời thả lỏng cho cô nương đi thông thả, chừng nào nàng có triệu chứng hung hăng thì ... thôi, ta đi. Chào Lỗ đại ca.

Thoắt một cái họ đã biến mất tăm, Lỗ Hải chỉ còn kịp nghe tiếng cười rúc rích của em gái trong như chuỗi pha lê, rồi tất cả trở về yên lặng.

***

Hồ Sơn tỉnh lại, mở mắt ra. Doanh Doanh hoan hỉ reo to:

– Ô! Hồ ca đã tỉnh lại rồi!

Hồ Sơn nhòe mình dậy, đưa mắt nhìn quanh hang động, ngạc nhiên:

– Doanh muội, đây là nơi nào?

Doanh Doanh chớp mắt:

– Đây là một hang động sâu trong dãy núi Phụng Hoàng, cách tổng đàn Thái Bình giáo phái chừng hai trăm dặm.

Khẽ sừng sốt lên một chút, rồi Hồ Sơn bàng hoàng:

– Doanh muội! Ngu ca nhớ mình đã chết sao bây giờ lại ở đây?

– Hồ ca bị Giang huynh chôn sống, có còn nhớ không?

Trầm ngâm hồi tưởng lát lâu, Hồ Sơn gật đầu:

– Ngu ca nhớ ra rồi, chính ngu ca đã tự ...

Doanh Doanh ngắt lời:

– Đúng vậy, nhưng sau đó Châu Đạt đã bảo Giang huynh đem chôn sống Hồ ca ca trên đỉnh núi Vọng Nguyệt, tiểu muội lén moi ca ca lên và được Bạch Hạc Tiên Ông đưa chúng ta đến nơi này.

Bất giác Hồ Sơn chụp nắm lấy bàn tay ngọc của Doanh Doanh:

– Doanh muội, em đã cứu anh sống lại, còn Bạch Hạc lão tiên bối ở đâu rồi?

Doanh Doanh để yên bàn tay trong tay Hồ Sơn:

– Bạch Hạc lão tiên bối đã đi từ ba ngày trước, chính lão tiên bối bảo tiểu muội săn sóc cho Hồ ca ca.

Hồ Sơn hốt hoảng:

– Doanh muội! Ngu ca bất tỉnh đã ba ngày rồi sao?

Doanh Doanh rơi lệ:

– Tính chung Hồ ca ca bất tỉnh đến nay đã sáu ngày rồi. Ca ca bị họ chôn sống ba ngày, tiểu muội thừa lúc nửa đêm đem ca ca lên.

Hồ Sơn siết chặt bàn tay Doanh Doanh:

– Doanh muội, ngu ca tạ ơn em, công ân quá to lớn này biết lấy gì đền đáp.

Chợt nhớ ra mình nắm chặt bàn tay cô gái, Hồ Sơn buông ra:

– Doanh muội, anh xin lỗi em.

Doanh Doanh lắc đầu:

– Hồ ca ca an tâm, tiểu muội chỉ sợ ...

– Doanh muội sợ gì?

– Tiểu muội sợ ... Hồ ca ca, anh thử vận công xem sao?

Nghe theo lời nàng, Hồ Sơn ngậm vận công lực. Bỗng chàng hét lên:

– Trời! Hồng cả rồi ...

Hồ Sơn gục đầu xuống, im bật, hai hàng nước mắt tuôn ra khi phát giác công lực của mình đã bị phế.

Doanh Doanh sợ hãi nắm chặt bàn tay Hồ Sơn:

– Hồ ca ca! Anh hãy bình tĩnh lại ...

Hồ Sơn ngẩng mặt lên, nước mắt đầm đìa, nói trong nghẹn ngào:

– Doanh muội! Ngu ca cảm tạ công đức của em, nhưng hiện nay công lực của anh hoàn toàn hủy diệt, anh còn sống nữa làm gì?

Lập tức chàng chộp lấy thanh kiếm nhỏ bên lưng của Doanh Doanh đâm thẳng vào trái tim mình.

Doanh Doanh kinh hãi hét:

– Hồ ca ...

Đồng thời theo tiếng thét, ngọn ngọc chưởng của nàng gạt phăng thanh kiếm nhỏ bay đi. Nàng ôm chặt lấy Hồ Sơn khó lớn:

– Hồ ca ca ... anh đừng làm thế.

Hồ Sơn sững sốt, im bật, hai hàng nước mắt lại tuôn trào. Trong cảnh tình này bỗng nhiên chàng cảm thấy thương yêu nàng vô hạn. Thảo Sương hung dữ bạc ác với chàng bao nhiêu thì Doanh Doanh lại càng hiền lành, tình nghĩa bấy nhiêu. Nàng ôm chàng, mùi hương trinh nữ từ da thịt toát ra thật kỳ diệu khiến chàng bàng hoàng, ngây ngất quên hẳn cả sự đau đớn, rêm nhức vẫn còn hoành hành trong cơ thể.

Chợt Doanh Doanh cất giọng thổ thỉ bên tai:

– Hồ ca ca! Anh đừng làm em sợ hãi ...

Âm thanh giọng nói của nàng như rót mật vào lòng làm cho sư huynh

rung cả trái tim.

Chàng cúi nhìn nàng, đôi mắt đang ngập lệ, cất giọng run run:

– Doanh muội! Vì sao em ngăn cản không cho anh chết? Hiện nay anh là một kẻ vô dụng, còn tham sống làm gì nữa?

Sợ Hồ Sơn lại tìm cách tự sát, Doanh Doanh càng ôm chặt lấy chàng hơn. Nàng nức nở:

– Hồ ca ca! Anh đừng làm thế. Anh chết rồi em sống được sao? Đòi em cô độc trong giờ phút này chỉ còn trông cậy có anh thôi.

Mấy lời Doanh Doanh vừa thốt làm cho Hồ Sơn man mác cả tâm hồn. Từ ngày chàng biết yêu đến giờ chưa từng nghe một thiếu nữ nào tận tình đến thế. Thảo Sương chỉ biết luôn luôn hằn học, sỉ nhục chàng thôi.

Hồ Sơn buông tiếng thở dài:

– Doanh muội, ngu ca còn sống chỉ làm khổ cho em chứ có ích lợi gì?

Doanh Doanh ngẩng đầu lên:

– Hồ ca ca! Anh hãy sống, em sẽ ở mãi bên anh. Em tìm cách sao cho anh được phục hồi công lực. Anh phải có đủ can đảm chấp nhận trong cảnh ngộ đau thương này, nhưng nhất định anh phải tự mình oan cho mình chứ không thể chết đi hèn yếu như thế. Em sẽ giúp anh làm sáng tỏ oan tình trước Thái Bình giáo phái.

Những lời Doanh Doanh nói như giọt nước Cam lộ rót vào người Hồ Sơn, khiến chàng cảm thấy phần chấn cả tâm thần. Chàng nhìn sững vào mặt nàng.

Doanh Doanh, một trang tuyệt thế giai nhân không hề thua kém Thảo Sương một chút nào. Điều lạ lùng là hai cô gái này có khuôn mặt giống nhau như tạc, nhưng Thảo Sương có cái sắc đẹp lộng lẫy mê hồn, còn Doanh Doanh thì diễm kiều, thơ ngây như một nàng công chúa quý phái cao sang.

Hồ Sơn còn đắm chìm trong mộng đẹp, chợt nghe Doanh Doanh cất giọng trong như ngọc:

– Hồ ca ca! Anh mê man tính đến nay đã sáu ngày rồi chắc bụng đã đói nhiều.

Anh hãy chờ em đi lấy thức ăn cho anh dùng đỡ.

Nàng rời khỏi chàng, chạy ra phía sau hang động mang đến cho chàng bốn quả trái cây rừng chín mọng.

Sẵn cơn đói đang cồn cào, Hồ Sơn ăn một lúc hết sạch bốn quả trái cây. Doanh Doanh lấy nước cho chàng uống, ấn chàng nằm xuống phản đá nghỉ ngơi ...

***

Kể từ hôm đó, hàng ngày Doanh Doanh đi hái trái cây rừng và săn chim, thỏ đem về nấu nướng hai người cùng ăn. Một tháng sau Hồ Sơn đã lành hẳn các vết thương còn lại, nhưng chàng trở thành một người bình thường không có võ công.

Chàng chán nản, toan tự tử mấp phen nhưng Doanh Doanh đã kịp thời ngăn cản.

Những ngày cùng ở trong hang động, nhiều khi hai thân xác giao kề, Hồ Sơn và Doanh Doanh trở nên thân mật, không còn một chút ty hiềm.

Không hiểu họ xem nhau như tình tri âm, tri kỷ vì cảnh ngộ giống nhau trong cuộc đời cô độc hay còn một thứ tình nào khác. Có điều vắng nhau một phút họ thấy nhớ nhung, lo lắng. Họ cảm thấy không còn có thể rời xa nhau được nữa. Đôi khi Doanh Doanh tự hỏi không biết có phải nàng đã thương yêu Hồ Sơn rồi chăng?

Cách đây không lâu, Doanh Doanh đã thương yêu Giang Lâm tha thiết, nhưng từ khi chàng hành động tàn ác với Hồ Sơn, nàng sợ hãi chàng không còn muốn gần gũi nữa.

Gặp Hồ Sơn, vốn là một chàng trai tuấn tú, lại phong cách đạo đức, khoan dung, nàng phát sinh ra cảm mến. Tình cảm của nàng nghiêng hẳn về chàng.

Doanh Doanh đứng dậy, dịu dàng:

– Hồ ca ca, anh nằm nghỉ ngơi, tiểu muội ra sau thạch trì lấy nước cho anh uống nhé.

Dáng tiên tha thướt của Doanh Doanh đi thẳng về phía sau hang động. Nơi đây phía trên có khoảng trống của bầu trời, mây trắng gợn nước thạch trì xanh tận đáy.

Doanh Doanh múc đầy bầu nước, đứng nhìn mặt hồ. Chính giữa hồ duy nhất một bụi sen tám lá to lớn dị thường. Cứ theo Doanh Doanh nghĩ, có lẽ bụi sen này đã sống hàng ngàn năm nên mới lạ lùng đến thế.

Doanh Doanh ngẩn ngơ nhìn cảnh trời chiều đẹp như bức họa quên mất cả thời gian. Thành linh từ dưới đáy thạch trì trỗi lên một quả sen to lớn dị thường, năm màu sắc sỡ. Nàng chưa từng trông thấy quả sen như thế bao giờ.

Doanh Doanh vừa kinh hoảng vừa thích thú reo lên:

– A! Ta hái quả sen này cho Hồ ca ca ...

Doanh Doanh ào xuống nước. Lạ thay quả sen khổng lồ năm sắc chột từ từ chìm xuống. Hốt hoảng Doanh Doanh phóng nhanh tới chộp lấy cuống sen giật mạnh với tất cả nội lực của mình.

Quả sen nằm trong tay nàng, cuống sen rút xuống đáy thạch trì mất

hút.

Thật lạ lùng.

Doanh Doanh mừng rỡ lên khỏi thạch trì, áo quần đầm ướt chạy vào hang động, chìa ngay trước mặt Hồ Sơn, tíu tít:

– Hồ ca ca, quả sen này đẹp quá anh nhỉ.

Nhìn quả sen khổng lồ năm sắc, Hồ Sơn kinh ngạc:

– Ô! Sao quả sen hình thù kỳ quái thế này?

Doanh Doanh trao quả sen cho Hồ Sơn:

– Hồ ca ca, quả sen này chắc là ngon lắm, anh hãy ăn đi, tiểu muội vào kia một lúc.

Nàng vụt biến vào trong hốc đá tối om thay đổi y phục.

Con chồn hương nường vàng bay mùi thơm phưng phức. Doanh Doanh cầm con chồn chạy trở vào hang động, cất tiếng khoe:

– Hồ ca ca. con chồn muội nường ...

Bỗng Doanh Doanh hét:

– Trời ... Hồ ca ...

Nàng ném phẳng con chồn hương xuống đất, phóng tới ôm lấy Hồ Sơn đã bất tỉnh từ bao giờ rồi.

Thân hình chàng nóng như lửa thiêu, mặt mày đỏ tợn máu, mắt nhắm nghiền, hơi thở hồng hộc, triệu chứng như vừa mới bị trúng độc.

Doanh Doanh kinh hãi đưa mắt nhìn qua. Quả sen khổng lồ ngũ sắc đã biến mất.

Nàng gào to:

– Trời ơi, ta đã hại Hồ ca ... Chàng đã trúng độc ...

Quả sen ngũ sắc có chất kịch độc, Doanh Doanh không biết nên đã cho Hồ Sơn ăn.

Nàng nghĩ ra như thế.

Hồ Sơn đã mất hết công lực, giờ lại trúng nham độc. Thế là hết!

Doanh Doanh ôm Hồ Sơn khóc như mưa gió. Thân mình Hồ Sơn từ nóng như lửa thiêu chợt lạnh tợn băng giá. Trái tim chàng hình như đã ngừng đập.

– Trời ơi! Có thể được thế sao? Hồ Sơn, anh không thể chết, anh phải sống với em.

Doanh Doanh khóc than thảm thiết. Nàng khóc cho đến mỗi mồn, rồi nằm xuống ôm lấy thân hình giá lạnh của chàng, thiếp đi bao giờ không hay.

Trời vừa sáng, Doanh Doanh thức giấc, ngồi dậy, nhìn Hồ Sơn bất động, thân thể giá băng, trái tim ngừng đập hẳn.

Doanh Doanh không còn khóc nổi nữa, vì giọt lệ suốt đêm qua đã cạn rồi.

Trọn nửa ngày, Doanh Doanh ngồi thờ như kẻ không hồn nhìn xác chết của Hồ Sơn.

Một ý niệm quyết liệt, nàng sẽ chết theo chàng cho trọn niềm chung thủy.

Doanh Doanh dùng chưởng lực moi một hốc đá vừa đủ hai người nằm. Nàng định sẽ đặt xác chàng nằm trong đó trước rồi tự mình chui vào, sau đó kéo tảng đá lớn lấp miệng hốc đá lại. Chàng và nàng vĩnh viễn lìa bỏ cõi đời.

Doanh Doanh cũng chưa hiểu tại sao nàng phải làm như vậy. Nàng chỉ nghĩ rằng Hồ Sơn đã chết, nàng không nên sống nữa làm gì cho đau khổ, nhớ thương kéo dài theo năm tháng cô đơn.

Doanh Doanh lau lệ, lẩm bẩm:

– Hồ Sơn! Em cùng chết với anh đây!

Doanh Doanh lau sạch cát bụi dính đầy trên thân thể Hồ Sơn, xốc chàng đem đặt vào hốc đá, kéo nàng vào theo.

Một tảng đá to đã sẵn sàng chờ nàng lấp kín hốc đá để cùng an giấc ngàn thu.

Giờ phút cuối cùng của cuộc đời sao vô cùng thê thảm, Doanh Doanh lại khóc nức nở. Còn có ai không rơi lệ đau thương cùng cực trong cảnh ngộ này.

Doanh Doanh ôm Hồ Sơn định ghé hôn chàng lần cuối, bỗng nàng kêu lên:

– Ô! Sao lại thế này?

Lạ lùng làm sao, thân thể Hồ Sơn chợt ấm lại, trái tim đập khe khẽ.

Doanh Doanh thét:

– Hồ Sơn ... Anh đã ...

Nhưng chợt tỉnh ngộ, Doanh Doanh nhảy phóc ra khỏi hốc đá, bỗng ngay Hồ Sơn đặt nằm trở lại chỗ cũ. Nàng khẩn cấp đặt hai bàn tay ngọc vào hai nơi “Mạng môn huyết” và “Khí hải huyết” của chàng, vận khí chân âm đẩy vào.

Trải qua hai khắc thời gian, thân mình Hồ Sơn ấm áp trở lại, sắc mặt hồng hào, trái tim đập mạnh, hơi thở điều hòa.

Hồ Sơn mở mắt ra là đúng lúc Doanh Doanh cũng vừa ngã xuống vì kiệt lực. Nàng đã dốc hết chân âm cho chàng nên bất tỉnh.

Vừa mở mắt ra chợt trông thấy Doanh Doanh bất động, Hồ Sơn hốt hoảng kêu lên:

– Trời ... Doanh muội ...

Chàng phóng người dậy, ôm lấy nàng, trở mắt nhìn sững sột. Chàng đặt tay lên ngực nàng nghe trái tim còn đập, nhưng sắc mặt đã tái xanh, hơi thở như sợi tơ mảnh.

Hồi nhớ lại chuyện vừa qua, bất giác Hồ Sơn “ồ” lên một tiếng. Chàng vừa nghĩ ra chỉ vì nàng truyền chân âm cho chàng nên mới ngất xỉu đi.

Bây giờ chỉ cần truyền chân dương cho nàng là nàng sẽ tỉnh lại. Nhưng hiện nay công lực của chàng đã phế bỏ phải làm sao đây. Hồ Sơn tức giận phất cánh tay ra ...

Ầm!

Cát bụi tung bay mù mịt. Một lỗ hổng bên vách hang động hiện ra vì vừa trúng nhằm đạo kinh nặng ngàn cân.

Hồ Sơn sững sờ trở mắt nhìn đám cát bụi đang tan loãng dần trong hang động.

Trời! Công lực của chàng đã được phục hồi rồi sao?

Tại sao thế? Sự huyền diệu nào đã làm cho chàng hồi phục võ công và nội lực gia tăng gấp bội?

Hồ Sơn ngỡ ngác cả người chưa hiểu ra làm sao cả.

Chợt nhớ lại Doanh Doanh vẫn còn nằm bất động, chàng giật mình, đề hai ngọn chưởng lên “Nhũ cung huyết”, và “Linh đài huyết” của nàng, vận khí chân dương truyền vào.

Chẳng bao lâu, Doanh Doanh bỗng buông tiếng thở phào, mở đôi mắt đẹp ra.

Hồ Sơn thu hồi thân thủ, hoan hỉ kêu lên:

– Doanh muội đã tỉnh lại rồi!

Bất giác chàng ôm chặt lấy nàng tỏ sự mừng rỡ chân thành của mình.

Doanh Doanh bật kêu:

– Hồ ca ca ...

Nàng bá lấy cổ chàng khóc nức nở.

Im lặng một lúc thật lâu, Hồ Sơn tỉnh mộng:

– Doanh muội, hãy ngồi lên nghe ngu ca hỏi đây.

Nhưng Doanh Doanh vẫn ôm cứng lấy cổ Hồ Sơn, như sợ chàng tan biến đi không gặp nữa. Cái chết vừa rồi của chàng khiến cho nàng vô cùng khiếp đảm nên không muốn rời xa chàng.

Thật lâu, Hồ Sơn khẽ giọng:

– Doanh muội ơi! Đây có phải là một giấc chiêm bao không?

Doanh Doanh thở hổn hển:

– Hồ ca, đừng bỏ em anh nhé. Em sợ quá ...

Hồ Sơn đưa tay lau sạch lệ cho nàng, âu yếm:

– Doanh muội, anh tưởng ...

Doanh Doanh bịt miệng chàng lại:

– Hồ ca ... đừng nói gở ...

Động mỗi thương tâm, Doanh Doanh rút đầu vào ngực Hồ Sơn khóc lớn.

– Đừng khóc nữa Doanh muội, ngu ca đã phục hồi công lực lại rồi.

Doanh Doanh bật ngồi lên mở tròn đôi mắt đẹp:

– Hồ ca, anh nói gì? Anh đã phục hồi công lực?

Hồ Sơn gật đầu:

– Phải! Anh vừa truyền chân dương cho Doanh muội đấy.

Doanh Doanh nhìn xuống ngực trông thấy hai đôi quả tuyết của mình bày trợn ra ngoài. Nàng đâm vào ngực Hồ Sơn:

– Hồ ca ... anh dám ...

Hồ Sơn để yên cho Doanh Doanh đâm vào ngực, bẽn lẽn:

– Doanh muội, anh xin lỗi em, chỉ vì anh phải chữa trị cho em mau bình phục.

Chợt nhớ ra một chuyện, Hồ Sơn nói:

– Lạ thật, tại sao bỗng nhiên ngu ca lại được phục hồi công lực một cách bất ngờ như thế này. Ồ, hay là ...

Doanh Doanh ngóc đầu lên:

– Hồ ca, có phải anh đã ăn quả sen rồi không?

– Phải ... nhưng ...

Rồi chàng bật kêu:

– Doanh muội! Đây là Thiên niên liên hoa quả. Doanh muội, anh xin cảm tạ ơn em.

– Đừng nói thế Hồ ca ca. Chúng ta là hai kẻ đồng hành, đồng sinh tử, chuyện của anh là chuyện của em, sao lại nói tới điều ân nghĩa. Em không bằng lòng đâu.

Hồ Sơn đưa mắt nhìn qua hốc đá, ngạc nhiên hỏi Doanh Doanh:

– Doanh muội! Em làm gì thế kia?

Doanh Doanh chớp chớp đôi mắt:

– Hồ ca ca chưa hiểu ư?

Hồ Sơn lắc đầu:

– Anh bất tỉnh đã lâu rồi làm sao hiểu được.

– Hồ ca ca! Anh chết đi trọn một ngày không tỉnh lại, em đào cái huyệt để chôn anh và luôn cả em vào trong đó.

Hồ Sơn sửng sò:

– Doanh muội định chết theo anh?

Doanh Doanh thở nhẹ:

– Phải! Hồ ca chết đi, tiểu muội còn sống nữa để làm gì chứ.

Chuyện đã quá rõ ràng, Doanh Doanh đã yêu chàng tha thiết, không kể gì đến thân mình, không dằn nổi cơn xúc động, Hồ Sơn vùng ôm lấy Doanh Doanh hôn vào má:

– Doanh Doanh! Anh yêu em.
Doanh Doanh rơi giọt lệ:
– Hồ Sơn! Em cũng yêu anh.
– Em yêu anh từ bao giờ?
– Từ lúc anh bị chôn sống trên đỉnh núi Vọng Nguyệt. Nhưng còn ...
Thảo Sương?
– Nàng là người yêu của Giang đệ ... Ồ, em đừng nhắc tới chuyện đó nữa, kể từ giờ anh chỉ biết có em thôi.
Doanh Doanh bá chặt vào cổ Hồ Sơn:
– Thật thế không anh? Em chỉ sợ em không xứng đáng.
– Em xinh đẹp như nàng tiên, thông minh tột đỉnh, chỉ sợ anh không xứng đáng với em.
Hai người ôm chặt lấy nhau. Hương tình yêu từ hai cơ thể đôi tình nhân toát ra ngập tràn hang động ...
Từ đó em thành đàn bà.

Âm Dương Thần Chương

Dịch giả: Lữ Giang Hồi 16

Lưu lại trong hang động hơn nửa tháng trời ôn nhuần lại các chiêu thức, Hồ Sơn lại chỉ bảo cách thức cho Doanh Doanh gia tăng nội lực. Bây giờ nàng đã có thể xuất chiêu được rồi, sau đó cả hai cùng lên đường trong một buổi sáng tinh sương.
Họ đã trở thành đôi chim liền cánh trên bước giang hồ.
Nắng đã lên cao, sắp rời khỏi vùng núi non hiểm trở, chợt nghe có tiếng quát tháo ở phía trước cách đó không xa.
Hồ Sơn nói mau:
– Doanh muội! Hình như có bọn người đang đánh nhau. Chúng ta hãy tới đó xem sao.
Chàng nắm lấy tay nàng phi thân tới.
Trên sân trảng cạnh bên rừng có tám tên võ sĩ áo đen đang vây đánh một gã thiếu niên mặt mày tuấn tú trong tay bỗng một ả thiếu nữ áo xanh đã bất tỉnh từ bao giờ.
Gã thiếu niên này đang lâm vào tình trạng nguy ngập, chưởng pháp loạn cả lên.
Khi tới gần nhìn kỹ gương mặt gã thiếu niên, Hồ Sơn đã phải kêu lên:

–Ồ! Tuấn đệ ...

Thì ra Tuấn Anh đang tận lực đánh nhau với tám tên võ sĩ áo đen, nhưng vì trong tay bạn ôm ả thiếu nữ áo xanh nên không chống nổi bọn chúng.

Chẳng phút chậm trễ, Hồ Sơn phóng tới hét:

– Ngưng lại!

Tiếng hét xé mây của Hồ Sơn khiến cho trận đấu liền ngưng lại.

Tuấn Anh quay sang nhìn mừng rỡ kêu to:

– Hồ ca ca ... anh tới đây thật là đúng lúc.

Hồ Sơn nhìn ả thiếu nữ áo xanh trong tay Tuấn Anh bỗng hốt hoảng:

– Oanh muội sao lại thế này?

Ả thiếu nữ áo xanh chính là Tường Oanh, em gái của Lỗ Hải Thần Tăng.

Tuấn Anh thở hổn hển:

– Hồ ca ca ... Oanh muội bị bọn này đánh trọng thương đấy.

Hồ Sơn quét mắt nhìn qua tám tên võ sĩ áo đen rồi quay lại Doanh Doanh:

– Doanh muội, hãy cứu tình nàng. Tuấn đệ, hãy nghỉ tay để mặc ngu ca.

Tuấn Anh bỗng Tường Oanh lui ra ngoài. Doanh Doanh chạy tới bỗng cô gái đặt nằm trên bãi cỏ tìm cách chữa trị.

Trong sân trảng, Hồ Sơn bước tới đứng trước mặt tám tên võ sĩ áo đen, y cất giọng sang sảng:

– Các người là ai, sao lại hành hung Tuấn đệ của ta?

Tên võ sĩ cầm đầu ngạo nghễ:

– Tặc tử! Người dám chạm tới chuyện làm của đại công tử Hắc Chiêu là phải chết.

Chợt nhớ lại chuyện Thảo Sương lúc trước cũng bị Hắc Chiêu giở trò dè tiện, Hồ Sơn phùng phùng lửa giận:

– Thế ra các người là lũ thuộc hạ của Hắc Chiêu tìm bắt gái tơ đem về cho hấn hãm hiếp phải không?

Tên võ sĩ cầm đầu ngênh mặt:

– Phải thì sao?

Hồ Sơn cười gằn:

– Thì tất cả các người nằm yên trên mộ trảng này.

Tên võ sĩ cầm đầu quát lớn:

– Chư đệ, hãy mau thu nạp tên tặc tử này, rồi bắt ả kia đem về cho công tử phát lạc.

Bảy tên võ sĩ áo đen ứng thanh xông tới vây chặt Hồ Sơn vào giữa.

Bọn chúng cùng lượt vung đao từ nhiều hướng chém vào Hồ Sơn.

Ánh đao chớp rục như chiếc lưới tử thần đoạt mạng.
Hồ Sơn trầm người xuống, ngọn hữu chưởng quét ra một vòng tròn tới mười thành công lực.
Loạt tiếng loảng xoảng nổi lên, kèm theo có mấy tiếng rú thảm khóc.
Ba tên võ sĩ áo đen bay bổng ra ngoài, mồm phún máu, giãy giụa ít cái rồi im đi.
Còn lại năm tên võ sĩ áo đen quá đỗi kinh hoàng phóng ra khỏi vòng chiến.
Giờ đây công lực của Hồ Sơn gia tăng gấp bội, chỉ một chưởng đã đánh chết ba tên võ sĩ công lực khá cao.
Chính Hồ Sơn cũng phải sửng sốt vì nội lực của mình. Chàng không ngờ hiện giờ công phu của mình lại cao thâm đến thế.
Im đi một lúc, Hồ Sơn hét:
– Niệm chút đức hiếu sinh ta tha tội chết cho các người. Hãy rút đi mau đừng đợi ta đổi ý.
Bốn tên võ sĩ áo đen vô cùng khiếp đảm, lặng lẽ nhặt lấy ba cái tử thi của đồng bọn rồi phóng đi mất dạng.
Hồ Sơn đứng nhìn theo bọn chúng cho đến khi đã khuất trong rừng, vừa day lại bỗng một bàn tay mềm mại nắm chặt lấy tay chàng, tiếp theo một giọng thỏ thẻ:
– Hồ ca ca ... em đi tìm anh đây!
Tường Oanh nói tíu tít như con chim oanh vàng líu lo.
Hồ Sơn tươi cười:
– Ô! Oanh muội ... em tìm anh làm gì?
Tường Oanh trở Tuấn Anh:
– Tuấn ca muốn gặp Hồ ca ca, em dẫn đường đây.
Hồ Sơn quay sang Tuấn Anh:
– Tuấn đệ! Đệ tìm ngu ca có chuyện gì không?
Tuấn Anh rơi nước mắt:
– Song thân tiểu đệ bị nạn, đệ muốn cậy nhờ Hồ ca ca giúp cho giải mối oan.
Gã thuật lại mọi biến cố trong Hoàng gia trang cho Hồ Sơn nghe, rồi thiết yếu:
– Xin Hồ ca ca tìm cách nào giải oan cho phụ thân đệ, bằng không chắc đệ phải liều mình.
Nghe xong, Hồ Sơn trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc thật lâu, chột thờ dài:
– Tuấn đệ! Hung thủ hành động quá bí mật, lại sử dụng tuyệt chiêu của lệnh tôn quả là một chuyện khó khăn rồi.
Doanh Doanh chen vào:

– Hồ ca ca, chúng ta hãy bắt đầu vào pho bí kíp "Thiết sa thần chưởng" xem thể nào?

Hồ Sơn nhìn Doanh Doanh:

– Ý của Doanh muội là ...

Doanh Doanh ngắt lời:

– Ý của tiểu muội muốn biết hiện nay pho bí kíp "Thiết sa thần chưởng" đang ở đâu.

Từ đó chúng ta sẽ truy tìm hung thủ.

Tuấn Anh nói:

– Đệ nghe mẫu thân nói cách đây ba năm trong lần đi thăm người bạn nơi Giang Nam, phụ thân đệ đã đánh mất pho bí kíp "Thiết sa thần chưởng" do một vụ đắm thuyền trên sông Hoàng Hà.

Doanh Doanh bật thốt:

– Ô! Hung thủ chính là kẻ nào đã nhặt được pho bí kíp kia chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Chính kẻ đó đã luyện được chiêu thức "Thiết sa thần chưởng" gieo rắc tai họa cho giang hồ rồi trút tội cho Hoàng gia trang của Tuấn đệ đấy.

Tuấn Anh ngơ ngác:

– Tỷ tỷ, nếu quả đúng là như thế, thì hung thủ hành động với ý đồ gì?

Doanh Doanh đáp ngay:

– Có thể hung thủ hành động như thế để tạo ra cảnh thù nghịch cho các môn phái tàn sát lẫn nhau theo quỷ kế “Dục bần tương trì ngư ông đắc lợi” cũng chưa biết chừng.

Hồ Sơn khen ngợi:

– Doanh muội quả thật cao minh. Có lẽ chuyện biến cố trong Thái Bình giáo cũng nằm trong ý đồ thâm độc của bọn chúng. Chuyện này quả là đại sự chứ không phải tầm thường, nhất định chúng ta không thể nào bỏ qua được.

Chàng bảo Tuấn Anh:

– Tuấn đệ! Hãy mau đưa ngu ca trở về Hoàng gia trang, ta còn có những điều cần hỏi Hoàng phu nhân.

Liền đó, bốn người cùng khẩn cấp giở khinh công đi về hướng Hoàng gia trang ...

***

Trời đổ tối!

Bọn bốn người Hồ Sơn, Doanh Doanh, Tuấn Anh và Tường Oanh đang tiến nhanh trên quan đạo, bỗng Tuấn Anh lướt tới sát bên Hồ Sơn khẽ giọng:

– Hồ ca ca, sắp tới Thanh Vân động của tam vị Đạo Cô, chúng ta phải nên đề phòng mới được.

Vừa trở thuật khinh công, Hồ Sơn vừa hỏi:

– Tuấn đệ muốn nói tam vị Đạo Cô bắt đệ làm con tin có phải không?

Tuấn Anh gật đầu:

– Phải! Tam vị Đạo Cô này tuy phận tu hành nhưng tính tình rất hung ác, hôm nọ nếu không nhờ Bạch Hạc Tiên Ông can thiệp chắc mầu thân và đệ đã chết trong tay họ rồi.

Hồ Sơn bảo:

– Thế thì Tuấn đệ, Doanh muội, Oanh muội hãy chậm chân lại ở phía sau, ngu ca đi trước xem tình hình ra sao nhé.

Nói xong, Hồ Sơn tiến nhanh về phía trước, bọn Doanh Doanh lục tục đi sau.

Ẩn hiện trong chòm cây rậm rạp ở phía trước có ánh đèn lấp lánh là Thanh Vân động của tam vị Đạo Cô.

Hồ Sơn sắp đến nơi thì bỗng nghe có mấy tiếng rú thảm khốc, tiếp theo có một chiếc bóng từ trong rừng phóng ra ngoài như bay.

Thân pháp của chiếc bóng này quả nhiên vô cùng ảo diệu.

Cùng lúc chiếc bóng phóng đi lại có loạt tiếng thét của nữ lưu:

– Sát nhân! Người chạy đi đâu?

Ba chiếc bóng mảnh khảnh từ trong cánh rừng nhỏ phía trước Thanh Vân động phóng ra.

Chợt động linh cơ Hồ Sơn hét:

– Doanh muội, Tuấn đệ mau ngăn chặn hấn lại.

Tiếng hét của Hồ Sơn chưa dứt thì ba chiếc bóng mảnh khảnh đã rơi xuống trước mặt chàng.

Rõ lại đó là Hồng đạo cô, Bạch đạo cô và Lam đạo cô với sắc diện đầy sát khí.

Lam đạo cô trừng mắt nhìn Hồ Sơn thét:

– Tặc tử! Người giết người rồi bỏ chạy đi đâu?

Hồ Sơn lúng túng:

– Ô! Đạo cô nói gì tại hạ không rõ?

Hồng đạo cô hét:

– Im ngay! Người vừa sử dụng "Thiết sa thần chưởng" giết chết ba vị nữ đồ đệ của ta còn chối tội ư? Hãy mau đền mạng.

Hồ Sơn vội khoác tay:

– Đạo cô ...

Lam đạo cô phát cánh tay áo đạo:

– Hãy mau thu nạp hấn, đừng cho chạy thoát.

Chiếc lưới quái dị màu lam từ trong tay Lam đạo cô chụp trùm tới Hồ Sơn.

Không thể làm sao được vì ba vị Đạo Cô tính tình quá nóng nảy, Hồ

Sơn lắc mình ngang qua một trượng tránh khỏi chiếc lưới kỳ dị đó.

Chàng la lớn:

– Ngừng lại! Chư vị nữ tiên bối đã làm rồi.

Bạch đạo cô xê mình tới:

– Làm à? Bắt hẩn cho mau.

Tức thì ba chiếc lưới xanh, trắng, đỏ từ ba vị Đạo cô trùm tới Hồ Sơn.

Hồ Sơn nổi giận quát to một tiếng, song chưởng chần ra hai đạo kinh với mười hai thành công lực tạo thành trận cuồng phong ngăn chặn ba chiếc lưới quái dị ...

Bộp ... bộp ...

Chưởng lực hùng mạnh của Hồ Sơn đánh bật ba chiếc lưới quái dị bay lên không.

Cả ba vị Đạo cô bị ám kinh xô lại phía sau ba bốn bước mới đứng vững.

Họ khiếp đảm vì không ngờ nội lực lẫn chiêu thức của Hồ Sơn cao thâm đến thế. Hồng đạo cô nhìn Hồ Sơn bằng đôi mắt kinh hoàng:

– Người là ...

Không đợi Hồng đạo cô dứt câu, Hồ Sơn hô to:

– Hãy theo tại hạ ...

Chữ tại hạ chưa kịp dứt, Hồ Sơn đã vèo mình phóng trở lại phía Doanh Doanh.

Chàng trông thấy Doanh Doanh đang kịch chiến với người bịt mặt, còn Tuấn Anh đã bị trọng thương, Tường Oanh ôm gã khóc nức nở.

Không dám chậm trễ vì sợ Doanh Doanh bị hại, Hồ Sơn bằng một động tác thần tốc bắn tới sân tràng, hét:

– Tặc tử nạp mạng!

Đạo kinh nặng ngàn cân từ chưởng trung của Hồ Sơn ào tới người bịt mặt trong khi hai chân chàng chỉ vừa chấm đất.

Người bịt mặt cười gằn một tiếng, xê mình ngang tránh khỏi, rồi trả lại một chưởng màu dị rợn hồn.

Hồ Sơn ngó thấy chưởng kinh la lớn:

– Ô! "Thiết sa thần chưởng", chính thật là ngươi đây!

Đang khi hét, Hồ Sơn vố ra một chưởng với mười thành công lực chống trả lại chiêu "Thiết sa thần chưởng" của người bịt mặt.

Ầm!

Một tiếng nổ chấn động, bụi cát tung bay mịt mù. Vùng khí đồ biến mất.

Người bịt mặt tháo lui trở lại hai bước vì không chịu nổi nội kinh kinh hồn của Hồ Sơn.

Từ ngày ăn nhằm Thiên niên liên hoa quả, nội lực của chàng tăng vượt hơn xưa gấp bội lần, nên chưởng lực đưa ra như sấm động. Người bịt mặt biết rõ không thể chống nổi Hồ Sơn nên quay mình toan bỏ chạy.

Hồ Sơn hét:

– Người chạy đi đâu?

Nhưng chàng chưa kịp động thủ thì ba vị Đạo cô đã phóng tới. Ba chiếc lưới quái dị liền trùm xuống đầu người bịt mặt.

Hắn liền bị nhốt vào một trong ba chiếc lưới.

Bỏ mặt hung thủ cho ba vị Đạo Cô của Thanh Vân động, Hồ Sơn quay trở lại chỗ Doanh Doanh đang vạch tìm thương tích của Tuấn Anh.

Bỗng Doanh Doanh kêu lên:

– "Thiết sa thần chưởng"!

Ba vị Đạo Cô xách chiếc lưới nhốt người bịt mặt tới chỗ bọn Hồ Sơn, Doanh Doanh.

Hồng đạo cô nhìn vết thương trên ngực Tuấn Anh sửng sốt hỏi:

– Hắn ra tay đấy ư?

Doanh Doanh gật đầu:

– Chính hắn chứ còn ai nữa. Bây giờ đã rõ ràng rồi, nữ tiên bối tháo mở chiếc lưới, vạch mặt xem hắn chính thực là ai.

Hồng đạo cô chưa kịp ra tay thì linh có một chiếc bóng từ trên cao rơi xuống im lặng như bóng quỷ. Thân pháp chiếc bóng quả vô thượng giang hồ.

Hoàng phu nhân!

Thật thế, chiếc bóng mới xuất hiện chính là Hoàng phu nhân.

Vừa trông thấy Tuấn Anh nằm trong tay Doanh Doanh bà thét lớn:

– Trời ... Tuấn nhi ...

Hoàng phu nhân sà tới bế lấy Tuấn Anh, giọt lệ tuôn ra đầm đìa.

Con bà đã bị trọng thương vì tuyệt chiêu "Thiết sa thần chưởng" của vợ chồng bà.

Mọi người đều sửng sốt trước sự tình quá bất ngờ này.

Hồ Sơn bảo Hồng đạo cô:

– Nữ tiên bối hãy tháo gỡ chiếc mặt nạ xem hắn là ai.

***

Hồng đạo cô nghe theo lời Hồ Sơn điềm nhanh vào ba nơi huyết đạo của người bịt mặt.

Chiếc lưới quái dị tháo ra. Chiếc mặt nạ rơi xuống.

Doanh Doanh kinh hoàng thét:

– Trời ... Sĩ Khai ...

Tất cả mọi người đều sửng sốt bởi thực tế trước mặt.
Ai nấy đều không ngờ hung thủ sử dụng chiêu "Thiết sa thần chưởng" sát hại hàng loạt cao thủ trong các đại môn phái lâu nay lại là một vị đại công tử cao sang, quyền quý đương thời.
Nhất là Doanh Doanh, nàng bồng hoàng như đang trong một cơn ác mộng. Suýt chút nữa nàng rơi vào bàn tay tên đại gian đại ác mang bộ mặt hào hoa phóng đảng mà chẳng hề hay biết.
Hồng đạo cô thò tay vào túi lấy bốn viên linh đan cho Tuấn Anh uống và đắp vào vết thương nơi ngực của gã.
Lam đạo cô và Bạch đạo cô vận chân khí truyền vào người Tuấn Anh, giúp sức chữa thương cho gã.
Chẳng bao lâu Tuấn Anh hồi tỉnh lại, ôm lấy Hoàng phu nhân khóc lớn.
Hồ Sơn nhìn Sĩ Khai nằm bất động dưới đất:
– Sĩ Khai, không ngờ lại là ngươi. Tội ác của ngươi làm sao dung thứ được.
Hồng đạo cô trừng mắt:
– Sĩ Khai, ngươi dùng chiêu "Thiết sa thần chưởng" giết người với ý đồ gì, nói mau!
Sĩ Khai đưa mắt nhìn Doanh Doanh buồn bã không đáp lời.
Bạch đạo cô nổi giận nắm tay Sĩ Khai bóp mạnh nơi Mạch môn huyết, hét:
– Hãy khai cho mau. Ngươi ...
Bỗng Sĩ Khai rú lên một tiếng thảm khóc gục đầu trở xuống, máu miệng trào ra.
Nơi “linh đài huyết” của y có ba chiếc lá xanh cắm ngập vào như ba mũi kiếm nhỏ.
Chuyện bất ngờ xảy ra khiến cho mọi người đều kinh hãi.
Lam đạo cô thét:
– Kẻ nào sử dụng “Phi điệp đoạt hồn” đây?
Bạch đạo cô thét:
– Hắn chạy kia!
Cùng theo tiếng thét, Bạch đạo cô bắn người theo chiếc bóng đen cách khoảng năm mươi trượng.
Đồng thời với Bạch đạo cô, Hồ Sơn giở khinh công hần tốc đuổi theo.
Nhưng chiếc bóng bí mật kia đã ảo mờ trong sương lạnh rồi hút dạng.
Thân pháp của hắn quả nhiên đạt tới cõi xuất quỷ nhập thần.
Chỉ sợ rơi vào quỷ kế “Điều hổ ly sơn” nên Hồ Sơn và Bạch đạo cô

đành phải quay trở lại.

– Sát nhân diệt khẩu! Có thể kẻ bí mật kia chính là tên cầm đầu của Sĩ Khai.

Hồng đạo cô nhìn Sĩ Khai giờ chỉ còn là một cái xác không hồn, băng khuâng:

– Bây giờ chúng ta tính sao đây?

Hồ Sơn nói:

– Giờ chúng ta hãy chôn cất tên Sĩ Khai rồi sau đó truy tầm hung thủ.

Hồ Sơn giơ chưởng võ xuống đất tạo thành một cái huyết, đặt Sĩ Khai nằm gọn dưới đó lấp đất lại.

Bỗng một chiếc bóng từ trên rơi nhẹ nhàng xuống, đứng yên đưa mắt nhìn mọi người.

Hồ Sơn kêu lên:

– Lỗ đại ca ...

Tường Oanh hét:

– Đại ca ...

Nàng nhảy phóc vào lòng Lỗ Hải nũng nịu:

– Đại ca ơi! Suýt nữa Tuấn Anh đã chết rồi.

Lỗ Hải vuốt tóc Tường Oanh rồi dựng nàng đứng lên, nắm lấy tay Hồ Sơn:

– Hồ đệ, câu chuyện như thế nào?

Hồ Sơn kể chuyện lại cho Lỗ Hải nghe. Lỗ Hải sửng sốt la lớn:

– Thật không ngờ một vị đại công tử lại hành động tàn ác như thế.

Hồ Sơn hỏi:

– Lỗ đại ca, anh đến đây có chuyện gì không?

Lỗ Hải thở dài buồn bã:

– Đại ca đã chán cái cảnh làm nô lệ cho người nên đã từ quan đi tìm Oanh muội, may sao lại gặp Hồ đệ ở nơi này.

Hồ Sơn bắn khoăn:

– Lỗ đại ca, anh đã chọn nơi nào nương tựa chưa?

Lỗ Hải lắc đầu:

– Từ trước đại ca không nhà không cửa, lúc làm quan tạm ngụ ngôi nhà như Hồ đệ đã biết, hiện nay ta đã giao trả rồi, giờ này chưa biết phải ở nơi đâu.

Tuấn Anh bước tới nắm tay Lỗ Hải:

– Lỗ đại ca! Hay là đại ca cùng Tường muội đến Hoàng gia trang của tiểu đệ.

Huỳnh đệ chúng ta cùng luyện tập võ công, rồi sau đó theo Hồ ca ca hành hiệp giang hồ trừ khử bọn ác đạo.

Hoàng phu nhân ân cần:

– Lỗ đại hiệp! Hiện nay tiêu cục Phong Vân đang khuyết chúc Phó bang, nếu không tỵ hiềm, đại hiệp hãy dõng gót tới Hoàng gia trang rồi chúng ta cùng đàm đạo.

Hồ Sơn khuyến khích:

– Lỗ đại ca, Hoàng nữ tiền bối đã có lòng ưu ái, đại ca chớ nên từ chối, huynh đến đây rồi sau này đệ sẽ tới thăm.

Ngẫm nghĩ giây phút, Lỗ Hải gạt đầu, vòng tay sang phía Hoàng phu nhân:

– Phu nhân đã có lòng hạ cố, tại hạ đâu dám chối từ.

Tường Oanh reo vui:

– Hay quá. Lỗ đại ca đã chịu rồi. Hồ ca ca cùng đi nữa chứ?

Hồ Sơn lắc đầu:

– Oanh muội, anh còn nhiều việc phải làm, bao giờ yên xong anh sẽ tới thăm em.

Tường Oanh nói như khóc:

– Hồ ca ca, anh không thương em nữa hay sao? Anh không sợ em buồn sao?

Hồ Sơn an ủi:

– Ngu ca coi Oanh muội như em ruột, dĩ nhiên anh phải thương em nhiều lắm, nhưng hiện giờ anh không thể tới Hoàng gia trang được.

Tường Oanh rơi giọt lệ:

– Hồ ca ca, em chờ anh ...

Quay sang Doanh Doanh, Tường Oanh ngậy thơ hỏi:

– Doanh tỷ tỷ, chị có buồn em không?

Doanh Doanh ôm Tường Oanh vào lòng, dịu giọng:

– Em ngoan quá, làm thế nào chị buồn em được chứ. Em hãy theo nữ tiền bối về nhà, bao giờ xong mọi việc chị và Hồ ca ca sẽ đến với em.

Mọi người nhìn qua không còn trông thấy ba vị đạo cô Thanh Vân động nữa. Họ đã đi từ lâu rồi.

Hồ Sơn vòng tay:

– Hoàng nữ tiền bối, xin tạm biệt. Lỗ đại ca, đệ xin tạm biệt.

Chàng nắm tay Doanh Doanh cùng phóng mình đi. Tường Oanh đứng lặng nhìn theo rơi hai dòng lệ ...

***

Buổi đại lễ chính thức nhận chúc tân chương môn nhân Thái Bình giáo của Giang Lâm diễn ra vô cùng trọng thể.

Ngoài các vị đường chủ, đại đầu mục và trên hai trăm môn đồ, còn có hơn một trăm quan khách trong các đại môn phái, các bang, hội tới tham dự chúc mừng. Dĩ nhiên trong số người có cả công tử Đổ

Ngọc.

Hai mươi bốn bàn tiệc đủ các món sơn hào hải vị và đào tiên tửu được dọn ra. Sau phần nghi lễ, tất cả quần hùng đều ngồi vào dự tiệc.

Giang Lâm trong bộ y phục chưởng môn nhân ngồi trên chiếc ghế bành cao nhất, bên cạnh là Thảo Sương vận phục màu hồng xinh đẹp như nàng tiên nữ.

Châu Đạt, Hữu Lễ tới lui chào mời quan khách ân cần, niềm nở.

Đỗ Ngọc đứng lên vòng tay:

– Tại hạ vô cùng hoan hỉ được thấy Thái Bình giáo nay có được một vị anh hùng tài ba lãnh đạo. Tại hạ xin kính chúc quý bang từ nay ổn định tình hình và bền vững lâu dài.

Giang Lâm đứng dậy vòng tay đáp lễ:

– Tại hạ và chúng môn đồ xin đa tạ đại công tử có lòng hạ cố đến đây dự bữa tiệc mọn này, thật là một điều vô cùng vinh hạnh cho tề bang.

Nhiều tràng pháo tay từ đám quần hùng nổ ra vang dội khắp cả đại sảnh đường.

Tiếp đó, các quan khách lần lượt đứng lên chúc mừng Giang Lâm.

Phần nghi lễ đã xong, mọi người đều ngồi vào dự tiệc, chén tạc, chén thù cười nói ồn ào vui vẻ.

Tiệc rượu kéo dài mãi đến khuya mới tan. Mọi người từ giã ra về.

Châu Đạt rót một chén rượu đầy cung kính dâng lên Giang Lâm:

– Thuộc hạ xin kính mừng tân chưởng môn nhân chén rượu này và chúc người trường cửu.

Men rượu đã chếnh choáng vì từ nãy đã uống quá nhiều, Giang Lâm bưng chén rượu uống cạn.

Soảng!

Bổng chàng ném chén xuống nền gạch vỡ toang, hét:

– Châu Đạt! Người làm gì đây?

Châu Đạt lùi ba bước, cười ha hả:

– Làm gì à? Giang Lâm, người chưa biết sao?

Giang Lâm lại hét:

– Người làm gì?

Châu Đạt ngạo nghễ:

– Giang Lâm, đâu có thể dễ dàng như thế được. Biết điều hãy trao kiếm lệnh cho ta.

Giang Lâm giận dữ vỗ bàn:

– Phản đồ! Người phải chết!

Chàng vận công lên toan vỗ ra một chưởng, chợt nghe nội kinh

không có, cơ thể rã rời, mặt mũi tối sầm lại, kinh hãi trong lòng từ từ buông lỏng ngọc chường xuống.

Thảo Sương xô ghế đứng dậy thét:

– Phản đồ! Người dám đầu độc Giang ca ca.

Nàng vỗ ra một đạo kinh nhằm ngay tâm huyết Châu Đạt.

Châu Đạt xê mình ngang một trượng, quát:

– Hạ thủ!

Tức thì một tấm lưới to lớn từ trên trần tòa đại sảnh chụp xuống nhốt Giang Lâm và Thảo Sương trong đó.

Đồng thời Hữu Lễ và mười tên đại đầu mục ào ra vây chặt tấm lưới như sợ Giang Lâm trốn thoát.

Châu Đạt cười khà:

– Giang Lâm! Quả báo nhãn tiền. Giờ người đã biết số phận của người chưa?

Người đã cướp chức vị chưởng môn nhân của tên tặc tử Hồ Sơn, thì có lẽ nào ta không cướp lại trên tay của người chứ?

Giang Lâm trợn mắt suýt rách cả khóe:

– Châu Đạt! Thế ra người đã chủ mưu ...

– Ha ha ... ta khen người cũng khá thông minh đó, nhưng giờ đây đã quá muộn rồi, có hối cũng chẳng còn kịp nữa.

Thảo Sương thét:

– Thế chính ra người đã giết phụ thân ta?

– Ta không giết. Nhưng lão già bắt lực bắt tài đó có sống nữa cũng chẳng ích lợi gì.

Lão chỉ là một bộ xương khô nằm trong cỗ quan tài.

Thảo Sương giận run người trong chiếc lưới:

– Người đã chiếm đoạt pho bí kíp Thiên nhu thần công phải không?

– Phải! Pho bí kíp “Thiên nhu thần công” hiện đang ở trong tay ta. Ta sẽ tìm pho “Thiên cương thần công”, luyện chiêu “Âm dương thái cực” thì ... ha ha ... ta sẽ trở thành đệ nhất nhân thiên hạ, còn ai dám chống lại ta.

Thảo Sương phẫn hận đến nghẹn ngào, hai dòng lệ tuôn ra như suối.

Sự tình đã quá rõ, đến đây nàng tự hỏi mình đã làm về chuyện nghi oan cho Hồ Sơn và đã tin theo lời giáo hoạt của Châu Đạt, nên bây giờ phải mắc cạm bẫy.

Nàng trừng mắt:

– Châu Đạt! Bây giờ người định làm gì chúng ta đây?

Trỏ tay vào Giang Lâm nằm trong chiếc lưới, Châu Đạt cười khinh:

– Làm gì à? Trước nhất ta nhốt tên này vào tuyệt ngục cho hấn đối

khát, chết dần mòn để hấn sám hối về cái tội phản bạn và tham quyền cố vị của hấn.

Ngưng lại rồi hấn tiếp:

– Còn Thảo muội thì ta còn cần cho chuyện khác ...

– Người cần ta?

Châu Đạt gật đầu:

– Phải! Thảo muội xinh đẹp như nàng tiên, ta nỡ lòng nào giết được.

Nàng sẽ làm chưởng môn phu nhân suốt đời ở bên ta. Ta sẽ coi nàng như trân châu, bảo ngọc.

Thảo Sương giận dữ thét:

– Ác ma! Người dám chạm tới ta là ta sẽ tự tử ...

Châu Đạt cười hắc hắc:

– Cô bé ngu ngốc kia ơi! Làm sao nàng tự tử được. Ta sẽ điểm huyết nàng, dùng “Nhất độ xuân tình” cho nàng uống. Nàng sẽ lòng lộn lên vì cơn dục vọng hoành hành.

Nàng sẽ quỳ lạy khấn cầu ta ban bố cho nàng một trận ái ân, hoan lạc. Ha ... ha ...

ha ...

Thảo Sương giận quá thét lên một tiếng ngất đi.

Giang Lâm trợn mắt rực lửa căm thù nhìn Châu Đạt:

– Ác tặc, ngươi hãy giết ta đi.

Châu Đạt cười ha hả:

– Giang Lâm, ngươi chết vội làm gì? Rồi ta sẽ cho ngươi trông thấy cái cảnh ái ân giữa ta và Thảo muội. Ngươi sẽ thấm nhuần sự đau khổ rồi chết từ từ.

Giang Lâm hét lớn, tung song chưởng vào chiếc lưới. Nhưng hiện giờ nội lực của chàng đã tản mát vì độc tửu vừa rồi nên đành phải xuôi tay.

Đúng là cảnh anh hùng mạt lộ, hổ dữ sa hầm.

Châu Đạt trở loạt cười tự đắc:

– Chớ có điên cuồng. Giang Lâm, ngươi hãy vào tuyệt ngục nằm đó để có đủ thời gian sám hối tội lỗi đã làm, rồi vài hôm nữa sẽ được chứng kiến ta và Thảo muội ái ân.

Hấn quay sang Hữu Lễ:

– Hữu đệ, mau đưa hai người này vào tuyệt ngục, chờ ta.

Hữu Lễ ứng thanh, cùng mười tên đại đầu mục tháo chiếc lưới ra, áp giải Giang Lâm và Thảo Sương nhốt vào tuyệt ngục phía trái tổng đàn Thái Bình giáo.

Tuyệt ngục là một hang đá vô cùng kiên cố ở sâu dưới lòng đất ...

***

Chia tay Lỗ Hải, Tường Oanh, Tuấn Anh, Hồ Sơn và Doanh Doanh quay trở lại con đường cũ.

Trong lòng hai người thắc mắc về chuyện Sĩ Khai và chiếc bóng bí mật kia.

Đương nhiên chiếc bóng bí mật mới là thủ phạm chính trong vụ sử dụng chiêu "Thiết sa thần chưởng" gieo rắc tai họa cho giang hồ từ bấy nhiêu lâu nay. Sĩ Khai chỉ là tay sai của hắn nay bị bại lộ nên hắn phải giết đi để diệt khẩu.

Nhưng hắn là ai?

Bí mật hoàn toàn!

Doanh Doanh sát lại Hồ Sơn:

– Hồ ca ca, anh có nghĩ gì về tên hung thủ vừa ám sát Sĩ Khai không?

Hồ Sơn đáp:

– Cứ theo thiên ý của ngu ca thì tên hung thủ sát hại Sĩ Khai chính là kẻ đã chủ mưu sát hại nhiều người trong mấy năm qua. Doanh muội có nghĩ thế chẳng?

Doanh Doanh gật đầu:

– Chính tiểu muội đã nghĩ ra như thế. Hồ ca ca, có thể chuyện rối loạn trong Thái Bình giáo cũng là do bàn tay của tên hung thủ bí mật kia nhúng vào không? Bỗng nhiên em có cái cảm giác hắn đã xúi giục Giang huynh ra tay ác độc với anh đó.

Hồ Sơn giật mình tỉnh ngộ, kéo Doanh Doanh đáp xuống bên đường. Cặp mắt chàng sáng ngời:

– Lời muội có thể không sai, Giang đệ đã làm vào quỹ kế của người nên mới hành động mù quáng như thế. Chắc hẳn đã có bàn tay nhúng vào nội bộ của Thái Bình giáo rồi.

Doanh Doanh lo lắng:

– Hồ ca ca, giờ chúng ta định lẽ nào?

Hồ Sơn đáp:

– Chúng ta cũng nên trở về Thái Bình giáo xem tình hình thế nào rồi sau đó sẽ liệu toan.

Doanh Doanh giục:

– Vậy thì chúng ta hãy đi mau.

Hai người nắm tay nhau giờ khinh công hướng về phía tổng đàn Thái Bình giáo thẳng tới.

Trời mờ sáng, Hồ Sơn và Doanh Doanh đã tới thị trấn Chiêu Dương, còn cách tổng đàn Thái Bình giáo khoảng năm mươi dặm.

Hồ Sơn và Doanh Doanh vào một thực điểm, ăn uống xong, hai người thuê một gian phòng nghỉ ngơi. Họ đã mệt mỏi vì đã trải qua

một cuộc hành trình dài và suốt đêm qua không ngủ.

Ngủ đi một giấc thật dài đến chiều, Hồ Sơn và Doanh Doanh mới tỉnh.

Nhìn ngoài trời ánh nắng chiều chỉ còn thoang thoảng trên những tàng cây cổ thụ, Hồ Sơn bảo Doanh Doanh:

– Doanh muội! Chúng ta đi thôi.

Cả hai rời khỏi khách điểm tiếp tục cuộc hành trình.

Hoàng hôn xuống. Hồ Sơn, Doanh Doanh vừa tới một cánh rừng chột trông thấy một người từ xa phóng tới như bay.

Hồ Sơn nói mau:

– Doanh muội, chúng ta mau dừng lại xem gã kia là ai.

Giây lát người kia đã tới, đáp xuống đứng trước mặt Hồ Sơn và Doanh Doanh.

Chợt hấn sừng sốt rồi kêu lên:

– Hồ huynh! Anh còn sống đây sao?

Hồ Sơn bước tới nắm tay hấn:

– Triệu Trung! Hiền đệ vẫn khỏe mạnh đấy chứ?

Triệu Trung rơi hai giọt nước mắt:

– Đệ vẫn mạnh. Hồ huynh, ngày huynh mất tích rồi bản giáo xảy ra biết bao nhiêu là biến cố.

Sắc mặt Hồ Sơn bỗng biến đổi:

– Đệ bảo sao? Bản giáo đã có những biến cố gì?

Giọng nói của Triệu Trung như muốn bật khóc:

– Giang huynh, Thảo tỷ tỷ đã bị nhốt ...

Hồ Sơn kinh hãi:

– Triệu đệ! Đệ nói sao, hãy nói lại ta nghe?

– Hồ huynh, đệ nói Giang huynh và Thảo tỷ tỷ đã bị nhốt mấy ngày rồi.

Thần tình Hồ Sơn rung động, hỏi mau:

– Triệu đệ, ai đã nhốt Giang đệ và Thảo muội?

– Châu Đạt!

Sửng sốt lên một lúc, Hồ Sơn hét:

– Triệu đệ, chẳng lẽ Châu Đạt đã phản sư?

– Hồ huynh, hiện nay Châu Đạt đã tự xưng mình là chủ trương môn nhân Thái Bình giáo. Hấn đã sát hại một số đệ tử trung thành với bản giáo nên đệ phải bỏ chạy.

Trong lòng thâm kinh hãi, một lúc lâu Hồ Sơn mới lấy lại được sự bình tâm:

– Ta biết trước, Châu Đạt chỉ là một tên đệ tử phản bội, chỉ hiềm vì sư phụ quá tin vào Giang đệ với tính tình nóng nảy, thiên cận nên

mới có chuyện như ngày nay.

Triệu Trung lắc mạnh bàn tay Hồ Sơn:

– Hồ huynh, chẳng lẽ huynh lại bó tay để mặc cho tên phản đồ Châu Đạt làm sụp đổ Thái Bình giáo sao? Hồ huynh là đại ca phải gánh vác chuyện này mới là phải đạo.

Hồ Sơn nghiêng rặng:

– Phải! Chính ngu huynh phải cứu vãn tình hình nguy ngập của Thái Bình giáo, nếu không làm sao dám ngó mặt sư phụ nơi cửu tuyền.

Ngưng lại phút giây, chàng hỏi:

– Triệu đệ, bây giờ định đi đâu?

– Đệ sẽ theo Hồ huynh, chịu sự sai khiến của huynh, dù cho nhảy vào lửa đỏ dầu sôi cũng chẳng từ.

Ngẫm nghĩ một lúc, Hồ Sơn lại hỏi:

– Triệu đệ, Giang đệ và Thảo muội hiện đang bị Châu Đạt nhốt ở nơi nào?

– Giang huynh và Thảo tỷ tỷ đang bị nhốt trong tuyệt ngục. Đêm mai tên Châu Đạt tổ chức cuộc lễ động phòng hoa chúc.

– Châu Đạt động phòng hoa chúc với ai?

– Với Thảo tỷ tỷ.

Cặp mắt Hồ Sơn mở tròn:

– Trời! Thảo muội bằng lòng làm vợ tên phản sư đó sao?

Triệu Trung lắc đầu:

– Không phải vậy Hồ huynh. Thảo tỷ tỷ đã mắng chửi tên Châu Đạt thậm tệ, nhưng đêm mai hẳn đầu độc nàng rồi hãm hiếp.

– Đầu độc bằng gì?

– Nhất độ xuân tình.

Hồ Sơn la lớn:

– Trời! Tên khốn khiếp!

Triệu Trung giục:

– Hồ huynh, mau tìm cách cứu Thảo tỷ tỷ, nếu chậm trễ có thể nàng sẽ tự tử.

Doanh Doanh gấp lên:

– Hồ ca ca, chúng ta hãy đi mau!

Hồ Sơn gật mạnh đầu. Ba người, kẻ trước người sau, phóng về hướng tổng đàn Thái Bình giáo.

***

Đầu canh ba bọn Hồ Sơn đã tới chân núi Thái Bình giáo mới dừng chân lại.

Hồ Sơn móc trong túi hành trang, lấy ra ba vuông lụa trao cho Triệu Trung và Doanh Doanh, bảo:

– Chúng ta hãy che mặt kéo lộ hành tung dọc đường sẽ hư cả đại sự.

Ba người cùng trùm vuông lụa lên mặt, che kín đến tận mang tai.

Triệu Trung vượt lên trước:

– Hồ huynh, hãy để đệ dẫn đường, hiện nay tên Châu Đạt đã cho thay đổi tất cả các điểm canh từ mấy ngày qua rồi.

Hắn đi trước, Hồ Sơn dắt tay Doanh Doanh theo sau cách khoảng năm trượng, vận chân khí lên đề phòng bất trắc, ứng phó kịp thời.

Sắp lên tới tổng đàn Thái Bình giáo, trông thấy ánh đèn sáng choang trong tòa đại sảnh, có nhiều tiếng ồn ào cười vang trong đó. Hình như Châu Đạt đang mở yến tiệc với bọn thiên hạ thân tín.

Ba người vội vã ẩn mình vào bóng tối vì sợ sự phát giác của bọn môn đồ canh gác.

Hồ Sơn thì thầm bên tai Doanh Doanh và Triệu Trung:

– Bọn chúng đang ăn tiệc, chúng ta hãy ẩn nhẫn chờ đến khuya sẽ tới tuyệt ngục.

Ba người thu mình vào một bụi cây rậm lá đợi chờ.

Trời dần khuya, trong tòa đại sảnh trở lại im vắng, ánh đèn cũng tắt theo bóng tối bao trùm cảnh vật âm thầm không nghe một tiếng động, ngoài những cơn gió thổi khua cành lá rì rào.

Hồ Sơn nắm tay Doanh Doanh, khẽ giọng:

– Đi!

Ba người như ba chiếc bóng ma lặng lẽ tiến về phía tuyệt ngục.

Tuyệt ngục âm thầm lạnh lẽo như một ngôi mộ, Hồ Sơn ra hiệu cho Doanh Doanh và Triệu Trung dừng lại. Chàng bắn mình tới trước cửa tuyệt ngục.

– Ai?

Bịch ... bịch ...

Hai chiếc bóng ngã lăn xuống đất hôn mê vì vừa trúng nhằm chỉ lực của Hồ Sơn, khi tiếng quát của bọn chúng chưa thoát ra khỏi cửa miệng.

Doanh Doanh và Triệu Trung chạy tới. Hồ Sơn gấp rút:

– Triệu đệ hãy canh chừng phía ngoài, Doanh muội theo ngu ca.

Chàng cúi xuống lục soát trong mình hai tên môn đồ Thái Bình giáo lôi ra một chiếc chìa khóa, tiến lại mở ngay cánh cửa tuyệt ngục.

Mấy tiếng kịch kịch nổi lên, cánh cửa sắt nặng nề mở ra vừa đủ hai người lọt vào.

Hồ Sơn và Doanh Doanh phóng nhanh vào trong ngục.

Trong tuyệt ngục tối om như vùng mực, nhưng cặp mắt của Hồ Sơn trông thấy rất rõ ràng.

Hai chiếc bóng tay chân bị xiềng đang ngồi dựa lưng vào vách đá.
Rõ ràng đó là Giang Lâm và Thảo Sương.

Hồ Sơn và Doanh Doanh tháo bỏ vuông lụa che trên mặt bước tới gần:

– Giang đệ, Thảo muội ...

Hai người đang ngủ nghe gọi bỗng mở mắt ra. Giang Lâm kêu lên:

– Hồ đại ca ...

Hồ Sơn ôm chặt lấy Giang Lâm vào lòng, cơn xúc động dâng lên đến tột cùng.

Trong khi Doanh Doanh cũng phóng tới ôm lấy Thảo Sương:

– Thảo muội, chị đến trần nên em mới ra nỗi này ...

Thảo Sương mừng rỡ kêu lên:

– Doanh tỷ ...

Rồi giọt lệ cô gái trào ra, úp mặt vào lòng Doanh Doanh nghẹn ngào không nói thêm được lời nào nữa.

Qua cơn xúc động, Hồ Sơn bảo:

– Giang đệ, Thảo muội hãy mau theo ngu huynh rời khỏi chốn này.

Giang Lâm cất giọng run run:

– Hồ đại ca, đệ xin lỗi anh.

Hồ Sơn lắc đầu trong bóng tối:

– Chuyện đã qua rồi chớ nên nhắc lại, giờ Giang đệ và Thảo muội mau thoát khỏi nơi này kẻo chẳng còn kịp nữa.

Không đợi Giang Lâm nói thêm gì, Hồ Sơn vận công bẻ xiềng cho chàng.

Giang Lâm quỳ thụp xuống ôm lấy chân Hồ Sơn:

– Hồ đại ca, tội của ngu đệ thật đáng chết.

Hồ Sơn đỡ Giang Lâm đứng lên:

– Giang đệ đừng nói nữa, chuyện quá khản cấp, huynh tháo xiềng cho Thảo muội.

Chúng ta gấp rút rời khỏi chốn này.

Chàng bước tới vận công bẻ gãy xích xiềng cho Thảo Sương.

Thảo Sương nước mắt:

– Hồ ca ca, xin anh tha lỗi cho em.

Hồ Sơn khẽ khoát tay, nói:

– Thảo muội hãy chạy cho mau, Doanh muội sẽ giúp Thảo muội.

Chàng ôm lấy ngang lưng Giang Lâm phóng ra khỏi tuyệt ngục.

Doanh Doanh dìu Thảo Sương theo sau.

Ra đến bên ngoài Triệu Trung chạy tới vui mừng:

– Giang huynh, đệ mừng huynh thoát nạn.

Hồ Sơn nói thật gấp:

– Triệu đệ, hãy tìm một nơi kín đáo ẩn mình chờ ta.
Triệu Trung vòng tay:
– Xin tuân lệnh Hồ đại ca.
Hắn quay mình phóng vào trong bóng tối mất dạng.
Hồ Sơn day lại:
– Chúng ta đi mau!
Lập tức, bốn người len lỏi trong bóng tối mịt mù tiến sang cánh rừng nhỏ bên cạnh tổng đàn Thái Bình giáo.
Chẳng bao lâu bọn Hồ Sơn lọt vào khu rừng cây cối mịt mù. Mọi người buông tiếng thở phào nhẹ nhõm.
Thình lình có một chiếc bóng từ trên ngọn cây rớt xuống cản ngay trước mặt bọn Hồ Sơn.
Hồ Sơn kinh hãi giờ ngọn chướng lên toan phát động thế công.
Doanh Doanh mừng rỡ kêu lên:
– Ô! Bạch Hạc lão tiên bối.
Chiếc bóng vừa đột ngột xuất hiện chính là Bạch Hạc Tiên Ông.

Âm Dương Thần Chưởng

Dịch giả: Lữ Giang

Hồi Kết

Doanh Doanh bước tới chấp tay:
– Lão tiên bối giáng lâm, có điều gì chỉ bảo chăng?
Bạch Hạc Tiên Ông nhìn Hồ Sơn bằng cặp mắt sáng như hai ngọn đèn thần:
– Thiếu hiệp có phải là Hồ Sơn không?
Hồ Sơn vòng tay cung kính:
– Vâng! Chính là vãn bối.
Bạch Hạc Tiên Ông lại hỏi:
– Có phải thiếu hiệp muốn tìm bí động chăng?
Hồ Sơn kinh hãi tháo lui hai bước:
– Sao lão tiên bối lại biết chuyện này?
Không đáp lời Hồ Sơn, Bạch Hạc Tiên Ông lẳng lặng rút trong tay áo ra một thanh kiếm vàng nhỏ trao cho chàng.
– Thiếu hiệp hãy cầm cây kiếm này để mở bí động.
Càng kinh hãi thêm, Hồ Sơn run run giọng:
– Dám hỏi lão tiên bối là ai, sao lại ...
Bạch Hạc Tiên Ông điềm đạm:

– Lão phu là bằng hữu của sư phụ ngươi, cách nhau đã lâu rồi. Nay ta tới thăm, hay tin Lâm đệ thọ nạn, Thái Bình giáo đang lúc lâm nguy, nghĩ lại tình cố hữu nên ta phải giúp bọn ngươi gây dựng cơ đồ.

Luôn cả bốn người, Hồ Sơn, Giang Lâm, Doanh Doanh, Thảo Sương quỳ thụp xuống.

Hồ Sơn cung kính:

– Bọn tiểu đệ không biết sư bá giáng lâm thật là đắc tội.

Bạch Hạc Tiên Ông vẫy tay ra hiệu cho bọn Hồ Sơn đứng lên rồi ung dung bảo:

– Bí động nằm ở giữa dãy núi bên cạnh tổng đàn, các ngươi hãy tới đó tìm hòn đá hình thù như con phụng, dứt lưỡi kiếm vào mồm của nó xoay ba vòng đi ba vòng lại tự khắc có cánh cửa mở ra.

Vừa dứt câu, Bạch Hạc Tiên Ông đã mất dạng chẳng hiểu biến đi từ hướng nào.

Giang Lâm lẩm bẩm:

– Thật lạ lùng, sao Bạch Hạc lão tiên bối lại trao cây kiếm vàng cho Hồ huynh, lại còn chỉ rõ nơi bí động. Cây kiếm này đã bị Châu Đạt cướp lấy rồi.

Hồ Sơn lắc đầu:

– Ngu huynh cũng không rõ, quả thật là khó hiểu, nhất là tại sao Bạch Hạc sư bá lại biết bí động.

Thảo Sương giục:

– Hồ ca ca, giờ chúng ta hãy tạm gác lại chuyện đó, mau đi tìm bí động.

Hồ Sơn gật đầu:

– Đúng vậy, chúng ta hãy tới bí động xem sao.

Bốn người rời khỏi cánh rừng nhỏ tiến tới ba ngọn núi hình thù kỳ dị giống như ba con phụng hổ.

Hồ Sơn trở tay:

– Chúng ta hãy theo lối này.

Qua nhiều khúc quanh co chật hẹp trong núi, cuối cùng bọn Hồ Sơn đứng trước con Phụng đá khổng lồ.

Thảo Sương reo lên:

– Hồ ca ca, đây rồi!

Hồ Sơn theo lời dẫn của Bạch Hạc Tiên Ông, tra mũi kiếm vàng vào mỏ con Phụng đá, xoay ba vòng đi, ba vòng lại.

Chợt nghe một tiếng “tách” khô khan, tức thì bên vách đá mở ra.

Thảo Sương reo lên:

– Bí động đây rồi!

Hồ Sơn nắm tay Doanh Doanh:

– Chúng ta đi mau!

Hồ Sơn, Doanh Doanh phóng vào bí động trước, Giang Lâm và Thảo Sương theo sau.

Bốn người vừa lọt vào trong, lại có một tiếng động. Tự nhiên cánh cửa bí động đóng kín lại.

Bên trong là con đường hầm vừa đủ hai người đi. Nhờ ánh sáng từ những hạt Minh châu to lớn gắn hai bên vách động, nên bốn người đi rất dễ dàng.

Vào khoảng ba mươi trượng thấy đó là một tòa thạch thất khá rộng, trên trần gắn nhiều hạt Minh châu to lớn dị thường, soi sáng mọi sự vật chung quanh, ngoài bực đá, bàn đá, bốn cái ghế lại còn có hai chiếc giường cũng bằng đá sắp xếp thật ngăn nắp.

Hồ Sơn bước lại gần chiếc bàn đá, đưa mắt nhìn qua thấy có hai quyển sách nhỏ bằng bì da thú. Chàng cầm lên xem.

Ngoài bì da quyển sách nhỏ có bốn chữ vàng:

“Thiên cương thần công”.

Cả Hồ Sơn, Giang Lâm, Doanh Doanh lẫn Thảo Sương cùng lướt kêu lên:

– Ô! Quái lạ!

Chỉ vì như sự hiểu biết của bốn người, hiện nay hai bí kíp đã rơi vào tay Trần Lãnh và Châu Đạt, giờ tại sao lại có bảo vật võ lâm ở trong bí động này.

Hồ Sơn lại cầm quyển sách thú hai lên nhìn, bất giác bật thốt:

– Thiên nhu thần công!

Bốn người cùng sửng sốt một lúc thật lâu chưa hiểu rõ sự tình ra làm sao cả.

Doanh Doanh nói:

– Hồ ca, anh giờ xem phía trong coi có gì lạ.

Hồ Sơn nghe lời Doanh Doanh, lật pho bí kíp thấy có một mảnh giấy xếp lại, liền bóc ra xem. Thảo Sương vụt la lớn:

– Hồ ca ca, thư của phụ thân em.

Thực thế, trong thư chính là bút tích của Lâm Bình. Bốn người cùng khấn trương đọc. Trong thư như sau:

– Hồ Sơn khai lãm!

Bản sư phụ tiên liệu trước trong Thái Bình giáo sẽ có cuộc biến động xảy ra trong những ngày sắp tới nên viết di ngôn này để lại cho con trước khi ta lìa bỏ cõi đời ...

Thảo Sương khóc lớn:

– Thân phụ ...

Hồ Sơn xúc động tột cùng, ngưng đi một lúc khá lâu rồi đọc tiếp. Khi vào bí động này chắc con hết sức ngạc nhiên về hai pho bí kíp. Sự thực, hai pho bí kíp ta đã trao cho con và Giang Lâm chỉ là hai pho giả hiệu ...

Hồ Sơn, Giang Lâm cùng “ồ” lên một lượt vì không thể nào tưởng nổi lại có chuyện này.

Qua một lúc trấn áp cơn xúc động mãnh liệt, Hồ Sơn lại đọc tiếp: Sở dĩ ta làm như thế vì từ lâu bọn Hắc đạo và các đại môn phái khác thấy đều lăm le chiếm đoạt hai pho “Cương nhu hóa thần công”, ta tung hỏa mù để làm nhẹ bớt tình trạng căng thẳng từng giờ, từng phút trong bản giáo, kỳ thực hai quyển sách nhỏ này mới là đích thực.

Sửng sốt lên một hồi, Hồ Sơn lại ghé mắt vào bức thư:

Con và Giang Lâm hãy khẩn cấp luyện tuyệt chiêu “Âm Dương thái cực” ngay trong bí động, đừng sơ hở tiết lộ ra ngoài sẽ hỏng cả đại sự. Giá nếu con và Giang Lâm bị giết, chắc chắn cơ đồ của Thái Bình giáo sẽ sụp đổ hoàn toàn. Con phải hết sức thận trọng trong tháng, ngày luyện chiêu. Ta đã sắp đặt tất cả mọi vật cần thiết hàng ngày, con tìm phía sau vách động sẽ thấy. Điều quan trọng nhất ta dặn con là bao giờ đã luyện xong tuyệt chiêu con phải nên xuất động. Việc đầu tiên là con và Giang Lâm phải loại bỏ những tên phản đồ đã mãnh tâm trong bản giáo từ bấy lâu nay, chính bọn này đã ngầm cấu kết với người bịt mặt biến bản giáo trở thành công cụ dưới quyền sai khiến của chúng, hầu thực hiện ý đồ độc bá võ lâm. Có điều mãi đến nay ta chưa khám phá ra bộ mặt thật của Người bịt mặt, nên không thể cho con biết được.

Việc thứ hai, sau khi ổn định tình hình bản giáo, con hãy thay ta giữ chức vụ chưởng môn nhân, còn Giang Lâm làm phó. Riêng Thảo nhi ta trao quyền cho con quyết định về tương lai của nó. Ta tin cậy nơi con hết sức bảo vệ cho Thảo nhi, như thế ta sẽ an lòng nhắm mắt. Hồ Sơn! Di chúc này chính là lời phán quyết bất di, bất dịch của ta, con và Giang Lâm phải nghiêm chỉnh chấp hành không được thay đổi.

Sự phụ cần ngôn.

Lâm Bình.

Thảo Sương òa lên khóc thảm thiết:

– Phụ thân ơi, sao lại bỏ con ...

Hồ Sơn, Giang Lâm rơi nước mắt nghẹn ngào. Doanh Doanh cũng để rơi hai dòng thảm lệ ...

***

Trống trường thành vừa điểm sang canh.

Mọi người trong Thái Bình giáo đang say ngủ, chỉ trừ các điểm phía ngoài xa, một số môn đồ canh gác còn thức, lui tới tuần phòng.

Đột nhiên nghe có nhiều tiếng rú thảm khóc xé tan bầu không khí tĩnh mịch của trời khuya.

Liền đó có năm chiếc bóng đen xuất hiện, phi nhanh lên núi, thân pháp quả ảo tuyệt giang hồ.

Tiếp theo hàng trăm chiếc bóng đen từ bốn phương tám hướng phi thân vun vút lên núi.

Châu Đạt đang ngủ trong phòng nghe tiếng động, giật mình thức giấc, xách kiếm chạy ra đại sảnh đường, quát to:

– Các người đâu?

Hữu Lễ liền xuất hiện cùng hàng trăm môn đồ, đao kiếm sẵn sàng trong tay từ các ngõ chạy tới.

Châu Đạt hô to:

– Chuẩn bị chiến đấu!

Hắn phóng ra ngoài đứng giữa sân tràng. Hữu Lễ và hai mươi tên đại đầu mục cùng chúng môn đồ ào ạt theo sau. Lập tức dàn thành thế trận.

Hàng loạt tiếng gió khinh công như trận giông từ dưới chân núi đã lên tới.

Trên một trăm võ sĩ áo đen xuất hiện, cầm đầu là Người bịt mặt và bốn Quái nhân mặt mũi cực kỳ hung ác.

Trận thế liền dàn ra, kiếm ảnh chớp lòa, sát khí lan tràn khắp cả Thái Bình giáo.

Nhận ra kẻ địch là Người bịt mặt, Châu Đạt sững sờ một lúc rồi tiến tới vòng tay:

– Các hạ đến đây có điều gì chỉ giáo chăng?

Người bịt mặt bình tĩnh đáp:

– Kiếm lệnh ở đâu hãy trao cho ta.

Châu Đạt kinh hãi tháo lui ra sau hai bộ, trở mắt nhìn Người bịt mặt.

Đứng bên cạnh, Hữu Lễ run giọng:

– Chưởng môn nhân! Tại sao có chuyện lạ lòng này, chẳng lẽ họ phản bội lời giao ước?

Châu Đạt đáp thẳm:

– Lạ thật! Ta không hiểu nổi rồi.

Không thấy Châu Đạt ứng đáp, Người bịt mặt gằn giọng:

– Châu Đạt! Người có nghe chưa? Kiếm lệnh ở đâu hãy trao ra mau.

Lại lui thêm hai bước, Châu Đạt kinh hoàng:

– Các hạ, có lẽ nào ...

Người bịt mặt cười khinh:

– Người chưa hiểu tại sao à?

Châu Đạt lắc đầu:

– Thực tình tại hạ chưa hiểu gì cả.

– Hừ, vậy người hãy nghe rõ đây. Sứ mạng của người đến đây coi như đã chấm dứt rồi. Người còn ngu xuẩn gì mà không hiểu chứ?

Sắc mặt Châu Đạt biến đổi nhanh chóng:

– Tại hạ đâu có lỗi gì, tại sao ...

Người bịt mặt ngắt lời:

– Chẳng tại sao cả. Chỉ vì giai đoạn của người đã qua rồi, giờ người phải lui vào bóng tối để ta dễ dàng hành sự, người có hiểu chưa?

Giọng nói của Châu Đạt run run:

– Nhưng từ trước nay tại hạ luôn luôn trung thành với các hạ, đã thi hành ...

Người bịt mặt cười ghê rợn:

– Trung thành à? Người là người của Thái Bình giáo lại phản sư diệt tổ, người chạy theo ta cũng chỉ vì tham vọng cái chức vị chưởng môn nhân chứ đâu có phải vì thiện chí. Người chỉ là một con rắn độc, một tên giáo hoạt sớm đầu, tối đánh, ta phải diệt người trước để trừ hậu hoạn.

Trước đường cùng, Châu Đạt liền quát lớn:

– Ác ma, ta thề sống chết với người.

Hắn phát thanh kiếm lệnh:

– Các sư đệ tử chiến!

Loạt tiếng hô chấn động, Hữu Lễ và hai mươi tên đại đầu mục ào ào lướt tới.

Chưởng, chỉ, kiếm chớp lùa cùng lượt tấn công sang phía Người bịt mặt và bốn lão Quái nhân.

Người bịt mặt phát cây quạt lên:

– Tứ vị tiền bối sao chưa động thủ?

Bốn lão Quái nhân ứng thanh, nhất tề xông lên, chưởng quang chớp rục, kinh khí ù ù nghênh chiến cùng bọn Hữu Lễ.

Trong lúc đó, bên ngoài hai trăm môn đồ Thái Bình giáo và hơn một trăm tên hán tử áo đen đã lâm trận.

Tiếng quát tháo vang lừng, lẫn tiếng vũ khí va chạm chan chát chenv ào từng loạt tiếng rú thê thảm làm rung chuyển khắp cả núi rừng.

Trận đại ác chiến kéo dài trên một trống canh, xác chết hai bên nằm la liệt trên khắp sân trường, trong số có tám tên đại đầu mục của Thái Bình giáo vong mạng.

Công lực bốn lão Quái nhân quả nhiên cao thâm vô tưởng, tung

hoành như vào chỗ không người, đi đến đâu liền có tiếng rú thảm khốc tới đó.

Người bịt mặt quát:

– Châu Đạt! Sao chưa chịu nằm xuống?

Cây quạt trong tay Người bịt mặt phát lên. Luồng kinh ào tới, nặng như núi lở.

Châu Đạt kinh hãi giở cả chưởng lẫn kiếm, vận toàn lực chống đỡ. Bình!

Châu Đạt “hự” một tiếng, toàn thân bay ra ngoài trượng, gượng gạo đứng lên, mồm phun mấy vòi máu, run lẩy bẩy.

Công lực của Người bịt mặt cao thâm đến cõi quỷ thần vô lượng, chỉ một chiêu bình thường đã đánh ngã một đại cao thủ của Thái Bình giáo.

Trông thấy Châu Đạt mang thương tích trầm trọng, liệu thể không xong, Hữu Lễ quay mình phóng chạy.

Người bịt mặt cười khà:

– Người trốn đi đâu?

Một chiếc lá xanh từ trong tay Người bịt mặt vèo tới sau lưng Hữu Lễ nhanh như tia chớp.

Một tiếng rú kinh hoàng, Hữu Lễ té xuống đất chết liền tại chỗ.

Hắn vừa trúng nhằm “Phi diệp đoạn hồn” của Người bịt mặt. Chiếc lá xanh như lưỡi kiếm nhỏ cắm ngập vào Linh đài huyết của hắn.

Châu Đạt phun ra vòi máu, cất tiếng khàn khàn:

– Ác ma, ta không ngờ ngươi là một tên hiểm độc ...

Người bịt mặt cười ngạo nghễ:

– Ha ha ... Nay ngươi biết là chuyện đã quá muộn rồi. Giờ ta giúp ngươi nhanh chóng đi tìm lão Lâm Bình dưới địa ngục đây.

Một chiếc lá xanh vút tới.

Châu Đạt ngã gục xuống đất tắt thở không kịp rên la một tiếng nào.

Thế trận tan, bọn môn đồ Thái Bình giáo còn sống sót bỏ chạy tán loạn.

Trên mặt sân tràng đó đây trở lại yên lặng, xác chết song phương chồng chất ngồn ngang. Đã có trên một trăm môn đồ Thái Bình giáo và ngoài bốn mươi tên hán tử áo đen tử trận.

Người bịt mặt quay sang một tên thuộc hạ đứng gần:

– Hãy lấy kiếm lệnh cho ta.

– Tuân lệnh!

Tên thuộc hạ chạy tới chỗ xác chết Châu Đạt, cúi xuống rút lấy kiếm lệnh.

Bỗng gã rú lên một tiếng, rồi ngã lăn ra đất, kiếm lệnh ném ra ngoài

xa.

Từ trên cao một chiếc bóng hạ xuống đoạt lấy thanh kiếm lệnh như chớp.

Người bịt mặt hừ nhạt:

– Độc cô sầu Trần Lãnh.

***

Quả vậy, người vừa đoạt thanh kiếm lệnh chính thực là Độc cô sầu Trần Lãnh.

Lão chiêu xạ hai luồng nhỡn quang sáng rực vào mặt Người bịt mặt, trầm giọng:

– Người là ai, sao dám cả gan tới đây tàn sát môn đồ của Thái Bình giáo?

Người bịt mặt hỏi lại:

– Lão là gì trong Thái Bình giáo, tại sao tới đây can dự vào chuyện của bản gia?

Độc cô sầu Trần Lãnh lạnh lùng:

– Ta là đại sư huynh của Lâm Bình. Ta có quyền can dự vào chuyện của bản môn, đêm nay người gặp ta, số mạng coi như đã hỏng rồi.

Người bịt mặt trở một loạt cười dài:

– Lão già ngu ngốc. Công lực của lão có được bao nhiêu lại nói chuyện đội đá vá trời. Chính lão mới là kẻ tận số đêm nay.

Hắn phát cây quạt lên:

– Tứ vị tiền bối hãy mau thu nạp lão già này, lấy kiếm lệnh cho tại hạ.

– Tuân lệnh!

Bốn lão Quái nhân cùng lướt tới đối diện Độc cô sầu Trần Lãnh.

Quét mắt nhìn ngang qua một lượt, Độc cô sầu Trần Lãnh gằn giọng:

– Tưởng ai hóa ra bọn người là Thiên Sơn tứ quái. Ta cứ nghĩ các người đã mai xương tán cốt trong núi thẳm từ lâu, nào ngờ đêm nay lại xuất hiện nơi này làm tay sai cho tên ác ma kia để rồi chịu chết.

Thiên Sơn nhất quái cười khấn khặc:

– Trần Lãnh, chớ có cuồng ngôn. Hãy mau nạp mạng cho rồi.

Vừa dứt tiếng, lão Quái nhân xòe chưởng bắn tới Trần Lãnh năm đạo chỉ đen sì ...

Độc cô sầu Trần Lãnh hừ lạnh:

– Khá lắm!

Ngọn hữu chưởng của lão nhân giở lên, đạo kinh khí quần quái như con thần xà cuốn lấy năm đạo chỉ sắc đen quái dị.

Bộp!

Song phương chưởng, chỉ chạm nhau phát nổ khô khan rồi cùng biến mất.

Thiên Sơn nhất quái lùi lại một bước, trở mắt nhìn Độc cô sào Trần Lãnh.

Đương nhiên công lực của lão quái còn kém hơn Trần Lãnh một bậc.

Tam Quái đồng quát:

– Quả thật lợi hại!

Cả bọn Tứ quái cùng lượt xông tới tấn công Độc cô sào Trần Lãnh, chỉ sắc đen bắn xẹt đầy trời.

Tức thì trận đấu giữa Thiên Sơn tứ quái và lão nhân diễn ra vô cùng ác liệt, trong khi Người bịt mắt hầy còn đứng yên giám thị.

Hai bên trao đổi qua lại trên ba mươi hiệp, Độc cô sào Trần Lãnh lâm vào cảnh “quả bất địch chúng”, chỉ còn cách chống đỡ không trả lại được một chiêu nào.

Tình trạng lão nhân có thể bị đánh ngã trong vài chiêu tới.

Bổng Độc cô sào Trần Lãnh kêu “hự” một tiếng, tay ôm ngực, thân hình lão đảo muốn ngã.

Lão nhân vừa trúng chỉ của Thiên Sơn nhị quái, máu tuôn xối xả.

Thiên Sơn nhất quái quát:

– Nằm xuống!

Năm đạo chỉ sắc đen rợn hồn từ thủ trung của Thiên Sơn nhất quái nhằm tâm huyết của Trần Lãnh bắn tới nhanh vô tưởng.

Sinh mạng của Trần Lãnh quả như chiếc lá khô treo trên cành.

Đột ngột có tiếng thét lạnh lạnh:

– Ngưng tay!

Loạt chỉ màu trắng như tuyết từ trên cao bắn xuống, tiếp theo làn mây đỏ sà ngay sân trường.

Người mới đến là một ả trung phụ tuyết sắc. Thiên Sơn nhất quái giật mình thu hồi thân thủ đưa mắt nhìn qua.

Cả bọn đồng thanh:

– Hồ Diễm Thúy!

Thật vậy, trung phụ tuyết sắc chính là Hồ Diễm Thúy đưa cặp mắt đẹp hải hùng nhìn bọn Tứ quái.

Người bịt mắt tới đứng trước mặt Hồ Diễm Thúy vòng tay:

– Dám hỏi nữ tiên bối đêm nay tới đây có chuyện gì?

Hồ Diễm Thúy dờ dỗi mắt thần bí qua phía Người bịt mắt:

– Ta đi tìm con ta.

– Con của tiên bối là ai?

– Hồ Sơn - Hồ Sơn đã chết rồi.

Thân hình kiều diễm của Hồ Diễm Thúy rung động, nhưng liền đó lại thét:

– Láo! Tại sao con ta chết?

Người bịt mắt trở tay sang xác chết của Châu Đạt:

– Chính tên này đã giết Hồ Sơn.

Hồ Diễm Thúy lại thét:

– Láo! Đây là tổng đàn Thái Bình giáo, tại sao các người có mặt nơi này ...

Người bịt mắt ngập ngừng:

– Chỉ vì ...

Chợt Hồ Diễm Thúy day qua phía Độc cô sậu Trần Lãnh. Bà hoảng hốt phóng tới:

– Trần đại huynh sao lại thế này?

Phun ra một búng máu, Trần Lãnh hỗn hển đáp:

– Hồ phu nhân, chính bọn chúng đã ra tay.

Hồ Diễm Thúy thò tay vào túi lấy ba viên linh đan nhét vào mồm Trần Lãnh:

– Trần huynh hãy ngồi vận công chữa trị vết thương, tiểu muội hỏi tội bọn chúng.

Bà quay lại Người bịt mắt thét:

– Hãy tháo gỡ bộ mặt ra mau!

Người bịt mắt cười ha hả:

– Hồ Diễm Thúy! Nể vì người là bậc tiền bối, xưa nay không có hận thù, ta không có ý sát hại, nhưng nếu người khẳng khăng can dự vào chuyện này thì đừng trách tại sao ta ra tay ác độc.

Hồ Diễm Thúy giận dữ:

– Câm mồm! Tháo gỡ bộ mặt quỷ quái kai ra. Người chính là tên ác ma nào đây?

Theo tiếng thét ngọn ngọc chưởng của Hồ Diễm Thúy bắn ra năm đạo chỉ màu trắng vào các yếu huyệt trên mình Người bịt mắt.

Đương nhiên chiêu "Đoạn Hồn Nhân nữ sắc" đã được trung phụ đưa ra.

Người bịt mắt không tránh, ung dung phe phẩy chiếc quạt. Một luồng hàn phong cuốn tới hóa giải năm đạo chỉ ánh trong nháy mắt.

Thiên Sơn nhất quái quát:

– Đại gia hãy để ả cho bọn lão phu.

Bốn lão quái xông vào vây chặt Hồ Diễm Thúy vào chính giữa.

Thình lình có mấy chiếc bóng từ hai phía lần lượt phóng tới sân trường.

Coi lại đó là Bạch Hạc Tiên Ông, Miêu Gia Linh, Tiểu Yến và Trúc Phi

...
***

Trúc Phi nhảy vào lòng Hồ Diễm Thúy:

– Mẹ!

Hồ Diễm Thúy mừng rỡ ôm chặt lấy Trúc Phi:

– Con ...

Hai mẹ con Hồ Diễm Thúy ôm nhau kể lễ mọi sự tình trong thời gian xa cách.

Đằng này Bạch Hạc Tiên Ông nhìn Người bịt mặt trầm trầm giọng:

– Tặc tử! Hãy mau lột bộ mặt ra coi ngươi là ai.

Người bịt mặt cất tiếng cười khanh khách:

– Lão già vô dụng, đừng nằm mơ giữa ban ngày, chờ hồn lão xuống địa ngục rồi sẽ biết ta là ai.

Bạch Hạc Tiên Ông hừ nhạt:

– Đừng khoác lác, lão phu sẽ lột mặt ngươi ra.

Cánh tay áo rộng thùng thình của Bạch Hạc Tiên Ông hất lên. Một đạo kinh phong áp tới Người bịt mặt.

Người bịt mặt giắt cây quạt vào lưng, hữu chưởng chấn ra một đạo kinh màu đỏ đối diện chưởng lực của lão nhân.

Bộp!

Thân hình gầy ốm của Bạch Hạc Tiên Ông lắc động. Người bịt mặt cũng nghiêng vai qua một cái rồi đứng yên.

Miêu Gia Linh thét lớn:

– "Thiết sa thần chưởng"! Tặc tử, ngươi quả thật là ai?

Mồm thét, Miêu Gia Linh vừa xê mình về phía Người bịt mặt.

Nhưng bọn Thiên Sơn tứ quái đã làm hàng rào cản ngăn Miêu Gia Linh lại.

Bạch Hạc Tiên Ông nhìn Người bịt mặt bằng cặp mắt sáng chớp như hai ngọn đèn thần:

– Thế ra hung thủ đã từng gây bao nhiêu tội ác trên giang hồ từ bấy nhiêu lâu nay chính là ngươi?

Người bịt mặt khinh khỉnh:

– Chính ta thì sao?

Bạch Hạc Tiên Ông buông trầm:

– Ngươi sử dụng chiêu "Thiết sa thần chưởng" của Hoàng đại hiệp giết người với dụng tâm gì?

Vẫn với giọng ngạo nghễ, Người bịt mặt đáp:

– Ta không thể nói cho lão biết được.

– Chính ngươi đã cấu kết với tên Châu Đạt hãm hại Giang Lâm phải chăng?

– Phải thì sao?

– Tất cả hành động của ngươi đều nằm trong âm mưu chiếm ngôi vị độc bá võ lâm?

– Phải thì sao?

Bạch Hạc Tiên Ông nổi giận:

– Tội ác ngập trời của người quả là thiên lý nan dung, đêm nay lão phu quyết lưu xác người tại nơi này để công bố cho giang hồ được rõ hành vi tàn ác của người.

Người bịt mặt cười khanh khách:

– Lão già chết chưa chôn! Ta chỉ e sợ người không làm nổi chuyện đó, trái lại đêm nay người phải vui nắm xương khô ở nơi này.

Vừa dứt câu Người bịt mặt đã vỗ ra một chưởng màu đỏ quái dị.

Bạch Hạc Tiên Ông hất cánh tay áo rộng tạo luồng kinh nặng như núi lở đón nghênh.

Trong khi bên trái sân trường bọn Thiên Sơn tứ quái cũng vừa ào tới tấn công Miêu Gia Linh như vũ bão.

Sau hơn hai mươi hiệp Miêu Gia Linh đã kém thế, thân pháp chậm dần, nguy cơ hiện rõ ở trước mắt. Mấy lần trung phụ định sử dụng tuyệt chiêu “Miêu gia sát” nhưng lại thôi, chỉ vì đó là loại chiêu tà đạo vô cùng, hiểm độc sợ đắc tội với giang hồ.

Nhận ra tình hình này, Hồ Diễm Thúy đỡ Trúc Phi đứng lên bảo:

– Con đứng đây chờ mẹ!

Trung phụ lắc mình tới thét:

– Các lão quỷ chớ cậy đông hiếp người, hãy ném thử màu sắc võ công của bản phu nhân đây.

Đồng thời trong tiếng thét của Hồ Diễm Thúy bắn tới vô số loạt chỉ ảnh màu trắng rợn người.

Trận đấu liền đó chia đôi. Hai lão quái nhân đấu với một trung phụ.

Miêu Gia Linh được người cứu viện, bình tĩnh trở lại, liên tiếp phóng ra chưởng, chỉ tấn công Thiên Sơn nhất quái và Thiên Sơn tứ quái.

Phần Hồ Diễm Thúy đấu với Thiên Sơn nhị quái và Thiên Sơn tam quái.

Từ này giờ đứng lặng yên bên ngoài, bấy giờ Tiểu Yến mới bước lại gần Trúc Phi:

– Trúc đệ, xem ra nữ tiên bối không thể chống nổi hai lão ác ma kia rồi.

Trúc Phi bậm môi, trợn mắt nhìn vào trận đấu. Gã nói:

– Yến tỷ tỷ, đệ vào vòng chiến nhé.

Tiểu Yến nắm tay Trúc Phi kéo lại:

– Khoan đã, Trúc đệ hãy chờ xem. Đệ còn bé, công lực chẳng bao nhiêu, làm sao đánh lại bọn ác ma.

– Nhưng đệ sợ hai lão ác ma kia giết chết mẫu thân. Đệ chẳng an lòng.

Bình ... bình ...

Hai tiếng nổ chấn động. Hai bóng người lão đảo xoay đi mấy vòng như con vù.

Hồ Diễm Thúy vừa đánh trúng một chưởng ngay tâm huyết của Thiên Sơn tam quái, đổi lại trung phụ cũng bị trúng một chưởng của Thiên Sơn nhị quái, miệng ứa máu đào.

Dĩ nhiên song phương đã mang trong mình nội thương khá nặng.

Không bỏ lỡ cơ hội, Thiên Sơn nhị quái quát:

– Nằm xuống!

Đang khi quát lão quái nhân nhằm tâm huyết Hồ Diễm Thúy vỗ một đạo kinh sấm sét.

Trúc Phi kinh hãi thét:

– Ác ma không được giết mẹ ta!

Thân hình nhỏ bé của Trúc Phi phóng ngay vào trận chiến, song chưởng giở lên đón đỡ.

Tiểu Yến quá đỗi kinh hoàng, nhưng không còn cách nào ngăn cản Trúc Phi kịp nữa.

Bình!

Tiếng ré thơ ngây nổi lên. Thân hình bé bỏng của Trúc Phi bay ra ngoài hai trượng rớt trở xuống đất im lìm.

Hồ Diễm Thúy luôn cả Tiểu Yến đồng thét:

– Trời!

Trung phụ và thiếu nữ đồng thời phóng tới chỗ Trúc Phi đang nằm bất động.

Hồ Diễm Thúy ôm Trúc Phi vào lòng kêu thê thảm:

– Con ơi ... đừng bỏ mẹ ...

Nhưng Trúc Phi đã là một cái xác không hồn. Trung phụ gục xuống xác còn tuôn rơi hai dòng lệ thảm.

Bất ngờ Thiên Sơn nhị quái nhanh lẹ tợ chiếc bóng u linh xẹt tới gần Hồ Diễm Thúy chấn một đạo kinh nặng như trái đồi sụp đổ.

Tiểu Yến kinh hãi thét:

– Ác ma ...

Thiếu nữ phóng tới giờ ngọc chưởng đỡ ngay lấy đạo kinh của lão quái nhân.

Ầm!

Chưởng lực chạm nhau phát nổ vang rền. Tiểu Yến ré lên một tiếng, thân hình kiều diễm bay bổng ra ngoài như cánh diều bị đứt dây.

Huych!

Tiểu Yến rơi xuống đất tắt thở liền tại chỗ.

Đột biến xảy ra trong nháy mắt. Hai linh hồn nhỏ đã vĩnh viễn ra đi từ

bỏ cuộc đời.

Đôi mắt của Hồ Diễm Thúy đỏ vời, từ từ đứng lên hướng về phía Thiên Sơn nhị quái.

Trung phụ thét:

– Ác ma, hãy mau đèn mạng!

Cả song ngọc chuông của Hồ Diễm Thúy giờ lên. Loạt chỉ ảnh màu trắng rợn người bắn vùn vụt tới điểm vào mười nơi yếu huyệt của Thiên Sơn nhị quái.

Lão quái nhân sợ hãi xê mình đi tránh né, nhưng đã chạm đi một tia chớp. Hai tiếng soạt soạt nổi lên, hai đạo chỉ sắc như gươm đã bắn trúng giữa ngực Thiên Sơn nhị quái, máu tuôn ra xối xả. Lão loạn choạng mấy bước rồi té nhào xuống đất.

Hồ Diễm Thúy cất tiếng cười điên dại, chậm chậm tiến tới giờ ngọc chuông lên toan kết liễu tính mạng lão quái nhân.

Nhưng “huych” một tiếng, trung phụ ngã lăn ra đất vì đã kiệt sức bởi tận lực xuất chiêu vừa rồi.

Bộp!

Lại có tiếng động khô khan bên kia sân tràng, Bạch Hạc Tiên Ông vừa trúng nhằm một chiêu “Thiết sa thần chuông” của Người bịt mặt, mồm phọt máu tươi.

Người bịt mặt trở loạt cười ghê rợn:

– Ta bảo có sai đâu, đêm nay số mạng lão đã tận rồi.

Hắn giờ ngọn chuông lên cao nhằm đỉnh đầu Bạch Hạc Tiên Ông vỗ một đạo kinh nặng như tảng đá ...

***

Giữa phút giây tận cùng đó, chợt một chiếc bóng nhanh lẹ tợ ánh sao sa từ trên bắn xuống sân tràng, kèm theo có tiếng hét:

– Chớ thương hại người!

Đạo kinh đi trước chạm nhằm chuông lực của Người bịt mặt nổ chấn động khắp cả sân trường.

Người bịt mặt tháo lui ba bốn bước, kinh hoàng, trở mắt xem đó là ai. Hồ Sơn đã đứng sững trên mặt sân tràng uy nghi như một vị thiên thần vừa giáng hạ.

Tiếp đó lại có ba chiếc bóng đáp xuống, nhìn rõ lại không ai khác hơn là Giang Lâm, Doanh Doanh và Thảo Sương.

Doanh Doanh bỗng kêu lên:

– Lão tiên bối ...

Nàng phóng mình tới đỡ lấy Bạch Hạc Tiên Ông thân nhuộm đầy máu.

Hồ Sơn nói gấp:

– Giang đệ, Thảo muội hãy sang kia trợ chiến, tên ác ma này đã có sư ca lo liệu.

Quét mắt nhìn ngang qua sân tràng một lượt, trong lòng Hồ Sơn không khỏi rúng động lên.

Chàng tiến tới đối diện Người bịt mặt, dẫn mạnh giọng:

– Tác giả thảm cảnh này chính là người phải chăng?

Người bịt mặt lạnh lùng:

– Phải!

Hồ Sơn nghiêng rằng:

– Ác tặc! Đêm nay ta quyết lột xác người ra đền lại bao nhiêu tội ác mờ trời mà người đã nhúng tay từ trước.

Người bịt mặt cười ngạo mạn:

– Hồ Sơn! Trái lại đêm nay là ngày tận số của người. Ta phải giết người trừ hậu họa. Hãy nhận chưởng này.

Dứt câu Người bịt mặt đã vồ ra một chiêu "Thiết sa thần chưởng" đỏ như màu máu ào tới trước mặt Hồ Sơn.

Hồ Sơn không tránh né, giờ ngọn đờn chưởng lên nghe như có tiếng sấm sét ầm ì trong đó.

Chàng đã thi triển tuyệt chiêu "Thiên cương thần chưởng" với mười thành công lực.

Ầm!

Khắp cả sân trường đều rung chuyển, cát bụi tung bay mịt mù lên không gian, muôn ngàn tia hồng, bạch chớp rục ròi biến mất.

Người bịt mặt lui lại hai bước sừng sốt cả người lên. Hắn run giọng:

– Hồ Sơn! Người đã luyện bí kíp "Cương nhu hóa thần công" Hồ Sơn khinh khinh:

– Phải! Ác tặc, đêm nay quả số trời đã định nên mới khiến xui người dẫn xác tới đây gặp ta, đừng hòng cao chạy xa bay.

Bỗng Người bịt mặt cười sẵn sặc:

– Hồ Sơn! Người chớ ngông cuồng. Hãy thử nhận chiêu "Khai sơn phá thạch" của bản gia đây.

Thân hình Người bịt mặt trụ lại như quả núi, song chưởng chậm chậm cất lên, vận đủ mười hai thành công lực.

Đột nhiên từ chưởng trung của hắn hiện ra hai đóa nhật quang chiếu diệu mỗi lúc to lớn dần.

Hiểu ngay đối phương sắp ra chiêu thí mạng, chẳng chút chậm trễ, Hồ Sơn hơi thấp người đứng vững như tòa cổ thành. Tả, hữu chưởng giờ lên đối diện.

Từ trong lòng chưởng của chàng liền xuất hiện hai luồng hồng bạch vô cùng huyền diệu chói lọi hào quang.

Hồ Sơn đang thi triển tuyệt chiêu “Âm Dương thái cực” vừa luyện xong trong tòa bí động.

Hai đòn tự hiểu chỉ một chiêu này là quyết định sự tồn vong của mình, nên đã vận toàn bộ nội lực cho chiêu thức sắp đánh ra.

Suýt đồng loạt, Hồ Sơn cùng Người bịt mặt quát to lên, bốn ngọn chưởng từ từ xô tới.

Hai đóa nhật quang lẫn hai luồng hồng bạch chớp mắt to lớn dị thường, chợt cái bay vút ra khỏi lòng chưởng lao thẳng tới.

Ầm ... ầm ...

Hai tiếng nổ kinh thiên động địa, kèm theo một tiếng rú thảm khốc.

Người bịt mặt bay bổng ra ngoài một trượng, Hồ Sơn tháo lui ba bốn bước, quần áo tả tơi. Trên bắp đùi chàng hiện ra ba chữ đỏ Hồ Diễm Thúy.

Đây chính là dấu xâm của bà nữ mẫu nuôi chàng lúc còn tuổi ấu thơ.

Nhận ra ba chữ này Hồ Diễm Thúy phóng tới kêu to:

– Con!

Hồ Sơn buông tiếng thở phào, lại sửng sốt:

– Nữ tiên bối ...

– Mẹ là Hồ Diễm Thúy đây!

Hồ Sơn la lớn:

– Trời ... mẹ ...

Chàng nhào vào lòng Hồ Diễm Thúy, nước mắt trào ra.

Hồ Diễm Thúy vuốt tóc con rơi lệ thương tâm:

– Con! Mẹ đi tìm con đã hai mươi mấy năm trời, tưởng không còn được gặp nào ngờ hôm nay tương ngộ.

Hồ Sơn ngẩng đầu lên như đứa trẻ thơ:

– Mẹ! Con mang tội bất hiếu từ lâu không biết mẹ, xin mẹ tha tội cho con.

Hồ Diễm Thúy để rơi giọt lệ trên mặt khiến Hồ Sơn xúc động mạnh:

– Hồ Sơn, con không có lỗi, chính mẹ đã có lỗi vì bỏ rơi đứa con thơ từ thuở mới lọt lòng. Mẹ vô cùng hối hận.

Chợt nghĩ ra một chuyện, Hồ Sơn hỏi:

– Mẹ! Phụ thân con là ai?

– Hồ Đăng Đạo. Người đã chết từ lâu rồi.

Sắc diện của Hồ Sơn trở nên buồn thảm:

– Mẹ! Con rất ân hận vì không bao giờ trông thấy được mặt phụ thân.

Bỗng nghe có mấy tiếng rú thê thảm, Hồ Sơn giật mình nhòe dầy đưa mắt nhìn qua.

Bên kia trảng, Giang Lâm và Thảo Sương đã sử dụng chiêu “Thiên nhu thần công” đánh gục bọn Thiên Sơn tứ quái.

***

Hồ Sơn dõng cặp mắt sang phía Bạch Hạc Tiên Ông nói mau:

– Bạch Hạc lão tiên bối ...

Chưa dứt câu chàng đã văng mình qua chỗ Bạch Hạc Tiên Ông đang trong tình trạng nguy kịch.

Trong lúc Miêu Gia Linh cũng vừa đến nơi. Hồ Sơn đỡ Bạch Hạc Tiên Ông ra khỏi tay Doanh Doanh:

– Doanh muội hãy để mặc ngu ca.

Miêu Gia Linh lấy ra hai viên linh đan màu xanh nhét vào mồm Bạch Hạc Tiên Ông. Giang Lâm bước tới nói:

– Hồ huynh, hãy để tiểu đệ vận chân khí tiếp sức cho lão tiên bối, huynh hãy xem tên ác tặc kia chính là ai.

Hồ Sơn gạt đầu tiên về phía Người bịt mặt đang mang nội thương trầm trọng.

Doanh Doanh, Thảo Sương đi theo bên chàng.

Hồ Sơn cúi xuống tháo bỏ vuông vải trên mặt Người bịt mặt ra.

Hồ Sơn, Doanh Doanh, Thảo Sương đồng thét:

– Đỗ Ngọc!

Ba người sững sốt đến ngẩn ngơ. Họ không thể nào tưởng nổi hung thủ đã sát hại hàng trăm cao thủ võ lâm từ bấy lâu nay lại chính là Đỗ Ngọc, một đại công tử nổi danh hào hoa, nhã nhặn nhất đương thời.

Hồ Sơn gằn giọng:

– Đỗ Ngọc! Ta không ngờ lại là ngươi.

Bộp!

Thân hình Đỗ Ngọc đổ xuống, máu me lai láng. Hắn vừa vỗ chưởng lên đỉnh đầu tự vận. Hồ Sơn có muốn ngăn cản cũng chẳng còn kịp nữa.

Sân trường lặng yên trở lại. Chúng môn đồ Thái Bình giáo chạy trốn lúc nãy lục đục trở về. Hồ Sơn, Doanh Doanh, Thảo Sương quay trở lại chỗ Bạch Hạc Tiên Ông.

Nhờ Giang Lâm tiếp truyền chân khí, lúc này lão nhân đã hồi phục đứng lên.

Hồ Sơn chấp tay:

– Sư bá ...

Chợt chàng ngưng đi vì vừa trông thấy một chiếc mặt nạ rơi xuống đất.

Hồ Sơn, Giang Lâm thảng thốt kêu to:

– Trời ... sư phụ ...

Thảo Sương thét:

– Phụ thân ...

Nàng nhào tới ôm chặt lấy lão nhân, chính thức là Lâm Bình đã cải trang ra Bạch Hạc Tiên Ông.

Quả thật là một chuyện không thể nào tưởng tượng nổi.

Lâm Bình vuốt tóc Thảo Sương:

– Con ... chính là ta đây. Ta đã làm cho con khổ sở.

Thình lình Hồ Diễm Thúy phóng tới giỏ ngọc chường lên thét:

– Lâm Bình ... ta giết ngươi ...

Hồ Sơn hốt hoảng đỡ lấy ngọn chường của Hồ Diễm Thúy:

– Mẹ, đừng giết sư phụ con.

Cánh tay của Hồ Diễm Thúy run run rồi từ từ hạ xuống:

– Ôi! Oan nghiệt ...

Trung phụ gục đầu xuống, giọt lệ trào ra như suối.

Lâm Bình đỡ Thảo Sương đứng lên, trở tay sang phía Miêu Gia Linh:

– Thảo Sương! Người đó là mẹ của con ...

Thảo Sương day qua sườn sống phút giây, rồi nhào vào lòng Miêu Gia Linh ôm chặt:

– Mẹ ... mẹ ...

Miêu Gia Linh rơi giọt lệ:

– Con.

Bổng Doanh Doanh chạy tới nắm lấy bàn tay Miêu Gia Linh hốt hải:

– Sư phụ, chiếc bông tai sư phụ đeo ...

Miêu Gia Linh giật mình:

– Doanh nhi, con nói gì?

Doanh Doanh không đáp, thò tay vào túi lấy một chiếc bông tai đưa ra trước mặt Miêu Gia Linh:

– Sư phụ, con có chiếc bông tai này ...

Nhìn chiếc bông tai, Miêu Gia Linh như hốt hoảng:

– Doanh nhi, ở đâu con có chiếc này?

– Sư phụ, đó là di vật của mẹ con ...

– Trời ... con ...

Miêu Gia Linh ôm chặt lấy Doanh Doanh, cất giọng run run:

– Doanh nhi, chính là ... mẹ đây!

Doanh Doanh nhào vào tay Miêu Gia Linh:

– Mẹ ơi!

Rồi nàng im bật, hai dòng lệ thương tâm trào ra lẫn lộn niềm hoan hỉ tốt cùng.

Thảo Sương ngơ ngác hỏi:

– Mẹ, vậy là sao?

Một tay ôm lấy Doanh Doanh, tay kia siết Thảo Sương vào lòng, Miêu Gia Linh bằng giọng xúc động:

– Thảo Sương! Con là em gái của Doanh nhi, cùng mẹ khác cha. Thảo Sương buông Miêu Gia Linh ra, chạy sang níu lấy Doanh Doanh, tíu tít:

– Chị ơi, thật em không ngờ ...

Doanh Doanh nắm chặt bàn tay Thảo Sương:

– Em ơi, thật chị cũng không ngờ.

Chuyện diễn ra trước mắt như một cơn mơ khiến ai nấy cũng đều ngỡ ngàng, bàng hoàng.

Qua cơn xúc động, Doanh Doanh khẽ giọng:

– Mẹ, còn phụ thân con?

Trở tay sang xác chết của Độc cô sấu Trần Lãnh, Miêu Gia Linh đáp:

– Phụ thân con nằm đó.

Doanh Doanh kêu lên một tiếng kinh hoàng lao mình tới ôm lấy tử thi của Trần Lãnh khóc như mưa gió.

Thời gian như ngưng đọng trên sân trường một lúc rất lâu.

Bằng một giọng trầm buồn Lâm Bình nói:

– Hồ nhi, Giang nhi, tất cả đã an bày, giờ hai con ra lệnh cho chúng môn đồ thu xếp mọi việc, chôn cất các tử thi, riêng Trần đại huynh hãy quàng linh cửu lại một hôm, ta sẽ làm lễ an táng.

Hồ Sơn và Giang Lâm vòng tay cung kính nhận lệnh.

Vừa bước đi, Hồ Sơn bỗng nhớ một chuyện dừng lại:

– Thừa sư phụ, còn chuyện cái tử thi bị tên Đỗ Ngọc mổ xẻ hôm nọ

...

Lâm Bình ngắt lời:

– Ta đã dùng kế “Kim thiên thoát xác”. Cái tử thi đó chính là một môn đồ thân tín đã chết thay ta. Ta phải làm như thế mới có thể lui vào bóng tối hỗ trợ cho các con.

Tới đây bọn Hồ Sơn mới tỉnh ngộ. Thì ra mọi kế hoạch cứu vãn tình hình nguy ngập trong Thái Bình giáo trong thời gian qua đều do Lâm Bình sắp đặt chu toàn. Hồ Sơn lẫn Giang Lâm vô cùng khâm phục tài ứng biến thần tình của sư phụ mình.

Ba hôm sau đại lễ nhận chức tân chủ võ môn nhân Thái Bình giáo được cử hành trong nội bộ.

Sau phần bái lễ tổ sư trước bàn thờ khói trầm nghi ngút, Lâm Bình trịnh trọng khoác chiếc áo chưởng môn nhân lên mình. Hồ Sơn giữa loạt tiếng hoan hô vang dậy của chúng môn đồ.

Quần hùng ngồi lại ăn uống, chuyện trò vui vẻ cho đến lúc vàng trăng lên cao, tiệc cũng vừa tàn.

Lâm Bình nắm tay Miêu Gia Linh đứng dậy cất giọng trầm trầm:
– Hồ nhi, Giang nhi, Doanh nhi, Thảo nhi! Giờ đây mọi việc đã yên
xong, ta cùng nội thê trở về Miêu động, các con ở lại hãy ráng giữ
vững lấy cơ đồ, bao giờ rảnh rồi chúng ta sẽ đến thăm.
Bọn Hồ Sơn tiễn chân vợ chồng Lâm Bình xuống chân núi. Mọi
người bịn rịn, luyến lưu trước phút chia tay.
Lâm Bình dắt tay Miêu Gia Linh giở thuật khinh công hướng ra quan
lộ. Hồ Sơn, Giang Lâm, Doanh Doanh, Thảo Sương đứng lặng nhìn
theo hai chiếc bóng mãi đến khi hút mờ trong màn sương lạnh giữa
trời khuya.

Hết

Nguồn: Nhanmonquan
Người đăng: một sách
Thời gian: 25/06/2004 2:45:09 CH